
Jim Butcher
DOSARELE DRESDEN
Luna nebună
SF & FANTASY

JIM BUTCHER

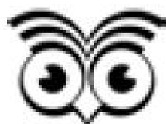
Dosarele Dresden #2

LUNA NEBUNĂ

Titlul original: Fool moon

Traducere din limba engleză de

ANA-VERONICA MIRCEA

FinalChapter

SF&FANTASY

1

N-am avut niciodată obiceiul să ţin socoteala fazelor lunii. Prin urmare, când o femeie tânără s-a aşezat în faţa mea în cârciuma McAnally's şi m-a rugat să-i spun tot ce ştiam despre ceva care ar fi putut s-o ucidă, habar n-aveam că ne aflam în ajunul unei nopţi cu lună plină.

— Nu, am răspuns. Categoric nu.

Am împăturit bucata de hârtie cu simboluri mărunte desenate pe trei cercuri concentrice, apoi am împins-o pe tăblia lustruită a mesei din lemn de stejar.

Kim Delaney s-a încruntat la mine şi şi-a îndepărtat de pe frunte o şuviţă de păr negru, lucios. Era o femeie înaltă, cu forme pline, genul de frumuseţe apreciată pe vremuri, cu o minunată piele palidă şi obraji rotunzi, obişnuiţi cu zâmbetele. Dar în clipa aia nu zâmbea.

— Oh, haide, Harry, mi-a spus. Eşti singurul vrăjitor profesionist practicant din Chicago şi unicul om care mă poate ajuta. S-a aplecat către mine peste masă, privindu-mă cu insistenţă. Nu găsesc explicaţii pentru toate simbolurile. Şi nimeni din cercurile locale nu le recunoaşte. Nu eşti doar singurul vrăjitor adevărat pe care-l cunosc, ci şi singurul de care am auzit vreodată. Nu vreau decât să ştiu ce-nseamnă cele pe care nu le-am descifrat.

— Nu, am spus. Nu vrei să ştii. E cel mai bine să uiţi de cercul ăsta şi să-ţi îndrepţi atenţia spre altceva.

— Dar...

Din spatele barului, Mac mi-a atras atenţia fluturându-şi mâna către mine şi a împins două farfurii cu mâncare aburindă pe suprafaţa lucioasă a barului uzat, din lemn de stejar. A adăugat două sticle din berea brună pregătită de el însuşi, şi am început să

salivez.

Stomacul meu a scos un sunet jenant. Era aproape la fel de gol cum îmi era portofelul. În ziua aceea nu mi-aş fi permis să cinez dacă nu s-ar fi oferit Kim să facă ea cinste, cu condiţia să-i vorbesc despre ceva anume în timpul mesei. O friptură însemna mai puţin decât mănânc de obicei seara, dar compania ei era plăcută şi, într- un fel, îmi era ucenică. Ştiam că n-avea prea mulţi bani, iar eu aveam şi mai puţini.

Deşi îmi chiorăia stomacul, nu m-am dus imediat să iau mâncarea. (La McAnally's nu există chelneri. După părerea lui Mac, dacă nu eşti în stare să te ridici şi să te serveşti singur, pentru tine nu e câtuşi de puţin necesar să te afli acolo.) Pentru o clipă, mi-am rotit privirea prin încăpere, trecând în revistă combinaţia supărătoare dintre tavanul scund şi ventilatoarele leneşe, cei treisprezece stâlpi din lemn sculptat şi cele treisprezece ferestre, plus cele treisprezece mese aşezate la întâmplare, ca să compenseze şi să împrăştie efectele magice reziduale care-i înconjoară uneori pe vrăjitorii înfometaţi (şi, implicit, iritaţi). McAnally's era un colţ de paradis într-un oraş unde nimeni nu crede în magie. Acolo mâncau aproape toţi vrăjitorii.

‒ Uite ce e, Harry, a insistat Kim. Nu folosesc asta pentru nimic serios, pe cuvântul meu. Nu vreau nici să invoc, nici să constrâng spirite. Interesul meu e pur academic. E ceva care mă sâcâie de o vreme.

S-a aplecat peste masă, şi-a pus mâna peste a mea şi m-a privit în faţă fără să mi se uite în ochi, un truc pe care nu-l stăpânesc prea mulţi neprofesionişti. A zâmbit, făcând gropiţe adânci în obraji.

Stomacul meu a chiorăit iarăşi, zgomotos, şi am aruncat o privire către mâncarea care mă aştepta la

bar.

— Eşti sigură? am întrebat-o.

— Jur pe ce-am mai sfânt.

M-am încruntat.

— Ştiu eu...

Ea m-a privit râzând.

— Ei, haide, Harry. Nu e cine ştie ce. Uite, dacă nu vrei să- mi spui, nu contează. Fac oricum cinste cu cina. Ştiu că-n ultima vreme stai prost cu banii. Adică după povestea de astă-primăvară.

M-am încruntat, dar nu din cauza ei. Nu din vina lui Kim trecuse mai mult de o lună de când principalul beneficiar al serviciilor mele, Karrin Murphy, şefa Biroului de Investigaţii Speciale al Departamentului de Poliţie din Chicago, nu mă mai sunase ca să-mi ceară consultaţii. Rolul de consultant special al IS era, de câţiva ani, principala mea sursă de venituri, dar, după zarva stârnită în primăvară de lupta dintre un practicant al magiei negre şi o bandă de gangsteri pentru controlul traficului de droguri din oraş, colaborarea noastră se rărise din ce în ce mai mult - iar veniturile mi se subţiaseră în aceeaşi măsură.

Nu ştiam de ce nu mă mai chema Murphy atât de des. Aveam bănuielile mele, dar nu mi se ivise ocazia să le verific, discutând cu ea. Poate nu era vorba de nimic din tot ce făcusem. Poate intraseră toţi monştrii în grevă. Da, vezi să nu.

Una peste alta, banii mi se împuţinaseră simţitor. Mâncam supă cu tăieţei de ceva cam prea multe săptămâni. Fripturile pregătite de Mac erau în partea opusă a sălii, dar le simţeam aroma paradisiacă. Stomacul mi s-a manifestat din nou, mârâindu-şi ca în neolitic pofta nebună de carne friptă.

Numai că nu-mi puteam mânca porţia fără să-i

ofer lui Kim informaţiile dorite. Mi se-ntâmplase să-ncalc câte-o înţelegere, dar oameni nu-nşelasem niciodată - şi categoric nu pe cineva care conta pe mine.

Uneori mă detest fiindcă am o conştiinţă, plus un simţ al onoarei pe de-a-ntregul stupid.

— Bine, bine, am oftat. Aduc mâncarea şi-ţi spun pe urmă tot ce ştiu.

În obrajii ei rotunzi s-au conturat din nou gropiţe.

— Mulţumesc, Harry. Înseamnă foarte mult pentru mine.

— Da, da, am răspuns, şi am pornit-o spre bar făcând slalom printre stâlpi, mese şi tot restul.

În seara aceea, în local era mai multă lume ca de obicei şi, cu toate că Mac nu se omora cu zâmbetele, ceva din înfăţişarea lui spunea că afluenţa clienţilor avea darul să-l încânte. Mi-am înhăţat farfuriile şi sticlele cu o umbră de iritare. E greu să te bucure prosperitatea unui prieten când simţi că de afacerile tale o să se-aleagă praful.

Am luat cele două porţii, friptură cu cartofi şi fasole verde, m-am întors la masă şi m-am aşezat iarăşi, punându-i lui Kim farfuria ei în faţă. O vreme n-am făcut altceva decât să mâncăm, eu într-o tăcere ursuză şi ea cu multă poftă.

— Ei, a zis, în cele din urmă. Ce-mi poţi spune despre asta?

Mi-a arătat hârtia cu furculiţa.

Mi-am înghiţit îmbucătura, am sorbit din berea savuroasă şi am luat din nou schiţa.

— Bine. E o figură care ţine de Înalta Magie. De fapt sunt trei, una în interiorul alteia, ca pereţii din mai multe straturi. Ţi-aduci aminte ce ţi-am spus despre cercurile magice?

Kim a dat din cap.

— Ţin ceva în afara sau înăuntrul lor. Cele mai multe au efect asupra energiilor magice şi a creaturilor din Niciodatănicicând, dar muritorii le pot traversa şi le pot întrerupe.

— Corect, am spus. Ăsta e rolul cercului din exterior. E o barieră care opreşte spiritele şi forţele magice. Simbolurile de aici, de aici şi de aici au rolul cheie.

I-am arătat semnele întortocheate despre care vorbeam.

Ea a dat iarăşi din cap, nerăbdătoare.

— Am înţeles ce-i cu primul. Al doilea pentru ce e?

—Al doilea e o vrajă care-mpiedică trecerea trupurilor muritoare. N-are niciun efect dacă nu foloseşti decât cercul de simboluri. Mai trebuie şi nişte pietre, sau nestemate, sau altceva care se plasează între desene.

Am luat încă o bucăţică de friptură.

Kim a privit hârtia încruntându-se, apoi s-a uitat la mine, la fel de încruntată.

— Şi pe urmă ce poate face?

— E un zid invizibil, am lămurit-o. Ca de cărămidă. Spiritele şi magia pot trece prin el, dar nu şi ceea ce e din carne muritoare. Nu-l străbat nici pietrele aruncate-n el, nici gloanţele, nici orice altceva de natură materială.

— Înţeleg, a spus, incitată. Un soi de câmp de forţă.

Am dat din cap.

— Cam aşa ceva.

Ea s-a îmbujorat, entuziasmată.

— Ştiam eu. Şi ultimul?

M-am uitat la cercul interior cu ochi îngustaţi,

încruntându-mă.

— O aberaţie.

— Cum adică?

— Adică nu e decât o aiureală. Nu foloseşte la nimic. Eşti sigură că l-ai copiat corect?

Kim s-a încruntat la rândul ei, cu gura strâmbându-i-se.

— Sunt sigură, cât se poate de sigură. Am fost foarte atentă.

I-am studiat o clipă faţa.

— Dacă eu nu interpretez greşit simbolurile, e un al treilea zid. Construit ca să oprească tot ce e, în acelaşi timp, duh şi trup din carne. Nici muritor, nici spirit, ci ceva aflat la hotarul dintre ele.

I s-a încreţit fruntea.

— Ce creaturi sunt aşa?

Am ridicat din umeri.

— Nici una, am răspuns şi, oficial, era adevărat.

Consiliul Alb al vrăjitorilor interzicea discuţiile despre demoni care puteau fi chemaţi pe Pământ ca spirite în stare să se încarneze. De obicei, cercul antispirite putea opri cei mai puternici demoni sau Creaturi Bătrâne de pe marginile tărâmului Niciodatănicicând. Însă al treilea cerc era construit ca barieră pentru monştrii capabili să treacă de celelalte cercuri. Pentru semizeii şi arhanghelii demonici.

Kim nu m-a crezut.

— Nu văd de ce-ar construi cineva un cerc ca opreliştе pentru creaturi inexistente, Harry.

Am ridicat din umeri încă o dată.

— Oamenii nu fac întotdeauna numai şi numai lucruri rezonabile, raţionale. Aşa sunt ei.

M-a privit rostogolindu-şi ochii.

— Ei, haide, Harry. Nu-s copil. Nu e nevoie să mă

protejezi.

— Nu e nevoie nici să ştii ce fel de creaturi opreşte al treilea cerc, i-am răspuns. Nici nu-ţi doreşti să ştii. Crede-mă.

S-a uitat urât la mine pentru câteva clipe lungi, apoi a sorbit din bere şi a ridicat din umeri.

— Bine. Cercurile trebuie să fie activate, nu? Există ceva de genul unui comutator pentru lumină, nu?

— Ceva de genul ăsta. Bineînţeles.

— Şi cum îl activezi?

Am fixat-o cu privirea vreme îndelungată.

— Harry? a insistat ea.

— Nici asta nu trebuie să ştii. Nu ştiu ce ai de gând, Kim, dar las-o baltă. Uită. Pleacă înainte de a avea de suferit.

— Harry, nu sunt...

— Nu te osteni să mă convingi, i-am spus. Stai pe-o cuşca pentru tigri, Kim. Mi-am subliniat cuvintele bătând cu degetul în hârtie. Şi nu e nevoie să afli răspunsul dacă n-ai de gând să-nchizi un tigru înăuntru.

I-au scânteiat ochii şi şi-a înălţat bărbia.

— Crezi că nu sunt destul de puternică.

— Aici nu-i vorba de putere, i-am răspuns. N-ai antrenament. Îţi lipsesc cunoştinţele necesare. De la un elev de şcoală primară nu te-aştepţi să priceapă calcule care se fac la facultate. În situaţia asta te afli. M-am aplecat spre ea. Kim, încă nu ştii tot ce trebuie ca să te joci cu aşa ceva. Şi chiar dacă ai şti, chiar dacă ţi-ai fi încheiat pregătirea ca vrăjitoare, tot te-aş sfătui să renunţi. Când încerci astfel de lucruri, cea mai mică eroare poate nenoroci o grămadă de oameni.

— E treaba mea dacă vreau să-ncerc sau nu! Kim avea ochii învăpăiaţi de furie. N-ai dreptul să hotărăşti

în locul meu.

— Nu, i-am răspuns, dar sunt dator să te ajut să iei decizia corectă.

Mi-am răsucit hârtia pe degete, am mototolit-o în pumn şi am aruncat-o pe podea. Ea şi-a-nfipt furculiţa în friptură, violent, cu răutate.

— Ei, Kim, am spus, nu trebuie decât să ai răbdare. Când o să fii ceva mai vârstnică şi-o să aduni mai multă experienţă…

— Tu n-ai cu prea mulţi ani mai mult decât mine, m-a-ntrerupt ea.

M-am foit pe scaun, stânjenit.

— Eu m-am antrenat foarte mult. Am început din copilărie.

Priceperea mea vrăjitorească, excesivă pentru cineva de vârsta şi cu pregătirea mea, era un subiect pe care nu voiam să-l atac. Aşa că am încercat să schimb vorba.

— Cum merge strângerea fondurilor în toamna asta?

— Nu merge, mi-a răspuns ea. S-a lăsat pe spătarul scaunului, plictisită. M-am săturat să-ncerc să storc bani de la oameni ca să salvez planeta pe care o otrăvesc ei sau animalele pe care le omoară. M-am săturat să scriu scrisori şi să iau parte la marşuri ca să susţin cauze în care nu mai crede nimeni. S-a frecat la ochii. Pur şi simplu am obosit.

— Ei, Kim. Încearcă să te odihneşti. Şi te rog, te rog insistent să nu te joci cu cercul ăla. Promite-mi.

Ea şi-a aruncat şervetul, a pus pe masă câteva bancnote şi s-a ridicat.

— Poftă bună, Harry. Şi mulţumesc pentru nimic.

M-am ridicat şi eu.

— Kim, stai o clipă.

Nu m-a luat în seamă. A pornit-o spre uşă, băţoasă, cu fusta şi cu părul lung unduindu-i la unison. Avea o înfăţişare impresionantă, statuară. Şi o simţeam clocotind de furie. Unul dintre ventilatoarele din tavan s-a clătinat şi a fumegat când a trecut pe sub el, apoi s-a oprit. Ea a urcat în grabă cele câteva trepte din faţa uşii şi a ieşit lăsând-o să i se trântească în urmă. Toată lumea a privit-o plecând, apoi toate capetele s-au întors spre mine, şi am înţeles că făceau tot felul de presupuneri.

M-am aşezat din nou, frustrat. La naiba. Kim se număra printre oamenii care-mi fuseseră elevi în dificila perioadă când îşi descoperiseră talentele vrăjitoreşti înnăscute. Mă simţeam oribil fiindcă refuzasem să-i ofer nişte informaţii, dar se jucase cu focul. N-o puteam încuraja să continue. Eram dator s-o ajut să se apere de astfel de lucruri atâta vreme cât încă nu dobândise destul de multe cunoştinţe ca să-şi dea seama cât de periculoase erau.

Ca să nu mai vorbesc de părerea Consiliului Alb despre cineva care nu făcea parte din tagma vrăjitorilor, dar începea să se joace cu cercuri invocatoare de importanţă majoră. Când era vorba de aşa ceva, nu accepta niciun risc. Lua imediat măsuri drastice, fără să se sinchisească de vieţile şi de siguranţa oamenilor.

Făcusem ceea ce trebuia. Să nu dau acel gen de informaţii pe mâna lui Kim era decizia corectă. O ferisem de un pericol pe care nu-l vedea în întregime, pur şi simplu nu putea să-l vadă.

Făcusem ceea ce trebuia - deşi fusese convinsă că aveam să-i ofer răspunsurile dorite, aşa cum se întâmplase în trecut, când o învăţasem să-şi ţină sub control modestele talente vrăjitoreşti. Deşi se bazase

pe mine ca să-i dezvălui ce voia să afle, ca s-o călăuzesc în întuneric.

Făcusem ceea ce trebuia.

La naiba.

Aveam un nod în stomac. Nu mai voiam nicio îmbucătură din mâncarea delicioasă pregătită de Mac, fie ea friptură sau nu. Simţeam că n-o merit.

Când s-a deschis din nou uşa sorbeam din bere, cufundat în gânduri negre. N-am dat atenţie, eram prea ocupat să meditez, după cum se ştie că stă în obiceiul vrăjitorilor de pretutindeni. Şi peste mine a căzut apoi o umbră.

– Eşti bosumflat, a spus Murphy.

S-a aplecat, absentă, a luat foaia făcută ghemotoc pe care o aruncasem mai devreme şi şi-a îndesat-o în buzunar; detesta dezordinea, nu-i plăcea să vadă hârtii pe podea.

– Nu e în stilul tău, Harry.

M-am uitat la ea. Şi n-a fost nevoie să-mi ridic prea mult privirea. Karrin Murphy n-avea decât un metru cincizeci şi cinci. Îşi scurtase cu mult părul blond auriu, pe care-l purta înainte până la umeri şi care acum era ceva mai lung în faţă decât la spate. Avea o înfăţişare oarecum obraznică şi extrem de fermecătoare, cu ochii ei albaştri şi cu nasul în vânt. Se îmbrăcase ţinând cont de vreme, în haine lejere: jeanşi negri, cămaşă de flanel, bocanci, jachetă de pădurar. Avea insigna prinsă de centură.

Pentru o femeie în toată firea, deţinătoare a centurii negre aikido şi a mai multor premii la concursurile de tir organizate de Departamentul de Poliţie din Chicago, Murphy era foarte dulce. Profesionistă în adevăratul sens al cuvântului, se străduise şi reuşise să ajungă, prin propriile puteri, la

gradul de locotenent. Pe traseu îşi făcuse duşmani şi unul dintre aceştia avusese grijă să fie numită, la scurt timp după avansare, la conducerea echipei de Investigaţii Speciale.

— Salut, Murphy, i-am răspuns. Nu te-am mai văzut de mult.

Am încercat să-mi păstrez vocea egală, dar sunt sigur că a simţit furia pe care-ncercam să mi-o ascund.

— Uite ce e, Harry...

— Ai citit editorialul din Tribune? Ăla care te critică pentru că iroseşti banii publici ca s-angajezi un medium şarlatan, pe nume Harry Dresden? Presupun că nu ţi-a scăpat, fiindcă de când a apărut n-am mai auzit de tine.

Şi-a trecut un deget peste şaua nasului.

— N-am timp pentru aşa ceva.

I-am ignorat replica.

— Nu te condamn. Vreau să zic că-n Chicago nu-s prea mulţi contribuabili cumsecade dispuşi să creadă că există magie şi vrăjitori. Fireşte, nu-s nici prea mulţi cei care au văzut tot ce-am văzut noi doi. Ştii tu. Pe vremea când lucram împreună. Sau când îţi salvam viaţa.

M-a privit îngustându-şi ochii.

— Am nevoie de tine. Ne confruntăm cu o situaţie gravă.

— Ai nevoie de mine? N-am mai schimbat nicio vorbă de mai bine de-o lună şi acum, brusc, îţi sunt necesar? Am birou, şi telefon, şi tot tacâmul, locotenente. Mă poţi găsi şi fără să dai buzna peste mine la cină.

— O să-i spun criminalului să opereze data viitoare în timpul programului tău de lucru, a zis Murphy. Dar trebuie să m-ajuţi să-l găsesc.

Mi-am îndreptat spatele, încruntându-mă.

— A avut loc o crimă? Ceva legat de domeniul meu?

Mi-a zâmbit scurt, cu asprime.

— Sper că n-ai nicio treabă mai importantă.

Am simţit cum mi se crispa falca.

— Nu, sunt disponibil.

M-am ridicat în picioare.

Bun, a spus ea, luând-o spre uşă. Mergem?

Murphy n-a vrut să meargă cu Broscuţa Albastră, vechea mea maşinuţă Volkswagen.

Broscuţa nu era cu adevărat albastră, adică nu mai era. Ceva dotat cu gheare sfâşiase portierele originale, aşa că una fusese apoi înlocuită cu un duplicat verde, iar cealaltă cu unul alb. Focul îi garnisise capota cu zgură şi Mike, mecanicul meu, i-o înlocuise cu a unui automobil roşu. Dar important e că Broscuţa merge, deşi nu foarte repede, şi că eu o găsesc confortabilă. Mike a declarat că broscuţa VW e maşina care se repară cel mai uşor, aşa că o prefer. Merge opt sau nouă zile din zece. O performanţă fenomenală.

În prezenţa unui vrăjitor, tot ce-nseamnă tehnologie se dă peste cap - apasă pe întrerupător şi acela e momentul când se arde becul. Pe stradă, trece pe lângă un felinar şi obiectul începe tocmai atunci să pâlpâie şi se stinge. Tot ce poate s-o ia razna o face, iar automobilele nu sunt o excepţie.

După părerea mea, pentru Murphy n-avea sens să-şi pună în pericol propria maşină, când ne puteam folosi de a mea, dar ea a declarat că-şi asuma riscurile.

Şi-a condus Saturn-ul către aeroportul JFK şi apoi către Rosemont fără să scoată nicio vorbă. Eu o priveam stânjenit. Se grăbea, intra în trafic în mod periculos şi apoi ieşea în acelaşi stil, aşa că mi-am pus centura de siguranţă. Era totuşi bine că nu mergeam cu motocicleta ei.

― Unde arde, Murph? am întrebat-o.

M-a privit pieziş.

― Vreau să te duc acolo înainte să-şi facă apariţia alţii.

— Presa?

N-am reuşit să rostesc cuvântul astfel încât să nu sune a reproş.

Ea a ridicat din umeri.

— Oricine.

M-am încruntat, dar n-a mai spus nimic - cum părea să-i stea în obicei. Nu prea-mi mai vorbea. Ne-am continuat drumul în tăcere. Am trecut de JFK şi ne-am oprit în parcarea unui centru comercial de dimensiuni reduse, încă în construcţie. Am coborât din maşină.

Un avion cu reacţie a trecut pe deasupra noastră, la mică altitudine, îndreptându-se către aeroportul O'Hare, aflat la numai câţiva kilometri distanţă, spre vest. L-am urmărit o vreme cu ochii mijiţi, apoi m-am încruntat din nou la Murphy în vreme ce un poliţist în uniformă ne conducea spre o clădire înconjurată cu banda de interzicere a accesului. Aproape rotundă, luna de un argintiu strălucitor scălda totul într-o lumină abundentă. Îmi arunca pe urme o umbră enormă, lăbărţată, cu pardesiul fluturându-mi în jurul picioarelor. O domina pe a locotenentei, mult mai mică, aşternută înaintea mea.

— Murphy? am întrebat. Nu suntem în afara oraşului?

— Ba da, a răspuns ea, scurt.

— Ăă. Atunci, practic, locul nu se află sub jurisdicţia ta.

— Oamenii au nevoie de ajutor indiferent de unde ar veni. Iar ultimele omoruri s-au petrecut în Chicago, aşa că vrem să fim primii care aruncă o privire aici. Am discutat deja cu forţele de poliţie locale. Asta nu e o problemă.

— Omoruri? am repetat. Mai multe? Adică nu

numai unul? Murphy, ia-o mai încet.

Dar ea nu mi-a dat atenţie. M-a condus în schimb într-o clădire spaţioasă, care s-a dovedit a fi în construcţie, deşi exteriorul era finisat. Câteva ferestre erau încă acoperite cu scânduri. Şi nu i-am remarcat firma de deasupra intrării decât după ce-am ajuns foarte aproape.

— Varsity? am citit, mirat. Credeam că Marcone a ars clubul ăsta din temelii astă-primăvară.

— Mmm-mmm, a răspuns ea. Reamplasare şi reconstruire.

Gentlemanul Johnny Marcone era, în Chicago, seniorul local al crimei organizate, baronul gangsterilor din cartierele dubioase. Îşi desfăşura toate afacerile brutale în oraşul propriu-zis, dar obţinea profituri legale din suburbii, aşa cum se întâmpla acolo, în Rosemont. În primăvara trecută, când îl înfruntasem în clubul lui, precedenta încarnare a aceluiaşi Varsity, fusese vorba de un drog nou, vândut pe străzi, şi, în final, din clădire nu mai rămăsese decât cenuşa.

După ce terminase întreaga mizerie, se dusese vestea că traficantul de droguri eliminat de mine fusese duşmanul lui Marcone şi că-l lichidasem la cererea lui. Nu dezminţisem zvonul. Era mai simplu să laşi lumea să vorbească decât să-l sileşti pe Marcone să spună adevărul.

În interior, podeaua se afla încă în lucru. Cineva aprinsese două lămpi de şantier, cu halogen, care umpleau locul de lumină albă, strălucitoare. Peste tot era praf de rigips. Pe cele câteva mese de joc instalate muncitorii lăsaseră, ici şi colo, câte-o unealtă. Lângă un perete, nişte cutii cu vopsea, câteva prelate şi un sac cu pensule noi aşteptau să fie folosite. N-am

observat sângele decât după ce şi-a întins Murphy un braţ în faţa mea, ca să mă-mpiedice să calc în el.

— Trezeşte-te, Dresden, mi-a spus.

Vocea îi suna sumbru.

M-am oprit şi m-am uitat în jos. Sânge. O grămadă de sânge. Începea de lângă picioarele mele, locul unde se oprise un jet prelung, ca braţul unui om care se-neacă, stacojiu pe podeaua prăfuită. L-am urmărit cu privirea până la o baltă de vreo doi centimetri adâncime din jurul unui morman de haine rupte şi de carne sfâşiată, care era probabil cadavrul.

Mi-a zvâcnit stomacul, ameninţând să expulzeze cele câteva bucăţi de carne mâncate mai devreme, dar am reuşit să-l ţin sub control. Am pornit-o în jurul mortului, păstrând distanţa. Am apreciat că era un bărbat, probabil de treizeci şi ceva de ani. Fusese un zdrahon cu părul tuns scurt, ca nişte ţepi. Căzuse pe-o parte, cu spatele la mine, cu braţele îndoite către cap şi cu picioarele ridicate, într-o încercare de apărare a organelor vitale. La vreo doi metri distanţă, prea departe ca să-i fi fost de folos, se afla un mic pistol automat.

Am continuat să dau ocol cadavrului până când i-am văzut chipul.

Nu-mi dădeam seama ce-l ucisese, dar nu fusese o fiinţă omenească. Nu mai avea faţă, îi fusese pur şi simplu sfâşiată. Ceva îi smulsese buzele. Îi vedeam dinţii mânjiţi de sânge. Nasul rupt i se lipise de un obraz şi o parte atârna către podea. Tot capul era stâlcit, ca şi cum l-ar fi apăsat ceva cu putere pe tâmple, îngustându-l.

Ochii îi dispăruseră. Mâncaţi. Erau urme de colţi în jurul orbitelor. Am strâns cu putere din pleoape. Am respirat adânc. O dată şi încă o dată. Şi a treia oară.

Zadarnic. Cadavrul puţea, din măruntaiele sfâşiate se înălţa o duhoare greţoasă, de canal. Stomacul voia să mi se reverse în gât, în gură şi apoi pe podea.

Îmi puteam aminti restul detaliilor chiar şi ţinând ochii închişi, catalogându-le cu grijă, pentru mai târziu. Haina şi cămaşa victimei fuseseră sfâşiate, erau fâşii însângerate de-a lungul braţelor rănite când se apărase. De fapt, până la umeri, era carne vie, sfâşiată, cu palmele fără degete terminate cu gâlme zdrenţuite. Fiind ghemuit, nu-i vedeam burta, dar de-acolo izvorâse balta de sânge, răspândindu-se aidoma cernelii dintr-o călimară răsturnată. Duhoarea era o confirmare a eviscerării.

M-am întors cu spatele la cadavru şi mi-am deschis ochii îndreptaţi spre podea.

— Harry? a zis Murphy, din partea cealaltă a mortului.

Asprimea pe care i-o simţisem toată seara în glas dispăruse. Şi nu se clintise din loc în timpul scurtei mele inspecţii.

— Îl recunosc, am spus. Sau cel puţin aşa cred. Ca să fiţi siguri va fi probabil nevoie să-i verificaţi amprenta dentară.

— Da? Şi cine era? a întrebat, iar tonul vocii mi-a sugerat că urma să se-ncrunte.

— Nu-i ştiu numele. I-am spus întotdeauna Ţeposu. Din cauza tunsorii. Era unul dintre bodyguarzii lui Marcone.

Murphy a păstrat o clipă tăcerea, apoi mi-a oferit un comentariu succint:

— Rahat.

— Ce s-a-ntâmplat, Murph?

M-am răsucit spre ea, fără să-mi mai cobor privirea către rămăşiţele mutilate ale Ţeposului.

Se uita la mine îngrijorată, cu ochii ei albaştri plini de blândeţe.

Expresia i s-a şters de pe chip cu iuţeala unei umbre care traversează podeaua, i-am văzut trăsăturile feţei netezindu-se, recăpătându-şi neutralitatea. Cred că nu se aşteptase să mă-ntorc spre ea.

– Mai uită-te puţin pe-aici, a spus. Pe urmă o să stăm de vorbă.

– Ce-ar trebui să caut? am întrebat-o.

– O să-ţi dai seama, a răspuns ea. Apoi a adăugat, într-o şoaptă pe care presupun că nu voia s-o aud: Sper.

Mi-am reluat inspecţia, rotindu-mi privirea prin încăpere. O fereastră era spartă. Alături de ea, o masă se răsturnase pe podea, cu picioarele strâmbe, îndoite. M-am îndreptat într-acolo.

Podeaua din jurul mesei era plină de cioburi de sticlă. Căzuseră în interior, aşa că pe fereastră probabil intrase ceva. Pe câteva cioburi era sânge. L-am luat pe unul dintre cele mai mari şi l-am privit încruntându-mă. De un roşu întunecat, sângele încă nu se închegase. Am scos o batistă albă, am înfăşurat ciobul în ea şi mi-am strecurat-o în buzunarul pardesiului.

M-am ridicat şi m-am pus din nou în mişcare, cu ochii în jos, studiind praful. Într-un loc fusese şters de pe podea aproape pe de-a-ntregul, ca şi cum acolo s-ar fi desfăşurat o luptă, fără vărsare de sânge. În altă parte, la hotarul dintre domeniul lămpilor cu halogen şi întuneric, sub o altă fereastră, băltea, argintie, lumina de lună. Am îngenuncheat lângă ea.

În praful din mijlocul petei de lumină era urma unei labe, aproape de mărimea palmei mele cu

degetele răsfirate. Punctele din vârfuri trădau existenţa unor unghii puternice, aproape ca nişte gheare.

M-am uitat pe geam, la forma argintie, rotunjită, a lunii aproape pline.

— Oh, drace, am murmurat. Oh, drace.

Murphy s-a apropiat şi m-a privit o clipă în tăcere, aşteptând. Mi-am umezit buzele, m-am ridicat şi m-am întors spre ea.

— Ai probleme, am spus.

— Nu, serios? Hai, Dresden, spune-mi.

Am dat din cap, apoi i-am arătat fereastra.

— Atacatorul a intrat probabil pe-aici. A urmărit victima, a atacat-o, a dezarmat-o şi a ucis-o. Pe fereastră e sângele ucigaşului.

— Mai întâi s-au luptat, presupun că-n locul ăla, unde s-a şters praful, şi Ţeposu a fugit spre uşă. Dar n-a ajuns până acolo. Între timp a fost sfâşiat.

M-am întors spre Murphy şi m-am uitat în jos, la ea, cu un aer solemn.

— Mai sunt şi alte crime săvârşite în acelaşi mod. Probabil acum patru săptămâni, când a fost lună plină. Sunt celelalte omoruri despre care spuneai.

Ea m-a privit o clipă în faţă, ferindu-se să-mi întâlnească ochii, apoi a dat din cap.

— Da. Acum aproape exact patru săptămâni. Dar, în afară de mine, nimeni n-a ţinut cont de fazele lunii. Nimeni.

— Aha. Atunci trebuie să vezi şi asta.

Am dus-o lângă fereastră şi i-am arătat urma de labă din praf. A privit-o în tăcere.

— Harry? a zis, un minut mai târziu. E adevărat că există oameni-lup?

Şi-a îndepărtat o şuviţă de păr de pe obraz, un

gest mărunt, dincolo de care se simţea o vulnerabilitate stranie. Pe urmă şi-a înfăşurat trunchiul cu braţele, mai jos de mijloc, ca şi cum i-ar fi fost frig.

Am dat din cap.

— Da. Nu aşa cum îi vezi în filme, dar există. Cred că aici ai dat peste unul dintre ei.

A inspirat adânc.

— Bine, atunci. Bine. Ce poţi să-mi spui? Ce trebuie să ştiu?

N-am apucat să-i răspund. Când eram pe punctul să rostesc primul cuvânt, de-afară s-au auzit strigăte, apoi uşile din faţă ale clădirii s-au deschis cu zgomot. Murphy s-a încordat şi i-am văzut buzele crispându-se, unite strâns într-o linie. Şi-a îndreptat spatele, apoi şi-a desfăcut braţele din jurul trupului ca să şi le sprijine pe şolduri, cu pumnii strânşi.

— Fir-ar să fie! a exclamat. Cum ajung nemernicii ăştia peste tot atât de repede?

Am înaintat cu un pas, ca să văd mai bine. Au intrat patru persoane îmbrăcate în costum, desfăşurându-se într-o formaţie rombică, aproape militară. Deşi nu tot atât de înalt ca mine, bărbatul din frunte era totuşi foarte înalt, de probabil un metru nouăzeci şi trei, sau chiar de unu nouăzeci şi cinci. Avea părul de un negru intens, ca şi sprâncenele, în timp ce ochii îi erau de un cenuşiu tot atât de palid ca fumul de lemne. Costumul bleumarin îi venea bine şi mi s-a părut că ascundea o siluetă atletică, deşi se vedea clar că trecuse de patruzeci de ani. Un ecuson albastru, pe care scria FBI cu litere imense, urâte, îi atârna de rever.

— Nu lăsaţi să intre aici, a spus, cu voce groasă, încordată. Locotenent Murphy, ce naiba cauţi la locul

unei crime care nu e în jurisdicţia ta?

— Şi eu mă bucur să te văd, agent Denton, a răspuns ea, cu voce plată. Vă mişcaţi repede.

— Ţi-am spus că nu eşti bine-venită în ancheta asta, a adăugat bărbatul, răspicat.

În ochii cenuşii i s-a aprins un fulger şi am văzut o venă zvâcnindu-i ritmic pe frunte. Şi-a îndreptat privirea spre mine.

— El cine e?

— Har…, am început să spun, dar Murphy a pufnit, acoperindu-mă.

— Nimeni, a răspuns ea.

Şi mi-a aruncat o privire care-mi cerea, fără niciun dubiu, să-mi ţin gura.

Asta m-a enervat al naibii de tare.

— Harry Dresden, am spus, cu voce clară, sonoră.

Pe urmă eu şi Murphy ne-am uitat urât unul la altul.

— Ah, s-a lămurit Denton. Şarlatanul. Am citit despre tine în Tribune. Privirea încordată i s-a întors spre Murphy. Cred că tu şi prietenul tău, mediumul, preferaţi să vă retrageţi. Aici e necesară munca de poliţie. Cea adevărată, care presupune să iei amprente, fibre de material, să faci analize genetice - prostii din astea.

Murphy s-a uitat la el cu ochii îngustaţi, ca şi mine de altfel, dar, chiar dacă asta l-a afectat, Denton n-a lăsat să se vadă. El şi Murphy s-au înfruntat din priviri, furia ei contra hotărârii lui oţelite.

— Agent Benn! a strigat federalul.

O femeie de aproape treizeci de ani, cu coama de păr lungă până la umeri încărunţită prematur, s-a întrerupt din contemplarea intensă a cadavrului ca să se se-ntoarcă spre noi. Avea pielea măslinie,

profunzime în privirea ochilor verzi şi asprime în linia subţire a buzelor. S-a apropiat cu un soi de senzualitate emanată de forţa muşchilor, cu mişcări care spuneau că, la nevoie, putea fi rapidă şi periculoasă. Era singura dintre cei patru agenţi FBI care lăsa să se vadă că purta o armă. Sub haina ei descheiată se zărea, pe albul cămăşii, cureaua care suspenda tocul de umăr.

— Da, domnule, a spus.

Vorbea cu voce înceată. Şi fixa cu privirea un punct aflat la jumătatea distanţei dintre mine şi Murphy, fără să se uite la niciunul dintre noi, deşi ne avea pe amândoi în câmpul vizual.

— Te rog să-i escortezi pe aceşti doi civili, i-a cerut Denton, rostind apăsat ultimul cuvânt. Trebuie să părăsească locul crimei.

Femeia a dat din cap fără să spună nimic. S-a mulţumit să rămână în aşteptare. Eu m-am pregătit să plec, dar am ezitat. Murphy nu şi-a clintit picioarele şi şi-a lăsat braţele să-i atârne pe lângă trup, cu nepăsare. I-am recunoscut expresia încăpăţânată, cu bărbia împinsă în afară. Aşa arăta când era depăşită la puncte într-un turneu de arte marţiale. Era gata de luptă. La naiba. Trebuia s-o calmez dacă voiam s-avem cât de cât câştig de cauză.

— Murphy, am spus, cu voce scăzută. Putem sta de vorbă afară?

— Nici gând, a zis ea. Indiferent cine ar fi criminalul, luna trecută a ucis o jumătate de duzină de oameni. Mă aflu aici în urmărirea acestui individ. Am primit aprobarea departamentului de poliţie din Rosemont.

S-a uitat urât la Benn. Agenta FBI o surclasa în privinţa alonjei şi a muşchilor.

— Ţi-au dat-o în scris? a întrebat Denton. Vena de pe frunte îi zvâcnea cu tot mai multă furie. Chiar vrei să le trimit un raport superiorilor tăi, locotenente?

— Nu-ncerca să m-ameninţi, Denton, a ripostat Murphy, înfierbântându-se.

M-am crispat. Şi m-am amestecat.

— Ascultă, Murphy. I-am pus mâna pe umăr. Să ieşim numai o clipă.

Am strâns-o uşor. S-a întors spre mine. M-a privit în ochi pentru o fracţiune de secundă şi s-a relaxat puţin. O vagă îndoială i-a schimbat în treacăt expresia feţei. A-nceput să se calmeze şi eu am răsuflat uşurat. Nu doream câtuşi de puţin să se-ajungă la violenţă. N-am fi rezolvat nimic.

— Scoate-i de-aici, a spus Denton, şi în vocea lui am simţit ceva care nu mi-a plăcut.

Benn a acţionat fără niciun avertisment. Brutal şi repede, a făcut un pas spre Murphy şi braţul i s-a îndreptat spre tâmpla ei, pregătit de-o lovitură de arte marţiale care nu-mi era cunoscută. A urmat o mişcare prea iute ca să poată fi urmărită. Mâinile lui Murphy au ajuns în locul vizat înainte de a primi lovitura şi s-a răsucit, mutându-i cumva femeii cu coamă căruntă centrul de greutate dincolo de picioare şi izbind-o zdravăn de un perete.

Într-o jumătate de secundă, pe faţa lui Benn s-au perindat şocul şi surprinderea, pentru a lăsa în loc furia. Mâna i s-a afundat sub haină, a ezitat o altă jumătate de secundă, apoi şi-a reluat mişcarea. Şi-a scos arma cu precizia unui expert, un gest curgător, rapid, fără să pară pripit. Ochii ei verzi ardeau. M-am aruncat spre Murphy, m-am ciocnit cu ea, am împins-o şi am trântit-o în timp ce glonţul pornea cu un zgomot ca de tunet în spaţiul închis al localului nefinisat. Am

căzut amândoi, grămadă, pe podeaua plină de praf.

— Benn! a urlat Denton.

S-a repezit între ea şi noi, fără să se sinchisească de armă. L-am auzit vorbindu-i cu voce joasă, insistentă.

— Căţea nebună! am strigat eu. Ce te-a apucat?

Ceilalţi doi ofiţeri FBI şi mai mulţi poliţişti din patrulele de afară s-au apropiat în fugă. Murphy a mârâit şi s-a grăbit să-mi tragă un cot în stomac. I-am răspuns cu altă mârâitură şi m-am rostogolit de deasupra ei. Ne-am ridicat amândoi, nevătămaţi.

— Ce naiba s-a-ntâmplat? a întrebat unul dintre poliţişti, un bărbat în vârstă, cu părul rar, încărunţit.

Denton s-a-ntors spre el, cu un calm desăvârşit.

— Un foc involuntar. A apărut o neînţelegere şi arma agentei Benn s-a descărcat accidental.

Poliţistul s-a scărpinat în cap şi s-a uitat la Murphy.

— E-adevărat, locotenente?

— Pe naiba! am exclamat eu. Am arătat-o pe Benn cu degetul. Nebuna asta...

Murphy şi-a-nfipt cotul în stomacul meu şi m-a fulgerat cu privirea.

— E-adevărat, a răspuns, în vreme ce eu îmi frecam burta. S-a-ntâmplat exact aşa cum a spus agentul Denton. A fost un accident.

M-am holbat la ea.

— Murph, încetează. Femeia asta...

— ... a avut ghinionul să i se descarce arma, a completat ea, cu voce dură. I se putea întâmpla oricui.

Şi-a întors privirea aspră spre poliţistul bătrân, care a clipit împăciuitor şi a ridicat din umeri.

Denton s-a-ntors spre noi şi a studiat-o o clipă pe Murphy cu atenţie. Pe urmă a dat din cap.

— Roj, George, a spus apoi. Vreţi să vedeţi dacă locotenenta e teafără şi s-o ajutaţi s-ajungă la maşină?

— Desigur, Phil, desigur, a răspuns un tinerel slab, cu părul roşu, urechi mari şi pistrui. Ăă, domnule Dresden, locotenent Murphy, ce-ar fi să ieşim să luăm puţin aer? Mă numesc Roger Harris, iar el e agentul Wilson.

Celălalt federal, un bărbat masiv, supraponderal, de aproape cincizeci de ani, cu părul în retragere către creştet şi cu burta revărsată peste curea, s-a mulţumit să ne facă semn să-l urmăm şi a pornit-o spre uşă. Murphy s-a uitat o clipă urât la Denton, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a plecat furioasă după agentul mătăhălos. Eu m-am luat după ea.

— Nu pot să cred. Te simţi bine? De ce naiba n-ai spus ce s-a-ntâmplat? am întrebat-o, cu sotto-voce.

— Căţeaua aia, mi-a răspuns ea, nu la fel de încet. A-ncercat să mă pocnească prin surprindere.

— A-ncercat să te spulbere, Murph, am precizat eu.

Ea a răsuflat printre dinţi, dar a mers mai departe. Eu am aruncat o privire în urmă şi am văzut cadavrul sfâşiat şi mutilat al Ţeposului înconjurat de un cordon suplimentar de bandă galbenă de-a poliţiei. Sosiseră medicii legişti şi echipa inspecta cu mare atenţie încăperea.

Denton îngenunchease lângă Benn, care-şi ţinea faţa în mâini şi părea să plângă. Agentul FBI mă evalua fixându-mă cu privirea rece a ochilor săi cenuşii, probabil catalogându-mă drept „înalt, suplu, brunet, ochi negri, trăsături acviline, fără cicatrice vizibile”.

M-am uitat la el preţ de un minut şi mi s-a trezit o bănuială, iar intuiţia mi-a spus, fără dubiu, că nu mă înşelam. Ştia ceva şi păstra tăcerea. Nu mă-ntrebaţi

cum îmi dădusem seama, dar avea ceva, ceva aparte în zvâcnirea venelor de pe frunte sau în poziţia ţeapănă a gâtului, care m-a dus cu gândul la asta.

— Ăă, a zis puştiul, Harris.

Am clipit surprins şi m-am întors spre el. A ţinut uşa deschisă pentru Murphy şi pentru mine, şi am ieşit cu toţii.

— N-o judecaţi prea aspru pe Deborah. E cu adevărat stresată de omorurile astea Lobo[1]. În ultima lună n-a dormit prea mult. Îl cunoştea pe unul dintre tipii ucişi. De-atunci e foarte tensionată.

— Taci, Harris, a spus grăsanul Wilson, cu dezgust în glas. Taci şi gata. S-a întors spre noi şi ni s-a adresat calm. Plecaţi dracului de-aici. Nu vreau să vă mai văd pe niciunul în apropierea locului unei crime care nu-i pe terenul tău, locotenent Murphy. Afacerile Interne au deja destule altele pe cap, nu crezi?

Ne-a întors spatele şi a intrat în clădire. Puştiul cu păr roşu ne-a zâmbit stânjenit, parcă scuzându-se, apoi s-a grăbit să prindă matahala din urmă. L-am văzut aruncându-mi o privire peste umăr, cu o expresie meditativă. Pe urmă a dispărut. Uşa s-a închis, lăsându- ne pe mine şi pe Murphy afară, departe de anchetă şi de dovezile de la locul faptei.

M-am uitat în sus, la luna aproape plină de pe cerul senin. Oameni-lup sărind asupra lacheilor gangsterilor prin ferestrele restaurantelor în construcţie. Un cadavru mutilat în mijlocul unei podele scăldate în sânge. Agenţi FBI de teren cuprinşi de streche, scoţându-şi armele şi trăgând ca să ucidă. Un pic de kung fu, un pic de John Wayne şi câteva ameninţări lansate cu detaşare.

---

[1] Lup, în lb. spaniolă.

Până una alta, nu e decât o altă noapte de lucru, m-am gândit, cu nervii în piuneze.

Nenorocirea evitată la mustaţă mă pusese sub o tensiune care, ajutată de dezgustul stârnit de scena macabră din clădire, îmi răscolea stomacul. O ureche îmi ţiuia de când auzisem detunătura. Şi, năvala adrenalinei odată domolită, rămăsesem agitat şi încordat şi începeam să tremur din toate încheieturile. Mi-am îndesat mâinile în buzunarele pardesiului, atent la ciobul însângerat înfăşurat în batistă, m-am întors cu faţa în bătaia vântului şi am închis ochii.

Linişteşte-te, Harry, mi-am spus. Calmează-te. Inspiră şi expiră, concentrează-te asupra respiraţiei. Vezi? N-ai murit. Morţii nu pot să respire aşa. Nu eşti Ţeposu, sfâşiat în bucăţi pe podea. Şi nici n-ai găuri de glonţ. Eşti viu, şi Murphy e teafără, şi nu trebuie să te mai uiţi la faţa aia fără ochi.

Însă continuam să văd, în spatele pleoapelor, cadavrul sfâşiat. Simţeam duhoarea scârboasă a intestinelor lui despicate. Ţineam minte sângele, lipicios pe podeaua prăfuită, coagulându-se, îngroşat de fărâme minuscule de rigips. Simţeam gust de fiere şi mă străduiam din răsputeri să nu vomit.

Voiam să ţip, s-o rup la fugă, să-mi flutur braţele şi să lovesc ceva cu picioarele până când aveam să mă simt mai bine. Aproape că eram în stare să-nţeleg reacţia agentei Benn, dacă se ocupa de o întreagă serie de crime săvârşite în acelaşi mod. Nu te poţi uita timp îndelungat la atât de mult sânge fără să-ncepi să vezi şi altul, oriunde altundeva.

Am continuat să respir adânc. Vântul îmi sufla rece în faţă, era aer curat, îmbibat de miresmele pătrunzătoare ale toamnei care se înstăpânea. În Chicago, serile de octombrie sunt friguroase, cu vânt, dar eu le ador oricum. E luna în care îmi place cel mai

mult să stau în aer liber. În cele din urmă, m-am calmat. Probabil că, alături de mine, şi Murphy se străduia să se destindă. Am pornit-o amândoi spre maşină în aceeaşi clipă, fără să fi fost nevoie de comunicare prin cuvinte.

— Îmi..., a început Murphy, apoi a tăcut iarăşi.

Nu m-am uitat la ea şi n-am scos nicio vorbă.

— Îmi pare rău, Harry. Mi-am pierdut controlul. Agentul Denton e un nemernic, dar îşi face datoria. Teoretic, n-aveam niciun drept să mă aflu la locul crimei. N-am vrut să te târăsc în toată povestea asta.

A descuiat portierele şi s-a urcat în maşină. Eu m-am instalat pe locul pasagerului, apoi m-am întins şi i-am smuls cheile din mână când a vrut să pornească motorul. Şi-a întors brusc capul spre mine, îngustându-şi ochii.

Mi-am strâns pumnul în jurul cheilor.

— Murphy, mai întâi relaxează-te. Trebuie să stăm de vorbă.

— Nu cred că e o idee bună, Harry.

— Aşa-mi mulţumeşti fiindcă ţi-am salvat viaţa? Acum pentru a doua oară. Vrei să mă laşi în ceaţă.

— Ar trebui să ştii cum se face asta, a ripostat ea, încruntându-se.

S-a lăsat pe spătarul scaunului şi-a început să se uite dincolo de parbriz. Din maşină vedeam poliţiştii, medicii legişti şi agenţii FBI intrând şi ieşind. Am păstrat amândoi tăcerea vreme îndelungată.

Partea stranie era că neînţelegerea dintre mine şi Murphy avea acelaşi motiv ca aceea abia ivită între mine şi Kim Delaney chiar în seara aceea, ceva mai devreme. Murphy avusese nevoie de anumite informaţii ca să-şi poată continua o anchetă. Eu aş fi putut să i le dau - dar aş fi pus-o în pericol. Refuzasem

să i le dezvălui şi, în vreme ce urmărisem pista până la capăt de unul singur, arseseră nişte clădiri şi apăruseră vreo două cadavre. Nu existaseră destule dovezi ca să fiu considerat vinovat eu însumi şi ucigaşul căutat fusese descoperit. Dar ea nu mă iertase niciodată cu adevărat fiindcă o lăsasem pe margine.

În lunile care urmaseră, apelase la mine de câteva ori, iar eu îmi făcusem datoria cât mai bine cu putinţă. Dar ne distanţaserăm unul de altul. Din punct de vedere profesional. Poate era timpul să refacem puntea dintre noi.

– Uite ce e, am spus. N-am stat niciodată cu adevărat de vorbă despre tot ce s-a-ntâmplat astă-primăvară.

– N-am stat de vorbă în timp ce se-ntâmplau, a spus ea, cu voce fragilă ca frunzele uscate de toamnă. De ce-am face-o acum? Totul s-a terminat în primăvară. Şi suntem în octombrie.

– Murphy, dă-mi o şansă. Am vrut să-ţi spun mai multe, dar n-am putut.

– Lasă-mă să ghicesc de ce. Ţi-a mâncat pisica limba? a întrebat ea, cu dulceaţă în glas.

– Ştii că n-am făcut parte dintre băieţii răi. Până acum ai avut timp berechet să-ţi dai seama. Pe clopotele iadului, mi-am riscat pielea ca să te salvez.

Ea a clătinat din cap, uitându-se drept înainte.

– Nu e asta esenţa.

– Nu? Atunci care e?

– Esenţa, Dresden, e că m-ai minţit. Ai refuzat să-mi dai informaţii de care aveam nevoie ca să-mi fac datoria. Când te implic într-una dintre anchetele mele, am încredere în tine. Şi nu obişnuiesc să-i acord încrederea mea oricui. Nu mi-a stat în obicei

niciodată.

A strâns volanul în mâini până când i s-au albit încheieturile degetelor.

— Iar acum mai puţin ca oricând.

Am clipit, cu o tresărire. Mustrarea era usturătoare. Mai rău decât atât, era întemeiată.

— O parte din ceea ce ştiam... Te-ar fi pus în pericol. Ai fi putut fi ucisă.

Asprimea din ochii ei albaştri m-a făcut să mă retrag, sprijinindu-mă de portieră.

— Nu sunt fiica ta, Dresden, a spus, cu voce calmă, foarte blândă. Nu sunt o păpuşă de porţelan de pe un raft. Sunt poliţistă. Îi prind pe băieţii răi şi-i trimit la răcoare şi, când o fac, dacă e cazul, încasez eu un glonţ, ca să nu nimerească o biată gospodină sau un contabil. Şi-a scos arma din tocul prins de umăr, i-a verificat muniţia şi siguranţa şi a pus-o la loc. N-am nevoie de protecţia ta.

M-am grăbit să-i explic.

— O clipă, Murphy. N-am făcut-o ca să te scot din fire. Sunt prietenul tău. Am fost întotdeauna.

Privirea ei s-a desprins de mine când pe lângă maşină a trecut un poliţist cu o lanternă, luminând solul în căutare de dovezi.

— Ai fost prietenul meu, Dresden. Acum... Murphy a clătinat din cap şi i s-au încordat fălcile. Acum nu mai ştiu.

La asta n-am găsit niciun răspuns. Dar nu puteam să las lucrurile pur şi simplu aşa. Deşi trecuse atât de mult timp, nu încercasem să privesc totul din perspectiva ei. Murphy nu era vrăjitoare. Nu ştia aproape nimic despre tărâmul supranatural, o lume pe care marea religie a Ştiinţei se străduieşte încă din epoca Renaşterii, fără succes, s-o excludă din vieţile

noastre. N-avea nimic cu care să-nfrunte anumite creaturi de care se lovea, singura ei armă erau cunoştinţele pe care i le puteam oferi eu - iar în primăvară i-o refuzasem, o lăsasem fără apărare, nepregătită să facă faţă evenimentelor. Probabil fusese groaznic să se confrunte zilnic cu lucruri de neînţeles, care puneau în încurcătură echipele de medici legişti, făcându-i să clatine neputincioşi din capete.

Poliţiştii de la Investigaţii Speciale alcătuiau o echipă însărcinată de primarul oraşului să se ocupe de toate „crimele neobişnuite” săvârşite în Chicago. Opinia publică, Biserica şi oficialităţile încă se mai încruntau la orice referire la magie, la supranatural, la vampiri sau la vrăjitori; dar creaturile din lumea spiritelor continuau să stea la pândă, troli de sub poduri, zâne hoaţe de prunci, stafii, spiriduşi, tot ce se putea numi Baubau. Continuau să terorizeze oamenii, să-i atace, iar statisticile mele spuneau că situaţia se înrăutăţea, nu se ameliora. Cineva trebuia să-ncerce să le oprească. Şi, atât în Chicago cât şi în toate suburbiile sale, asta făcea Karrin Murphy, alături de echipa ei de Investigaţii Speciale.

Şi îşi ocupa postul de deja mai multă vreme decât oricare dintre predecesorii ei - fiindcă accepta ideea unei realităţi nedescrise în cărţi. Fiindcă apela la serviciile singurului vrăjitor din ţară dispus să se lase angajat.

Nu ştiam ce să spun, aşa că a-nceput să-mi vorbească gura de la sine.

— Îmi pare rău, Karrin.

Pe urmă s-a lăsat tăcerea şi a rămas între noi multă, multă vreme.

Într-un târziu, ea s-a cutremurat uşor şi a clătinat

din cap.

— Bine, a spus, dar, dacă te implic în asta, Harry, vreau să-mi dai cuvântul tău. Fără secrete. Nu ca să mă protejezi. Şi din nici un alt motiv.

Se uita pe geam, cu expresia feţei mai blândă, mai îngăduitoare sub lumina lunii şi a felinarelor îndepărtate de pe marginea străzii.

— Murphy, am răspuns, n-am cum să-ţi promit aşa ceva. Cum poţi să-mi ceri să...

Chipul i-a devenit dintr-odată o mască a furiei şi s-a întins spre mâna mea. Nu ştiu ce i-a făcut unuia dintre degetele mele, dar un puseu de durere violentă mi s-a urcat brusc în susul braţului, şi mi l-am retras din reflex, scăpând cheile. Ea le-a prins şi a pus-o pe una în contact.

M-am crispat, scuturându-mi câteva clipe degetele chinuite de înţepături. Pe urmă mi-am pus mâna peste a ei.

— OK, am încuviinţat. Bine. Promit. Fără secrete.

S-a uitat la mine, şi chiar în ochii mei preţ de o răsuflare, apoi şi-a ferit privirea. A pornit maşina şi a ieşit din parcare.

— Fie, a zis. O să-ţi spun. O să-ţi spun, pentru că am nevoie de tot ajutorul pe care-l pot obţine. Pentru că, dacă nu punem mâna pe creatură, pe acest om-lup, luna asta o s-avem un alt camion de cadavre. Şi, a oftat apoi, dacă nu-l prindem, eu o să-mi pierd slujba. Iar tu o s-o sfârşeşti probabil în puşcărie.

— În puşcărie? am exclamat. În puşcărie? La naiba, Murphy. Cât mai aveai de gând s-aştepţi până să-mi spui?

Mi-a aruncat o privire nervoasă, cu farurile maşinilor de pe sensul opus brăzdându-i faţa cu străfulgerări de lumină.

— Nu-mi face o scenă, Harry. Am avut deja o lună foarte lungă.

O duzină de întrebări s-au luptau să-şi facă loc printre buzele mele. Una a triumfat, şi am rostit-o:

— De ce nu m-ai chemat când au început omorurile, luna trecută?

Murphy şi-a îndreptat din nou privirea către drum.

— Am vrut. Crede-mă. Dar n-am putut. Afacerile Interne au început să mă hărţuiască din cauza poveştii cu Marcone şi Victor Sells de astă-primăvară. Cuiva i-a trecut prin cap că eram în cârdăşie cu Marcone. Că l-am ajutat să-l omoare pe Sells ca să scape de concurenţă pe piaţa drogurilor, să vândă numai el Al Treilea Ochi. Aşa că anchetatorii îşi bagă nasul în treburile mele cu mare insistenţă.

Am simţit, brusc, un puseu de vinovăţie.

— Fiindcă am apărut eu în scenă. Ai avut un mandat de arestare pe numele meu şi, în final, l-ai anulat. Şi-au mai fost şi zvonurile alea despre mine şi Marcone, după ce s-a terminat totul...

Ea a strâns din buze şi a dat din cap.

— Aşa e.

— Şi, dac-ai fi încercat să-mi vorbeşti despre asta, ai fi turnat gaz peste foc.

Mi-am scărpinat fruntea. Şi i-ar fi stârnit împotriva mea pe cei care o anchetau. Ea mă protejase. Iar mie nici măcar nu-mi trecuse prin cap că zvonurile

răspândite de Marcone ar fi putut afecta pe altcineva în afară de mine. Bravo, Harry.

— Tu eşti oricum, Dresden, numai prost nu, mi-a confirmat Murphy părerea. Poate, uneori, uşor naiv, dar niciodată prost. Afacerile Interne n-au găsit nicio dovadă, dar mulţi sunt siguri că am mâinile murdare şi, alături de alţii, cărora oricum nu le eram pe plac, pot să mă zdruncine serios, dacă li se iveşte ocazia.

— De-asta n-ai făcut caz de povestea cu agenta Benn, am dedus eu. Încerci să eviţi orice fel de scandal.

— Exact. O să fiu spintecată din anus până la urechi dacă Afacerile Interne află fie şi numai că am ocolit legea, şi cu atât mai mult dacă se-aude că m-am încăierat cu o agentă a Biroului. Denton o fi părând un nemernic, dar, crede-mă, cel puţin nu e convins că sunt coruptă. O să joace corect.

— Şi aici intră în scenă omorurile. Este?

În loc să-mi răspundă, a trecut pe banda întâi şi a încetinit. M-am întors pe jumătate spre ea. Şi, când am făcut-o, am zărit farurile unei alte maşini alunecând de-a latul a două benzi pentru a ajunge tot pe prima bandă, în spatele nostru. Nu i-am spus nimic lui Murphy, dar am continuat să privesc maşina în cauză cu coada ochiului.

— Întocmai, a zis ea. Omorurile Lobo. Au început luna trecută, cu o noapte înainte de luna plină. Am avut doi indivizi dintr-o bandă de huligani sfâşiaţi pe Rainbow Beach. La început, toată lumea s-a gândit la atacul unui animal. Straniu, dar nu se ştie niciodată, nu-i aşa? Oricum, era ceva neobişnuit, aşa că mi-au încredinţat mie ancheta.

— Bun, am spus, şi pe urmă?

— În noaptea următoare, a fost o bătrânică în

trecere pe lângă Washington Park. Ucisă în acelaşi mod. Şi, pur şi simplu, ceva era altfel decât ar fi trebuit să fie, înţelegi? Tipii de la judiciar n-au descoperit nimic util, aşa că m-am gândit s-apelez la FBI. Fiindcă are acces acolo unde eu de obicei nu am. Deţine laboratoare de medicină legală cu dotări de ultimă oră şi altele de acelaşi gen.

— Şi astfel ai deschis cutia Pandorei, am ghicit eu.

— Cam aşa ceva. Unul dintre legiştii lor, puştiul cu păr roşu, a descoperit nişte neuniformităţi în dentiţia atacatorilor. A spus că urmele de dinţi nu se potriveau cu ale unor câini sau lupi autentici. Ca şi urmele de labe de la faţa locului. Nu erau cu adevărat urme de lup. Murphy s-a înfiorat uşor înainte de a continua. Atunci s-au gândit prima oară că era vorba de altceva. Înţelegi? S-au gândit că ucigaşul voia să lase impresia unui atac al lupilor. De-aia au început să-l numească asasinul Lobo.

Am dat din cap, încruntându-mă. Farurile erau tot în urma noastră.

— Întreb aşa, ca idee nebunească: Te-ai gândit să le spui adevărul? Că ar putea fi vorba de un om-lup?

— Nicidecum, a rânjit Murphy. În Birou sunt angajaţi numai conservatori. Oameni care nu cred în stafii, în spiriduşi, nici în toată mizeria asta care m-a adus acum la tine. După părerea lor, de crime se face vinovat un soi de cult sau de bandă de psihopaţi. Care şi-au făcut probabil arme din colţi şi gheare de lupi. Şi au lăsat în jur amprente simbolice de labe. De aceea sunt toate urmele irelevante. I-am cerut lui Carmichael să te caute, dar a aflat de la robotul tău telefonic că aveai ceva de rezolvat în Minnesota.

— Da, am confirmat. Cineva văzuse ceva într-un lac. Şi ce s-a mai întâmplat după aceea?

— S-a dezlănţuit iadul. Trei vagabonzi în Burnham Park, în noaptea următoare. Nu doar morţi, făcuţi bucăţi, mai rău decât tipul din seara asta. Şi, în ultima noapte cu lună plină, un bătrân, lângă un magazin cu băuturi alcoolice. Plus, în ultima noapte de după, un om de afaceri şi şoferul lui, sfâşiaţi într-un garaj. Şi Afacerile Interne au fost acolo de fiecare dată, mi-au suflat în ceafă. Nu le-a scăpat nimic.

— Cu ultima victimă a fost altfel, am remarcat eu. Toţi ceilalţi au fost ucişi afară, în locuri rău famate. Omul de afaceri din garaj nu se-ncadrează-n tipar.

— Da, a încuviinţat Murphy. James Harding III. Unul dintre ultimii industriaşi inveteraţi. Partener de afaceri cu John Marcone într-o serie de proiecte de dezvoltare industrială din Northwest.

— Iar în seara asta avem o altă victimă din cercul lui Marcone.

— Da. Mi-e greu să spun ce mă sperie mai tare. Ideea că e vorba de simple atacuri ale unor animale, că ucigaşii sunt psihopaţi dintr-o şleahtă cu nişte cuţite de care-au prins colţi de lup, sau că avem de-a face cu oameni-lup organizaţi. Murphy a râs scurt, forţat. Până şi mie îmi sună nebuneşte aşa ceva. Da, Onorată Instanţă, criminalul e un om-lup.

— Lasă-mă să ghicesc. Totul s-a liniştit după ce n-a mai fost lună plină.

A dat din cap.

— Afacerile Interne s-au mulţumit să spună că probele nu sunt concludente, şi nu s-a mai întâmplat nimic. N-a mai murit nimeni. Până în seara asta. Şi mai avem încă patru nopţi cu lună strălucitoare, iar ucigaşii, oricine ar fi, îşi respectă ritualul.

— Eşti sigură că sunt mai mulţi?

— Da. Urmele de muşcături sau, după părerea

agentului Denton, urmele care par muşcături au fost lăsate de trei arme diferite. În viziunea tipilor de la laborator, ar putea fi mai mulţi făptaşi, însă legiştii n-au cum să fie siguri.

— În afara cazului când ne confruntăm într-adevăr cu oameni-lup. Fiindcă atunci fiecare armă e botul unui alt individ şi avem de-a face cu o haită.

Murphy a încuviinţat cu un gest.

— Problema e că nu le pot spune pur şi simplu asta, a adăugat. Mi-aş îngropa singură cariera.

— Aha, am zis. Am ajuns în punctul unde-mi spui că postul tău e în pericol.

S-a strâmbat.

— În momentul de faţă, n-au nevoie decât de un motiv potrivit ca să scape de mine. Dacă nu-i prinzi pe tipii ăştia, indiferent cine-ar fi, politicienii mă vor scoate pe tuşă. Pe urmă o să fie uşor de găsit ceva care să m-acuze de complicitate sau de obstrucţie a justiţiei. Şi probabil că vor încerca să te-agaţe şi pe tine. Harry, trebuie să prindem neapărat ucigaşul, sau ucigaşii. Altminteri cariera mea devine de domeniul trecutului.

— Ai sânge sau fire de păr de la locurile crimelor? am întrebat.

— Da, a răspuns ea, am câte ceva.

— Dar salivă?

M-a privit încruntându-se.

— Salivă. Ar fi putut fi în răni, am spus.

A clătinat din cap.

— Dacă au găsit aşa ceva, au păstrat faptul sub tăcere. În plus, la ce ne folosesc eşantioanele, dacă n-avem un suspect cu care să le compari?

— Nu-ţi folosesc ţie, am corectat-o. Ceea ce a intrat pe fereastră a lăsat acolo sânge. Poate-o să ne

dezvăluie ceva.

Murphy a dat din cap.

— Ar fi excelent. OK, Harry. Acum cunoşti faptele. Ce-mi poţi spune despre oamenii-lup?

Am stat un minut cu buzele ţuguiate.

— Nu mare lucru. Nici măcar nu reprezintă unul dintre subiectele pe care le-am studiat cu atenţie. Îţi pot spune mai degrabă ce nu sunt decât ce sunt. Dar dă-mi timp până dimineaţă şi-o să-ţi întocmesc totuşi un raport complet în privinţa lor.

M-am uitat pe geam în timp ce ieşeam de pe JFK Expressway. Maşina care ne urmărea a părăsit autostrada prin acelaşi pasaj.

Murphy s-a încruntat.

— Dimineaţă? Nu-l poţi termina mai repede?

— O să-l ai pe birou la ora opt. Chiar şi mai devreme, dacă-i spui sergentului de gardă să mă lase să intru.

A oftat şi s-a frecat la ochi.

— OK. Bine.

Am ajuns înapoi, la McAnally's, şi Murphy a oprit lângă Broscuţa mea Albastră. După noi, a intrat în parcare şi maşina care ne urmărise.

— Iisuse, Harry. Nu-mi vine să cred că stau aici, vorbind cu tine despre oameni-lup care ucid locuitori din Chicago. S-a răsucit ca să se uite la mine. Spune-mi că nu-nnebunesc.

Am coborât din maşină, apoi m-am aplecat spre geam.

— Nu cred că-nnebuneşti, Murph. Dar, ştiu şi eu, poate că FBI-ul are dreptate. Poate nu sunt oameni-lup. Uneori se-ntâmplă lucruri bizare.

I-am adresat un zâmbet schiţat pe jumătate şi ea mi-a răspuns pufnind uşor.

— Probabil că o să fiu în biroul meu, Dresden, a spus. Să vii dimineaţă cu raportul.

Pe urmă a demarat şi a virat în viteză, ieşind în stradă. Eu nu m-am urcat în Broscuţă. În schimb, m-am uitat la maşina care ne urmărise. A-ntors în capătul opus al parcării, s-a îndreptat în direcţia mea, apoi şi-a văzut de drum.

Femeia de la volan, o frumuseţe izbitoare, cu părul negru, bogat, împestriţat de şuviţe cărunte, a trecut pe lângă mine fără să mă privească.

M-am uitat după maşină încruntându-mă. A ieşit din parcare, a luat-o în partea opusă celei în care plecase Murphy şi a dispărut din vedere. Era aceeaşi maşină care ne urmărise pe JFK? Sau îmi imaginasem totul? Instinctul îmi spunea că mă urmărise, dar n-ar fi fost prima oară când mă înşela.

M-am urcat în Broscuţă şi am stat un minut pe gânduri. Uşoara mea senzaţie de greaţă şi sentimentul de vinovăţie persistau. Murphy avea necazuri din cauza mea. În primăvară, nespunându-i ce se petrecea de fapt, o plasasem în centrul unor întâmplări extrem de dubioase. Eram răspunzător pentru presiunea sub care ajunsese să se afle.

În ceea ce priveşte femeile, pot fi considerat deosebit de desuet şi de protector faţă de ele. Îmi place să le tratez ca pe nişte doamne din înalta societate. Îmi place să ţin uşile deschise pentru ele, să plătesc când le invit la restaurant, să le aduc flori, să le trag scaunul ca să se aşeze - tot felul de lucruri de genul ăsta. Dacă aş avea o părere mai bună despre mine însumi, cred c-aş putea să-mi numesc atitudinea cavalerească. Dar, oricum i-aţi spune, Murphy era o femeie aflată în pericol. Şi, de vreme ce eu o adusesem într-o asemenea situaţie, mă simţeam dator

s-o scot tot eu din necaz.

Dar mai aveam şi alte motive să pun capăt omorurilor. Văzându-l pe Ţepos sfâşiat, mă speriasem de moarte. Încă mai tremuram puţin, ca pură şi primitivă reacţie la ceva care-mi trezise o spaimă instinctivă. Nu voiam să fiu mâncat de un animal, să fiu mestecat de o creatură cu o grămadă de dinţi ascuţiţi. Era de-ajuns să mă gândesc la asta ca să mă ghemuiesc pe scaunul maşinii, înconjurându-mi cu braţele genunchii strânşi la piept, o poziţie cât se poate de incomodă, având în vedere înălţimea mea şi spaţiul prin comparaţie restrâns din Broscuţă.

Ţeposu îşi găsise una dintre cele mai violente morţi cu putinţă. Poate-o meritase. Sau poate nu. Dar, lăsând deoparte asta, nu era decât una dintre numeroasele victime sfâşiate de ceva cu care un om obişnuit n-ar fi trebuit să aibă de-a face. Nu puteam sta deoparte, fără să intervin.

Sunt vrăjitor. Adică am putere, care merge mână în mână cu responsabilitatea. Responsabilitatea mea implică folosirea puterii care mi-a fost dată, ori de câte ori e nevoie de ea. FBI-ul nu era nicidecum pregătit să-nfrunte o haită de oameni-lup vorace, care-şi urmăreau victimele în mijlocul oraşului Chicago. Asta ţinea de domeniul meu.

Am răsuflat adânc şi mi-am îndreptat spatele. Mi-am strecurat mâna în buzunarul pardesiului ca să scot cheile maşinii şi-am dat de bucata de sticlă înfăşurată în batista mea albă.

Am despachetat ciobul mânjit de sânge. Sângele are un soi de putere. Îl puteam întrebuinţa, făcând o vrajă care să ia urma creaturii din care se scursese. Aş fi putut găsi ucigaşul sau ucigaşii chiar în noaptea aceea, lăsând pur şi simplu magia să mă călăuzească.

Dar trebuia s-o fac chiar atunci. Sângele începea să se usuce şi, odată uscat de-a binelea, mi-ar fi fost cu mult mai greu să-l folosesc.

Murphy avea să turbeze de furie dacă porneam în urmărire fără ea. Probabil avea să-şi închipuie că asta intenţionasem de la bun început, că o exclusesem cu premeditare. Dar, dacă abandonam pista oferită, pierdeam şansa de a-l opri pe criminal înainte de căderea nopţii următoare.

N-am avut nevoie de prea mult timp de gândire. Era mai important să salvez vieţi decât să mă feresc de furia lui Murphy.

Aşa că am coborât din Broscuţă şi am deschis portbagajul din faţă. Am scos câteva instrumente vrăjitoreşti: bagheta distrugătoare, înlocuitoarea brăţării scut şi celălalt obiect care n-ar trebui să-i lipsească niciunui vrăjitor. Un revolver Smith & Wesson Chief's Special de calibrul .38.

Echipat cu toate, m-am oprit în faţa maşinii şi mi-am extras din buzunar ciobul pătat de sânge.

Pe urmă am făcut vraja.

Am luat bucata de cretă pe care-o ţin în permanenţă în buzunar şi mica busolă cu geam de plastic prinsă de bord cu bandă velcro, apoi m-am ghemuit, cu pardesiul meu amplu peste gambe şi glezne. Am folosit creta ca să desenez pe asfalt, în jurul meu, un cerc rudimentar. Pe pavajul întunecat, albul lui părea strălucitor sub lumina lunii aproape pline.

Am închis cercul adăugând un efort de voinţă, o mică investiţie de energie, şi-am simţit imediat toată magia din aerul din jur îngrămădindu-se înăuntru, captivă în spaţiul limitat. Ceafa mi-a fost cuprinsă de furnicături şi mi s-a zbârlit părul. M-am înfiorat, am scos ciobul de sticlă pe care sângele se usca repede şi l-am pus jos, în cerc, între picioarele mele.

Am început, cu voce joasă, o mică incantaţie, o scurtă înşiruire de silabe fără sens, concentrându-mă asupra efectului dorit.

— Interessari, interressarium, am murmurat, şi am atins geamul de plastic al busolei de sângele încă umed.

Energia a ieşit din trupul meu în goană, s-a răsucit în cercul focalizator pe care-l trasasem, apoi s-a afundat în busolă cu o vizibilă licărire argintie de firişoare ca de praf.

Acul busolei s-a clătinat, s-a rotit nebuneşte şi s-a îndreptat către pata de sânge de pe geam ca un ogar care-a simţit un miros. Pe urmă s-a rotit iarăşi şi şi-a modificat brusc poziţia ca să arate către sud-est, fără întrerupere.

Am zâmbit satisfăcut şi am călcat pe linia de cretă, mânjind asfaltul şi lăsând restul de energie rătăcitoare să se întoarcă în aer, apoi am luat busola şi m-am

urcat în Broscuţa Albastră.

Mulţumită vrăjii, până dimineaţă, când primele raze de soare aveau să spulbere energiile magice banale întrebuinţate, acul busolei urma să arate cu precizie în direcţia creaturii de la care provenea sângele; însă problema era că nu-mi indica şi drumul cel mai scurt către ţintă, ci acul rămânea doar îndreptat, în linie dreaptă, spre locul unde se afla.

O persoană întreagă la minte nu ar numi niciodată traficul în care intrasem prietenos sau simplu, dar eu locuiam de ceva vreme în Chicago şi învăţasem să supravieţuiesc. M-am îndreptat spre spitalul Cook County, un adevărat alt oraş în mijlocul oraşului, am trecut pe lângă Douglas Park, apoi am luat-o spre sud, pe Kenzie. Cât am mers către sud, acul busolei s-a rotit încet ca să arate spre est, şi am virat, intrând pe Fifty-fifth, ca să merg spre Universitate şi spre lacul Michigan.

Nu eram în partea paşnică a metropolei. De fapt, pătrunsesem într-o zonă de-a dreptul rău famată. Cu o rată înaltă a criminalităţii şi cu o mulţime de clădiri dărăpănate, abandonate sau locuite doar cu intermitenţe. Destul de multe felinare erau stinse, aşa că noaptea se aşternuse mai neagră decât în alte părţi. Locul fusese întotdeauna terenul de vânătoare preferat de multe dintre cele mai urâte creaturi care se târau afară din Niciodatănicicând ca să petreacă o noapte în oraş. Trolii stăteau uneori la pândă ca tâlharii şi fiecare vampir nou venit în oraş sfârşea prin a ajunge, în căutarea prăzii, acolo sau în alt cartier asemănător, până când reuşea să intre în legătură cu Bianca sau cu unul dintre semenii săi mai puţin influenţi instalaţi în Chicago.

Când acul busolei a zvâcnit ca s-arate către ceea

ce părea un magazin universal părăsit, am tras pe dreapta şi am oprit motorul. Credincioasa mea Broscuţă a hârâit şi a încremenit locului, recunoscătoare. Am scos din torpedo harta oraşului şi am studiat-o câteva clipe cu ochi îngustaţi. Washington Park şi Burnham Park, unde fuseseră săvârşite patru dintre omorurile de luna trecută, se aflau de o parte şi alta a punctului în care mă oprisem, la distanţe nu mai mari de câte un kilometru şi jumătate.

M-a străbătut un tremur uşor. Părea al naibii de sigur că acolo aveam să-l găsesc pe ucigaşul Lobo căutat de Murphy.

Am coborât din maşină. Ţineam bagheta distrugătoare în mâna dreaptă şi busola în cealaltă. Brăţara scut îmi atârna de încheietura mâinii stângi. Pistolul era în buzunarul stâng al pardesiului, de unde-l puteam scoate cu uşurinţă. Mi-am oferit câteva clipe în care să răsuflu adânc, să-mi limpezesc mintea şi să stabilesc ce voiam să fac.

Nu venisem acolo ca să prind criminalul, oricine ar fi fost. Voiam doar să-l localizez, pentru Murphy. Ea putea să-l pună sub supraveghere şi să-l înhaţe imediat ce încerca să facă următoarea mişcare. Chiar dacă l-aş fi prins eu, ea n-ar fi putut să-l acuze bazându-se doar pe mărturia unui vrăjitor profesionist. Pe judecătorii municipali i-ar fi amuzat un poliţist care ar fi susţinut o asemenea idee ţicnită.

Rânjind, mi-am rotit bagheta distrugătoare între degete şi m-am pus în mişcare. Era în ordine. Ca să-mi folosesc puterea, eu unul n-aveam nevoie de un sistem judiciar care să admită că o posedam.

Fostul magazin universal avea vitrinele din faţă astupate cu scânduri. Le-am încercat pe rând şi am

descoperit una care putea fi mişcată cu uşurinţă. M-am oprit şi am studiat-o cu atenţie, cu gândul că era posibil să i se fi ataşat un sistem de alarmă.

Şi chiar ăsta era rolul unei sfori cu clopoţei, legate de-a latul părţii de jos. Dacă aş fi împins scândura mai tare în interior, ar fi sunat cu toţii. În schimb, am trecut sfoara peste capătul unuia dintre cuiele de care fusese legată, am scos cu mare grijă clopoţeii de pe ea şi am pătruns în interiorul întunecos al magazinului abandonat.

Locul avea o înfăţişare scheletică. Rafturile încă mai existau, dând naştere unor culoare lungi, dar nici urmă de marfă. Monturile neoanelor, goale, atârnau în şiruri de tavan şi, sub ele, tuburile cândva fluorescente erau sticlă mărunţită, aşternută ca un strat de praf pe podea. De afară se strecurau prin crăpături razele lunii, dar din partea din spate a magazinului venea o lumină mai puternică. M-am uitat la busola mea pătată de sânge. Acul era îndreptat către lumina aceea. Am închis ochii şi am Ascultat, o abilitate care nu e greu de deprins, dar pe care cei mai mulţi oameni nu mai ştiu să şi-o folosească. Am auzit voci, cel puţin două, vorbind în şoaptă, pe un ton vehement.

Am pornit-o în direcţia lor pe furiş, ascunzându-mă după rafturile goale. Pe urmă mi-am ţinut respiraţia şi m-am uitat pe deasupra celor de sus.

Lângă o lampă Coleman erau adunaţi mai mulţi tineri de ambele sexe, diferiţi unii de alţii ca înălţime şi siluetă. Dar erau cu toţi îmbrăcaţi în negru, cei mai mulţi cu veste, brăţări şi coliere de piele. Câţiva purtau cercei şi piercinguri pe nări. Pe gâtul unuia se zărea un tatuaj. Ar fi arătat intimidant dacă ar fi fost înalţi şi musculoşi, dar nu erau. Păreau studenţi sau

doar liceeni, unii cu acnee sau păr prea gras, cu barbă care încă nu acoperea în întregime obrajii şi de o zvelteţe adolescentină. Păreau stângaci şi nelalocul lor în decorul ăla.

Patru sau cinci stăteau mai în spate, în jurul unui tânăr îndesat, a cărui înălţime nu depăşea un metru şaptezeci. Avea ochelari groşi şi degete dolofane şi ar fi arătat mai firesc acasă, cu un suport de pixuri în buzunarul de la piept, decât cu mănuşi de piele cu ţinte. Stătea cu mâinile în şolduri şi se uita urât la o blondă subţire ca un băţ, cu cel puţin un cap mai înaltă decât el, cu toate contururile trupului delicat lipsite de graţie şi cu faţa lungă, tristă. Şuviţe din coama de păr ciufulit îi cădeau pe faţă şi în ochi îi scânteia o furie ţinută în frâu. Alţi cinci sau şase tineri stăteau în spatele ei şi toată lumea părea încordată.

– Iar eu îţi spun, a mârâit tânărul, cu voce joasă, că acum ar trebui să fim acolo. Nu ne putem permite să ne odihnim până când nu-i găsim şi nu-i facem bucăţi pe toţi.

Grupul din spatele lui şi-a unit glasurile într-un murmur aprobator.

– Billy, jur că eşti un idiot condus de testosteron, a ripostat blonda. Dacă ne-am fi aflat acum acolo, ne-ar fi putut prinde.

– Foloseşte-ţi capul, Georgia! s-a răstit Billy. Crezi că până acum nu şi-au dat seama? Dacă dau peste noi, ne pot distruge pe toţi cât ai clipi.

– Dar n-au dat, a subliniat Georgia. Ea ne-a spus să nu ne clintim în noaptea asta, şi eu nu mă mişc de-aici. Iar dacă-ncerci tu, jur că-ţi leg gleznele de urechi.

Billy a mârâit, a mârâit de-adevăratelea, deşi am avut impresia c-a făcut-o forţat, pozând, şi a înaintat cu un pas.

— Crezi că mă poţi manevra, căţea? Încearcă!

Ei i s-au îngustat ochii.

— Nu m-am vârât în povestea asta cu lupii ca să mă bat cu rataţi jalnici, de teapa ta. Nu mă obliga să-ncep acum. S-a uitat urât la tinerii din spatele lui Billy. Ştiţi ce ne-a spus ea. N-aveţi de gând să vă supuneţi?

— Ascultaţi-mă, fraţi alfani, a spus băiatul, întorcându-se spre grupul lui, apoi spre cei care-o susţineau pe Georgia. Eu v-am condus în tot acest timp. Şi am făcut tot ce-am promis. Nu mai aveţi încredere în mine?

Le-am mai aruncat o privire, apoi mi-am lăsat capul în jos, în întuneric. Uite, Batman, frăţia Alfa a oamenilor-lup! M-am uitat la busolă, care arăta fără niciun dubiu către lumină, către grupul din jurul lămpii. Ei erau ucigaşii? Păreau mai degrabă un grup de împătimiţi ai computerului într-o Noapte a Hainelor Negre.

Dar cel puţin era un început. Puteam să plec şi să-i povestesc lui Murphy totul. Era bine s-arunc mai întâi o privire în jurul clădirii, să văd dacă nu-şi parcase cineva din grup maşina în apropiere şi să iau şi numerele de înmatriculare. La naiba, nu eram prea departe de universitate, poate unii aveau legitimaţii pentru parcare.

— Ce-nseamnă asta? s-a auzit, clar, o voce stridentă.

Mi-am săltat din nou capul deasupra rafturilor.

Pe uşa din spate intrase o femeie cu ten întunecat, la fel de înaltă ca blonda cu faţa prelungă, dar mai vârstnică şi cu mult mai voinică, mişcându-se cu siguranţa unui animal. Avea părul castaniu împestriţat cu şuviţe cărunte şi mi-a fost de-ajuns o secundă ca să-mi dau seama că pe ea o zărisem în maşină, în

parcarea de la McAnally's. Inima a început să-mi bată ceva mai repede, incitată. Femeia aia ne urmărise, pe Murphy şi pe mine. A săgetat cu privirea cele două grupuri de tineri, cu ochi de o culoare straniu de asemănătoare cu a chihlimbarului, pe care era greu să-i numeşti căprui.

— Aşa v-am învăţat eu să vă purtaţi? a întrebat.

Billy şi Georgia s-au uitat la podea, ruşinaţi. Ceilalţi au adoptat posturi aproape identice, ca un grup de copii prinşi când se pregăteau s-o şteargă afară după ora de culcare.

— Nu ne jucăm. Cineva m-a urmărit până aici. Ne-au descoperit. Dacă-ncepeţi să faceţi greşeli acum, o să le plătiţi toată viaţa, a adăugat noua sosită, foindu-se încoace şi încolo în jurul grupului.

M-am uitat la busolă.

Acul zvâcnea într-o parte şi într-alta, arătând tot timpul către femeia în mişcare. Mi-a ajuns inima în gât. M-am gândit la ea, la vitalitatea ei aproape animalică, la prezenţa ei dominatoare, la puterea voinţei ei. Ar putea fi ucigaşa, am cugetat. Şi ştie c-am urmărit-o. De unde ştie? Cum naiba era cu putinţă să ştie că o urmărisem?

Incitat, m-am uitat din nou în sus, la ea, şi am văzut că privea cu atenţie pata de întuneric dens din jurul rafturilor după care mă ascundeam. Unul dintre tineri a dat să spună ceva, dar ea a ridicat mâna, cerându-i să tacă. I-am văzut nările umflându-se, ca şi cum ar fi adulmecat, şi a făcut un pas în direcţia mea. Mi-am ţinut răsuflarea şi n-am îndrăznit să mă las în jos, în spatele rafturilor, de teamă că mişcarea m-ar fi putut da de gol.

— Luaţi-vă de mâini, s-a răstit ea. Imediat.

Pe urmă s-a-ntors spre lampa Coleman de pe

podea şi a suflat în ea, stingând-o şi afundând încăperea în întuneric.

Pentru o clipă s-au auzit murmure confuze şi o şuierătură poruncitoare a femeii, apoi n-a mai fost decât tăcere şi răsunetul pantofilor şi al ghetelor pe dale, deplasându-se către partea din spate a magazinului. Plecau. M-am ridicat şi am ocolit orbeşte rafturile, îndreptându-mă spre ei cât de repede am putut, într-o încercare de urmărire.

O decizie care, în retrospectivă, nu pare cea mai înţeleaptă cu putinţă, dar ştiam că nu-mi puteam permite să-i las să dispară. Vraja pe care-o aruncasem asupra busolei n-avea să ţină mult, nu destul de mult ca să regăsesc femeia, şi cu atât mai puţin haita ei de tineri. Voiam să ies din clădire pe urmele lor, să le iau numerele de înmatriculare ale maşinilor, să reţin orice ar fi putut-o ajuta pe Murphy să-i localizeze după ce fugeau.

Mi-am calculat greşit lungimea paşilor şi m-am izbit de peretele din capătul culoarului. Mi-am reţinut un şuier de durere, m-am reorientat şi am reluat urmărirea, folosindu-mă de întunericul care mă ascundea, în aceeaşi măsură în care-i ascundea şi pe ei. Aş fi putut face puţină lumină pentru mine - dar m-am gândit că, atâta vreme cât nimeni nu putea să vadă, nimeni n-avea cum să tragă cu vreo armă. Am continuat să înaintez cu grijă, Ascultând şi urmând sunetele.

Am fost avertizat cu numai o secundă înainte, când am auzit zgomot de gheare alunecând pe dalele vechi, apoi ceva mare, blănos, s-a izbit de mine chiar sub genunchi, măturându-mi picioarele de pe podea şi trântindu-mă. Am scos un ţipăt, mi-am rotit bagheta distrugătoare ca pe o bâtă de baseball şi am simţit-o

lovind ceva tare, ciolănos. A urmat un mârâit, un sunet profund, animalic, şi ceva mi-a smuls bagheta din mână, azvârlind-o prin aer. A zăngănit pe dale, sunând a gol. Am lăsat busola să cadă, m-am grăbit să-mi scot arma şi mi-am adunat picioarele sub mine, revărsându-mi furia într-o provocare fără cuvinte.

Am rămas o clipă nemişcat, privind în gol şi gâfâind, cu pistolul greu în mână. Frica îmi înteţea bătăile inimii şi, ca întotdeauna, furia o urma îndeaproape. Eram furios fiindcă fusesem atacat. Într-o oarecare măsură, mă aşteptasem să-ncerce ceva să mă oprească, dar, în întuneric, creatura care mârâise la mine mă speriase mult mai mult decât aş fi crezut.

Am rămas în aşteptare un minut, fără să mai aud nimic. Mi-am dus mâna sub cămaşă şi am scos pentagrama de argint moştenită de la mama, o stea cu cinci colţuri într-un cerc, simbolul ordinii şi al simetriei, al puterii echilibrate. Mi-am concentrat voinţa asupra ei şi a început să strălucească, dând o lumină slabă, blândă - nicidecum luminiscenţa orbitoare care apărea după ce-ţi concentrai forţa asupra unei creaturi din Niciodatănicicând, dar măcar destul de multă ca să văd pe unde mergeam. M-am îndreptat spre camera din spate, cu lumina alb-albăstrie a lunii revărsându-mi-se în jur.

Era evident o prostie să merg într-acolo, dar eram furios, destul de furios ca să străbat încăperea din spatele magazinului până ce am zărit conturul de un albastru întunecat al unei uşi deschise. M-am îndreptat spre ea, împiedicându-mă de mai multe obiecte decât puteam desluşi în lumina stranie a pentagramei şi, lovind furios cu piciorul altele, care-mi stăteau în cale, am ieşit în final pe o alee din spatele magazinului şi m-am bucurat să respir din nou în aer

liber şi să zăresc din nou forme şi culori estompate de umbrele nopţii.

Ceva m-a lovit cu putere din spate, trântindu-mă la pământ, cu pietrişul afundându-mi-se în coaste prin cămaşă. Concentrarea mi-a dispărut şi, odată cu ea, a dispărut şi lumina amuletei. Am simţit ceva dur şi metalic îndesându-mi se în ceafă, un genunchi mi s-a proptit în şale şi o voce de femeie a mârâit:

— Aruncă arma sau îţi zbor creierii.

Numiţi-mă cum vreţi, dar nu sunt niciodată sfidător când am o armă lipită de ţeastă. Mi-am pus cu grijă jos pistolul de calibrul .38 din mâna stângă şi mi-am îndepărtat degetele de el.

— Mâinile la spate. Acum, s-a răstit femeia.

M-am supus. Am simţit metalul rece al cătuşelor în jurul încheieturilor, am auzit clichetul cu care s-au închis. Genunchiul mi s-a ridicat de pe spate, piciorul atacatoarei m-a răsucit cu faţa în sus, iar ea a aprins o lanternă care m-a orbit.

— Harry? a spus.

Am clipit şi mi-am îngustat ochii chinuiţi de lumină. Şi acum am recunoscut vocea.

— Salut, Murphy. Urmează una din conversaţiile noastre speciale, nu?

— Nemernicule, mi-a răspuns ea, cu voce aspră. Continua să fie o simplă umbră în spatele lanternei, dar îi recunoşteam silueta. Ai dat de-un fir şi l-ai urmărit fără să iei legătura cu mine.

— Nu te grăbi s-arunci cu piatra, locotenente, am spus, săltându- mă în capul oaselor, cu mâinile încă legate la spate. N-a fost timp. Dacă nu mă grăbeam, riscam să pierd pista.

A mormăit.

— Cum ai găsit locul ăsta?

— Sunt vrăjitor, am răspuns, mişcând din braţe atât cât era cu putinţă. L-am găsit prin magie. Cum altcumva?

A mârâit, dar s-a ghemuit în spatele meu şi mi-a scos cătuşele. Mi-am frecat încheieturile.

— Dar tu?

— Sunt poliţistă. O maşină s-a ţinut după noi de la locul crimei până la McAnnaly's. Am aşteptat să plece

şi am urmărit-o la rândul meu. Murphy s-a ridicat în picioare. Ai fost înăuntru. A ieşit cineva prin faţă?

— Nu. Nu cred. Dar n-am putut să văd.

— La naiba, a bombănit ea, punându-şi pistolul la loc. Nici prin spate n-a ieşit nimeni. Presupun că se poate urca pe acoperiş în vreun fel. S-a uitat la clădirile înghesuite din jur, plimbând lumina lanternei pe streaşină. Probabil e deja departe.

— Uneori câştigi, alteori pierzi.

M-am ridicat şi eu în picioare.

— Ca naiba, a spus ea, mi-a întors spatele şi a pornit-o spre uşa clădirii.

M-am grăbit s-o ajung din urmă.

— Unde te duci?

— Înăuntru. Să caut nişte trepte, o scară portabilă, ce-o fi.

— Nu-i poţi urmări, am spus, intrând umăr la umăr cu ea în întunericul din magazin. Nu-i putem înfrunta pe toţi, nu doar noi doi.

— Sunt mai mulţi? s-a mirat Murphy. Eu n-am văzut decât una.

S-a oprit şi s-a uitat la mine, şi i-am povestit, pe scurt, tot ce se întâmplase după plecarea ei din parcare. M-a ascultat cu ridurile fine din colţurile ochilor adâncindu-i-se.

— Ce părere ai de toate astea? a vrut să ştie după ce-am terminat.

— Am găsit oamenii-lup. Femeia, bruneta cu şuviţe cărunte, e şefa lor.

— Un grup de ucigaşi?

— O haită, am corectat eu. Dar nu sunt sigur că ei sunt criminalii. Nu păreau... nu ştiu. Cu destul sânge rece. Destul de ticăloşi.

Ea a clătinat din cap şi s-a întors spre uşă.

— Poţi să-mi faci o descriere clară?

Am urmat-o către ieşire.

— Destul de clară, cred. Dar de ce-o vrei?

— Am de gând s-o dau în urmărire pe femeie şi vreau să mi-i descrii pe puştanii pe care i-ai auzit vorbind.

— De ce e necesar? N-ai numărul de înmatriculare al maşinii ei?

— L-am verificat deja. E închiriată. Probabil sub nume fals.

Cred că ăştia nu sunt oamenii pe care-i cauţi, Murph. Nu da pe nimeni în urmărire.

— De ce nu? a întrebat ea. Cineva s-a ţinut după noi de la locul unei crime până în oraş. Mai mult decât atât, tu mi-ai confirmat că e vorba de ucigaşă. Nu în faţa unui tribunal, ştiu, dar mi-ai spus-o mie şi atât îmi e de-ajuns. O anchetă standard poate scoate la lumină totul, dacă ştim unde să căutăm.

— O clipă, o clipă, am spus, ridicând o mână. Vraja mea nu mi-a spus că femeia e ucigaşa. Mi-a dezvăluit doar că sângele de lângă fereastră e al ei.

Murphy şi-a încrucişat braţele şi s-a uitat urât la mine.

— De partea cui eşti?

— Încă n-ai înţeles cum stau lucrurile, Murphy, am spus, înfuriindu-mă uşor. Cu monştrii nu te pui decât dacă eşti dispus să mergi până la capăt, acolo şi atunci. Dacă-ncepi să hărţuieşti o haită de oameni-lup, punând poliţia pe urmele lor, se cheamă că le-ai declarat război. Trebuie să fii pregătită să te lupţi cu ei.

Ea şi-a împins bărbia înainte.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Sunt în stare să mă descurc.

— N-am zis că nu eşti. Dar creatura care l-a sfâşiat pe Ţepos în clubul lui Marcone, indiferent ce-o fi fost, nu s-a aflat aici, cu mine, în întuneric.

— Serios? De unde ştii?

— M-ar fi putut ucide şi nu m-a ucis.

— Crezi că nu te poţi apăra de un lup, Harry?

— Pe întuneric? am exclamat. Murphy, lupii au dispărut din cea mai mare parte a Statelor Unite de aproape o sută de ani. N-ai nici cea mai mică idee cât de periculoşi sunt. Un lup poate alerga mai repede decât poţi tu conduce maşina prin cea mai mare parte a oraşului Chicago. Fălcile lui îţi pot strivi femurul dintr-o muşcătură. Îţi poate vedea căldura trupului în beznă şi-ţi poate număra firele de păr din cap de la o sută de metri distanţă, la lumina stelelor. Îţi aude bătăile inimii de la treizeci sau patruzeci de metri. Lupul care a fost în magazin, pe întuneric, m-ar fi putut ucide cu uşurinţă. Deşi l-am lovit, s-a mulţumit să mă dezarmeze, apoi a plecat.

— Asta nu-nseamnă nimic, a zis ea, şi şi-a încrucişat braţele pe burtă, uitându-se la întunecimea din jur cu un uşor tremur. Poate te cunoaşte. Poate n-a vrut să rişte, omorând un vrăjitor. E posibil şi să fi urmărit să te trimită pe-o pistă falsă. Poate te-a cruţat ca să spulbere bănuielile, a ştiut cum o să reacţionezi.

— E posibil, am admis. Dar nu cred. Puştanii pe care i-am văzut... Am clătinat din cap. Încă nu da pe nimeni în urmărire. Aşteaptă până-ţi fac rost de mai multe informaţii. Uite ce e, mă plăteşti ca să-ţi dau sfaturi, să-ţi fiu consultant în ceea ce priveşte supranaturalul. Eu sunt expertul, da? Nu-mi nesocoti spusele. Ai încredere în mine.

Mi-a privit faţa, fixându-mă concentrată, şi şi-a întors capul în altă parte când mi-a întâlnit ochii. Mă

cunoştea de ceva vreme. Ştia că în ochii unui vrăjitor nu te uiţi decât dintr-un motiv al naibii de presant. Vrăjitorii văd prea multe.

— Bine, a spus, în cele din urmă. O s-aştept, dar numai până mâine dimineaţă, când o să primesc raportul tău. Dacă până atunci nu-mi poţi demonstra nimic, o să-i urmăresc pe indivizii din noaptea asta. Buzele i s-au strâmbat într-un mic zâmbet înverşunat. Oricum o să mă simt la strâmtoare când o să explic ce căutam la locul crimei din Rosemont. Zâmbetul i-a dispărut, însă înverşunarea a rămas. Dar o să-mi dai informaţiile, Dresden, clare şi în zori. Ai grijă să nu faci nicio greşeală. O să-l găsesc pe ucigaş înaintea de-a mai ucide pe altcineva.

Am dat din cap.

— Mâine dimineaţă. Exact.

Lanterna a pâlpâit şi s-a stins când un filament a pocnit zgomotos. Murphy a oftat în întuneric.

— Nimic nu funcţionează ca lumea în prezenţa ta. Harry, uneori chiar nu-mi place să-mi petrec timpul alături de tine.

Am intrat în apartamentul meu, mi-am aruncat într-un colţ, alături de toiagul meu de vrăjitor şi de bastonul-sabie, bagheta distrugătoare recuperată din magazinul abandonat şi am închis uşa. Era una dintre cele blindate, antifurt. O cumpărasem după ce, cu şase luni în urmă, un demon pătrunsese cu brutalitate în apartamentul meu şi mi-l devastase.

Locuiesc la demisolul unei case vechi imense, cu apartamente de închiriat, care a reuşit cumva să supravieţuiască tuturor incendiilor din Chicago. E construită aproape în întregime din lemn şi scârţâie şi geme, interpretând o melodie lentă, liniştitoare, ori de câte ori bate vântul, care, în oraşul ăsta, nu încetează nicio clipă. E un loc care-şi are propria istorie, vecinii sunt oameni liniştiţi, iar chiria e mică - deşi a mai crescut după vizita distrugătoare a demonului.

În apartamentul meu nu există aparate electrice, din motive care ar trebui să fie deja evidente. Am un şemineu, o chicinetă lângă încăperea principală şi un dormitor mic alături de ele, cu o cameră de baie în interiorul său. Ferestrele sunt în partea de sus a fiecăruia dintre cei patru pereţi, iar una se află pe peretele băii.

Îmi plac decoraţiunile bazate pe textură mai mult decât acelea care se folosesc de culoare; pe podelele de piatră aveam covoare groase, puse unele peste altele în cele mai multe locuri. Acidul scuipat de demon îmi arsese cea mai mare parte a mobilei, aşa că mă văzusem nevoit să scotocesc prin magazinele cu marfă la mâna a doua, în căutarea unor înlocuitoare. Îmi place mobilierul cu mult lemn vechi şi suprafeţe acoperite de material textil moale, şi mi- am făcut cumpărăturile ţinând cont de asta. Pe pereţii de piatră

am tapiserii, cele mai vechi pe care le-am putut găsi. În lumina arămie a flăcărilor, nuanţele de portocaliu, maro şi roşu domină decorul şi n-arată tocmai rău.

Am aprins focul. Trebuia, fiindcă în luna octombrie, în Chicago e frig şi vânt, şi altminteri risc să îngheţ în micul meu paradis umed şi rece. Am aruncat în şemineu câţiva buşteni, şi Mister şi-a făcut apariţia şi mi s-a frecat de picior, torcând drăgăstos şi dezechilibrându-mă.

— Ei, amice, te-ai îngrăşat iarăşi? am spus, şi am scărpinat urechile uriaşului motan gri.

Mister e mai mare decât mulţi câini. Poate că unul dintre părinţii lui a fost pisică sălbatică. L-am găsit într-un tomberon, când nu era decât un pisoiaş, şi s-a grăbit să m-adopte. În ciuda împotrivirii mele, s-a dovedit a fi un suflet înţelegător şi, până la urmă, am ajuns să înţeleg că făceam parte din mica lui familie şi, fiindcă şi-a dat cu eleganţă consimţământul, am rămas în continuare în apartamentul lui. Ce ţi-e şi cu pisicile astea!

Am aprins şi lemnele din maşina de gătit şi am pregătit repede ceva: Spaghettios, pui la grătar şi pâine prăjită. Am împărţit mâncarea cu Mister şi am băut împreună, ca de obicei, o cutie de Coca, după care am pus vasele murdare la înmuiat în chiuvetă şi am trecut în dormitor, să-mi pun roba.

Era timpul să-mi încep vrăjile.

M-am dus în colţul opus al încăperii, am dat deoparte covorul şi am săltat trapa de sub el, lăsând să se vadă scara portabilă care ducea cu un nivel mai jos, unde îmi aveam laboratorul.

Numeam astfel o încântătoare harababură, şi am văzut aşternându-se peste ea lumina aurie, pâlpâitoare, a lumânării cu care am coborât.

Pe lângă pereţi se întindeau mese, iar cea mai lungă dintre ele umplea aproape în întregime mijlocul încăperii, lăsând în jurul ei doar un spaţiu de trecere îngust, însă în partea opusă intrării păstram un loc complet gol, rezervat pentru cercul meu invocator, un inel strălucitor, de aramă, încastrat în podea. Cărţi, blocnotesuri, pixuri rămase fără pastă, creioane rupte, cutii, recipiente de plastic, untiere goale, borcane în care fusese cândva peltea, caserole de plastic pentru mâncare zăceau alături de alte recipiente de toate mărimile şi formele, pline cu mirodenii, pietre rare, oase, bucăţi de blană, sânge, resturi bizare, bijuterii şi alte ingrediente utile pentru cercetările şi studiile unui vrăjitor.

Am ajuns la baza scării, am păşit peste un teanc de cărţi cu benzi desenate (nu puneţi întrebări) şi am început s-aprind celelalte lumânări aşezate pe farfurii adânci pe marginile încăperii reci, apoi m-am aplecat în sfârşit s-aprind încălzitorul cu kerosen, pe care-l ţin acolo ca să-mprăştie măcar cât de cât frigul.

– Bob, am spus pe urmă. Trezeşte-te, somnorosule.

Pe unul dintre rafturi, în mijlocul unui teanc de cărţi cu scoarţe tari, se afla un craniu omenesc, cu oasele netede albite, cu orbite goale larg căscate. În adâncurile lor sălăşluia un licăr portocaliu, care a devenit tot mai puternic şi s-a solidificat în două puncte gemene de lumină jucăuşă.

– Somnoros. M-am distrat copios, Harry. Cu un asemenea simţ al umorului, ţi-ai putea câştiga traiul ca gunoier oriunde în ţara asta.

Gura craniului s-a deschis, parodiind un căscat, deşi ştiam că Bob, spiritul din interior, nu simţea oboseala aşa cum o simt fiinţele vii. N-am ţinut cont

de răutăţile care-i ieşeau, cum se zice, printre buze - în decursul a peste o duzină de vieţi omeneşti, lucrase cu mai mulţi vrăjitori şi cunoştea toate dedesubturile magiei mai bine decât aveam să reuşesc eu vreodată.

— Ce facem acum? a întrebat, chicotind. Alte elixire pentru slăbit?

— Ascultă, Bob, i-am explicat. Alea au fost numai ca să trec de o lună grea. Cineva trebuie să plătească totuşi chiria pentru locul ăsta.

— Bine, a zis, plin de el. Atunci o să te ocupi şi de mărirea sânilor? Îţi spun eu că din asta ies banii.

— Magia nu e pentru aşa ceva, Bob. De ce mă iei în balon?

— Ei, a comentat, cu ochii licărindu-i, problema e cât de tare poţi tu să balonezi sâni. Nu eşti un vrăjitor nepriceput, Dresden. Gândeşte-te cât de recunoscătoare îţi vor fi toate femeile alea frumoase.

Am pufnit şi m-am apucat să fac loc pe masa din mijloc, stivuind totul într-o parte.

— Ştii, Bob, unii nu sunt obsedaţi de sex.

A pufnit la rândul lui, ceea ce nu e deloc uşor pentru cineva fără nas şi fără buze.

— Unii dintre noi nu-şi închipuie că-şi vor păstra trupul şi toate cele cinci simţuri o veşnicie. De când n-ai mai văzut-o pe Susan?

— Nu ştiu. Cred că de vreo două săptămâni. Am avut amândoi foarte mult de lucru.

Bob a suspinat.

— O asemenea femeie superbă, şi tu stai aici, în vechiul tău laborator prăfuit, pregătindu-te să te ocupi de alte aiureli ridicole.

—Exact, am spus. Acum taci şi treci la treabă.

A bombănit ceva în latină şi a clănţănit de câteva ori din dinţi, ca să scuture praful de pe ţeastă.

— Sigur, ce ştiu eu? Nu-s decât un spirit neînsemnat, jalnic.

— Cu memorie fotografică, cu o experienţă dobândită prin cercetări vreme de patru sute de ani şi cu o capacitate de deducţie mai mare decât a unui computer, da, Bob, aşa e.

Aproape c-a reuşit să zâmbească.

— Fie şi numai pentru atât, o să depun în noaptea asta toate eforturile în folosul tău, Harry. La urma urmelor, nu eşti chiar atât de idiot.

— Minunat, am spus. Vreau să prepar două elixire şi să aflu tot ce ştii despre oamenii-lup.

— Ce fel de elixire şi ce fel de oameni-lup? s-a interesat, cu promptitudine.

Am clipit, pus în încurcătură.

— Sunt de mai multe feluri?

— La naiba, Harry. Am pregătit noi înşine, aici, jos, cel puţin trei duzini de tipuri de elixire, şi nu văd de ce n-ai...

— Nu, nu, nu, am mormăit. Vorbesc despre oamenii-lup. Ăştia sunt de mai multe feluri?

— Eh? Unde? a întrebat, înclinând ţeasta, ca şi cum i-ar fi dus spre ureche o mână invizibilă. La uşa ta?

Am strâns din ochi, nedumerit.

— Ăă. Ce dracu tot spui?

— E o zicală, Harry. Vorbeşti de lup, şi lupul la uşă. Am glumit. Pe stelele cerului, chiar nu mai ştii de glumă?

M-am uitat la craniul care rânjea şi am mârâit, frustrat.

— Nu mă face să-ţi arăt că nu-mi arde de glumă.

— OK, OK. Ahhh. În noaptea asta suntem ţâfnoşi?

Maxilarele i s-au deschis din nou într-un căscat.

— Mă ocup de-o altă crimă, Bob, n-am timp de tăiat

frunze la câini.

— Crimă. Lumea muritorilor e atât de complicată. În Niciodatănicicând n-am auzit să fi fost cineva acuzat de crimă.

— Fiindcă acolo toţi sunt nemuritori. Bob, termină cu aiurelile şi vorbeşte-mi despre oamenii-lup. Dacă-s de mai multe soiuri, descrie-mi-le pe toate.

Am luat un blocnotes şi un creion ascuţit, apoi două vase de laborator cu arzătoare cu alcool, ca să pot fierbe lichidul pe care urma să-l pun în ele.

— Bun, a zis Bob. Tu ce anume ştii?

— Cu exactitate, nimic despre oamenii-lup. Profesorul meu nu mi i-a descris niciodată.

Bob a râs scurt şi aspru, ca un lătrat.

— Bătrânul Justin avea un simţ al proporţiilor mizerabil. A păţit ce-a meritat, Harry, să nu crezi pe nimeni din Consiliul Alb care-ţi spune altceva.

M-am întrerupt pentru o clipă. M-a străbătut brusc un val de sentimente amestecate, furie, teamă şi, mai ales, regret. Am închis ochii. Încă îmi mai puteam vedea profesorul murind, mistuit de flăcările apărute prin vrerea şi din mânia mea.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— La naiba, Consiliul ţi-a anulat sentinţa. Ai fost dezvinovăţit. Ştii, mă-ntreb ce s-a-ntâmplat cu Elaine. Era o dulceaţă…

— Oamenii-lup, Bob, am spus, cu voce foarte calmă, în care se simţea foarte multă furie.

O mână începuse să mă doară, şi am văzut că-mi încleştasem pumnul şi mi se albiseră încheieturile degetelor. I-am aruncat o privire aspră.

— Bine. OK. Oamenii-lup. Şi, ăă, ce elixire vrei?

— Vreau unul revigorant. Odihna unei nopţi într-o sticlă. Şi unul care să mă facă imperceptibil pentru

oamenii-lup.

Am întins mâna către blocnotes şi creion.

— Primul e dificil. Nimic nu egalează un somn bun, de o noapte. Dar putem face un soi de supercafea, nicio problemă.

Mi-a turuit formula şi eu am notat-o, cu un scris prea ascuţit, prea sumbru. Încă mai eram furios, pur şi simplu fiindcă fusese rostit numele profesorului meu. Iar zbuciumul sentimentelor stârnite de amintirea lui Elaine n-avea să se domolească decât peste vreo oră.

Avem, cu toţii, demonii noştri.

— Şi al doilea? am întrebat craniul.

— De fapt, nu se poate face. Lupii şi-au dezvoltat simţurile atât de bine încât e dificil să te ascunzi de toate fără să apelezi la o lucrare majoră. Mă refer, de exemplu, la mult mai puternicul Inel al Invizibilităţii, nu la o simplă Mantie Neguroasă sau la altceva de acelaşi soi.

— Arăt ca un om plin de bani? Nu-mi pot permite aşa ceva. Ce-ai zice, atunci, de un elixir care să m-ascundă măcar într-o anumită măsură?

— Un fel de licoare cameleonică? Care să te facă să pari o parte insignifiantă din decor, asta vrei? Aş zice că ţi-ar fi, într-adevăr, de cel mai mare folos. În primul rând, o să te-ajute să nu fii remarcat.

— Sigur că da, am spus. O să mă slujesc de ceea ce pot avea.

— Nicio problemă, m-a asigurat el, şi a răpăit o altă formulă, iar eu am notat-o.

M-am uitat pe lista ingredientelor şi am constatat că le aveam în stoc, în nenumăratele recipiente de pe rafturi.

— Bun. M-apuc să le prepar. Cât de multe ştii despre oamenii-lup, Bob?

— O grămadă. Pe timpul Inchiziţiei, mă aflam în Franţa.

Mi-a răspuns cu voce seacă. (Dar, luând totul în considerare, aşa ceva era de aşteptat.)

Am început să pregătesc revigorantul. Orice elixir e alcătuit din opt părţi. Prima e lichidul de bază, care le cuprinde pe toate celelalte şi le dă posibilitatea să se-amestece. Cinci părţi sunt legate, la modul simbolic, de cele cinci simţuri. Alta e legată în mod similar de minte, iar o alta de suflet. Pentru licoarea revigorantă, ingredientul de bază era cafeaua, iar pentru cea capabilă s-ascundă mirosul era apa. Le-am pus pe amândouă la fiert.

— Pe vremea aia apăreau mulţi oameni-lup?

— Glumeşti? A fost epoca lor de glorie. Aveau din toate soiurile imaginabile! Hexenwulfen, oameni-lup, licantropi şi vârcolaci - toate soiurile de creaturi teriomorfe cu înfăţişare de lup.

— Terio... cum? am întrebat.

— Teriomorfe. Care-şi pot schimba înfăţişarea omenească, luând-o pe a unui animal. Oamenii-lup sunt teriomorfi. Ca şi oamenii-urs, oamenii-tigru, oamenii-bizon...

— Oameni-bizon? m-am mirat.

— Desigur. Şamanii pieilor roşii din America se puteau transforma în bizoni. Dar aproape toată lumea preferă animalele de pradă şi, până de foarte curând, lupii erau cele mai înspăimântătoare fiare la care se putea gândi un european.

— Ăă, OK. Şi zici că există mai multe tipuri de oameni-lup?

— Exact. În general, e vorba de modul în care se face trecerea de la înfăţişarea omenească la cea lupească şi de măsura în care se păstrează caracterul

omenesc după transformare. Ai grijă să nu dai cafeaua-n foc.

M-am întors spre arzătorul de sub vasul cu cafea.

— Lasă, că n-am uitat de ea. OK. Şi cum se transformă cineva în lup?

— Omul-lup clasic, mi-a răspuns Bob, e pur şi simplu o fiinţă omenească pe care magia o ajută să ia înfăţişarea unui lup.

— Magia? Adică e vorba de un vrăjitor?

— Nu. Sau, în fine, de un soi de vrăjitor. Unul care nu ştie decât o singură vrajă, cea care-l preschimbă în lup, şi mai ştie şi cum să redevină om. Cei care-nvaţă să devină oameni-lupi nu se descurcă prea bine la început, fiindcă-şi păstrează o prea mare parte a caracterului omenesc.

— Cum adică?

— Păi, mi-a explicat Bob, pot lua înfăţişarea unui lup, dar totul se rezumă la formă. Îşi remodelează trupul, însă mintea rămâne neschimbată. Pot să gândească, să raţioneze, personalitatea nu li se schimbă - nu capătă nici instinctele, nici reflexele unui lup. Rămân bipezi călăuziţi de simţul văzului, nu patrupezi care se orientează cu ajutorul mirosului. Trebuie să-nveţe totul de la zero.

— De ce şi-ar dori cineva aşa ceva? m-am mirat. Adică de ce-ar vrea să-nveţe să fie lup?

— N-ai fost niciodată ţăran în Franţa medievală, Harry. Acolo viaţa era grea. Mâncare prea puţină, adăpost improvizat, nici urmă de medicamente. Dacă ţi-ai fi putut oferi o haină de blană şi posibilitatea de-a merge la vânat ca să-ţi faci singur rost de carne, şi tu ai fi profitat de ocazie.

— OK, cred c-am priceput. E nevoie de gloanţe de argint, sau de altceva? Dacă eşti muşcat te transformi

în om-lup?

— Da de unde, a zis Bob. Hollywoodul a furat asta de la vampiri. Iar gloanţele de argint se întrebuinţează doar în cazuri speciale. Oamenii-lup sunt exact ca lupii obişnuiţi. Îi poţi răni cu arme normale, ca pe orice lup adevărat.

— Asta-i o veste bună, am spus, amestecând în elixir. Ce alte tipuri mai avem?

— Mai există o versiune a omului-lup - cel preschimbat de altcineva care se foloseşte de magie.

M-am uitat la el.

— Transmogrificare? E ilegală, Bob. Există o Lege a Magiei care-o interzice. Dacă preschimbi un om în animal, îi anihilezi personalitatea. Nu poţi transforma pe altcineva fără să-i speli creierul. E, practic, totuna cu omorul.

— Mda. Cu mâinile curate, nu? Dar adevărul e că, în majoritatea cazurilor, personalitatea îi supravieţuieşte preschimbării. Măcar pentru un scurt timp. Cei cu voinţă puternică reuşesc să-şi păstreze amintirile din viaţa de om şi personalitatea vreme de mai mulţi ani. Dar, mai curând sau mai târziu, şi le pierd pentru totdeauna şi rămân lupi ca toţi lupii.

Mi-am luat ochii de la elixire ca s-adaug notiţe în carnet.

— OK. Ce altceva te mai transformă în om lup?

— Pe vremuri, în Franţa, cea mai simplă cale era să faci un pact cu un demon sau cu un vrăjitor puternic. Primeai o centură din blană de lup, ţi-o puneai, rosteai cuvintele magice şi te preschimbai cât ai clipi în lup. În Hexenwulf - e un cuvânt nemţesc arhaic.

— Nu e acelaşi lucru ca în primul caz?

— Nu, nicidecum. Nu te bazezi pe propriile puteri magice. Te foloseşti de ale altuia.

M-am încruntat.

— Atunci coincide cu al doilea caz?

— Străduieşte-te să pricepi, m-a dojenit Bob. E altceva, pentru că-ntrebuinţezi un talisman. Uneori e vorba de un inel sau de-o amuletă, dar cel mai adesea e o centură. Talismanul îi oferă o ancoră unui spirit de-o furie sălbatică. Unei orori din partea urâtă a tărâmului Niciodatănicicând. Care se înfăşoară în jurul personalităţii umane, împiedicând distrugerea ei.

— Îi oferă un soi de izolare, am spus eu.

— Exact. Îţi lasă conştiinţa şi raţiunea intacte, însă tot restul fiinţei tale intră în stăpânirea spiritului rău.

M-am încruntat.

— Pare cam prea simplu.

— Oh, sigur că da, a zis Bob. E într-adevăr simplu. Şi, când foloseşti talismanul ca să te preschimbi în lup, te descotoroseşti pe deplin de inhibiţiile omeneşti şi de tot restul şi te laşi pur şi simplu condus de dorinţele din subconştient, cu mişcările trupului comandate de spiritul talismanului. E realmente eficient. Un lup uriaş, inteligent ca un om şi sălbatic ca o fiară.

I-am aruncat o privire, apoi mi-am adunat celelalte ingrediente necesare pentru elixirul revigorant: un corn de la micul dejun pentru gust; un cântat de cocoş pentru auz; săpun proaspăt pentru miros; bucăţele dintr-o cârpă de vase pentru pipăit; o rază de soare din zori pentru văz; o listă cu ce ai de făcut pentru minte; un fragment dintr-o melodie veselă pentru suflet; şi elixirul a-nceput să sclipească frumos.

Bob a tăcut cât am amestecat ingredientele şi, după ce-am terminat, eu am fost cel care a vorbit.

— Cred că foarte puţini oameni au destulă forţă ca să controleze un astfel de spirit. Celorlalţi le

influenţează acţiunile. Poate că, de fapt, îi conduce. Le suprimă conştiinţa.

— Aşa e. Şi?

— Şi se pare că e mai degrabă vorba de crearea unui monstru.

— A unei creaturi eficiente, a subliniat Bob. Habar n-am dacă e bună sau rea. Asta vă preocupă numai pe voi, muritorii.

— Cum ai spus că se cheamă specia asta?

— Hexenwulf, a răspuns Bob, cu un accent german puternic. Lup vrăjit. Biserica a declarat război oricui decide să se preschimbe în aşa ceva şi-a ars pe rug o grămadă de oameni.

— Dar gloanţele de argint? am insistat eu. Muşcătura care te transformă în om-lup?

— Vrei să termini cu muşcătura asta preschimbătoare, Harry? Lucrurile nu merg aşa. Niciodată n-au mers aşa. Altminteri în vreo doi ani s-ar umple planeta de oameni-lup.

— Bine, bine, am oftat. Şi cu gloanţele de argint cum rămâne?

— Nu e nevoie de ele.

— Bun, am zis, şi-am continuat să-mi notez informaţii pentru raportul promis lui Murphy. Hexenwulf, am înţeles. Şi altceva?

— Licantropii.

— Asta nu e o stare de nebunie?

— Poate fi şi o stare de nebunie, mi-a răspuns Bob. Dar a început prin a fi o realitate. Un licantrop e o cale naturală de acces pentru spiritele bântuite de furie. Se preschimbă în animal, dar numai în mintea lui. Spiritul preia controlul. Îi schimbă apucăturile, gândeşte şi se poartă altfel, şi devine mai agresiv, mai puternic. Devine şi din ce în ce mai rezistent la durere

şi la boală, se însănătoşeşte mai repede, rănile i se vindecă mai uşor - îl caracterizează astfel de lucruri.

— Dar nu ia efectiv forma unui lup?

— Daţi-i băieţelului o jucărie, m-a luat Bob în râs. Îşi păstrează înfăţişarea omenească, dar e de o ferocitate extraordinară. Ai auzit vreodată de berserkerii[2] scandinavi? Cred că ăia erau licantropi. Şi aşa se născuseră.

Am amestecat în elixirul revigorant şi m-am asigurat că fierbea la foc mic.

— Şi cum ai spus că se numeşte ultimul tip? Vârco... şi mai cum?

— Vârcolac. Sau cel puţin ăsta e numele pe care i-l dădea Vrăjitorul Etienne, înainte de a fi ars pe rug. Vârcolacul e monstrul cel mai cumplit, Harry. Cineva îl blestemă să se preschimbe în demon cu înfăţişare de lup, de obicei când e lună plină. Iar acel cineva trebuie să fie într-adevăr puternic, un vrăjitor de înaltă clasă, sau un senior al demonilor, sau o Regină a Zânelor. Când e lună plină, omul se transformă-n fiară, îl cuprinde o furie ucigaşă şi sfâşie tot ce-i iese-n cale, până când apune luna sau până când răsare soarele.

M-a străbătut brusc un fior, şi m-am cutremurat.

— Şi ce mai ştii despre el?

— E supranatural de iute şi de puternic. Şi de o ferocitate supranaturală. Rănile i se vindecă aproape instantaneu, dacă e cu putinţă să fie rănit. E imun la otravă şi la orice fel de vrajă care-i vizează creierul. E o maşină ucigaşă.

— Minunat. Dar cred că asta nu se-ntâmplă prea des. Altminteri aş fi auzit până acum.

---

[2] Luptători vikingi foarte puternici şi foarte brutali, cărora legendele le atribuie puteri supranaturale, inclusiv capacitatea de a se transforma în lupi sau urşi

— Exact. Se-ntâmplă foarte rar. De obicei, nenorocitul blestemat ştie despre asta destul de multe ca să se-nchidă undeva, sau ca să plece-n locuri pustii. Ultimul masacru săvârşit de un vârcolac s-a petrecut în Franţa, în fosta provincie Gevaudan, în secolul al şaisprezecelea. Mai bine de două sute de oameni au fost ucişi în mai puţin de un an.

— Drăcia dracului, am spus. Şi cum au pus capăt măcelului?

— Au omorât creatura. Aici intră în sfârşit în scenă gloanţele de argint, Harry. Numai armele de argint pot vătăma un vârcolac şi, mai mult decât atât, argintul trebuie să fie moştenit de la cineva din familie. E nevoie de gloanţe de argint moştenite.

— Serios? Şi cu altfel de argint de ce nu merge?

— Nu fac eu legile magiei, Harry. Eu doar ştiu care sunt şi am idee când se schimbă. Asta nu s-a schimbat. Şi are probabil o legătură cu teoria sacrificiului.

— Argint moştenit, am murmurat. Ei bine, cred că tot ce putem face e să sperăm că acum n-a fost un vârcolac.

— Ai fi ştiut dac-ar fi fost, a zis Bob, cu înţelepciune. În mijlocul acestui oraş, aţi fi avut o duzină de morţi ori de câte ori e lună plină. Ce se petrece?

— Ori de câte ori e lună plină mor câte doisprezece oameni.

I-am povestit lui Bob despre omorurile Lobo, dându-i toate informaţiile pe care le primisem de la Murphy, şi m-am apucat de noul elixir. Am pus în apă ingredientele: folie de plastic pentru văz; o bucată de pânză de bumbac pentru pipăit; un strop de deodorant pentru miros; un foşnet de vânt pentru auz; o frunză uscată de lăptucă pentru gust; şi, în final, am aruncat

o foaie albă de hârtie pentru minte şi puţină muzică de ascensor pentru suflet. Ingrediente anoste. Elixir cu aspect şi miros anost. Perfect.

— O grămadă de oameni morţi, a comentat Bob. Trebuie să-ţi mărturisesc că nu m-aştept la nimic bun. Aş vrea să fi ştiut mai multe.

— Şi eu vreau să afli mai mult, i-am spus. Ieşi şi vezi ce informaţii despre oamenii-lup poţi să mai aduni.

Bob a râs zgomotos.

— Slabe speranţe, Harry. Sunt spirit al intelectului, nu comisionar.

Dar, când am spus „ieşi” i-au sticlit ochii.

— O să-ţi cumpăr nişte romane de dragoste noi, l-am momit.

A clănţănit din dinţi de două ori.

— Dă-mi liber douăzeci şi patru de ore, a pretins.

Am clătinat din cap.

— Las-o baltă. Când te-am lăsat ultima oară să pleci te-ai strecurat la o petrecere de la Universitatea Loyola şi-ai transformat-o în orgie.

El a pufnit.

— Nu i-am făcut nimănui nimic care n-ar fi putut fi efectul unui butoiaş de alcool.

— Dar oamenii ăia nu ţi-au cerut să intri în trupurile lor, Bob. Nici gând. Ai avut parte de distracţie şi-o să mai treacă destul timp până când o să-ţi dau liber din nou.

— Oh, haide, Harry.

— Nu, am spus, cu voce plată.

— Doar un pic, într-o noapte…

— Nu, am repetat.

S-a uitat urât la mine.

— Să fie romane noi, a pretins. Nu hârţoage uzate.

Vreau ceva de pe lista bestsellurilor.

– Te-ntorci imediat ce se luminează de ziuă, am pretins, la rândul meu.

– Bine, s-a răstit el. Nu pot să cred că eşti atât de ingrat, după tot ce-am făcut pentru tine. O să văd dacă pot afla vreun nume care să-ţi fie de folos. E posibil să existe un spirit sau două în stare să-ţi ofere informaţii picante.

Luminile portocalii care-i erau ochi au scânteiat, apoi s-au prelins din craniu, unindu-se într-un nor ceţos, însufleţit de o strălucire jucăuşă. Norul s-a scurs în susul scării şi a ieşit din laborator.

Am oftat şi am pus al doilea elixir la foc mic. Pentru fierbere avea să fie nevoie de încă o oră sau două, după care trebuia să impregnez vraja în ambele licori, aşa că m-am aşezat şi am început să-mi scriu raportul. Am încercat să ignor durerea de cap care-mi urca dinspre ceafă spre creştet, dar n-am avut cine ştie ce succes.

Trebuia s-o ajut pe Murphy să pună mâna pe criminal, orice ar fi fost, evitând în acelaşi timp conflictele cu FBI-ul. Altminteri, ea rămânea fără slujbă, iar eu, chiar dacă n-ajungeam la închisoare, nu-mi mai puteam câştiga existenţa. Fusese ucis un om de-al lui Johnny Marcone şi ar fi trebuit să fiu idiot ca să-mi închipui că el avea să stea cu mâinile-n sân, fără să riposteze. Eram sigur că, mai curând sau mai târziu, gangsterul urma să intre în scenă.

În plus, în întuneric stătea la pândă un monstru de un soi sau altul, pe care poliţia şi FBI-ul nu fuseseră în stare să-l oprească. Eu, Harry Dresden, vrăjitorul cumsecade din vecini, rămăsesem singurul capabil să iasă-n faţă şi să acţioneze. Iar dacă ucigaşul îmi descoperea amestecul, aveam să devin, fără nicio

îndoială, următoarea lui ţintă. Problemele mele se înmulţeau.

Hexenwulfen, oameni-lup, licantropi, vârcolaci.

Ce altceva îi mai putea trece cuiva prin cap?

Departamentul Poliţiei din centrul oraşului e un ansamblu de construcţii răsfirate, apărute rând pe rând, de-a lungul anilor, pe măsură ce existenţa unor oameni care să impună respectarea legilor a devenit din ce în ce mai necesară. Nu seamănă una cu alta, aparţin unei multitudini de stiluri arhitectonice, dar s-au încadrat, cumva, într-un întreg coerent - ca şi forţele de poliţie. Investigaţiile Speciale îşi au sediul într-o clădire mare, veche, în declin, un cub imens, rămas în picioare în ciuda numărului mare de ani, a funinginii, a smogului şi a invaziei de graffitti de pe ziduri. Are gratii la ferestre şi la uşi şi stă ghemuită printre construcţii mult mai înalte, ca un buldog bătrân, credincios, în mijlocul unui grup de copii obraznici, străduindu-se să păstreze buna înţelegere şi ordinea.

Interiorul e auster, aproape sărăcăcios, dar întotdeauna curat. Aşezat la biroul lui, sergentul de la intrare, un veteran în toată puterea cuvântului, cu mustaţa căruntă zbârlită deasupra maxilarului impresionat, şi-a îndreptat privirea spre mine.

– Salut, Bill, am spus, ridicând plicul din hârtie Manila[3] pe care-l ţinusem sub braţ. Am adus ceva pentru Murphy de la IS.

– Dresden, a zis el, şi a arătat cu degetul mare către scările din spatele său, dându-mi permisiunea să intru.

Nu dormisem prea mult peste noapte, dar înainte de a pleca de-acasă făcusem un duş şi mă îmbrăcasem frumos, purtând, măcar de data asta, un costum îngrijit, ca un om de afaceri, nu obişnuiţii mei blugi şi cămaşa western. Însă nu renunţasem la vechiul

---

[3] Hârtie ieftină, produsă folosind o tehnică veche orientală

pardesiu jerpelit şi la bagheta distrugătoare care-mi atârna sub el, prinsă de curea. Am urcat scările două câte două şi am trecut pe lângă câţiva poliţai. Unii m-au recunoscut şi vreo doi chiar m-au salutat cu câte o înclinare a capului, deşi am simţit, la toţi, un soi de stânjeneală. După toate aparenţele, în momentul acela, oamenilor legii nu le plăcea mirosul meu.

Am strâmbat din nas. În ochii poliţiei, fusesem întotdeauna un soi de ţicnit, nebunul care pretindea că e vrăjitor, dar care se dovedea util, oferea informaţii preţioase şi ale cărui abilităţi, aparent „de medium”, o ajutaseră în numeroase rânduri. Eram obişnuit să fiu considerat unul dintre băieţii buni, însă acum toţi îmi aruncau priviri neutre, de profesionişti în exerciţiul funcţiunii, ca unui posibil infractor, în loc să mă salute cu lejeritate, ca pe un vechi camarad de arme. Poate că era de aşteptat, de vreme ce zvonurile îmi asociaseră numele cu al lui Johnny Marcone, şi totuşi atitudinea lor mă deranja.

Bombăneam în sinea mea, cufundat în gândurile mele de om care n-avuse parte de somn, când m-am ciocnit cu o femeie înaltă, frumoasă, cu părul negru ca şi ochii, cu buze pline, cu picioare lungi. Purta un taior cafeniu şi o bluză de un alb imaculat. Şi-a încruntat sprâncenele negre ca pana corbului, consternată, până când s-a uitat în sus, la mine, şi ochii i-au sticlit cu un soi de lăcomie amicală.

– Harry, a spus, cu buzele arcuite într-un zâmbet. S-a ridicat pe vârfuri şi m-a sărutat pe obraz. E bizar să te-ntâlnesc aici.

Mi-am dres glasul.

– Bună, Susan. Cum merge, ai reuşit să găseşti mai multe publicaţii în care să-ţi apară articolele simultan?

A clătinat din cap.

— Încă nu, dar nu mi-am pierdut speranţa. După poveştile pe care mi le-ai dezvăluit astă-primăvară, lumea a-nceput să mă ia mai în serios. A şovăit, trăgând aer în piept, ceea ce i l-a făcut să urce şi să coboare într-un mod foarte atrăgător. Ştii, Harry, dacă lucrezi din nou cu poliţia, şi dacă poţi cumva să-mi spui câte ceva despre ceea ce se petrece...

A fost rândul meu să clatin din cap, străduindu-mă să mă-ncrunt la ea.

— Credeam că ne-am înţeles. Eu nu-mi vâr nasu-n treburile tale şi tu nu ţi-l vâri într-ale mele.

Mi-a zâmbit şi mi-a pus un deget în piept.

— Asta numai când ne dăm întâlnire, în oraş, a spus, măsurându-mă cu privirea de sus în jos şi de jos în sus, sau la unul dintre noi.

— Susan Rodriguez, nu ştiam că eşti şi avocată, nu doar jurnalistă.

— Devii urâcios, a ripostat ea, cu un zâmbet larg. Vorbesc serios, Harry. Încă o dezvăluire ca aia de astă-primăvară m-ar ajuta să mă lansez în carieră.

— Ei bine, după dezvăluirea aia, municipalitatea m-a pus să semnez două tone de clauze de confidenţialitate. Nu-ţi pot spune absolut nimic despre cazul de-acum.

— Atunci nu-mi spune nimic despre caz, Harry - dar, dacă mi-ai putea indica, să zicem, un loc din care să fac nişte fotografii interesante, ţi-aş fi foarte - aici s-a aplecat şi m-a sărutat pe gât - foarte - sărutările au urcat către lobul urechii mele - recunoscătoare.

Am înghiţit în sec şi mi-am dres glasul. Pe urmă am făcut un pas înapoi, în josul treptelor, îndepărtându-mă de ea. Am închis o clipă ochii şi mi-am ascultat bătăile inimii, care-ncepuseră brusc să

pară tot atâtea tunete.

— Îmi pare rău. Nici asta nu se poate.

— Oh, Harry. N-ai niciun haz. A întins o mână şi şi-a trecut degetele prin părul meu, zâmbind ca să-mi dea de înţeles că n-avea resentimente. Dar să ne-ntâlnim cât mai curând, da? La cină?

— Sigur, am spus. Ei, dar tu ce cauţi aici atât de devreme?

Şi-a lăsat capul pe-o parte, cântărindu-mă.

— Facem un troc? Eu îţi spun de ce-am venit, tu-mi spui de ce-ai venit. Ar putea chiar să rămână numai între noi.

Am pufnit.

— Susan, încetează cu povestea asta.

A oftat uşor şi a clătinat din cap.

— Te sun în legătură cu cina, da?

A început să coboare, trecând pe lângă mine.

— Fie, am zis. Fie. Îi duc lui Murphy un raport despre oamenii-lup.

— Oameni-lup, a repetat ea, şi i-au sticlit ochii. Aşa ceva se află în spatele crimelor Lobo?

M-am încruntat.

— Fără comentarii. Credeam că FBI-ul n-a lăsat să scape nimic despre asta.

— Nu poţi s-omori o duzină de oameni şi să te-aştepţi să nu observe nimeni, a ripostat ea, cu ironie în glas. Urmăresc ce se-ntâmplă la morgile din oraş.

— Dumnezeule, eşti atât de romantică! Bun, acum e rândul tău. S-auzim.

— Am încercat să discut cu anchetatorul de la Afacerile Interne ale departamentului. Se zvoneşte că o strâng cu uşa pe Murphy, ca s-o scoată de la Investigaţiile Speciale.

M-am strâmbat.

— Da. Am auzit şi eu. De ce vă sinchisiţi de asta, tu şi Arcana?

— Cea mai de succes anchetatoare a delictelor în care intervine supranaturalul să fie lăsată pe margine? Chiar dacă lumea nu crede, Murphy face foarte mult bine. Dacă e concediată şi dacă reuşesc să arăt în ce măsură creşte după asta numărul crimelor misterioase şi al morţilor inexplicabile, poate conving lumea să ia în serios publicaţii ca Arcana şi să aprecieze oameni ca tine.

Am clătinat din cap încă o dată.

— Lumea nu mai vrea să creadă-n magie. Sau în creaturi care apar pe întuneric. Cei mai mulţi oameni sunt mai fericiţi dacă le ignoră.

— Şi dacă ignoranţa asta duce la moartea cuiva?

Am ridicat din umeri.

— Atunci intră în scenă cei ca Murphy şi ca mine.

M-a privit cu îndoială.

— Tot ce-mi trebuie e o dovadă solidă, Harry. O relatare a unui martor ocular, o fotografie, altceva de acelaşi gen.

— N-ai cum să fotografiezi ceva cu adevărat supranatural, am subliniat. Energiile care înconjoară astfel de creaturi strică aparatul de fotografiat. În plus, acum mă ocup de ceva prea periculos. Ai putea fi rănită.

— Dar dacă fotografiez de la mare distanţă? a insistat ea. Dacă folosesc un teleobiectiv?

— Nu, Susan. N-o să-ţi spun nimic. Atât pentru binele tău cât şi pentru al meu.

A strâns din buze.

— Bine, a zis, cu răceală, şi a început să coboare.

Demoralizat, m-am uitat cum se îndepărta. Se părea că-mi făceam un obicei din a le refuza oamenilor

anumite informaţii. Puneam în pericol nu doar sursa mea de venituri şi libertatea mea, ci şi slujba lui Murphy - iar acum se părea că riscam să-mi distrug şi viaţa amoroasă, sau ceea ce trecea drept aşa ceva.

Mi-am oferit câteva clipe în care am încercat să-mi pun în ordine gândurile şi sentimentele faţă de Susan, şi am renunţat, la fel de deznădăjduit. Susan era reporter la Arcana din Midwest, un tabloid bine-cunoscut din Chicago. De obicei anunţa apariţii ale lui Elvis şi JFK, cântând în duet, în Atlantic City, sau aborda subiecte similare, dar, din când în când, Susan reuşea să strecoare câte ceva despre adevărata lume a supranaturalului, dată uitării de oameni în favoarea ştiinţei. Era al naibii de bună în meseria ei, nu se dădea bătută niciodată.

Şi mai era şi fermecătoare, superbă, amuzantă şi al dracului de sexi. Întâlnirile noastre se încheiau adesea cu lungi seri fierbinţi, în apartamentul meu sau într-al ei. Era o relaţie stranie şi niciunul dintre noi nu încerca s-o definească. Probabil ne temeam că, dacă am fi făcut-o, ne-am fi răzgândit şi am fi considerat-o o idee proastă.

Mi-am continuat drumul în susul scării, cu mintea bântuită de un amestec epuizant de cadavre pline de sânge, de fiare sălbatice, de foste ucenice furioase şi de ochi negri, focoşi. Munca mea aduce uneori daune vieţii mele amoroase. Dar nu sunt în niciun caz un partener plictisitor.

Uşile Biroului de Investigaţii Speciale s-au deschis chiar în clipa când îmi întindeam braţul spre ele, şi m-am tras brusc înapoi. Agentul Denton de la FBI era acolo, înalt şi impecabil în costumul său gri. S-a oprit şi el şi s-a uitat la mine, ţinând cu o mână uşa deschisă. Avea pungi sub ochii cenuşii, care continuau

totuşi să calculeze şi să evalueze, şi hipertensiunea îi zvâcnea în venele de pe frunte.

— Domnule Dresden, a spus, dând din cap către mine.

— Domnule agent Denton, am răspuns, pe un ton politicos, aproape amical. Scuzaţi-mă. Trebuie să-i duc ceva locotenentei Murphy.

S-a încruntat uşor şi a aruncat o privire către încăperea din spatele lui înainte de a ieşi cu totul pe hol şi de a lăsa uşa să se-nchidă în spatele lui.

— Cred că nu e cel mai potrivit moment pentru aşa ceva, domnule Dresden.

M-am uitat la ceasul din perete. Era opt fără cinci.

— A vrut să-i aduc asta cât mai devreme.

Am făcut un pas în lateral, cu gândul să-l ocolesc.

Mi-a pus pur şi simplu o mână în piept. Era puternic. Mai scund decât mine, dar numai muşchi. Nu m-a privit în ochi şi mi-a vorbit cu voce foarte calmă.

— Ascultă, Dresden. Cele petrecute azi-noapte nu ţi-au făcut impresie bună, ştiu, dar te rog să mă crezi că n-am nimic împotriva locotenentei Murphy. E o poliţistă bună şi-şi face datoria. Însă trebuie să respecte regulile, ca oricine altcineva.

— O să ţin minte asta, am spus, punându-mă din nou în mişcare.

A continuat s-apese în pieptul meu.

— Acum e la ea un agent al Afacerilor Interne. Unul deja în toane rele, fiindcă l-a sâcâit o oarecare reporteră. Chiar vrei să intri şi să-l faci să pună tot soiul de întrebări?

L-am privind încruntându-mă. Şi-a luat mâna de pe pieptul meu. Nici eu n-am mai încercat să-l ocolesc.

— Ştii că e anchetată?

A ridicat dintr-un umăr.

— Luând totul în considerare, era de aşteptat. Prea multe întâmplări din trecut trezesc suspiciuni.

— De fapt nu crezi, nu-i aşa? Nu crezi că sunt într-adevăr vrăjitor. Nu crezi în existenţa supranaturalului.

Denton şi-a strâns nodul cravatei.

— N-are importanţă ce cred eu, domnule Dresden. Important e că o grămadă de lepădături cred. Asta afectează modul în care gândesc, în care acţionează. Dacă m-aş putea folosi de ajutorul tău ca să rezolv cazul ăsta, aş face-o, ca oricare alt om al legii. S-a uitat la mine înainte de a adăuga: Personal, cred că eşti fie instabil mintal, fie un şarlatan foarte inteligent. N-o lua drept ofensă.

— N-o iau, am spus, cu voce seacă. Am arătat cu capul către uşă. Cât timp o să mai fie Murphy ocupată?

A ridicat din umeri.

— Dacă vrei, îi duc eu raportul, i-l las pe birou. O poţi suna de pe hol. Pentru mine n-are importanţă, dar nu mă deranjează s-ajut un poliţist corect.

Am stat pe gânduri o clipă, apoi i-am întins dosarul.

— Apreciez gestul, agent Denton.

— Phil, a spus. Pentru o clipă, aproape c-a zâmbit, dar faţa lui şi-a recăpătat apoi expresia încordată. Te deranjează dacă arunc o privire?

Am clătinat din cap.

— Dar sper că-ţi place ficţiunea, Phil.

A deschis dosarul şi şi-a plimbat o clipă ochii pe prima pagină, cu o figură impasibilă. Şi-a ridicat privirea spre mine.

— Nu cred c-ai scris asta la modul serios.

A fost rândul meu să ridic din umeri.

— Nu te grăbi cu critica. Am mai ajutat-o pe Murphy până acum.

S-a uitat pe restul raportului, părând din ce în ce mai sceptic.

— Domnule Dresden, o… să-i dau dosarul lui Murphy, a spus, m-a salutat cu o înclinare a capului şi s-a-ntors spre uşa biroului de Investigaţii Speciale.

— Oh, hei, am spus cu detaşare. Phil.

S-a uitat la mine, ridicând din sprâncene.

— Facem parte din aceeaşi echipă, nu? Adică ne străduim amândoi să prindem criminalul.

A dat din cap.

Am răspuns cu acelaşi gest.

— Ce anume nu-mi spui?

M-a fixat îndelung cu privirea, apoi a clipit cu lentoare. Lipsa de reacţie l-a dat de gol.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, domnule Dresden, a spus.

— Ba da, ştii. Deţii o informaţie pe care nu poţi sau nu vrei să mi-o dezvălui, aşa e? De ce nu dai acum cărţile pe faţă?

S-a uitat într-o parte şi într-alta a coridorului şi a repetat, pe exact acelaşi ton:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, domnule Dresden. Înţelegi?

Nu înţelegeam, dar nu voiam să-şi dea seama. Aşa că m-am mulţumit să dau din nou din cap. Denton a schiţat acelaşi gest, mi-a întors spatele şi a intrat în birou.

M-am încruntat, nedumerit. Expresia şi reacţia lui spuneau mai multe decât cuvintele, dar nu pricepeam exact ce. Scurtul moment de înţelegere din noaptea precedentă fusese o excepţie, în rest nu-l puteam citi. Unii sunt pur şi simplu aşa, se pricep foarte bine să-şi

ascundă secretele şi când e vorba de limbajul trupului, nu doar de cuvinte.

Am clătinat din cap, m-am dus la un telefon public de pe coridor, am lăsat o monedă de un sfert de dolar să cadă în fantă şi am format numărul lui Murphy.

Ea a răspuns.

— Denton îţi aduce raportul meu. N-am vrut să mă fâţâi prin biroul tău cât ai acolo un agent de la Afacerile Interne.

În vocea ei s-a simţit o vagă uşurare, greu de desluşit, dar prezentă.

— Mulţumesc. Înţeleg.

— Anchetatorul e acum în biroul tău, nu?

— Da, a răspuns ea, pe un ton neutru, politicos, profesional şi dezinteresat.

Când e necesar, şi faţa ei poate fi la fel de inexpresivă ca a unui bun jucător de poker.

— Dacă ai întrebări, mă găseşti în biroul meu, am spus. Ţine-te tare, Murphy. O să punem mâna pe tipul ăsta.

Am auzit o voce mai groasă, a lui Denton, şi zgomotul unui dosar lăsat să cadă pe biroul lui Murphy. Ea i-a mulţumit agentului FBI, apoi mi s-a adresat din nou mie.

— Mulţumesc foarte mult. O să mă ocup de asta în curând.

Pe urmă a închis.

Am închis şi eu, apoi mi-am dat seama că mă încerca o vagă dezamăgire fiindcă nu vorbisem cu adevărat cu Murphy, nu avuseserăm ocazia să ne tachinăm reciproc. Faptul că nu puteam intra în biroul ei mă deranja, îmi dădea o senzaţie de rău interior, de încordare. Detest maşinaţiunile, dar ele există şi, atâta timp cât asupra mea plana o oricât de mică

suspiciune, simpla mea prezenţă îi putea aduce ei necazuri.

Cufundat în gânduri, am coborât scările cu paşi apăsaţi, am ieşit pe uşa din faţă şi m-am îndreptat spre parcarea vizitatorilor, unde mă aştepta Broscuţa Albastră.

Mă instalasem la volan şi mă pregăteam să pornesc motorul când am auzit paşi. Orbit de soarele dimineţii, m-am uitat cu ochi mijiţi la silueta ciolănoasă şi la urechile mari ale agentului FBI cu părul roşu întâlnit la locul crimei din Rosemont. Am lăsat geamul în jos când a ajuns lângă maşină. Iar el s-a uitat în jur cu nelinişte, apoi a îngenuncheat lângă portieră ca să nu poată fi observat cu uşurinţă.

— Salut, agent...

— Harris, a spus el. Roger Harris.

— Exact, mi-am amintit eu. Cu ce vă pot ajuta, domnule agent Harris?

— Trebuie să ştiu, domnule Dresden. Am vrut să vă-ntreb azi-noapte, dar n-am putut. Însă acum trebuie să pun întrebarea. Şi-a rotit din nou privirea, neliniştit ca un iepure când trece vulpea prin apropiere, şi a adăugat: Sunteţi într-adevăr vrăjitor?

— E o întrebare pe care mi-o pun mulţi, domnule agent Harris. O să vă răspund ce le răspund tuturor. Puneţi-mă la încercare şi-o să aflaţi.

Şi-a tot muşcat buza timp de un minut, cu ochii la mine. Apoi a dat din cap, brusc, ca o zvâcnire.

— Bine, a zis. Bine. Vă pot angaja?

Am înălţat surprins din sprâncene.

— Pe mine? Pentru ce?

— Cred... cred că deţin o informaţie. Despre omorurile Lobo. Am încercat să-l conving pe Denton să ne lase să facem nişte verificări, dar spune că n-

avem destule dovezi. N-o să reuşim niciodată să obţinem punerea lor sub supraveghere.

— A cui? am întrebat, prudent.

Implicarea în altă investigaţie tenebroasă era ultimul lucru de care aveam nevoie. Pe de altă parte, ca anchetator independent, îmi puteam vârî adesea nasul acolo unde poliţia n-o putea face. Dacă exista vreo şansă să descopăr ceva util pentru Murphy, sau să găsesc criminalul şi să-l opresc fără să apelez la procedurile legale, nu-mi puteam permite s-o trec cu vederea.

— În Chicago există o bandă, a început el.

— Serios? am întrebat, mimând surprinderea.

N-a remarcat ironia.

— Da, a răspuns. Îşi zic Lupii Străzii. Au reputaţia unor indivizi brutali, chiar şi pentru oraşul ăsta. O reputaţie terifiantă. Se spune că au puteri bizare. Până şi criminalii se feresc de ei. Îşi au teritoriul în apropiere de capătul dinspre plajă al Forty-ninth Street.

M-a privit cu insistenţă.

— Lângă universitate, am completat. Şi lângă parcurile în care-au fost săvârşite crimele de luna trecută.

A dat din cap, entuziasmat ca un căţeluş.

— Da, exact, chiar acolo. Înţelegeţi ce vreau să zic?

— Înţeleg, băiete, înţeleg, am răspuns, frecându-mă la ochi. Denton n-a putut merge să vadă despre ce e vorba, aşa că te-a trimis să mă convingi pe mine s-o fac.

Puştiul s-a împurpurat la faţă, pielea i-a devenit de un roşu tot mai strălucitor, până când i-au dispărut pistruii.

— Păi... ăă...

— Nu-ţi face probleme, l-am liniştit. Ţi-ai jucat bine rolul, dar ai fost bolnav când erai mic, et cetera, et cetera.

Harris şi-a muşcat buza şi a dat din cap.

— Da, bine. Acceptaţi?

Am oftat.

— Presupun că n-o să mi se poată consemna contribuţia, ca să-mi plătiţi un onorariu, nu?

De fapt, nu era o întrebare.

— Păi... Nu. Oficial, în calitate de consultant, sunteţi o sursă de informaţii suspectă.

Am dat din cap.

— Mi-am imaginat.

— O s-o faceţi, domnule Dresden? Vreţi?

Am început să regret chiar înainte de a vorbi.

— Bine. O să văd cum stau lucrurile. Dar spune-i lui Denton că, în schimb, vreau toate informaţiile despre mine deţinute de poliţie şi de FBI.

Harris a pălit.

— Vreţi să vă copiem dosarele?

— Da, am răspuns. Oricum le-aş putea obţine apelând la Legea Libertăţii Informaţiei, dar ar trebui să pierd timp şi să plătesc costurile expedierii prin poştă. Facem târgul?

— Oh, Doamne. Denton o să mă ucidă dacă află. Nu-i place să fie încălcate regulile.

Şi-a tot muşcat buza până când am crezut că o să rămână cu o bucată din ea între dinţi.

— Vrei să zici că o să te trimită acolo, cu mine? Am ridicat din umeri. Hotărăşte-te. băiete. Ăsta e preţul meu. Îmi poţi găsi numărul de telefon dacă te răzgândeşti.

Am rotit cheia în contact şi motorul Broscuţei a huruit, a tuşit şi a pornit.

— Bine, a spus el. Bine. Ne-am înţeles.

Mi-a întins mâna.

I-am strâns-o, pecetluind înţelegerea, şi m-a cuprins o vagă nelinişte. Harris s-a îndepărtat de maşina mea cât de repede a putut, continuând să se uite cu nervozitate în toate părţile.

— Asta a fost o prostie, Harry mi-am spus. N-ar trebui să te-amesteci în nimic mai complicat decât povestea în care ai intrat deja.

Aveam dreptate. Dar potenţialele câştiguri meritau riscul. Aş fi putut găsi ucigaşii, i-aş fi putut opri şi, în plus, aş fi aflat ce ghimpe comun aveau toţi poliţaii împotriva mea. Aş fi putut aranja lucrurile în privinţa lui Murphy. Poate reuşeam chiar s-o scap de necazurile în care intrase.

Sus inima, Harry, m-am îmbărbătat. O să tragi cu ochiul în bârlogul unei bande de motociclişti. O să-i întrebi dacă-n ultima vreme s-a-ntâmplat cumva să omoare nişte oameni. Ce-ar putea să iasă prost?

În capătul dinspre plajă al Forty-ninth Street, una dintre clădiri era un garaj dărăpănat, genul de loc pe care-l găseşti în cele mai rău famate cartiere ale marilor oraşe. Ploaia şi ceaţa înălţată deasupra lacului îşi uniseră eforturile ca să-i lase, pe pereţii din tablă ondulată prinsă de un cadru de oţel, dâre de rugină scursă în bălţi asimetrice. Într-o parte a garajului se afla un loc viran; în cealaltă era un soi de casă de amanet, unde primeau pungaşii câţiva dolari în schimbul pistoalelor şi al şişurilor de rezervă când nu reuşeau să scoată bani din altceva. Deasupra uneia dintre uşile construcţiei atârna, strâmbă, o firmă pe care scria GARAJUL LUNA PLINĂ. Mi-am tras Broscuţa într-o parcare pavată cu pietriş şi am oprit-o la câţiva metri de construcţie.

— Slavă Domnului că nu sare prea tare în ochi, am bombănit, oprind motorul.

A tăcut după ce a strecurat în obişnuitul său huruit o notă nouă, ca un geamăt. Am coborât din maşină, am studiat clădirea cu ochi îngustaţi şi am pornit spre ea. N-aveam la mine pistolul, dar aveam bagheta distrugătoare, brăţara scut şi, pe mâna dreaptă, un inel în care depozitasem energia dintr-un pumn tras cu toată forţa de cineva de două ori cât mine. Pietrişul îmi scrâşnea sub pantofi şi rar zăritul soare al toamnei îmi bătea în ochi şi-mi aşternea în urmă o umbră imensă.

N-aş fi putut spune pe cine mă aşteptam să găsesc înăuntru, dacă mă aşteptam să găsesc pe cineva. Amatori de imitaţii ale hainelor de piele preferate de găştile de motociclişti, tinerii conduşi de femeia brunetă pe care-i văzusem cu o noapte înainte lăsau mai degrabă impresia unui grup de indivizi

nesociabili, nu păreau în stare să bage groaza în alţi infractori, aşa cum se spunea despre Lupii Străzii. Dar poate că exista un soi de legătură între aceştia din urmă, brunetă şi tinerii bizari. Cum îi numise Billy, tipul îndesat? Alfani.

În cazul ăsta, ce erau alfanii? Motociclişti huligani în devenire, încă la instrucţie? Ideea mi se părea ridicolă până şi mie însumi. Dar dacă tinerii erau licantropi, ca aceia descrişi de Bob? Dacă erau cumva antrenaţi ca membri juniori al bandei Lupilor Străzii, până când deveneau cu adevărat oameni-lup? Asta, presupunând că Lupii Străzii înşişi erau licantropi sau oameni-lup. Uneori, o bandă de motociclişti nu e nimic altceva decât o bandă de motociclişti. Poate n-aveau nici cea mai mică legătură cu alfanii. Încercând să fac o clasificare a posibilităţilor, am simţit că-ncepea să mi se-nvârtă capul.

Una peste alta, era mult mai bine să sper că mă apropiam de o clădire pustie şi că nu urma să am de-a face nici cu oameni-lup, nici cu altcineva. Mi-ar fi plăcut mai mult să scotocesc şi să găsesc în interior ceva care să incrimineze, ceva pe care să-l pot duce la Murphy şi Denton, ca să le indice pista corectă.

Alături de două uşi rulante mari, de garaj, am văzut una obişnuită. Toate erau închise. Am încercat-o pe cea din urmă, care s-a deschis destul de uşor, aşa că am intrat. Nu existau ferestre, lumina pătrundea doar prin uşa lăsată deschisă în spatele meu.

– E cineva aici? am strigat, în întuneric.

Am încercat să cercetez locul cu privirea, dar n-am reuşit să desluşesc decât forme şi contururi întunecate, care mi-au sugerat că acolo se aflau o maşină cu capota ridicată şi două dulapuri cu rotile, pentru scule. Undeva, într-o parte, lumina se reflecta,

palidă, în ferestre care ar fi putut fi ale unui birou. Am făcut un pas în lateralul tocului uşii, mi-am îngustat ochii şi am aşteptat să mă obişnuiesc cu întunericul.

Am auzit ceva, un uşor fâşâit de haine.

La naiba. Mi-am dus mâna sub pardesiu, mi-am strâns în palmă bagheta distrugătoare şi am Ascultat. Şi am auzit în încăpere zgomotul respiraţiei, din mai multe surse, răsfirate în mai multe direcţii. Şi un zgomot de paşi, pantofi târşiţi pe podeaua de beton.

— Nu sunt poliţai, am spus, în întuneric.

Aveam senzaţia că, pentru ei, era important s-o ştie.

— Numele meu e Harry Dresden. Vreau să vorbesc cu Lupii Străzii.

În încăpere s-a lăsat o tăcere de mormânt. Nicio mişcare. Nicio răsuflare. Nimic.

Am aşteptat încordat, gata s-o rup la fugă.

— Scoate-ţi mâna din haină, a spus o voce de bărbat. Ţine-ţi-le pe amândouă la vedere. Ştim cum stă treaba cu voi, vrăjitorii. Şi-am auzit vorbindu-se despre tine. Lucrezi cu poliţia.

— Sunteţi în urmă cu zvonurile, am ripostat, cu prefăcătorie. Acum fac joc dublu, sunt şi cu Marcone. N-aţi aflat?

L-am auzit râzând scurt în întuneric.

— Pe naiba. Asta-i o poveste lansată de Marcone. Ştim ce-nvârteşti tu de fapt, vrăjitorule.

Hristoase. Aş fi vrut să fie şi poliţiştii la fel de înţelepţi ca ticăloşii ăia.

— Şi eu am auzit câte ceva despre voi, am spus. Nimic prea favorabil. O parte e de-a dreptul bizară.

A urmat un hohot de râs grosolan.

— Şi despre tine ce crezi că se spune, Dresden? Scoate-ţi mâinile la vedere. Acum.

Am auzit un pocnet şi am ştiut că tocmai armase cineva o puşcă, una cu aer comprimat.

Am înghiţit în sec şi mi-am desprins uşor mâna de pe bagheta distrugătoare, apoi mi-am întins, inofensiv, ambele braţe în faţă, cu palmele în sus. În acest timp, printr-un efort de voinţă, mi-am activat brăţara scut, înconjurându-mă cu energia ei protectoare.

— Bine, am spus. Ieşi la vedere.

— Nu dai tu ordine aici, a mârâit vocea bărbătească. Le dau eu.

Am strâns din buze şi am inspirat pe nas.

— Nu vreau decât să stau de vorbă cu voi.

— Despre ce?

Am încercat să inventez ceva, ceva credibil - dar nu ştiu să mint. Aşa că le-am spus adevărul.

— Luna trecută au murit nişte oameni. Azi-noapte a mai murit cineva.

Vocea nu s-a grăbit să-mi răspundă. Mi-am trecut limba peste buze şi am continuat.

— La locurile crimelor au fost găsite urme false de lupi. Federalii cred că victimele au fost sfâşiate cu o armă de care fuseseră prinşi nişte colţi. Nu ştiţi nimic despre asta, nu-i aşa?

În încăpere, jur-împrejurul meu, s-a stârnit o rafală de murmure, şoapte ale unor voci groase. Am simţit brusc un gol în stomac. Dacă erau o bandă de ucigaşi, dacă se făceau vinovaţi de crimele săvârşite cu o lună în urmă, eram în mare pericol.

Şi dacă erau într-adevăr oameni-lup, dacă puteau să-şi schimbe forma şi să se repeadă la mine înainte de a apuca să ies de acolo, eram ca şi mort, cu sau fără brăţara scut. M-am opus unui val de panică şi mi-am impus să nu le-ntorc spatele şi să n-o rup la fugă spre uşă.

— Omoară-l, s-a auzit, din întunericul din dreapta mea, o voce de femeie, joasă, mârâită.

Din bezna din jur i-a răspuns un cor de sunete miorlăite, repetând:

— Omoară-l, omoară-l, omoară-l.

Ochii au început să mi se-nveţe cu lipsa luminii. Am reuşit să-i văd, siluete umane foindu-se, agitate. Le sticleau ochii, ca ai câinilor în bătaia farurilor. În jurul meu se învârteau bărbaţi şi femei, dar nu-mi dădeam seama ce vârste aveau. Pe podea fuseseră aşternute pături şi perne, aruncate de-o parte când se ridicaseră ocupanţii culcuşurilor. Vocea de femeie de mai înainte continua să scandeze, secondată de ceilalţi:

— Ucide-l, ucide-l, ucide-l.

Aerul devenise apăsător, încordat, îngreunat de o energie pe care n-o mai simţisem, şi în care incantaţia revărsa tot mai multă forţă, ca un torent ce-şi urla sălbăticia.

Chiar în faţa mea, la nici măcar cinci metri distanţă, se contura silueta masivă a unui bărbat cu o puşcă în mâini.

— Încetaţi, a mârâit, uitându-se peste umăr la şleahta din încăpere. I-am văzut trupul reacţionând la creşterea de energie, încordându-se mai tare, mult mai pregătit pentru orice. Stăpâniţi-vă. Controlaţi-vă, ce naiba. Nu vă puteţi dezlănţui aici. O să năvălească poliţia peste noi.

Când a întors capul, m-am repezit spre uşă. Mi-am ţinut palma ridicată, îndreptată către bărbatul cu arma, care părea să fie şeful, şi m-am concentrat cu toată puterea asupra scutului.

Ceilalţi membri ai bandei au început să urle nebuneşte când m-am mişcat şi s-au repezit la mine,

părând o duzină de creaturi controlate de o singură minte. Arma a bubuit, scăldând încăperea într-o străfulgerare de lumină albă şi dezvăluindu-mi o friză cu bărbaţi şi femei în pielea goală sau îmbrăcaţi doar pe jumătate care se năpusteau asupra mea cu feţele schimonosite de-o furie demenţială. Glonţul mi-a izbit scutul. Lovitura n-a fost atât de puternică încât să-mi spulbere câmpul de protecţie, dar mi-a încălzit brăţara şi m-a izbit cu umărul de perete.

M-am împleticit, dezechilibrat. Unul dintre bărbaţi, un tip îndesat, cu umerii acoperiţi de tatuaje, a ajuns între mine şi uşă. M-am repezit în direcţia lui, şi şi-a-ntins braţele ca să mă-nşface, presupunând că voiam să trec pe lângă el.

Însă eu i-am tras un pumn în nas din toate puterile. N-am cine ştie ce forţă. Dar, când i-am adăugat energia cinetică înmagazinată în inel, pumnul mi s-a transformat într-un berbec redutabil, din carne şi oase, i-a turtit nasul, preschimbându-l într-o pată de sânge, şi l-a azvârlit la aproape doi metri distanţă, unde a căzut lat pe podea.

Am ajuns dincolo de uşă cât ai clipi şi am simţit în spate binevenita dogoare a soarelui. M-am repezit spre Broscuţa mea ca scăpat din puşcă şi, pentru că am picioare lungi, am acoperit distanţa cât ai clipi.

— Stop! Stop! a strigat şeful şi, când m-am uitat peste umăr, am văzut un bărbat în vârstă, al cărui păr unsuros începea să-ncărunţească.

S-a proptit bine pe picioare în cadrul uşii, cu faţa spre interior şi cu arma de-a curmezişul trupului, împingându-i înapoi pe cei care-ncercau să treacă pe lângă el.

M-am aruncat în Broscuţă şi-am răsucit cheia în contact.

Maşina a gâfâit şi a horcăit, dar a rămas pe loc. Fir-ar să fie!

Îmi tremurau mâinile, dar am continuat să-ncerc să pornesc motorul, folosind toate trucurile pe care le ştiu ca să-l conving să prindă viaţă, fără să scap uşa din priviri. Şeful Lupilor Străzii era tot acolo, străduindu-se să ţină grupul înnebunit înăuntru. Toţi ţipau şi urlau, dar el îi împingea şi-i pocnea cu arma ca pe nişte câini sălbatici, cu muşchii umerilor şi ai spatelui încordându-i-se.

— Parker! a strigat femeia care-ncepuse incantaţia însetaţilor de sângele meu. Lasă-mă să trec!

El a doborât-o fără ezitare, pocnind-o cu patul armei.

Pe urmă, Parker şi-a întors capul spre mine şi i-am întâlnit ochii. După o scurtă senzaţie de plutire, i-am trecut prin pupile, pătrunzând în ceea ce se afla dincolo de ele.

M-a copleşit furia, o poftă nemascată de carne, de vânătoare. Trebuia s-alerg, să ucid. Eram de neînvins, de neoprit. Îmi simţeam puterea din braţe şi din palme, simţeam energia brută a sălbăticiei curgând prin mine, ascuţindu-mi simţurile până au devenit la fel de sensibile ca ale unui animal.

Sentimentele lui păreau ale mele. Furie în spatele unui control riguros, un ocean lovind într-un dig. Ţinta furiei eram eu, Dresden, omul care-i invadase teritoriul, îi sfidase autoritatea şi-i făcuse oamenii să-şi iasă din minţi, punându-i în pericol. Am văzut că era conducătorul licantropilor care-şi spuneau Lupii Străzii, al unor bărbaţi şi femei cu minţi şi suflete de fiare, şi că îmbătrânea, nu mai era tot atât de puternic ca odinioară. Unii, ca femeia pe care-o remarcasem, îl provocau, încercând să-i ia locul. Cele petrecute în

ziua aceea îl puteau detrona, un fapt căruia nu i-ar fi supravieţuit.

Dacă voia să trăiască, trebuia să mor eu. Trebuia pur şi simplu să mă omoare, şi asta de unul singur, ca să-şi dovedească puterea în faţa haitei. Era singurul lucru care-l împiedicase să-mi sfâşie beregata în prima clipă.

Mai rău decât atât, nu ştia absolut nimic despre omorurile din luna precedentă.

Clipa s-a scurs, gata cu privirea în suflet. Parker părea uluit. Mă văzuse la fel cum îl văzusem . Nu ştiu ce desluşise în sufletul meu. Nu voiam să ştiu ce era acolo.

Mi-am revenit înaintea lui şi am răsucit din nou cheia, cu stângăcie. Motorul a tuşit şi a prins viaţă, şi am ieşit în stradă, virând brusc înainte de a prinde viteză şi de a mă îndrepta spre centrul oraşului cât de repede am putut.

Am tremurat tot drumul, cu umerii atât de crispaţi de spaimă încât mi se părea că-mi auzeam claviculele trosnind de încordare. Încă-mi mai răsuna în minte incantaţia vocilor miorlăite:

— Ucide-l, ucide-l.

Creaturile din garaj nu erau oameni. După înfăţişare, păreau să fie, dar nu erau. Şi mă înspăimântaseră de moarte.

Când am oprit la un semafor, m-am dat cu capul de volan, dintr-odată furios.

— Harry, idiotule, am spus. Cum ai putut fi atât de tâmpit? De ce naiba te-ai dus să hoinăreşti pe-acolo? Îţi dai seama că ai scăpat ca prin urechile acului nesfâşiat de monştrii ăia din Neanderthal?

Am aruncat o privire feroce prin geamul portierei, către o babetă în taior, care se holba la mine ca la un

nebun gălăgios. Presupun că era exact impresia pe care-o făceam.

Mi-am luat ochii de la ea, am respirat adânc şi-am încercat să mă calmez. Când am ajuns cu numai câteva cvartale mai departe, eram în stare să gândesc limpede.

Parker şi lupii străzii nu erau vinovaţi de crimele din luna precedentă. Ceea ce nu-i făcea mai puţin periculoşi. Erau licantropi, aşa cum mi-i descrisese Bob, şi acum înţelegeam de ce-i înspăimântau pe alţii. Oameni cu suflete de fiare, erau de o ferocitate atât de cumplită, încât îi putea transforma în creaturi neomeneşti fără ca nici măcar o singură celulă din întregul trup să-şi schimbe înfăţişarea.

Trăiau în haită şi Parker îi conducea. Intrând în scenă în stilul meu, dezorientat dar plin de ifose, îi sfidasem autoritatea, şi acum nu-şi mai putea permite să mă lase să trăiesc, fiindcă altminteri ar fi fost ucis el însuşi. Aşa că-şi adăugase numele pe lista celor care mă îngrijorau, fiindcă ar fi putut să mă caute şi să-ncerce să mă omoare. Şi dădusem de belea fără să câştig nimic, nu găsisem niciun indiciu care să conducă spre adevăratul vinovat de crimele Lobo.

Poate că era momentul să plec pentru o vreme din oraş.

Am clocit ideea asta pe o distanţă de un cvartal, apoi am clătinat din cap. N-aveam să fug. Îmi făcusem necazuri singur şi tot singur aveam să scap de ele. Trebuia să rămân, s-o ajut pe Murphy să găsească ucigaşul, să salveze vieţi înainte de a răsări din nou luna plină. Iar dacă Parker voia să mă ucidă - ei bine, avea să afle că un vrăjitor nu e o pradă uşoară.

Am strâns volanul cu înverşunare. Dacă se ajungea la aşa ceva, aveam să-l omor eu. Ştiam că o

puteam face. Presupun că, teoretic vorbind, el şi licantropii lui nu erau oameni. Prima lege a magiei, „să nu ucizi”, nu se aplica în cazul lor. Aş fi putut susţine, în faţa Consiliului Alb, că nu încălcam legea folosind împotriva lor magia letală.

Dar mie nu mi-ar fi priit. M-aş fi simţit dezgustat de mine însumi dacă aş fi întrebuinţat o unealtă alcătuită din esenţa vieţii, din energia ei, ca să pun capăt unei existenţe. Magia nu e doar o sursă de energie, ca electricitatea sau ca petrolul. Înseamnă forţă şi adevăr, dar şi foarte multe altele. Reprezintă tot ce e mai profund şi mai puternic în natură, în inima şi în sufletul omului. Faţă de forma ei pură, modurile în care o foloseam erau rudimentare şi stângace. În primul chicotit al unui bebeluş e mai multă magie decât într-o furtună de foc invocată de un vrăjitor, nu vă lăsaţi înşelaţi de nimeni care susţine contrariul.

Magia vine din interiorul propriei fiinţe. E o parte din ea. Nu poţi face o vrajă în care nu crezi.

Nu voiam să cred că omorul se afla în interiorul meu. Nu voiam să mă gândesc la aceea parte din mine care simţea o plăcere morbidă adunând toată forţa pe care o putea capta ca s-o folosesc aşa cum credeam eu de cuviinţă, lăsând orice altceva să se ducă dracului. Exista forţă şi în ură, în furie şi în desfrâu, în egoism şi în orgoliu. Şi ştiam că undeva, în mine, trebuia să se afle un cotlon întunecat căruia i-ar fi plăcut să se slujească de vrăji ca să ucidă - pentru a tânji apoi s-o facă din nou. Magia neagră există şi e uşor de folosit. Uşor şi amuzant. Ca un joc de lego.

Am parcat Broscuţa în faţa clădirii în care-mi aveam biroul şi m-am frecat la ochi. Nu voiam să omor pe nimeni, dar Parker şi banda lui m-ar fi putut aduce într-o situaţie fără altă ieşire. Dacă voiam să-mi scap

pielea, aş fi putut fi nevoit să curm o mulţime de vieţi.

Am încercat să nu mă-ntreb prea insistent ce fel de om urma să fiu eu, supravieţuitorul. Toate lucrurile la timpul lor.

Intenţionam să merg în biroul meu şi să-mi văd de treabă tot restul zilei. S-aştept să mă sune Murphy şi s-o ajut din toate puterile. Să fiu cu ochi-n patru şi cu urechile ciulite pentru cazul în care Parker sau altcineva din banda lui ar fi venit după mine. Mai mult de-atât nu prea puteam face, şi era al naibii de frustrant.

Am urcat la etajul meu, mi-am descuiat biroul şi am aprins lumina. Îmbrăcat într-un costum bleumarin, Gentlemanul Johnny Marcone era aşezat pe scaunul meu, iar Hendricks, huiduma de bodyguard, stătea în spatele lui.

Marcone mi-a adresat un zâmbet la care n-au luat parte şi ochii.

— Ah, domnul Dresden. Bun. Trebuie să stăm de vorbă.

Irisurile lui Marcone aveau culoarea spălăcită a dolarilor vechi. Pielea era puternic bronzată, ca a oamenilor care-şi petrec mult timp în aer liber. În colţurile gurii şi ale ochilor se vedeau acele riduri pe care le sapă zâmbetele, numai că zâmbetele lui erau rareori sincere. Costumul îl costase, probabil, cel puţin o mie de dolari. Stătea lejer pe scaunul meu, chiar pe scaunul meu, luaţi notă, şi mă privea cu calmul unui profesionist.

În spatele lui, Hendricks părea un fost înaintaş din echipa de fotbal american a unei facultăţi, care nu fusese destul de bun ca s-ajungă profesionist. Avea gâtul de grosimea taliei mele şi mâinile destul de mari ca să-mi acopere faţa - şi destul de puternice ca s-o facă zob. Părul lui roşu era tuns perie şi îşi purta costumul care nu-i era pe măsură ca şi cum s-ar fi pregătit să scape de el, sfâşiindu-l, în clipa transformării în Uriaşul din benzile desenate. Nu-i vedeam arma, dar ştiam că avea una.

Am rămas în cadrul uşii un minut întreg, fixându-l pe Marcone cu privirea, dar el mi-a suportat-o fără să se clintească. Ne uitaserăm deja unul în sufletul altuia şi aflase despre mine mai multe decât aflasem eu despre el. Ochii mei nu-l mai înspăimântau.

— Ieşi din biroul meu, am spus, intrând şi închizând uşa.

— Ei, ei, domnule Dresden, a răspuns el, pe tonul dojenitor al unui tată. Aşa se vorbeşte cu un partener de afaceri?

M-am încruntat.

— Nu sunt partenerul tău. Pentru mine, eşti o lepădătură. Cel mai mare criminal din oraş. Sticleţii te vor înhăţa cât de curând dar, între timp, nu sunt

obligat să-ţi suport prezenţa în biroul meu. Ieşi.

— Poliţiştii, m-a corectat el, atrăgându-mi atenţia asupra acestui fapt prin tonul vocii, ar face treabă mai bună dacă ar fi angajaţii unei agenţii particulare, nu ai unei instituţii publice. Ar fi mai bine plătiţi, ar avea mai multe avantaje…

— Ar fi mai uşor de mituit, de corupt şi de manipulat, l-am întrerupt eu.

El a zâmbit.

Mi-am scos pardesiul şi l-am lăsat să cadă pe masa de lângă uşă, cea plină de broşuri de genul „Tu şi Vrăjitoarele” sau „Vrei să faci Vrăji? Întreabă-mă cum!”. Mi-am desprins bagheta distrugătoare de cureaua de care era agăţată şi am pus-o, calm, pe aceeaşi masă, în faţa mea. M-am simţit satisfăcut când l-am observat pe Hendricks încordându-se la vederea ei. Îşi aducea aminte ce făcusem în primăvară, la Varsity.

Mi-am ridicat privirea.

— Încă mai eşti aici?

Marcone şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Vreau să-ţi fac o ofertă, domnule Dresden.

— Nu, am spus.

A chicotit.

— Cred c-ar trebui s-asculţi tot ce am de spus.

L-am privit în ochi, zâmbind uşor.

— Nu. Ieşi afară.

Atitudinea lui părintească a dispărut şi s-a uitat la mine cu răceală.

— N-am nici timpul, nici dispoziţia necesare ca să-ţi suport copilăriile, domnule Dresden. Mor oameni. Şi acum te ocupi de caz. Am informaţii utile pentru tine, şi-o să ţi le dezvălui. Contra cost.

Mi-am simţit muşchii spatelui crispându-se. M-am

holbat la el vreme de un minut îndelungat.

— Bine, am spus apoi. S-auzim cât costă.

Marcone a-ntins mâna şi Hendricks i-a pus în ea un dosar. El l-a aşezat pe tăblia uzată a vechiului meu birou de lemn şi l-a deschis.

— Acesta e un contract, domnule Dresden. Te angajez la firma mea, consultant în domeniul securităţii personale. În condiţii extrem de avantajoase. Îţi stabileşti singur programul de lucru, de minimum cinci ore pe lună. Îţi poţi completa salariul chiar acum. Nu vreau decât să dau o formă oficială colaborării noastre.

M-am apropiat de el. L-am văzut pe Hendricks mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, ca şi cum ar fi vrut să sară la mine, peste propriul meu birou, dar nu i-am dat atenţie. Am luat dosarul şi am citit contractul. Nu sunt jurisconsult, dar formalităţile specifice unui astfel de contract îmi sunt cunoscute. Oferta lui Marcone era excepţională. Îmi propunea o slujbă de vis, practic fără nicio obligaţie şi plătită oricât de mult aş fi vrut. Exista chiar şi o clauză care menţiona că nu se aştepta din partea mea să mă implic în nimic ilegal şi că nimeni nu mi-o putea cere.

Cu un asemenea salariu, aş fi putut duce viaţa pe care mi-o doream. N-aş mai fi fost nevoit să ţin cu dinţii de fiecare dolar, s-alerg ca să mă pun în slujba oricărui ţicnit paranoic care voia să aflu de ce spirit era posedată vaca strămătuşii lui. Aş fi avut în sfârşit timp să citesc, să fac cercetările legate de magie pe care tânjeam de mai mulţi ani să le-ncep. Nu eram nemuritor, şi fiecare oră irosită ca să caut OZN-uri în împrejurimile oraşului era oră în care nu puteam face ceea ce aş fi vrut.

Oferta era al naibii de tentantă.

Reprezenta o zgardă extrem de confortabilă.

— Mă crezi idiot? am întrebat, aruncând dosarul pe birou.

Lui i s-au înălţat sprâncenele şi i s-au întredeschis buzele.

— E vorba de numărul de ore? Să le reduc la un minimum de una pe săptămână? Pe lună?

— Nu e vorba de numărul de ore.

Şi-a desfăcut braţele.

— Atunci ce nu-ţi convine?

— Anturajul. Ideea că mă aflu în slujba unui traficant de droguri, care mai e şi criminal pe deasupra. Nu-mi place provenienţa banilor tăi. Sunt mânjiţi de sânge.

Privirea lui rece m-a măsurat din nou prin ochi îngustaţi.

— Gândeşte-te bine, domnule Dresden. Nu-ţi fac de două ori o asemenea ofertă.

— Lasă-mă să-ţi fac eu ţie una, John, am spus. I-am văzut un obraz zvâcnind când i-am pronunţat numele de botez. Îmi spui tot ce ştii, iar eu fac tot ce-mi stă în puteri ca să prind criminalul înainte de a ajunge la tine.

— De ce crezi că-mi fac griji pentru aşa ceva, domnule Dresden?

A dat culoare întrebării cu un rânjet subtil. Am ridicat din umeri.

— Unul dintre partenerii tăi de afaceri şi bodyguardul lui preferat au fost sfâşiaţi luna trecută. Ţeposu a fost făcut bucăţi azi-noapte. Iar acum ai ieşit din bârlog ca să-mi fluturi pe sub nas informaţii care m-ar ajuta să prind criminalul şi ca să-mi ceri în schimb să-ţi fiu gardă de corp.

M-am aplecat, sprijinindu-mi coatele de birou,

apoi mi-am lăsat capul în jos, până când am ajuns cu ochii la câţiva centimetri de ai lui.

— Te chinuie nelinişteea, John?

Obrazul i-a zvâcnit iarăşi, şi am simţit că minţea.

— Bineînţeles că nu, domnule Dresden. Dar n-ajungi unde-am ajuns eu fiind lipsit de prudenţă.

— E suficient să fii lipsit de suflet, nu?

A dat cu palmele în birou şi s-a ridicat. Iar eu m-am ridicat o dată cu el, destul de mult ca să-l privesc de sus, cu ochii într-ai lui.

— Sunt om de afaceri, domnule Dresden. Ai prefera să fie anarhie pe străzi? Războaie între lorzii rivali ai crimei? Eu pun ordine în acest haos.

— Nu. Îl faci doar mai eficient, îl organizezi, am ripostat. În oricât de multe vorbe frumoase ai îmbrăca asta, rămâi tot un ucigaş, o bestie afurisită, care ar trebui ţinută în cuşcă. Nimic mai mult.

Faţa lui de obicei impasibilă s-a albit. Şi-a încleştat fălcile ca să nu i se reverse furia în cuvinte. Eu am continuat, lăsând-o pe a mea să dea pe-afară, scăpată de sub control, înfierbântându-mă. Mi-am turnat în fraze veninoase frustrarea şi spaima de mai înainte şi le-am aruncat asupra lui, ca pe un jet de alice.

— Ce se petrece, John? Ce-ar putea fi? L-ai văzut pe Ţeposu? Ai văzut că nu mai avea faţă? Că i-au fost smulse măruntaiele? Eu l-am văzut. Am mirosit tot ce mâncase la cină. Îţi poţi imagina că eşti următorul care-o s-o păţească la fel de urât, John?

— Nu-mi mai spune aşa, mi-a cerut, cu voce atât de calmă şi de glaciară, încât mi-a tăiat tot avântul. Dac-am fi fost în public, domnule Dresden, te-aş fi ucis fiindcă mi-ai vorbit astfel.

— Dacă am fi fost în public, l-am corectat eu, ai fi

încercat. Mi-am îndreptat spatele şi m-am uitat la el în josul nasului, ignorând prezenţa ameninţătoare a lui Hendricks. Acum ieşi dracului din biroul meu.

Şi-a aranjat haina şi cravata.

— Presupun, domnule Dresden, că o să continui ancheta, alături de poliţie.

— Bineînţeles.

Mi-a ocolit biroul, a trecut pe lângă mine şi a luat-o spre uşă. Hendricks l-a urmat, uriaş şi tăcut.

— Atunci, în propriul meu interes, trebuie să-ţi accept oferta şi să-ţi dau tot ajutorul pe care ţi-l pot da. Vezi ce poţi afla despre un anume Harley MacFinn. Interesează-te de Proiectul Drumului din Northwest. Vezi unde te conduc aceste piste.

A deschis uşa.

— De ce aş avea încredere în tine? l-am întrebat.

Mi-a întors privirea.

— Te-ai uitat în adâncurile sufletului meu, domnule Dresden. Mă cunoşti într-o asemenea profunzime şi atât de intim încât mi-e încă greu să înţeleg toate semnificaţiile acestei cunoaşteri. Iar eu te cunosc în aceeaşi măsură. Ar trebui să ştii că am toate motivele să te-ajut şi că informaţiile sunt corecte. Mi-a adresat un alt zâmbet de gheaţă. Aşa cum ar fi trebuit să ştii şi că n-a fost înţelept să-ţi faci din mine un duşman. Nu era necesar.

Mi-am îngustat ochii.

— Dacă mă cunoşti atât de bine, ar trebui să ştii că nu se putea altfel.

A strâns o clipă din buze, dar n-a încercat să mă contrazică.

— Păcat, a spus. Mare păcat.

Şi a plecat. Hendricks m-a măsurat cu o scurtă privire a ochilor săi porcini, apoi a ieşit la rândul lui.

Uşa s-a-nchis în urma lor. Am răsuflat îndelung, tremurător, şi m-am sprijinit de birou. Mi-am acoperit faţa cu mâinile şi am descoperit că-mi tremurau şi ele. Până atunci nu-mi dădusem seama de profunzimea scârbei stârnite în mine de Marcone şi de tot ceea ce reprezenta. Nu-mi dădusem seama în ce măsură mă îngreţoşa asocierea numelui meu cu al lui. Şi cât de mult îmi doream să sar la el şi să-i zdrobesc nasul cu pumnii.

Am stat câteva minute astfel, lăsându-mi inima să bată cu putere şi ţinându-mi răsuflarea. Marcone ar fi putut să mă ucidă. L-ar fi putut pune pe Hendricks să mă facă bucăţi, sau ar fi putut înfige un glonţ în mine chiar acolo, în biroul meu - dar n-o făcuse. Nu era stilul lui. Nu putea să mă elimine, nu după ce se străduise atât să răspândească în lumea interlopă zvonul că pe noi doi ne lega un soi de alianţă. Trebuia să acţioneze mult mai pe ocolite, mai subtil. Să-l lase pe Hendricks să-mi împrăştie creierii pe podea nu era soluţia potrivită.

M-am gândit la ceea ce-mi spusese şi la implicaţiile faptului că-mi acceptase oferta. Era în pericol. Îl speriase ceva, ceva pe care nu-l înţelegea şi împotriva căruia nu ştia cum să lupte. De aceea voia să mă angajeze. Ca vrăjitor, iau necunoscutul şi-l preschimb în ceva măsurabil. Scot lucrurile de sub mantia groazei şi le dau cumva oamenilor puterea de a lupta împotriva lor. Marcone dorea să-i stau alături, să-l ajut să nu se mai teamă de ceea ce pândea în întuneric.

La naiba. Nu era decât un om. Am strâns din pleoape. Era un om pe care-aş fi vrut să-l urăsc, dar nu puteam ajunge decât până la dezgust, sau cel mult până la furie. O prea mare parte a spuselor lui se

dovedise adevărată. Era om de afaceri. Împuţinase violenţa de pe străzi - în timp ce se înmulţeau dolarii câştigaţi de infractori. Protejase carnea oraşului în timp ce-i sugea sângele şi-i otrăvea sufletul. Asta nu schimba nimic, absolut nimic.

Dar, pentru că-l cunoşteam pe individ, pe prădătorul cu suflet de tigru, pe omul de afaceri ucigaş, aşa cum îl cunoşteam şi pentru că ştiam că se temea de ceea ce trebuia să-nfrunt eu, eram speriat de moarte, iar la munca mea se adăuga un element ameninţător care nu existase până atunci.

Totuşi, nici asta nu schimba nimic. Nu contează dacă ţi-e frică. Nu trebuie decât să n-o laşi să-ţi stea în drum.

M-am aşezat la birou şi mi-am silit gândurile despre sânge, colţi şi moarte în chinuri să-mi iasă din minte, apoi am început să caut informaţii despre Harley MacFinn şi Proiectul Drumului din Northwest.

Demonul captiv în cercul de invocare urla, lovind cu cleştii lui ca de crab în bariera invizibilă şi azvârlindu-se dintr-o parte în alta ca s-o izbească din toate puterile cu umerii lui chitinoşi, într-o încercare de a se elibera. Zadarnic. Îmi concentram voinţa asupra cercului, împiedicându-l să scape.

— Corespunde, Chauncy? l-am întrebat.

Şi-a îndreptat spatele şi mi-a răspuns cu accentul perfect pe care-l capeţi la Oxford:

— De minune. Înţelegi, cred, că trebuie să respect toate formalităţile.

Pe urmă a scos de sub un solz o pereche de ochelari caraghioşi, cu rame de sârmă, şi i-a potrivit pe nasul ca un cioc de pasăre.

— Ai întrebări?

Am oftat uşurat şi m-am aşezat pe marginea mesei de lucru din laborator. Scăpasem de harababura din jurul cercului de invocare şi aveam să fiu nevoit să aduc toate obiectele înapoi ca să pot urca în apartamentul meu, dar nu voiam să-mi asum niciun risc. Oricât de bine m-aş fi înţeles cu Chaunzaggoroth când colaboram, exista întotdeauna posibilitatea să greşesc invocarea. Exista un anumit protocol pe care creaturile demonice erau obligate să-l respecte - una dintre regulile sale le cerea să opună rezistenţă oricărui vrăjitor muritor care le chema. O alta îi obliga să facă tot posibilul ca să pună capăt vieţii respectivului vrăjitor în cazul când reuşeau să scape din cerc.

Una peste alta, obţinerea informaţiilor de la zâne şi de la spiritele elementelor era mult mai simplă şi mai lipsită de pericole - dar Bob nu aflase nimic umblând printre spiritele locului. Nu erau întotdeauna

la curent cu tot ce se petrecea în oraş, şi el se întorsese în craniu, istovit şi fără să fie în stare să mă mai ajute cu ceva.

Aşa că apelasem la creaturile din infern. Care-ţi cunosc întotdeauna şi faptele bune, şi pe cele rele, le află cu o exactitate care-l face pe Moş Crăciun să pară un amator.

– Chauncy, am nevoie de informaţii despre un bărbat pe nume Harley MacFinn. Şi despre ceva numit Proiectul Drumului din Northwest, la care lucra.

Demonul a pocnit din cleşti, gânditor.

– Înţeleg. Presupunând că am informaţiile, cât valorează pentru tine?

– Nu cât sufletul meu, am pufnit. Aşa că nici măcar nu te gândi la asta. De fapt, în câteva zile, aş putea să le găsesc singur.

Şi-a lăsat capul pe-o parte, ca o pasăre.

– Ah. Dar timpul e esenţial, nu? Haide, Harry Dresden. Nu-ţi stă-n obicei să mă chemi pentru orice fleac. Posibilele riscuri la care te expui, atât din partea mea cât şi din a Consiliului vostru Alb, sunt mult prea mari.

L-am privit încruntându-mă.

– La drept vorbind, nu încalc nicio Lege a Magiei. Nu-ţi impun voinţa mea, aşadar nu intru sub incidenţa Legii a Patra. Şi n-am treabă nici cu A Şaptea, fiindcă nu te poţi elibera. Consiliul n-are de ce să mă muşte de fund.

Lui i-au zvâcnit crestele osoase de deasupra ochilor.

– Nu mă-ndoiesc că n-ai făcut altceva decât să foloseşti un limbaj colorat şi că, în realitate, nu ţi-ai exprimat o dorinţă latentă.

– Evident.

Şi-a împins ochelarii în susul nasului.

— Implicaţiile morale şi etice ale atitudinii tale sunt de-a dreptul fascinante, Harry Dresden. Faptul că încă mai eşti în graţiile Consiliului Alb nu încetează să mă uimească. Ştiind foarte bine că, dacă ar afla că ai adus în mod deliberat un demon în lumea asta, majoritatea membrilor săi s-ar face că nu văd când te-ar ucide împuterniciţii lor, m-ai chemat nu numai o dată, ci de-o jumătate de duzină de ori. Purtarea ta e foarte asemănătoare cu a multor fraţi de-ai mei din Lumea de Jos...

— Aşa că ar trebui să trec de partea voastră, să accept magia neagră, et cetera, et cetera, am încheiat eu în locul lui, cu un oftat. Pe clopotele iadului, Chauncy. De ce te tot străduieşti să mă convingi să semnez pactul cu Lumea de Jos?

A ridicat din umerii lui masivi.

— Recunosc că, aducând un suflet de calibrul tău în legiunile noastre, mi-aş îmbunătăţi simţitor statutul. În plus, m-ar scăpa de îndatoriri împovărătoare, pe lângă care aceste vizite chinuitoare în lumea ta par o plăcere.

— Ei bine, azi nu primeşti sufletul meu, i-am spus. Aşa că fă-mi o contraofertă, sau putem încheia negocierea şi te trimit înapoi.

S-a cutremurat.

— Da, foarte bine. Să nu ne pripim, Harry Dresden. Am informaţiile care te interesează. Mai am şi altele, despre a căror existenţă n-ai idee, dar care se vor dovedi de mare interes pentru tine şi care, în plus, te vor ajuta să salvezi viaţa ta şi pe ale altora. Astfel stând lucrurile, nu cred că-ţi cer un preţ exagerat. Mai vreau încă un nume de-al tău.

M-am încruntat. Demonul îmi ştia deja două nume.

Dacă mi le afla pe toate, desprinse de pe propriile mele buze, le putea folosi în orice vrajă îndreptată împotriva mea. Asta nu mă deranja în mod deosebit - demonilor şi altor creaturi de soiul lor le era foarte greu să iasă , prin magie, din Niciodatănicicând, lumea spiritelor aflată dincolo de a noastră.

Însă Chaunzaggoroth era o sursă de informaţii utilizată adesea de vrăjitorii care apelau la infern. Mă temeam că numele meu întreg ar fi putut ajunge la unul dintre ei. Chauncy avea dreptate - în Consiliul Alb erau o grămadă de oameni care s-ar fi bucurat să mă vadă mort. Era posibil ca oricare dintre ei să-mi folosească numele împotriva mea, fie ca să mă ucidă, fie ca să mă silească, printr-o vrajă, să încalc pe faţă, într-un fel sau altul, una dintre cele Şapte Legi, ca să fiu judecat şi executat.

Pe de altă parte, Chauncy nu mă minţea niciodată. Dacă spusese că se afla în posesia unor informaţii care puteau salva vieţi, atunci chiar aşa era. La naiba, poate ştia chiar şi cine era ucigaşul, deşi identitatea oamenilor reprezenta, pentru demoni, un concept oarecum nebulos.

M-am hotărât să risc.

— S-a făcut. Toate informaţiile care au legătură cu obiectul cercetărilor mele în schimbul unui alt nume al meu.

Chauncy a dat din cap - scurt, o singură dată.

— Ne-am înţeles.

— Perfect, am zis. S-auzim ce ştii despre MacFinn şi despre Proiectul Drumului din Northwest.

— Bine, a acceptat el. Harley MacFinn e moştenitorul unei averi considerabile, adunate la începutul secolului al douăzecilea din extragerea cărbunelui şi construcţia căilor ferate. Se numără

printre cei mai bogaţi oameni din Statele Unite, e pe lista primilor zece. A luptat în Vietnam şi, după ce s-a-ntors în ţară, a-nceput să-şi piardă interesul faţă de afaceri, mulţumindu-se s-adune capital. Culoarea lui preferată e roşul, poartă pantofi numărul...

— Putem sări peste astfel de detalii, dacă nu cumva crezi că sunt cu adevărat importante. Te-aş putea asculta o zi întreagă vorbindu-mi despre mâncarea lui favorită şi despre problemele lui din liceu, fără să-mi folosească la nimic.

Mi-am scos blocnotesul şi am început să iau notiţe.

— Cum doreşti, a consimţit el. În ultimii câţiva ani, şi-a îndreptat toate eforturile către realizarea Proiectului Drumului din Northwest. E vorba de achiziţionarea unor terenuri extrem de întinse, începând din partea centrală a Munţilor Stâncoşi din sud-vestul Americii şi mergând către nord-vest, cu pătrundere pe teritoriul Canadei, totul ca să ofere un teritoriu imens pentru fauna migratoare din nordul continentului, în scopul protejării sale.

— Vrea un teren personal de joacă în Munţii Stâncoşi? am răbufnit.

— Nu, Harry Dresden. Vrea să cumpere terenurile care nu se află deja în proprietatea guvernului, ca să i le doneze apoi, dacă îi garantează că vor fi folosite ca parte a Drumului din Northwest. Se bucură de o susţinere puternică din partea tuturor grupărilor ecologiste din ţară, ca şi din partea Washingtonului, cu condiţia să poată achiziţiona terenul.

— Oho, am spus, impresionat. Ai spus că e susţinut pe scară largă. Cine vrea să-l împiedice?

— Industriaşii sunt încă dornici să se extindă în Northwest.

— Lasă-mă să ghicesc. James Harding al III-lea se număra printre ei, am spus, deja notând asta.

— Cum ţi-ai dat seama?

— El şi bodyguardul lui au fost ucişi, luna trecută, de un om-lup. Au mai murit şi alţi oameni.

Chauncy mi-a adresat o privire radioasă.

— Eşti un individ inteligent, Harry Dresden. Întocmai. James Douglas Harding al III-lea era extrem de interesat să-l împiedice pe MacFinn să intre în posesia terenurilor. A venit la Chicago cu intenţia unei negocieri cu el, dar a murit înainte de a o încheia.

Am căzut o clipă pe gânduri, cu ochii închişi.

— OK. Harding vine în oraş, să discute cu MacFinn. Harding e partener cu Marcone, aşa că poate acesta oferă un loc pentru negocieri. Harding şi bodyguardul lui sunt sfâşiaţi de un om-lup… Acest om-lup e MacFinn?

Demonul a zâmbit, căpătând o expresie mai degrabă înfricoşătoare.

— MacFinn e descendentul unei familii vechii, originare de pe o insulă numită Irlanda. O familie cu o istorie ieşită din comun. Legenda vorbeşte despre un trecut neguros, în care omul cunoscut sub numele de Sfântul Patrick i-a blestemat strămoşul să se preschimbe într-un animal feroce ori de câte ori e lună plină. Un blestem la care a adăugat două lucruri. În primul rând, e ereditar, trece asupra câte unui membru al familiei din fiecare generaţie. În al doilea rând, ramura blestemată a familiei nu se va stinge niciodată, va dăinui până la sfârşitul timpului.

Am notat şi asta.

— Un sfânt catolic a făcut aşa ceva?

Chauncy a scos un sunet care i-a trădat dezgustul.

— Nu sunt responsabil pentru soiul de oameni

ajunşi în slujba Celeilalte Părţi, vrăjitorule. Nici pentru metodele alese de ei.

— Având în vedere sursa, cred că o să notez asta ca opinie subiectivă. Dac-ar fi fost opera alor tăi, ar fi ieşit de-o mie de ori mai rău.

— Ei, da. Adevărat, a recunoscut el. Dar, cel puţin, avem tendinţa să fim cât se poate de sinceri în ceea ce priveşte natura noastră şi cauzele pe care le apărăm.

Am pufnit.

— Bine. Totul are acum mult mai mult sens. MacFinn e vârcolac, e unul dintre monştrii legendari. În timpul lui liber, încearcă să facă totuşi ceva bun, un parc imens pentru creaturile blănoase, însă Harding i se pune în drum. Pe MacFinn îl cuprinde o furie ucigaşă şi-l lichidează. M-am încruntat. Numai că Harding a fost ultimul dintre oamenii ucişi luna trecută. Ar fi fost de crezut că MacFinn, odată dezlănţuit, avea să-l ucidă primul. M-am uitat cu atenţie la Chauncy. El e criminalul?

— MacFinn e un criminal, a răspuns Chauncy. Dar, printre oameni, nu e singurul, şi nici cel mai atroce.

— El l-a omorât pe bodyguardul lui Marcone? Şi pe ceilalţi oameni de luna trecută?

— În privinţa asta, Harry Dresden, informaţiile mele nu sunt concludente, a răspuns Chauncy. I-au sticlit ochii negri. Poate, în schimbul unui alt nume, i-aş putea întreba pe fraţii mei, ca să-ţi dau un răspuns mai exact.

M-am încruntat.

— Nicio şansă. Ştii cine i-a ucis pe ceilalţi, luna trecută?

— Da. Asasinatul e unul dintre păcatele capitale, iar noi ţinem o evidenţă fidelă a păcatelor.

M-am aplecat spre el, încordat.

— Cine-a fost?

A râs, un sunet discordant.

— Zău aşa, Harry Dresden. În primul rând, înţelegerea noastră se referă la informaţii despre Proiectul Drumului din Northwest. În al doilea rând, nu-ţi pot răspunde la o întrebare atât de directă, şi tu o ştii foarte bine. Amestecul meu în treburile muritorilor are nişte limite.

Mi-am expulzat frustrarea odată cu răsuflarea şi m-am frecat la ochi.

— Da, da. Bine, Chauncy. Ce altceva îmi mai poţi spune?

— Numai că Harley MacFinn a stabilit pentru mâine seară o întâlnire cu Marcone, ca să continue discuţia.

— O clipă. Cel mai puternic oponent al proiectului e acum Marcone?

— Exact. După moartea lui Harding, a preluat controlul majorităţii afacerilor la care erau parteneri.

— Atunci... Marcone avea cel mai bun motiv din lume ca să-l omoare pe Harding. Crima asta i-a lărgit imperiul financiar şi l-a adus pe o poziţie care-i permite să stoarcă de la MacFinn cât de mulţi bani poate.

Demonul şi-a aşezat mai bine ochelarii.

— Raţionamentul tău pare logic.

Am lovit cu creionul în blocnotes, holbându-mă la ceea ce scrisesem.

— Da. Dar nu explică de ce au fost ucişi toţi ceilalţi. Nici cine-a făcut-o. Dacă Marcone nu ţine cumva în buzunar o haită de oameni-lupi. Mi-am muşcat buza, cu gândul la creaturile întâlnite în Garajul Luna Plină. Sau pe-a Lupilor Străzii.

— Vrei să mai ştii ceva? m-a întrebat Chauncy, plin

de solicitudine.

— Da. Unde-l pot găsi pe MacFinn?

— Ralston Place, numărul 88.

Mi-am notat.

— Dar asta e aici, în Chicago. În Gold Coast.

— Unde te-ai fi aşteptat să locuiască un miliardar când vine în Chicago, Harry Dresden? Ei, s-ar părea că mi-am îndeplinit toate obligaţiile. Acum aştept plata.

Chauncy s-a foit în cerc, păşind agitat înainte şi înapoi. Timpul petrecut pe pământ începea să-l istovească.

Am dat din cap.

— Numele meu e Harry Blackstone Dresden.

L-am omis cu mare grijă pe „Copperfield”, păstrând tonul pe care-mi pronunţam numele întreg şi stilul în care obişnuiam s-o fac.

— Harry. Blackstone. Dresden, a repetat demonul, cu atenţie. Harry vine de la Harry Houdini? Iar Blackstone, de la iluzionistul cu acelaşi nume?

Am încuviinţat cu o înclinare a capului.

— Tata făcea parte din lumea spectacolului. El mi-a dat numele lor. Au fost întotdeauna eroii lui. Cred că, dacă ar fi supravieţuit după naşterea mea, mama l-ar fi pălmuit pentru asta.

Am mai scris ceva pe pagină, ca să nu pierd idei care mi-ar fi putut zbura din minte.

— Cu siguranţă, a încuviinţat Chauncy. Mama ta a fost una dintre cele mai sincere şi mai autoritare femei. Pierderea ei ne-a întristat profund pe toţi.

Am clipit cu o tresărire şi am scăpat creionul dintre degete. M-am holbat la demon câteva clipe.

— Ai... ai cunoscut-o pe mama? Ai cunoscut-o pe Margaret Gwendolyn Dresden?

M-a privit impasibil.

— Harry Blackstone Dresden, în infern sunt mulţi care-au... cunoscut-o, deşi sub un alt nume. Sosirea ei a fost aşteptată cu multă nerăbdare, însă, în final, Prinţul Întunericului a pierdut-o.

— Ce tot spui? Despre ce vorbeşti?

În ochii lui a sticlit lăcomia.

— Nu ştii nimic despre trecutul mamei tale, domnule Dresden? Păcat că n-am discutat despre asta mai devreme, ai fi putut să-l incluzi în târgul nostru. Fireşte, dacă vrei să-mi mai dezvălui încă un nume ca să afli totul despre trecutul mamei tale, despre... - aici dezgustul i-a distorsionat vocea - mântuirea ei, despre moartea ei nefirească, aşa cum a fost de altfel şi a tatălui tău, sunt sigur că se poate aranja.

Am scrâşnit din dinţi, brusc inundat de un val de ciudă copilărească. Îmi auzeam bătăile inimii în urechi. Trecutul întunecat al mamei mele? Bănuiam că fusese magiciană, dar nu reuşisem niciodată să găsesc vreo dovadă care să-mi confirme sau să-mi infirme bănuielile. Morţi nefireşti? Tata murise în somn, ca urmare a unui anevrism, în copilăria mea. Mama murise la naştere.

Sau nu era aşa?

Am simţit brusc, arzătoare ca un foc răbufnit în stomac pentru a mi se răspândi apoi în tot trupul, dorinţa de a descoperi cine fusese mama, ce anume ştiuse. Îmi lăsase pentagrama ei de argint, dar ce fel de femeie fusese nu aflasem decât din ce apucase să-mi povestească bunul şi prea generosul meu tată înainte de moarte. Cum fuseseră părinţii mei? Cum muriseră şi de ce? Fuseseră ucişi? Avuseseră duşmani care-i pândiseră din umbră? Şi, dacă da, duşmanii îmi rămăseseră mie moştenire?

Trecutul întunecat al mamei. Oare putea fi o explicaţie a fascinaţiei pe care-o simţeam eu însumi faţă de puterile întunericului, a aderării mele nu tocmai autentice la regulile impuse de Consiliul Alb, pe care le consideram prosteşti sau stânjenitoare?

Mi-am ridicat privirea spre demon şi m-am simţit ca un fraier. Pusese totul la cale dinainte. Avusese tot timpul intenţia să-mi fluture informaţiile despre ai mei prin faţa nasului, ca momeală. Voia să-mi afle întregul nume şi poate nu numai atât.

– Ţi-i pot arăta, Harry Blackstone Dresden, aşa cum au fost în realitate, m-a asigurat Chaunzaggoroth, cu voce melodioasă. N-ai văzut niciodată chipul mamei tale. Ţi-l pot aduce în faţa ochilor. Nu i-ai auzit niciodată glasul. Te pot lăsa să i-l asculţi. Habar n-ai ce fel de oameni erau părinţii tăi, sau dacă mai ai alte rude. Familie, Harry Blackstone Dresden. Rude de sânge. Zbuciumându-se, la fel de singure ca tine...

Nu-mi puteam lua ochii de la silueta hidoasă a demonului şi-i ascultam vocea liniştitoare, relaxantă. Rude. Era cu putinţă să am o familie? Mătuşi? Unchi? Veri? Poate alţi oameni ca mine, făcând parte din societăţile secrete ale vrăjitorilor, ascunşi de ochii simplilor muritori?

– Preţul e relativ derizoriu. Ce nevoie o să mai ai de sufletul tău nemuritor când trupului tău n-o să-i mai fie de folos? Ce rău ţi se poate întâmpla dacă-mi mai dezvălui încă unul dintre numele tale? Astfel de informaţii nu sunt uşor de aflat, nici măcar pentru unul ca mine. S-ar putea să nu mai ai altă ocazie să le capeţi.

Şi-a apăsat cleştii în bariera creată de cercul de invocare. Ciocul îi tremura de-a binelea de nerăbdare.

– Las-o baltă, am spus, cu voce joasă. Nu facem

târgul.

I-a căzut falca.

— Dar, Harry Blackstone Dresden..., a început apoi.

Nu mi-am dat seama că ţipam decât după ce l-am văzut tresărind.

— Am spus s-o laşi baltă! Crezi că sunt un soi de cretin uşor de dus de nas, odraslă a întunericului? Ia ce-ai câştigat şi pleacă, şi consideră-te norocos că nu te trimit acasă cu oasele smulse din trup şi cu ciocul făcut praf.

Ochii lui Chaunzaggoroth ardeau de mânie şi s-a azvârlit din nou în barieră, urlând mânios şi însetat de sânge. Am întins mâna şi am mârâit:

— Oh, nici să nu te gândeşti, căpăţână slinoasă de rahat.

Demonul şi-a încordat voinţa, înfruntând-o pe a mea, şi, deşi mi s-a brobonit fruntea de sudoare, am învins încă o dată.

Creatura a-nceput să se micşoreze din ce în ce mai mult, urlând de ciudă şi de furie.

— Suntem cu ochii pe tine, vrăjitorule! a zbierat. Umbli printre umbre şi-ntr-o noapte o să aluneci şi-o să cazi, iar noi o să fim atunci acolo. O să aşteptăm să te luăm cu noi, jos. O să fii al nostru în cele din urmă.

A continuat astfel până când s-a micşorat cât un vârf de ac şi-a dispărut cu sunet firav de implozie. Mi-am lăsat mâna în jos şi capul în piept, răsuflând greu. Tremuram din tot trupul, şi nu doar din cauza frigului din laborator. Îl judecasem cât se putea de greşit pe Chaunzaggoroth, îl crezusem, cumva, demn de încredere, deşi periculos, o sursă de informaţii dornică de afaceri rezonabile. Însă accesul lui de furie, răutatea izvorâtă din frustrare în final şi ultimele

cuvinte rostite îi dezvăluiseră adevărata faţă. Mă minţise, mă înşelase în privinţa adevăratei sale naturi, mă jucase pe degete ca pe un fraier şi încercase să mă prindă în laţ. Mă simţeam ca un idiot.

Deasupra, în apartamentul meu, a început să sune telefonul. M-am pus brusc în mişcare, împingând într-o parte mormane de obiecte care-mi stăteau în cale, îndesându-mă pe lângă ele, sau trecând peste ele ca să ajung la scară. Am urcat-o în grabă, cu blocnotesul într-o mână, şi am ridicat receptorul când suna a cincea oară. În cameră era întuneric. În timp ce-i puneam întrebări demonului se înnoptase.

— Dresden, am spus, gâfâind.

— Harry, a răspuns Murphy, cu voce pierită. Avem încă unul.

— Nemernicul, am zis. Vin imediat. Dă-mi adresa.

Am lăsat blocnotesul jos şi am luat creionul, pregătindu-mă să scriu.

Vocea ei era amorţită.

— Ralston Place, numărul 88. În Gold Coast.

Am înlemnit, cu ochii la adresa pe care-o notasem. Adresa pe care mi-o dăduse demonul.

— Harry? a zis Murphy. Mă auzi?

— Da, i-am răspuns. Vin imediat, Murph.

Am pus receptorul în furcă şi am ieşit în lumina lunii pline.

Clădirea din Ralston Place numărul 88 era o reşedinţă din Gold Coast, cel mai bogat cartier din Chicago. Se afla pe un mic domeniu înconjurat de copaci care o ascundeau aproape în întregime. Înaintând pe aleea pavată cu pietriş alb, am văzut că gardurile vii înalte din mica sa grădină erau un camuflaj în plus, apoi mi-am parcat Broscuţa în spatele unei mici flote de maşini de poliţie şi de salvare.

Luminile albastre, stroboscopice, ajunseseră să mi se pară reconfortante. Le văzusem de atât de multe ori încât, într-un anume fel, destul de îngrijorător, îmi creau senzaţia întoarcerii acasă. Murphy mă sunase probabil în prima clipă - furgoneta medicilor legişti nu apăruse încă, nu vedeam decât poliţişti care înconjurau clădirea cu bandă galbenă.

Am coborât din maşină, din nou îmbrăcat în blugi, cămaşă obişnuită şi cizme, cu vechiul pardesiu negru fluturându-mi în jurul gambelor. Bătea un vânt rece, înviorător. Luna era sus, greu vizibilă din cauza ceţii care acoperea poluarea oraşul.

Am simţit un fior rece coborându-mi pe ceafă şi m-am oprit, cu ochii la numeroasele rânduri de sculpturi din gard viu, straturi de flori şi şiruri de arbuşti care mă înconjurau, luminate astfel încât să capete o notă de eleganţă. Eram dintr-odată sigur că în întuneric se afla cineva; îi simţeam ochii ţintuindu-mă.

M-am uitat lung în noapte, rotindu-mi încet privirea. N-am reuşit să văd nimic, dar aş fi pariat pe toţi banii mei că mă pândea cineva. O clipă mai târziu, senzaţia că eram ţinta unor ochi s-a diminuat, şi m-a străbătut un fior. Mi-am îndesat mâinile în buzunare şi m-am îndreptat grăbit spre casă.

— Dresden! a strigat cineva şi, când mi-am ridicat privirea, l-am văzut pe Carmichael coborând scările de la intrarea în casă şi venind spre mine.

În echipa de Investigaţii Speciale, Carmichael era mâna dreaptă a lui Murphy. Mai scund, mai rotofei, mai neglijent şi cu ochi mai porcini decât media. Un poliţai sceptic, cu mintea ascuţită ca briciul. Era în cămaşă şi purta aceeaşi cravată pătată de supă ca de obicei.

—Ai apărut în sfârşit. Iisuse Hristoase, Dresden.

Şi-a trecut mâna peste fruntea transpirată.

Când am ajuns pe aceeaşi treaptă a scării, mi-am coborât privirea spre el încruntându-mă.

—Cred că e cea mai agreabilă primire pe care mi-ai făcut-o vreodată. Te-ai răzgândit, nu mă mai crezi şarlatan?

A clătinat din cap.

—Ba da, sunt tot atât de convins că mănânci rahat când e vorba de vrăjitorie. Dar, Hristoase atotputernic, sunt momente când aş vrea să fii un mag adevărat.

—Nu se ştie niciodată, am comentat, cu voce seacă. Unde e Murphy?

—Înăuntru, a răspuns el, cu gura strâmbându-i-se a dezgust. Urcă la etaj. Tipul ăsta e proprietarul întregii case. Murphy crede că tu ai putea şti ceva. Eu rămân aici, să-i ţin pe loc pe federali, când apar.

—Încă se mai teme că nu e bine văzută de Afacerile Interne.

Carmichael s-a strâmbat.

—Ăia sunt nişte nemernici care ar da buzna peste ea dacă i-ar pune beţe-n roate FBI-ului. Politica municipalităţii mă îngreţoşează uneori.

Mi-am exprimat acordul cu o înclinare a capului şi

am reînceput să urc scările.

—Hei, Dresden, a zis el.

L-am privit peste umăr, aşteptându-mă la obişnuitele glume batjocoritoare şi insulte. Mă studia cu ochi îngustaţi, strălucitori.

—Se-aud tot felul de lucruri despre tine şi Marcone. Care-i treaba?

Am clătinat din cap.

—N-am nicio treabă cu el. E o lepădătură mincinoasă.

M-a privit cu mare atenţie, apoi a dat din cap.

—N-ai stofă de mincinos, Dresden. Sunt convins că, dacă n-ar fi cum spui, ţi s-ar citi pe faţă. Te cred.

—Dar nu mă crezi când spun că sunt vrăjitor?

S-a strâmbat şi şi-a ferit privirea.

—Arăt a idiot? Eh? Mai bine du-te sus. O să fac zgomot când apare Denton, cu supuşii lui.

I-am întors spatele şi am văzut-o pe Murphy în capul scărilor, într-un costum gri, cu pantaloni lejeri, cu pantofi cu tocuri joase şi bijuterii de culoarea oţelului. Cerceii ei păreau simple bobiţe strălucitoare de argint, pe care nu le observasem sub părul blond cât fusese lung. Lobii urechilor erau drăgălaşi. Şi ar fi fost în stare să mă ucidă fiindcă-mi trecuse asta prin minte.

—Era şi timpul, Dresden. Vino sus.

Avea vocea aspră, plină de furie. A dispărut din capul scării şi eu am urcat restul treptelor două câte două ca s-o ajung din urmă.

Apartamentul (un cuvânt nepotrivit pentru ceva atât de mare) era strălucitor luminat şi mirosea, foarte vag, a sânge. Un fel de iz metalic dulceag. Îţi zbârleşte părul de pe ceafă, şi mie mi s-a întâmplat instantaneu. Se mai simţea parcă şi un alt miros, al unui soi de

tămâie, plus mireasma proaspătă a vântului. Din capul scărilor pornea un coridor scurt, şi am urmat-o pe Murphy în ceea ce părea dormitorul principal, unde am descoperit sursele tuturor mirosurilor.

Mobila lipsea cu desăvârşire, iar încăperea era enormă, te înfiorai gândindu-te cât aveai de mers în toiul nopţii până la baie. Nu erau covoare. Nimic nu împodobea pereţii. Fereastra imensă, cu un sigur canat, nu avea geam, şi vântul de octombrie pătrundea nestingherit. Luna plină se vedea în cadrul ei, ca un tablou înrămat.

Singurul lucru care se găsea din belşug în cameră era sângele. Se zărea pretutindeni, stropi mici împestriţau totul, un jet împroşcase un perete. Urmele stacojii lăsate probabil de un lup voinic duceau drept către fereastra spartă. În centru tronau rămăşiţele unui uriaş cerc al invocării, cu cele trei inele de simboluri desenate cu grijă, cu cretă albă, pe podeaua de lemn şi cu beţişoare de tămâie aprinse intercalate între simbolurile celui de al doilea inel.

Ceea ce mai rămăsese din Kim Delaney zăcea, cu faţa în sus şi fără haine, la câţiva paşi distanţă de cerc. Surprinderea şi şocul i se întipăriseră pe chip şi n-aveau să dispară decât odată cu rigor mortis. Ochii ei negri, cândva scânteietori, fixau tavanul, iar buzele erau întredeschise, parcă în mijlocul unei scuze.

De sub bărbie îi lipsea o bucată mare şi rotundă, smulsă odată cu laringele şi traheea. În rană se vedeau carnea roşie, însângerată, capetele zdrenţuite ale arterelor, muşchii sfâşiaţi şi oasele albe, lucind palid în adânc. Zgârieturi adânci îi deschiseseră trupul ca pe un sac cu fermoar, lăsând-o acoperită de o peliculă stacojie.

În capul meu a „păcănit” ceva. Cineva apăsase pe

un soi de întrerupător care mă detaşase de toate sentimentele şi mă afundase într-o ceaţă ireală. Nu era cu putinţă să văd aşa ceva. Pur şi simplu nu putea fi adevărat. Trebuia să fie un soi de joc, de farsă, actorii aveau să-nceapă să chicotească peste câteva clipe, incapabili să-şi mai stăpânească râsul stârnit de renghiul pe care mi-l jucaseră.

Am aşteptat. Dar n-a-nceput nimeni să râdă. Mi-am trecut palma peste frunte şi am descoperit că mi-o năpădise o sudoare rece. Degetele au început să-mi tremure.

—După toate aparenţele, a spus Murphy, cu vocea încă încordată de furie, tămâia a declanşat alarma de incendiu din hol. Când au sosit pompierii, n-a răspuns nimeni, aşa că au intrat. Au găsit-o aici, sus, în jur de ora opt. Încă mai era caldă.

La opt. Când stătusem eu de vorbă cu demonul. La răsăritul lunii?

În spatele meu, Murphy a închis uşa dormitorului. M-am întors spre ea, luându-mi privirea de la cadavrul hidos. Furia o invadase în întregime, din creştet până-n tălpi, şi se simţea în privirea aspră cu care mă fixa.

—Murph, am spus, nu ştiu dacă sunt în stare să mă ocup de asta.

—Ce-i greu de-nţeles? a întrebat ea. În mijlocul cercului a fost un monstru. Probabil unul dintre vârcolacii din raportul tău. Presupun că e vorba de Harley MacFinn, proprietarul casei. Un om care ştie că-şi iese din minţi imediat după răsăritul lunii. Fata a-ncercat să ţină monstrul în cercul magic, corect? Dar, când l-au cuprins pe el furiile, ceva n-a mers; a ieşit din cerc, a ucis-o şi a fugit.

—Îhî, am spus, fără să mă-ntorc ca să mă uit la trupul lui Kim. Are sens.

Şi i-am povestit ce aflasem de la demon despre Harley MacFinn, Proiectul Drumului din Northwest şi antagonismul acestuia cu planurile lui Marcone. M-a ascultat în tăcere. Când am terminat, a dat din cap, apoi a pornit-o către uşă.

—Urmează-mă, mi-a spus, scurt.

Ceea ce am şi făcut, aproape călcând-o pe picioare. Nu m-am întors să mai privesc camera înainte de a ieşi.

M-a condus, pe coridor, către un alt dormitor, de data asta mobilat şi bine întreţinut.

—Vino-ncoace, mi-a cerut, îndreptându-se spre o comodă.

M-am supus, şi mi-a întins fotografia unui bărbat de vârstă mijlocie, foarte chipeş, cu faţa suptă, cu oasele proeminente. Zâmbea.

În fotografie, alături de el, era femeia cu ochi de culoarea chihlimbarului din magazinul în care dădusem peste alfani. Şi ea zâmbea. Avea dinţi foarte albi, uniformi, iar pielea întunecată şi părul înspicat cu alb se asortau foarte bine cu bărbatul de lângă ea. Mi-am muşcat din nou buza, încercând să pun cap la cap un raţionament.

—El e Harley MacFinn, mi-a spus Murphy. Fotografia se potriveşte cu cea de pe permisul lui de conducere. Însă n-am găsit niciun act de identitate al femeii. Mi-a studiat cu atenţie faţa. Numai că se potriveşte cu descrierea femeii pe care-ai văzut-o în magazinul părăsit. Cea care ne-a urmărit de la locul crimei din Rosemont. Ea e?

Am răspuns însoţindu-mi vorbele cu un gest aprobator.

—Da. Ea este.

Murphy a dat din cap, mi-a luat poza şi pus-o

înapoi, pe comodă.

—Urmează-mă, mi-a cerut iarăşi, apoi a ieşit.

M-am uitat lung în urma ei. Ce era cu ea? Scena crimei o tulburase chiar atât de mult? Am clătinat din cap, încă uluit de cele văzute, de prea multele noutăţi aflate brusc care-mi asaltau mintea.

—Murphy, aşteaptă, am spus. Stai o clipă. Ce se petrece?

Nu mi-a răspuns, s-a mulţumit să-mi arunce, din mers, o privire aspră peste umăr. M-am grăbit s-o ajung din urmă.

Am coborât la subsol pe o scară îngustă, în spirală, probabil pentru uzul servitorilor. M-a condus în partea din spate a unei magazii şi a împins o uşă grea, de oţel, care dădea într-o cameră mică, goală, cu toţi pereţii de beton şi fără nicio altă ieşire. În centru se afla un alt cerc de invocare din trei inele, dar simbolurile care îl alcătuiau erau din argint şi fuseseră încrustate în betonul podelei. În jurul celui de al doilea cerc erau plasate bare din ceea ce părea să fie un amestec de argint şi obsidian, dând naştere unei bariere care s-ar fi dovedit formidabilă, cu condiţia să fie cercul funcţional.

Numai că simbolurile fuseseră distruse, erau stâlcite, sparte. Din inelul interior, de o importanţă critică, unele lipseau pur şi simplu, smulse din podea. Câteva bare fuseseră sfărâmate. În starea în care se găsea, cercul era nefuncţional şi inutil - dar, dacă ar fi rămas intact, l-ar fi putut reţine pe Harley MacFinn în interior când se preschimba în animal. Încăperea era o închisoare construită pentru el însuşi, o înfrânare a furiei fiarei care sălăşluia în el.

Însă cineva distrusese intenţionat cercul, făcând închisoarea inutilă.

Iar eu am înţeles brusc de ce-mi ceruse Kim Delaney lămuriri. Probabil că-l cunoscuse pe Harley MacFinn, poate fiindcă se implica în activităţile ecologiştilor. Aflase pesemne că era blestemat şi voise să-l ajute. Iar eu refuzasem să o ajut pe ea, aşa că încercase să recreeze marele cerc de invocare sus, în dormitor, ca să-l reţină pe MacFinn după răsăritul lunii. Şi nu izbutise, aşa cum o avertizasem. N-avea cunoştinţele necesare ca să-nţeleagă cum funcţiona o astfel de construcţie şi, ca urmare, nu fusese în stare s-o facă utilizabilă.

MacFinn o omorâse. Kim murise pentru că eu refuzasem să-i împărtăşesc ceea ce ştiam, pentru că n-o ajutasem. Mă simţisem atât de stăpân pe cunoştinţele mele, atât de mândru de înţelepciunea mea; ascunzându-i astfel de secrete mă simţisem ca un adult care-i vorbeşte unui copil prea înflăcărat. Nu-mi venea să cred că dădusem dovadă de o asemenea aroganţă şi de desăvârşită încredere în sine, care o trimiseseră la moarte.

Am început să tremur din ce în ce mai tare, cu mintea sub presiunea atât de multor fapte, care-mi apăsau în acelaşi timp sufletul. Simţeam apăsarea aceea, era undeva, în mine, întrerupătorul din cap îmi vibra, pregătindu-se să mă afunde sub un val de furie nebună, de regrete, de ură faţă de mine însumi. Am respirat de mai multe ori adânc şi am închis ochii, străduindu-mă să nu mă las copleşit.

Am deschis ochii şi m-am uitat la Murphy. Dumnezeule, trebuia să vorbesc cu ea. Aveam nevoie de un prieten. De cineva care să m-asculte, să-mi spună că totul avea să fie bine, chiar dacă adevărul era altul. Aveam nevoie de cineva care să mă despovăreze, să nu mă lase să explodez.

Ea m-a măsurat cu ochi reci, plini de mânie.

—Karrin, am şoptit.

A scos din buzunar o bucată de hârtie mototolită. A despăturit-o şi mi-a pus-o în faţa ochilor, şi am văzut scrisul elegant al lui Kim Delaney pe schiţa cercului de invocare pe care mi-o adusese la McAnally's. Schiţa pe care refuzasem să i-o explic. Schiţa pe care-o făcusem ghemotoc şi o aruncasem pe podea şi pe care Murphy o ridicase, absentă, ca să ia gunoiul din calea altora.

Şi am înţeles de ce mă privea cu atâta furie.

M-am holbat la schiţă.

—Karrin, am reînceput. Pe stelele de pe cer, trebuie să m-asculţi.

I-am luat hârtia din mâini cu degete tremurânde.

—Harry, a zis, cu voce calmă. Mincinos nemernic, a adăugat, subliniindu-şi cuvântul cu un pumn în stomacul meu, destul de puternic ca să mă încovoaie.

Mişcarea mi-a adus capul la-ndemâna ei, şi m-a nimerit cu pumnul în falcă, un croşeu de dreapta care m-a trimis la podea ca pe-un morman de cocă moale, cu stele dansându-mi în faţa ochilor.

Nu eram pe deplin conştient când a luat schiţa înapoi. Mi-a răsucit dureros braţele la spate şi mi-a închis cu zgomot cătuşele în jurul încheieturilor.

—Mi-ai promis, a spus, furioasă. Mi-ai promis. Fără secrete. M-ai minţit tot timpul. M-ai jucat pe degete ca pe-o fraieră. Fir-ar să fie, Dresden, eşti amestecat în toate astea şi mor oameni.

—Murph, am murmurat. Aşteaptă.

M-a înşfăcat de păr şi m-a pocnit din nou în falcă, cu puterea dată de furia dezlănţuită. Am avut senzaţia că mi se-nvârte capul şi preţ de câteva secunde mi s-a întunecat vederea.

— Taci. Gata cu minciunile, am auzit-o spunând, şi

m-a săltat în picioare, m-a lipit cu faţa şi cu pieptul de perete şi a-nceput să mă percheziţioneze, în căutarea armelor. Gata cu oamenii ciopârţiţi ca o bucată de carne pe tocător. Ai dreptul să nu spui nimic. Tot ce spui poate fi folosit împotriva ta în faţa instanţei.

Mi-a luat bagheta distrugătoare. Brăţara scut. Inelul cu energie. Chiar şi bucata de cretă. A continuat să-mi spună care-mi erau drepturile, cu voce dură, rece, oficială.

Am închis ochii şi m-am sprijinit de peretele de piatră. Lipit de capul meu, părea cel mai moale lucru din încăpere. N-am încercat să mă împotrivesc sau să-i explic.

Ce rost avea?

Să cobori pe scări cu mâinile strâns legate la spate e mai greu decât vă puteţi imagina. Indiferent dacă ne dăm sau nu seama, avem nevoie de braţe ca să ne ţinem echilibrul. Cu mâinile încătuşate în dreptul şalelor şi cu Murphy urcându-mă pe scara îngustă a servitorilor şi apoi conducându-mă în josul treptelor din faţa casei lui MacFinn, pe lângă un cârd de poliţai care se holbau la noi, echilibrul meu părea să fi dispărut.

Când am ajuns jos, am auzit voci arţăgoase.

—Ţii neapărat să mă scoţi din sărite? a întrebat Carmichael. Uite care-i treaba, eu nu-mi fac decât datoria. Şefa mea a spus să nu urce nimeni, aşa că nu urcă nimeni. E nevoie să găsesc cuvinte mai simple?

Am aruncat o privire şi l-am văzut pe Denton dominându-l pe Carmichael cu statura lui, cu venele de pe frunte zvâcnindu-i şi cu cei trei parteneri ai săi în spate, răsfiraţi în evantai.

—Datoria ta împiedică un agent aflat în misiune să şi-o facă pe-a lui, a mârâit federalul. Dă-te la o parte, detectiv Carmichael. Sau vrei să te-adaug pe lista celor de la Afacerile Interne, lângă şefa ta?

—E-n ordine, Ron, a spus Murphy. Oricum am terminat sus.

Carmichael m-a văzut şi a rămas cu ochii la mine, cu gura căscată.

Am devenit şi ţinta privirilor celorlalţi. Am zărit surprinderea schimonosind trăsăturile lui Denton, pentru ca, o clipă mai târziu, să-şi recapete expresia impasibilă. Roger, puştiul roşcat care lucra pentru el, se holba fără fereală şi îi căzuse falca. Benn, femeia care-o atacase pe Murphy cu o noapte înainte, se uita la mine aproape plictisită, iar Wilson, grăsanul, a

pufnit satisfăcut.

—Locotenente, a-ntrebat Carmichael, sigur ştii ce faci?

—Aseară se certa cu ultima victimă. Pot dovedi că are o legătură cu cel puţin un locuitor al acestei case, ca şi cu nişte... decoraţiuni din interior. Îl arestez pentru obstrucţionarea justiţiei şi pentru conspirare în vederea comiterii unui asasinat. Du-l în maşină, Carmichael, şi urcă-ţi pe urmă fundul la etaj.

Murphy m-a împins spre el cu putere, şi m-am împleticit. Carmichael m-a prins.

—Să mergem, Denton, a spus Murphy, întorcându-ne spatele şi îndepărtându-se.

Federalul mi-a aruncat o privire inexpresivă şi a urmat-o, făcându-le semn celorlalţi să-l însoţească.

Carmichael a clătinat din cap şi m-a condus spre una dintre maşinile poliţiei.

—La naiba, Dresden. Tocmai eram gata să-mi schimb părerea în privinţa ta. Cred că am o slăbiciune pentru nemernici.

A descuiat portiera din spate a maşinii şi mi-a pus mâna la ceafă când m-am aplecat să intru.

—Atenţie la cap. Hristoase, ce s-a-ntâmplat cu falca ta?

M-am aşezat pe banchetă şi am rămas cu privirea drept înainte.

Nu i-am răspuns. El s-a holbat la mine o vreme, apoi a clătinat din cap.

—O să punem pe cineva să te ducă la sediu imediat ce izolăm locul crimei. Pe urmă o să poţi lua legătura cu avocatul tău.

Am continuat să mă uit drept în faţă şi nu i-am răspuns nici de data asta.

M-a mai studiat puţin, apoi şi-a îndreptat spatele

şi m-a încuiat în maşină.

Am închis ochii.

Nu era prima oară din viaţa mea când simţeam că mă scufund, mi se mai întâmplaseră lucruri care mă lăsaseră zdrobit, umilit, dorindu-mi să fiu mort. Cam aşa mă simţeam şi acum. Nu doar fiindcă nu găsisem criminalul - şi mai fusesem bătut, mai primisem pumni în bărbie, dar mă ridicasem să lupt în runda următoare. Puteam face faţă câtorva pumni, ca oricine altcineva. Dar nu suportam ideea că-mi trădasem o prietenă.

Îi promisesem lui Murphy că n-o să-i mai ascund nimic - şi nici nu-i ascunsesem. Nu cu adevărat. Dar fusesem prost. Ar fi trebuit să pun faptele cap la cap mai repede, mai instinctiv. Poate aveam o scuză, în Garajul Luna Plină creierii fuseseră cât pe ce să-mi zboare pe pereţi, şi asta-mi distrăsese atenţia, ca şi privirea în sufletul şefului Lupilor Străzii, ca şi descoperirea intenţiei lui de a mă ucide. Dar scuza nu era destul de bună ca să limpezească lucrurile pentru Murphy. Mă-ndoiam că exista vreuna destul de bună pentru aşa ceva. Mă simţeam singur. Frustrat. Ca un rahat.

Şi m-am simţit încă şi mai rău o clipă mai târziu, când m-am uitat pe geam la luna plină şi mi-am dat seama şi de altceva, cu o oră mai târziu decât ar fi trebuit - adevăratul criminal, sau adevăraţii criminali erau încă în libertate.

MacFinn nu putea fi vinovat de toate crimele din luna precedentă. Două fuseseră săvârşite în nopţile de dinainte şi de după luna plină. Adică nu în intervalul când era blestemat să se preschimbe într-o fiară feroce; el n-ar fi avut cum să omoare nici ultimele victime din luna trecută, nici pe Ţeposu, la Varsity, cu

o noapte înainte.

Ceea ce ridica o întrebare: cine era ucigaşul?

N-aveam niciun răspuns. Dacă între femeia brunetă care-i conducea pe alfani şi MacFinn exista într-adevăr o legătură, ar fi putut fi ea răspunzătoare? În magazinul abandonat, după stingerea luminilor, mă atacase ceva care semăna a lup - oare fusese ea? Sau unul dintre alfani? Poate asta era explicaţia celorlalte crime.

Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, de ce nu mă lichidase ucigaşul când bâjbâiam prin întuneric, practic fără apărare?

Din ce în ce mai multe întrebări, şi niciun răspuns.

Dar pentru mine nu mai avea mare importanţă. Dacă mă gândeam bine, să mă aflu într-o celulă liniştită de închisoare nu era prea rău. Cel puţin asasinul nu putea ajunge la mine. Dacă nu mă-nchideau cumva împreună cu vreun puşcăriaş pe nume Homo, sau cam aşa ceva.

A urmat, brusc, o senzaţie stranie, care mi-a abătut gândurile. Mi s-a zbârlit din nou părul de pe ceafă. Cineva mă privea.

M-am uitat în jur. Nu se vedea nimeni. Toţi poliţiştii intraseră în casă. Eram singur pe bancheta din spate a maşinii de patrulare, cu mâinile legate. Neajutorat şi singur, şi dintr-odată foarte conştient de faptul că Harley MacFinn nu fusese găsit şi arestat. Continua să pândească în noapte, incapabil să-şi stăpânească pofta de a sfâşia pe oricine îi ieşea în cale.

M-am gândit la trupul mutilat al Ţeposului. Şi la sărmana Kim Delaney, scăldată în propriul sânge acolo, în casă. Au urmat scene imaginare (şi mult mai oribile) cu o jumătate de duzină de alte victime,

imagini care însemnau sânge şi moarte, derulate în mintea mea în numai câteva clipe.

Năpădit de o sudoare rece, le-am întrerupt şirul şi m-am uitat pe geamul celeilalte portiere. Drept într-o pereche de ochi strălucitori şi sălbatici, de culoarea chihlimbarului.

Am ţipat şi m-am tras înapoi cu o tresărire, ridicându-mi picioarele, gata să lovesc dacă ar fi dat ceva buzna pe geam. În schimb, s-a deschis portiera şi femeia cu păr negru şi ochi de culoarea chihlimbarului din magazin a spus:

—Dacă ţipi, domnule Dresden, n-o să te pot elibera.

Am privit-o peste genunchii ridicaţi, clipind nedumerit.

—Ce?

—Sunt aici ca să te salvez, domnule Dresden. Ieşi din maşină şi vino cu mine. Repede, înainte de a se-ntoarce poliţia. Privirea i-a alunecat pe lângă mine, către casă. N-avem prea mult timp.

—Ţi-ai pierdut minţile? am întrebat-o. Nici măcar nu ştiu cine eşti.

—Sunt logodnica lui Harley MacFinn, Tera West. Tera, pentru tine.

Am clătinat din cap.

—Nu pot să plec. Nici n-ai cum să-ţi imaginezi cu câte necazuri m-aş alege.

Ei i-au scânteiat ochii.

—Eşti singurul om care-mi poate opri logodnicul, domnule Dresden. Dar nu din celula unei închisori.

—Nu sunt Călăreţul Singuratic, m-am răstit, în loc de răspuns. Sunt consultant angajat. Nu cred că municipalitatea o să mă plătească pentru aşa ceva.

Şi-a arătat dinţii.

—Dacă e vorba de bani, te asigur, domnule Dresden, că nu reprezintă o problemă. Timpul ne presează. Vii sau nu?

I-am studiat chipul. Avea trăsături bine conturate, frapante, mai degrabă ieşite din comun decât atrăgătoare. La colţurile ochilor i se formase talpa gâştei, dar n-am observat niciun alt semn de îmbătrânire. Pe frunte, sub linia părului, i se întindea o vânătaie lungă, subţire.

—Tu eşti, am spus. Tu m-ai atacat în magazin. Te-am lovit, şi mi-ai luat bagheta.

M-a măsurat cu o privire aspră.

—Da, a recunoscut.

—Eşti om-lup.

—Iar tu eşti vrăjitor. Şi nu mai avem timp.

S-a lăsat ceva mai jos şi s-a uitat pe lângă mine. I-am urmărit privirea şi l-am văzut pe Denton ieşind din casă împreună cu amicii lui, angajaţi într-o discuţie animată.

—Prietena ta, poliţista, a continuat femeia, e pe punctul să dea de urma lui Harley. Chiar vrei să fie ea cea care-o să-l înfrunte? E pregătită să se măsoare cu ceea ce va găsi? Sau o să moară, ca şi ceilalţi?

La naiba. Căţeaua (n-am ales termenul ca pe-o insultă, doar ca simplu joc de cuvinte) avea dreptate. Eram singurul care putea de fapt face ceva în privinţa lui MacFinn. Dacă Murphy ajungea la el prima, mureau oameni. Era o poliţistă fantastică, din ce în ce mai dispusă să înfrunte supranaturalul, dar nu putea stăpâni un om-lup violent. M-am întors spre Tera.

—Dacă vin cu tine, mă duci la MacFinn.

Tocmai începuse să-mi întoarcă spatele, gata să plece, şi s-a oprit brusc.

—Când o să pot. În zori. Dacă poţi reface cercul,

să-l ţii în el când răsare din nou luna. Dacă-l poţi ajuta.

Am dat scurt din cap. Hotărârea mea era luată.

—Pot. Şi o voi face.

—Aşa a spus şi ea, cea care se numea Kim Delaney, a subliniat Tera West a început să se îndepărteze, ghemuită cât se putea de aproape de pământ.

M-am rostogolit lângă banchetă şi am urmat-o printre arbuşti şi printre umbrele grădinii din jurul casei, în direcţia opusă maşinilor de poliţie şi luminilor.

În spatele meu, cineva a scos un ţipăt de surpriză. Pe urmă s-a auzit un strigăt:

—Stai!

M-am ridicat pur şi simplu în picioare şi am rupt-o la fugă din toate puterile, străduindu-mă să ies din lumină şi din câmpul vizual al oricărui posibil trăgător.

După toate aparenţele, strigătul a fost singura avertizare de care am avut parte. Fugind, am auzit în urmă focuri de armă. Gloanţele au ciuruit pământul lângă picioarele mele. Cred c-am început să ţip fără să-ncetinesc, gârbovindu-mi umerii şi lăsându-mi capul cât mai jos. Eram cam la un metru şi jumătate distanţă de întunericul ocrotitor din spatele gardurilor vii când ceva m-a izbit în umăr şi m-a azvârlit printr-unul dintre ele, scoţându-mă în partea opusă. Am căzut rostogolindu-mă şi m-am ridicat pe jumătate. A urmat o secundă în care au răsunat ţipete şi dinspre umăr am primit un semnal bizar, ca şi cum încheietura mea ar fi putut dintr-odată s-audă sunete vibrante, iar sub piele mi s-ar fi contopit o gamă largă de senzaţii şi de ţesuturi. Pe urmă umărul mi-a amorţit complet şi lumea a prins să mi se rotească în faţa ochilor. Am vrut să-ntind braţul să mă sprijin când am început să

cad - şi mi-am amintit că mâinile îmi rămăseseră încătuşate la spate. Am căzut pe gazon, am simţit atingerea ierbii pe obraz.

—A căzut, a căzut! a strigat o voce glacială, de femeie - m-am gândit că era a agentei Benn. Prindeţi-l!

N-am avut senzaţia unei prezenţe, dar am simţit pe cineva trăgându-mă de pardesiu şi ridicându-mă. Am simţit mâna lui Tera strecurându-mi-se sub haină, o senzaţie care-a dispărut când mi-a ajuns pe partea amorţită a braţului.

—Nu sângerezi puternic, a spus, cu voce calmă. Ai fost împuşcat în umăr. Nu în picior. Fugi sau mori.

Pe urmă mi-a întors spatele şi-a început să se strecoare printre gardurile vii.

Era o încurajare - dar aveam presentimentul că, peste câteva minute, urma să mă simt şi mai rău. Aşa că n-am luat în seamă gustul îngreţoşător al fricii şi, cu un salt, m-am pus în mişcare, pe urmele femeii cu ochi chihlimbarii.

Am început un joc de-a vânătoarea de umbre şi de-a v-aţi ascunselea prin mica grădină, Tera şi cu mine împotriva agenţilor care ne hăituiau. Ea se mişca de parc-ar fi fost o fantomă, lin şi uniform şi în întuneric, şi sub lumina argintie a lunii. A intrat imediat printre gardurile vii, cotind când la dreapta, când la stânga, după fiecare câţiva paşi. Nu-şi încetinea goana pentru mine şi eram, cumva, foarte sigur că, dacă aş fi căzut, nu s-ar fi oprit şi nu m-ar fi aşteptat. M-ar fi lăsat fără ezitare în urmă dacă n-aş fi ţinut ritmul.

Şi am reuşit o vreme. Nici măcar n-a fost prea greu. Oh, mi s-a tăiat puţin răsuflarea, cătuşele m-au stânjenit într-o oarecare măsură, dar, în rest, era aproape ca şi cum n-aş fi fost rănit, nu simţeam decât

un firicel de căldură prelingându-se în josul coastelor şi pe burtă.

Endorfinele - iureşul lor mă ajuta.

Urmăritorii noştri s-au năpustit în labirintul de garduri vii, arbuşti şi statui, dar călăuza mea îi evita cu o abilitate supranaturală. Înainta fără să iasă din cele mai întunecate părţi ale grădinii, uitându-se din când în când peste umăr ca să se asigure că eram în spatele ei.

Nu ştiu cât timp a trecut astfel, cu noi gonind ca nişte fantome prin întuneric, pe când agenţii se străduiau să-şi coordoneze eforturile fără să facă zgomot, dar nu cred c-a fost prea mult. Am citit undeva că, după ce eşti împuşcat, şocul nu durează mai mult de câteva momente - plus că eu nu eram în formă. N-aş fi putut ţine prea mult pasul cu Tera West. Se mişca atât de iute!

Umărul începuse să-mi zvâcnească de două ori mai repede decât îmi bătea inima obosită când am ajuns dincolo de ultimul gard viu, la marginea străzii - şi în faţa grilajului de fier forjat al proprietăţii, înalt de doi metri şi jumătate. M-am oprit alunecând şi m-am proptit în el, gâfâind.

Tera s-a uitat în urmă, cu ochii ei de culoarea chihlimbarului strălucitori în lumina lunii. Respira pe nas, fără zgomot, părând să nu fi obosit câtuşi de puţin după ce alergase aplecată.

— Nu pot să sar gardul ăsta, am anunţat-o. Durerea din umăr începea să fie cât se poate de reală - ca un cârcel, dar mult mai puternică. N-am nicio şansă. Nu cu mâinile încătuşate.

A dat scurt din cap.

—Te ridic eu, a spus.

M-am holbat la ea, prin ceaţa din ce în ce mai

densă a durerii. Pe urmă am oftat.

—Atunci ai face bine să te grăbeşti. Sunt gata să leşin.

—Sprijină-te de gard, mi-a spus, păstrându-şi calmul. Ţine-ţi trupul ţeapăn.

Apoi m-a prins de glezne. M-am străduit din toate puterile să fac cum îmi ceruse, şi şi-a umflat pieptul, încordându-se.

În prima clipă nu s-a-ntâmplat nimic. Dar în următoarea am început să mă înalţ, încet, cu umărul teafăr sprijinit de gard. Tera a continuat să-mi împingă gleznele tot mai sus, până când m-am îndoit de mijloc, aplecându-mă în faţă, gambele mi s-au frecat o clipă de gard - şi am căzut fără pic de graţie pe solul din partea opusă. Când m-am izbit de el, în umăr mi s-a declanşat o armă nucleară, foc alb, dogoare orbitoare.

Mi-am ţinut răsuflarea şi-am încercat să nu ţip, dar probabil că mi-a scăpat totuşi un sunet. De undeva, din spatele meu, s-a auzit un strigăt, şi glasurile au început să se apropie de noi din toate părţile.

Tera s-a strâmbat şi s-a-ntors să-i înfrunte pe urmăritori.

—Grăbeşte-te, am gâfâit. Sari gardul şi să mergem.

A clătinat din cap, cu un vârtej de păr negru.

—Nu e timp. Ne-au ajuns.

Am strâns din dinţi până le-am auzit scrâşnetul şi mi-am adunat picioarele sub mine. Avea dreptate. Vocile erau aproape. Cineva, cred că din nou Benn, a ordonat să nu mişte nimeni. Dacă Tera s-ar fi căţărat pe gard, odată ajunsă în vârf ar fi fost o ţintă perfectă. Urmăritorii se apropiaseră prea mult. Tera n-avea prea multe şanse de scăpare şi, fără ea, eu n-aveam

cum s-ajung prea departe. Dacă mă prindeau, aş fi intrat în cea mai mare belea din viaţa mea - iar MacFinn ar fi continuat să se dezlănţuie şi să facă prăpăd, fără nimeni care să-l oprească.

Am clipit ca să scap de sudoarea care mă orbea şi am îngenuncheat, cu sângele răpăindu-mi pe trotuar. Din locurile unde atingea betonul se înălţau dâre firave de abur.

Am inspirat adânc şi mi-am adunat toată voinţa care-mi mai rămăsese, până la ultima fărâmă, mi-am absorbit durerea, spaima şi ciuda îngreţoşătoare şi am îndesat totul într-un bulgăre mic şi dur de energie.

—Ventas veloche, am murmurat. Ubrium, ubrium.

Am repetat cuvintele de mai multe ori, într-o incantaţie gâfâită, curbându-mi degetele către interiorul palmei.

Dârele de abur înălţate din sângele meu au început să se-ngroaşe, s-au adunat în fuioare dense de ceaţă. În spatele nostru, unde lăsasem urme mai pronunţate de sânge, din pământ s-a ridicat o pâclă şi mai deasă. Preţ de câteva secunde, n-a făcut altceva decât să se târască pe pământ - apoi a erupt brusc, talazuri de ceaţă au acoperit locul pe măsură ce energia se revărsa din mine, ascunzând-o pe Tera vederii mele şi smulgându-le oamenilor legii care ne urmăreau strigăte de nedumerire şi de consternare.

Am căzut pe-o parte, copleşit de durere şi de oboseală.

Am auzit un soi de şoaptă, un scâşnet al metalului forjat, apoi o bufnitură uşoară când a aterizat Tera West alături de mine, invizibilă în ceaţă, deşi nu ne despărţea nici măcar un metru. S-a apropiat mai mult, şi i-am văzut expresia feţei, ochii măriţi de uimire - prima emoţie pe care i-o citeam pe chip.

—Vrăjitor, a murmurat.
—Nu lua asta în deşert, am bâiguit.
Şi s-a înnegrit totul.

M-am trezit în întuneric şi la căldură. Dar, când am deschis ochii, n-a mai fost beznă. Doar semiobscuritate.

Mă aflam într-o cameră de hotel, într-una ieftină, întins pe un pat dublu. Draperii groase acopereau ferestrele, dar galeria de două parale care le susţinea se curbase la mijloc şi lăsa lumina să intre. Aveam senzaţie că zăcusem acolo o vreme. Am respirat adânc şi, ca urmare, umărul a-nceput să-mi zvâcnească rar, apăsat. Am gemut înainte de-a apuca să mă gândesc să păstrez tăcerea. Nu sunt un papă lapte; pur şi simplu mă durea foarte tare. Aveam gâtul uscat şi buzele crăpate.

Am întors capul şi am simţit dureros mişcarea în falcă, în locul unde mă pocnise Murphy. Aveam umărul stâng acoperit de bandaje groase, albe, şi înfăşurat strâns în leucoplast. Era curat, îngrijit, cu excepţia vânătăilor pe care le vedeam ieşind de sub bandaje şi întinzându-mi-se către piept şi în josul braţului. Ca observaţie suplimentară, am remarcat că eram în pielea goală şi lista persoanelor care m-ar fi putut dezbrăca era al naibii de scurtă.

Dincolo de umărul meu, pe noptieră, stăteau stivuite mai multe obiecte. O carte intitulată Manual de Supravieţuire al Serviciilor Aeriene Speciale era deschisă la o pagină cu mai multe ilustrări în alb-negru ale tehnicilor de bandajare. Alături stăteau mai multe cutii de carton goale, ale căror etichete dovedeau că adăpostiseră pansamente de tifon, leucoplast şi alte articole de acelaşi soi. Un flacon maroniu, cu apă oxigenată, zăcea pe-o parte, peste un bomfaier cu lama zimţată. Pe podea, lângă pat, era un sac de hârtie, închis prin îndoirea părţii de sus.

Mi-am frecat cu mâna dreaptă capul, care mă durea. Unul dintre inele cătuşelor lui Murphy îmi atârna în jurul încheieturii, cu lanţul legănându-se atârnat de el, după ce fusese pare-se tăiat cu bomfaierul. Celălalt inel îmi rămăsese la încheietura mâinii stângi. Îl simţeam ca pe o bandă plată, vibrându-mi în jurul părţii de jos a braţului.

M-am străduit să nu mă mişc prea mult, dar durerea n-a dispărut. După câteva minute, am ajuns la concluzia că rana n-avea cum să-nceapă să mă doară mai puţin, aşa că m-am săltat în capul oaselor. Încet. Să mă dau jos din pat nu mi-a fost prea greu, deşi picioarele îmi tremurau puţin. M-am dus la baie, am folosit toaleta, apoi mi-am împroşcat faţa cu apă din căuşul mâinii drepte.

De data asta, Tera nu m-a mai luat prin surprindere. Am auzit-o ieşind din întunericul din colţul opus al încăperii. M-am uitat în reflexia din oglindă a ochilor ei de culoarea chihlimbarului.

—Spune-mi că azi-noapte n-am fost norocos.

Nici măcar n-a clipit, ca şi cum n-ar fi priceput ce insinuam. Nu-şi schimbase hainele şi era la fel de relaxată ca de obicei.

—Ai fost foarte norocos, a răspuns. Glonţul ţi-a trecut prin muşchi, fără să-ţi atingă osul sau artera. O să supravieţuieşti.

M-am încruntat.

—Nu mă simt chiar atât de plin de noroc.

A ridicat din umeri.

—Durerea nu e decât o senzaţie. Îţi trece sau nu. Am văzut-o studiindu-mi spatele, apoi coborându-şi privirea mai jos. Eşti într-o formă destul de bună, ar trebui să faci faţă.

Am simţit sângele năvălindu-mi în obraji, am

bâjbâit după un prosop şi mi l-am înfăşurat în jurul şoldurilor.

—Tu m-ai bandajat? Şi, ăă…

Am schiţat un gest vag cu degetele mâinii cu care ţineam prosopul.

Ea a dat din cap.

—Da. Şi ţi-am făcut rost de haine care nu sunt îmbibate de sânge. Trebuie să te-mbraci, ca să-mi poţi ajuta logodnicul.

M-am întors cu faţa spre ea şi mi-am pus la încercare cea mai ameninţătoare privire. Nu i s-a clintit nici măcar o sprânceană.

—Cât e ceasul?

A ridicat din nou din umeri.

—După-amiaza e pe sfârşite. Soarele o s-apună în curând, şi curând după aceea o să răsară luna. N-avem timp de pierdut dacă vrem s-ajungem la el înainte de a se transforma.

—Ştii unde e?

Încă o ridicare din umeri.

—Ştiu care-i sunt obiceiurile.

Am răsuflat adânc şi am trecut încet pe lângă ea. M-am dus la sacul de hârtie. Înăuntru am găsit o pereche de pantaloni de trening imenşi, de culoare violet, şi un tricou alb, pe care flutura drapelul Americii, desenat în culori metalice, deasupra inscripţiei: INVESTEŞTE ÎN STATELE UNITE - CUMPĂRĂ-ŢI UN CONGRESMAN. M-am uitat la pantaloni strâmbând din nas, dar mi-a plăcut tricoul şi m-am îmbrăcat cu stângăcie, având grijă să rup etichetele cu preţurile.

—Unde ne aflăm?

—Într-un hotel din East Chicago.

Am dat din cap.

—Cum ai plătit camera?

—Cu bani gheaţă. MacFinn mi-a spus că poliţia poate urmări ce faci cu cardul de plastic.

Am privit-o cu ochi îngustaţi.

—Da. Poate.

Mi-am frecat fruntea cu palma şi m-am dus să mă uit din nou în oglindă. Mă mişcam cu mai multă uşurinţă - durerea nu se diminuase, dar începusem să mă obişnuiesc cu ea.

—Ai nişte ibuprofen, sau ceva asemănător?

—Medicamente, a zis Tera. Nu.

A luat cheile unei maşini închiriate şi s-a întors spre uşă.

—Stai, i-am spus.

S-a-ntors spre mine, îngustându-şi ochii.

—Plecăm acum.

—Nu plecăm decât după ce primesc nişte răspunsuri.

S-a încruntat şi s-a uitat urât la mine. Pe urmă mi-a-ntors din nou spatele şi a ieşit din cameră, lăsând să pătrundă în interior o scurtă revărsare de lumină solară portocalie înainte de a se trânti uşa.

Uşa la care eu m-am uitat câteva clipe, chibzuind. Pe urmă m-am aşezat pe pat şi am aşteptat.

Au trecut vreo trei minute. Şi ea a reapărut.

—Plecăm acum, a repetat.

Am clătinat din cap.

—Am spus nu. Nu înainte de a primi nişte răspunsuri.

—La întrebările tale o să răspundă MacFinn. Acum trebuie să plecăm de-aici.

Am pufnit şi mi-am încrucişat braţele la piept. Umărul mi-a luat foc şi m-am foit pe pat înainte de a-mi lăsa braţul rănit în jos. Pe dreptul l-am lăsat peste

piept, dar efectul nu mai era acelaşi.

—Unde e Finn? De ce i-a ucis pe partenerul de afaceri al lui Marcone şi pe bodyguardul lui? Sau nu i-a ucis el?

—O să pleci de-ai…

—Cine eşti? De ce-aţi stricat voi doi primul cerc, cel din pivniţă? Cum aţi cunoscut-o pe Kim Delaney?

Tera West a mârâit şi m-a prins de tricou.

—O să pleci de-aici acum, a mârâit, uitându-mi-se furioasă în ochi.

—De ce? am mârâit, şi de data asta nu mi-am ferit privirea.

M-am uitat în ochii ei scânteietori, de culoarea chihlimbarului, pregătindu-mă pentru impactul privirii în sufletul ei, în timp ce ea s-ar fi uitat într-al meu.

Însă nu s-a-ntâmplat nimic.

Un fapt care, în sine, era de-ajuns ca să-mi cadă falca de neîncredere. Am continuat s-o fixez cu privirea, şi ea nici măcar n-a clipit - n-a intrat, cu mine, în Privirea în Suflet. Ca reacţie, m-am cutremurat. Ce se petrecea? De ce nu începuse privirea? Nu există decât două tipuri de persoane cărora le pot întâlni ochii mai mult de o secundă sau două; oamenii în ale căror suflete mă mai uitasem şi creaturile neomeneşti din Niciodatănicicând.

În sufletul lui Tera West nu mai trăsesem cu ochiul. Ţin minte toate privirile în suflete. Experienţa nu e de genul care se poate da uitării. Concluzia nu putea fi decât una singură.

Indiferent cine sau ce ar fi fost, Tera West nu era fiinţă omenească.

—O să plecăm acum, a mârâit.

M-am simţit străbătut de-un val de irascibilitate sfidătoare.

—De ce-aş pleca? am şoptit, ca răspuns.

—Fiindcă am sunat la poliţie şi le-am spus că eşti aici, că te porţi iraţional şi eşti periculos şi în posesia unei arme. Trebuie să sosească din clipă-n clipă. Cred că, din cauza omorurilor din ultima vreme, poliţiştii se simt ameninţaţi. Vor prefera să tragă, nu să-şi asume riscuri.

Şi-a luat mâinile de pe tricoul meu împingându-mă uşor şi a ieşit furioasă din cameră.

N-am mai stat pe pat decât vreo cinci secunde. Pe urmă m-am ridicat şi m-am împleticit pe urmele ei, recuperându-mi în trecere pardesiul drapat pe spătarul unui scaun. Avea găuri în partea de sus a mânecii stângi, una în spate şi una în faţă, plus o crustă de sânge închegat, greu vizibilă pe materialul negru. Arăta dezgustător, dar, ei, îmi aparţinea. Am înhăţat de lângă el şi cizmele şi ciorapii cu care fusesem încălţat în noaptea precedentă.

Afară am văzut că după-amiaza era pe sfârşite. Drumurile aveau să se umple în curând de navetişti care se întorceau de la lucru. Tera închiriase o maşină veche, prăpădită, probabil de la vreun garaj independent, neinclus în niciunul din marile lanţuri din branşă - o mişcare înţeleaptă din partea ei. Tărăgăna lucrurile până când făcea poliţia cercetări mergând din agenţie în agenţie, căutând pe cineva căruia să i se potrivească descrierea ei, fiindcă începeau întotdeauna cu firmele mari.

Am studiat-o în timp ce urca în maşină. Era înaltă şi zveltă, un soi de frumuseţe tăioasă. Privirile i se roteau în permanenţă, nu cu nervozitate sau la întâmplare, ci cu precizia rece a cuiva care vrea să fie conştient de tot ce-l înconjoară. Avea mâini puternice, pline de cicatrice, cu degete lungi. Vânătaia de pe

frunte, unde o pocnisem cu bagheta distrugătoare în noaptea dinainte (ba nu, cu două nopţi înainte; pierdusem o zi dormind în camera de hotel), o durea probabil al dracului de tare, dar nu părea să-i dea atenţie.

A condus pe străzile din East Chicago, una dintre suburbiile îndepărtate ale marelui oraş, a coborât spre capătul sudic al Lacului Michigan şi a intrat în sfârşit pe o alee liniştită, trecând pe lângă un indicator pe care scria: WOLF LAKE PARK[4].

Tera West îmi dădea o stare de nervozitate. Era adevărat că apăruse ca din pământ ca să mă salveze de pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie, dar care-i erau adevăratele intenţii? Încerca într-adevăr să-şi împiedice logodnicul să-i cadă din nou victimă blestemului familiei? Sau se străduiau amândoi să lichideze pe oricine ar fi putut reconstrui cercul magic care-l întemniţa pe MacFinn, făcându-l inofensiv? Ar fi avut sens, fiindcă, imediat după moartea lui Kim Delaney, veniseră după mine.

Pe de altă parte, ipoteza nu se potrivea cu o mulţime de alte lucruri. Dacă era într-adevăr vârcolac, MacFinn nu se transforma în lup decât în nopţile cu lună plină. Dar cel puţin o jumătate de duzină de oameni fuseseră ucişi cu o noapte înainte de luna plină sau imediat după trecerea celor trei nopţi în care era perfect rotundă, când începea deja să descrească.

Iar Tera West nu era om-lup. Omul-lup e o fiinţă omenească preschimbată în lup printr-o vrajă. Ea se uitase în ochii mei fără să ne vedem sufletele. Ca urmare, nu aparţinea speciei omeneşti.

Ar fi putut fi un soi de metamorf din Niciodatănicicând? Complicea lui Harley, care ucidea

---

[4] Parcul Lacul Lupului

în nopţi fără lună plină, ca să nu cadă bănuielile asupra lui? Un anumit soi de creatură necunoscut mie? Tot ce ştiam despre paranormal provenea din cultura vest- europeană. Ar fi trebuit să citesc mai multe cărţi despre credinţele amerindienilor, despre fantomele şi obsesiile sud-americanilor, despre legendele africane, despre folclorul din estul Asiei - dar pentru astfel de regrete era ceva cam târziu. Dacă Tera West ar fi fost un monstru şi ar fi vrut să mă omoare, ar fi putut s-o facă deja - şi cu siguranţă nu s-ar fi obosit să-mi cureţe şi să-mi bandajeze rana.

Fireşte că de aici lua naştere o întrebare: Ce urmărea de fapt?

O întrebare care conducea spre multe altele: Cine erau tinerii pe care-i văzusem împreună cu ea în prima seară? Ce făcea cu ei? Crease un soi de sectă, aşa cum au uneori vampirii obiceiul? Sau era vorba de cu totul altceva?

Tera a pătruns pe o potecă îngustă, acoperită cu pietriş, şi, după vreo jumătate de kilometru, a oprit printre bălării.

— Coboară, a spus. Trebuie să fie pe-aici, pe undeva.

Din fericire, călătoria cu maşina prin hârtoape se terminase, şi soarele era încă la o bună distanţă deasupra orizontului, iar luna n-avea să răsară mai devreme de o oră după apusul lui. Aşa că mi-am ignorat durerea şi am ieşit din automobil, ca s-o urmez printre copaci.

Sub stejarii bătrâni şi sub sicomori era mai puţină lumină şi mai multă linişte. Auzeam păsări cântând, dar foarte departe, ca şi cum ar fi preferat să rămână acolo unde razele de soare încă mai ajungeau până la crengile copacilor. Vântul susura printre trunchiuri,

desprinzând frunze de toate nuanţele de auriu, portocaliu şi cafeniu-roşcat, care cădeau răsucindu-se, pentru a se adăuga stratului deja gros care ne foşnea sub tălpi. Paşii ni se auzeau clar când înaintam printre ele şi, fiindcă adierea era rece, mă bucuram că mă gândisem să-mi pun pardesiul pe umeri.

Am studiat-o pe de obicei tăcuta Tera. Mişcările ei erau exagerate, păşea apăsat, proptindu-şi bine picioarele în pământ, ca şi cum s-ar fi străduit să facă zgomot. O dată sau de două ori a călcat pe câte o creangă, rupând-o cu un pocnet sec. Eu eram prea obosit şi prea chinuit de durere ca să fac un asemenea efort. Mergeam pur şi simplu, şi făceam mai mult zgomot decât ea. Cine-a spus că numi iese nimic ca lumea?

După numai câteva sute de metri, Tera s-a încordat brusc, ghemuindu-se şi uitându-se în toate părţile. S-a auzit un şuierat, apoi un copăcel arcuit spre pământ s-a îndreptat pe neaşteptate, strângând un laţ în jurul gleznelor ei, târând-o pe solul plin de pietre şi frunze şi smulgându-i un strigăt de surpriză.

Am privit-o uimit, apoi ceva s-a înălţat din frunziş, aidoma fantomei tatălui lui Hamlet de pe scena teatrului. Dar, în loc să-şi plângă soarta şi să-mi ceară să-l răzbun, m-a pocnit în falcă (în acea parte a feţei deja plină de vânătăi), şi am căzut învârtindu-mă, uluit.

Am izbit pământul cu putere, dar cu partea teafără a trupului, şi m-am rostogolit, ferindu-mă de un picior gol, plin de noroi, care-mi cobora spre frunte. L-am înşfăcat şi am smucit, mai mult cu disperare decât cu forţă, şi posesorul său s-a prăbuşit lângă mine. Dar asta nu l-a încetinit, fiindcă a izbit în pământ palmele, într-un mod foarte asemănător cu

ceea ce făcea Murphy când exersa diverse moduri de cădere. Pe urmă, în timp ce m-am străduit să mă salt în patru labe, s-a rostogolit, şi-a strecurat braţul puternic, ca de fier, sub gâtul meu, şi l-a înţepenit acolo prinzându-l cu cealaltă mână şi apăsându-mi-l pe trahee.

— Te-am prins. Te-am prins, a mârâit.

M-am zbătut, dar era mai masiv şi mai puternic decât mine. M-a doborât, şi niciodată nu mai fusesem împuşcat şi bătut atât de des cum mi se întâmplase în ultimele cincisprezece ore.

Împotriva lui n-aveam nicio şansă.

Eram strangulat de un nebun zgomotos, pe jumătate dezbrăcat, în mijlocul pădurii, cu o femeie-lup atârnând de funia unei capcane undeva, în apropiere. Rana din umăr mă durea îngrozitor şi falca îmi zvâcnea în locul unde primise în noaptea trecută loviturile brutale ale prietenei mele, poliţista. Avusesem şi zile mai rele. De-asta e grozav să fii vrăjitor. Îţi poţi spune întotdeauna şi cu toată sinceritatea că lucrurile ar putea merge mult mai rău.

Mi-am încetat lupta împotriva omului care mă sugruma. L-am prins în schimb de încheietura mâinii, pregătindu-mă să acţionez prosteşte.

Magia e o formă de energie. O modelează gândurile şi sentimentele oamenilor, imaginaţia lor. Gândurile definesc forma - iar cuvintele îşi dau concursul la definirea gândurilor. De aceea rostesc vrăjitorii cuvinte care-i ajută să-şi facă vrăjile. Cuvintele oferă un soi de izolare în timp ce energia magiei arde în mintea celui care aruncă o vrajă. Dacă pronunţi cuvinte care-ţi sunt prea familiare, atât de apropiate de gânduri încât ţi-e greu să le separi de ele, izolarea e foarte firavă. De aceea cei mai mulţi vrăjitori apelează la cuvinte din limbi vechi, pe care nu le ştiu prea bine, sau inventează cuvinte fără sens, dându-le mental un înţeles ataşat de un anume efect. Mintea are astfel un strat de protecţie suplimentar împotriva energiilor magice care-o traversează.

Însă poţi pune magia la lucru şi fără cuvinte, fără izolare. Dacă nu te temi de un strop de suferinţă.

Mi-am adunat voinţa, oboseala şi frica şi m-am concentrat asupra rezultatului dorit. În faţa ochilor îmi dansau puncte multicolore. Bărbatul din spatele meu mârâia şi mormăia, incoerent, iar saliva lui, spuma pe

care-o făcea la gură, îmi picura pe un obraz. Celălalt îmi era apăsat pe frunze uscate şi noroi. Totul începea să se-nnegrească.

Atunci am strâns din dinţi cu toată puterea şi mi-am dezlănţuit voinţa într-o răbufnire bruscă de energie.

S-au întâmplat două lucruri. În primul rând, prin cap mi-a trecut un val de gânduri orbitoare, strălucitoare, demenţiale şi zgomotoase. Ochii mi s-au umplut de culoare, iar urechile de sunete fantomatice. Simţurile mi-au fost asaltate de o multitudine de impresii: mirosul pătrunzător de pământ şi de frunze uscate, zgrepţănatul susurător al picioarelor unui miriapod care-mi forfoteau pe piele în vreme ce-mi urca în susul unui braţ, căldura razelor de soare pe creştet şi alte zeci, pe care nu le puteam identifica - lucruri fără niciun fundament real. Reprezentau efectul secundar al energiei care-mi străbătea capul.

În al doilea rând, un val de electricitate adunată din aerul din jur mi s-a adunat în vârfurile degetelor încleştate de încheietura mâinii atacatorului, i-a pătruns în braţ şi i s-a scurs în trup. S-a zvârcolit în spatele meu, cuprins de convulsii incontrolabile, şi violenţa propriei reacţii l-a azvârlit de pe mine, trântindu-l pe spate printre frunze, unde a zvâcnit şi s-a zbătut, cu faţa lăţită şi buzele strânse, într-o expresie a şocului şi a spaimei.

Am răsuflat şuierător, năucit şi tremurând, apoi m-am ridicat în picioare, m-am clătinat şi m-am sprijinit de un copac. Am stat aşa, lipit de el, privind cum se domoleau convulsiile bărbatului care mă atacase, lăsându-l paralizat. În final, a rămas cu ochii holbaţi către cer, cu buzele întredeschise, cu pieptul ridicându-i-se şi coborându-i.

L-am studiat cu ceva mai multă atenţie. Era masiv. Cu adevărat masiv, cel puţin tot atât de înalt ca mine şi de două ori mai lat în umeri. Nu purta decât o pereche de blugi scurtaţi, care nu păreau pe măsura lui. Putea fi descris foarte fidel în trei cuvinte: „copleşitor de viril”, cu pieptul plin de păr şi cu muşchi de atlet. Firele cărunte din păr şi din barbă şi ridurile feţei spuneau că nu mai era tânăr. Însă ochii mi-au oferit cele mai multe informaţii despre el. Verzi şi focoşi, sălbatici şi bântuiţi, fixau în clipa aceea bolta îndepărtată a cerului, dar îi împovăra cunoaşterea prea multor lucruri cumplite. Să trăieşti cu un astfel de blestem nu putea fi uşor.

S-a auzit un foşnet, o bufnitură înfundată şi, când mi-am ridicat privirea, am văzut laţul capcanei lui MacFinn legănându-se, gol, într-o parte şi-n alta. Mi-am îndreptat ochii spre pământ şi am zărit agitându-se printre frunze ceva de o formă neclară, pentru ca să recunosc apoi membrele lungi ale lui Tera şi îmbrăcămintea ei practică. Şi-a adunat picioarele sub ea şi s-a repezit spre MacFinn, cu pieptul tresăltându-i şi cu privirea înceţoşată, distantă.

—MacFinn! a strigat. MacFinn! L-ai omorât, a mârâit, fixându- mă cu strălucitorii ochi ei chihlimbarii arzând de mânie.

Aş fi putut jura că faţa începuse să i se schimbe, că dinţii dezgoliţi începuseră să-i crească, devenind colţi. Poate totuşi nu era decât efectul magiei asupra percepţiilor mele, sau un soi de reacţie primitivă, care ţine de creierul reptilian, declanşată în clipa când se ridicase Tera în picioare, repezindu-se spre mine cu un urlet. În ochi avea oricum o furie ucigaşă.

Nu fusesem bătut de două ori, împuşcat şi aproape sugrumat ca s-o sfârşesc ucis de o căţea de

femeie-lup necugetată. Mi-am adunat toată voinţa năucită, aflată într-un soi de vârtej, şi mi-am întins mâna teafără către creatura care se repezea la mine, rotindu-mi încheietura în cerc.

—Vento giostrus! am trâmbiţat.

O pală de vânt a coborât şuierând din copaci, preschimbându-se într-un vârtej de aer dezlănţuit şi antrenând în mişcarea sa frunze, beţe şi pietricele. Ciclonul în miniatură a săltat-o pe Tera de la pământ şi a azvârlit-o prin aer la vreo şase metri distanţă, proptind-o între crengile unui pin. A stârnit însă şi un nor de pietre şi resturi mărunte, silindu-mă să mă adăpostesc în spatele unui trunchi.

Ce jenant! Vântul era ceva mai puternic decât dorisem. Astea sunt riscurile evocării, ale acestui gen de magie instantanee, pripită. Uneori e dificil de controlat. Nu voisem decât ceva care s-o rotească puţin pe Tera şi s-o trântească în fund.

În loc de asta, pietrele izbeau în trunchi sau şuierau pe lângă el, lovind în toate celelalte din jur şi vacarmul era aproape asurzitor. Vântul zgâlţâia copacii, le smulgea crengile şi arunca în aer o tonă de pământ şi de praf, adunând-o, înăbuşitoare, într-un nor.

S-a domolit după vreo jumătate de minut şi m-a lăsat sufocându-mă şi scuipând ţărână. Am tras cu ochiul dincolo de trunchiul copacului, să văd ce se-ntâmplase.

Pe o rază de vreo cincisprezece metri, pomii fuseseră dezgoliţi de culorile toamnei, aveau toate ramurile golaşe. Porţiunile de scoarţă sfărâmicioasă sau uscată fuseseră smulse, lăsând la vedere lemnul palid, lucios. Dispăruseră şi frunzele de pe jos, ca şi un strat de cincisprezece sau chiar douăzeci de

centimetri de sol - erodat instantaneu de sălbăticia vântului. Din pământul răscolit se iviseră pietre abia dezgolite, rădăcinile unor copaci şi mai mulţi viermi năuciţi.

MacFinn stătea în capul oaselor şi era clar că-şi revenise după zguduitura pe care i-o administrasem. Era alb ca varul şi se uita nedumerit în jur. Pieptul i se ridica şi-i cobora cu zvâcniri inegale.

Am auzit un foşnet şi am văzut-o pe Tera West căzând dintre crengile pinului. A căzut cu o bufnitură şi a rămas aşezată acolo, tuşind şi holbându-se, cu gura căscată de uimire. M-a privit clipind nedumerită şi, nervoasă, s-a retras târându-se cu câţiva centimetri mai departe de mine.

— Îl vezi? am gâfâit, arătând spre MacFinn cu mâna întinsă. Respiră. E teafăr.

Mintea continua să-mi fie un vârtej după atacul magic neprotejat împotriva lui MacFinn. Mă invada mirosul puternic de flori de câmp şi de apă stătută, şi am simţit ceea ce nu mă îndoiam că erau solzii unui şarpe alunecându-mi de-a latul palmelor, în vreme ce o creatură înaripată şi sclipitoare, cu ochi multifaţetaţi, plana la marginea câmpului meu vizual, dispărând ori de câte ori încercam să-mi îndrept privirea spre ea. M-am străduit să-mping deoparte şi să ignor tot ce n-avea sens, dar era greu să deosebesc percepţiile false de ceea ce aveam în faţa ochilor.

Tera s-a ridicat şi s-a îndreptat spre bărbatul căzut. A îngenuncheat, s-a aplecat deasupra lui şi l-a cuprins cu braţele. Eu am închis ochii şi am respirat adânc, cu greutate, până ce a început să mi se domolească vârtejul din cap. M-am concentrat asupra durerii care se furişa în mijlocul întregii confuzii. Umărul, gâtul şi falca mă dureau, oferindu-mi o bază

concretă, ceva pe care-l ştiam stabil, deşi neplăcut. Agăţat de propria suferinţă, m-am concentrat până când am început să mă simt din ce în ce mai puţin năuc. Durerea odată reîntoarsă cu violenţă, n-am mai fost sigur că voiam să scap de năuceală, dar am deschis oricum ochii.

Braţele lui MacFinn înconjurau umerii lui Tera şi ea îl săruta ca şi cum s-ar fi străduit să-l absoarbă. Am avut vaga senzaţie că intram în rolul unui voyeur.

—Hm! am spus. Poate ar fi bine să căutăm un loc mai ferit.

S-au desprins încet unul de altul şi Tera l-a ajutat pe MacFinn să se ridice, arătându-şi întreaga înălţime. Pe lângă el, părea o fetiţă firavă, dar bărbatul s-a sprijinit de ea până când s-a văzut în picioare. M-a studiat, şi mi-am ferit ochii de ai lui. Nu voiam să văd ce se ascundea în el.

—Kim e moartă, a spus, nu-i aşa?

De fapt nu era o întrebare, dar am dat din cap.

—Da. A murit azi-noapte.

Bărbatul uriaş s-a cutremurat şi a închis ochii.

—La naiba, a murmurat. La naiba cu toate.

—Nu puteai face nimic, a zis Tera, cu voce joasă. A ştiut ce risca.

—Iar dumneata trebuie să fii Harry Dresden, a continuat MacFinn. Şi-a privit arsurile de pe încheietură, locul unde îl lovise magia. Îmi cer scuze pentru cele întâmplate. Nu te-am văzut alături de Tera. N-am ştiut cine erai.

Am ridicat din umeri.

—Lasă asta. Putem merge altundeva, într-un loc ferit? Ultimul lucru de care avem nevoie e să ne vadă nişte biciclişti sau nişte amatori de jogging şi s-anunţe poliţia.

M-a privit dând din cap.

—Ai dreptate. Să mergem.

Tera mi-a mai aruncat o privire bănuitoare, apoi mi-a întors spatele, odată cu MacFinn, pe care l-a ajutat să înainteze printre copaci. Am pornit-o pe urmele lor.

Ascunzătoarea lui era sub ieşitura unei movile, un acoperiş împănat cu rădăcini de copaci bătrâni, care ţineau pământul laolaltă, împiedicându-l să se prăvălească şi să se transforme într-un morman de nămol. În partea din spate a adăpostului ardea un foc, ferit de ochi nepoftiţi. MacFinn s-a aşezat în faţa lui. Amurgul avea să cufunde ascunzătoarea într-o beznă deasă, dar deocamdată nu era decât un loc umbros, ferit de vânt. Şi, mulţumită focului, călduros şi confortabil. Era greu de crezut că de oraşul aflat pe locul al treilea în topul celor mai mari din ţară nu ne despărţeau decât douăzeci şi cinci de kilometri.

Tera s-a aşezat lângă logodnicul ei, părând agitată. Eu am rămas în picioare, deşi durerea care-mi zvâcnea în braţ îmi cerea să mă-ntind undeva, într-un pat, în loc să mă ascund în inima unei păduri mici, dar autentice.

—Bine, MacFinn, am spus. Vrei să te-ajut. Iar eu nu vreau să mai aibă de suferit şi alţi oameni. Dar trebuie să aflu de la tine câteva lucruri.

Şi-a ridicat privirea spre mine şi ochii lui verzi m-au studiat cu atenţie, timp în care a părut să stea pe gânduri.

—Nu mă aflu într-o situaţie care să-mi permită să mă tocmesc, domnule Desden. O să-ţi dezvălui tot ce ţi-e necesar.

Am dat din cap.

—De răspunsuri am nevoie. Pentru un milion de

întrebări.

—O să se-ntunece peste mai puţin de două ore. Iar luna o să răsară peste încă una. N-avem prea mult timp pentru întrebări.

—E destul, l-am asigurat. De ce-ai venit aici?

—Azi-dimineaţă m-am trezit la vreo opt kilometri de locul ăsta, a spus, ferindu-şi privirea de a mea şi fixându-şi-o asupra focului. Am mai multe ascunzători în jurul oraşului. Pentru orice eventualitate. Asta e una dintre cele mai vechi. Umezeala mi-a stricat hainele, numai ăştia se mai pot folosi.

A arătat către blugii lui scurţi.

—Ţi-aduci aminte ce-ai făcut?

Cuvintele sunau destul de tăios, dar cel puţin nu întrebasem: „Ţi-aduci aminte că ai ucis-o pe Kim Delaney?” Cine-a zis că diplomaţia îmi e străină?

S-a cutremurat.

—Frânturi, a răspuns. Numai frânturi. S-a uitat la mine şi a adăugat: N-am vrut să-i fac rău. Jur.

—Atunci de ce e moartă?

Mi-am auzit cuvintele sunând plat, glacial. Tera s-a uitat urât la mine, dar am rămas cu ochii la MacFinn, în aşteptarea răspunsului.

—Blestemul, a răspuns el, cu voce înceată. Când se-ntâmplă, când mă preschimb - ai fost vreodată furios, domnule Dresden? Atât de furios încât să-ţi pierzi controlul? Încât să nu te intereseze nimic altceva decât să-ţi reverşi furia?

—O singură dată.

—Atunci poate mă înţelegi, măcar în parte. Mă cuprinde mânia şi nu mai rămâne nimic altceva decât nevoia de a distruge. De a acţiona sub imperiul furiei. Am încercat să-i spun lui Kim că nu era bun cercul, că trebuia să plece de acolo, dar nu m-a ascultat.

I-am auzit frustrarea din voce şi i-am văzut pumnii încleştându- se.

—N-a vrut să m-asculte.

—Te-a contrariat, am spus. Şi, când te-ai transformat...

A încuviinţat cu un gest.

—Aşa am reuşit să mă-ntorc din Vietnam. Eram singurul supravieţuitor din plutonul meu. Şi ştiam că se apropia luna plină. Şi că-i uram, îi uram pe soldaţii care-mi omorâseră prietenii. Când m-am preschimbat, am început să ucid şi nu m-am oprit decât după ce n-a mai rămas nimeni în viaţă, pe o rază de vreo cinci kilometri.

L-am fixat cu privirea o clipă îndelungată. Eram convins că-mi spunea adevărul. Că după transformare nu putea să-şi controleze acţiunile decât foarte puţin sau chiar deloc. Însă mi-a trecut prin minte că, dacă dorea moartea cuiva, îşi putea probabil orienta sinele monstruos în direcţia potrivită înainte de a-i pierde controlul.

Atenţionare pentru mine însumi: Să nu-i tai calea lui MacFinn.

—Bun, am spus. De ce-ai venit aici? De ce la „lacul lupului”?

A zâmbit cu subînţeles, cu ochii la flăcări.

—Unde altundeva ar putea fugi un om-lup, domnule Dresden?

—Într-un loc care să nu fie la mintea cocoşului, am ripostat.

A ridicat din umeri.

—FBI-ul nu crede în oameni-lup. N-o să facă legătura.

—Poate, am admis. Dar acum te caută oameni mai deştepţi decât federalii. Nu cred că e bine să rămânem

prea mult aici.

MacFinn s-a uitat la mine, apoi în jur, ca şi cum ar fi ascultat, încercând să desluşească zgomote făcute de urmăritori.

— E posibil să ai dreptate, a recunoscut. Dar nu plec nicăieri cât mi se-nvârte capul. Nici tu nu arăţi prea bine.

— O să mă descurc, l-am asigurat. Bine, acum altceva. Cum ai cunoscut-o pe Kim Delaney? Datorită activităţilor ei ecologiste, cum presupun eu?

A pălit la auzul numelui, dar a făcut semn că da.

— Iniţial. Despre abilităţile ei am aflat cu vreun an în urmă. Ne-a povestit cum o învăţai să şi le controleze. Iar ea îşi aducea contribuţia, indirect, în privinţa Proiectului Drumului din Northwest. Pe urmă, luna trecută, i-am cerut ajutorul.

— De ce?

S-a uitat cu prudenţă la Tera, apoi din nou la mine.

— Cineva mi-a stricat cercul.

M-am lăsat în jos şi m-am sprijinit pe călcâie, cu braţul dureros aşezat pe genunchi.

— Ţi-a stricat cineva cercul? Cel de la subsol?

— Da. Nu ştiu cine-a fost. Lipsesc mult de-acasă. Luna trecută, când am coborât noi la subsol înainte de răsăritul lunii, l-am găsit distrus.

— Şi ai rugat-o pe Kim să-l repare?

MacFinn a închis ochii şi-a dat din cap.

— A spus că poate. Că avea să facă unul nou, care o să mă-mpiedice să…

Şi-a muşcat buza şi vocea i s-a frânt.

— Luna trecută te-ai întâlnit cu partenerul de afaceri al lui Marcone, nu? Pentru o negociere în privinţa proiectului?

— Nu l-am omorât eu, s-a grăbit să spună. A murit în prima noapte de după luna plină. Când nu puteam să mă preschimb şi să-l atac. Iar în celelalte două nopţi am avut grijă să mă aflu la mare depărtare de orice fiinţă omenească. N-am ucis pe nimeni în nopţile alea. Am fost singur.

— Logodnica ta ar fi putut săvârşi crimele, am spus, cu o scurtă privire către Tera West.

Ea s-a uitat o clipă în ochii mei, cu asprime, apoi a întors capul.

— Nu le-a săvârşit, a răspuns MacFinn, cu răceală.

— Să ne-ntoarcem puţin în urmă, am zis. Cineva ţi-a distrus cercul. Ca s-o facă, ar fi trebuit să-i fie cunoscută existenţa blestemului tău, corect? Şi să-ţi intre în casă. Prin urmare, întrebarea e cine ar fi avut posibilitatea s-o facă. Şi de ce-ar fi făcut-o.

A clătinat din cap.

— Habar n-am. Pur şi simplu n-am idee. Ştiu doar că n-am făcut-o eu. Vin extrem de rar în contact cu lumea supranaturalului, domnule Dresden. Mă feresc să ies în evidenţă. Nu cunosc pe nimeni altcineva care poate să se preschimbe, în afară de ea.

Şi-a pus mâna peste a femeii de lângă el.

Într-un loc întunecat şi înşelător din mintea mea a încolţit o bănuială. Am studiat-o pe Tera, adresându-mă lui MacFinn:

— Vrei s-auzi o teorie? l-am întrebat, şi am continuat fără s-aştept răspunsul. Presupunând că spui adevărul, deduc că, luna trecută, cu o noapte înainte de luna plină, altcineva a ucis. Nişte gangsteri din oraş. Care ţi-au distrus cercul ca să se asigure că-n următoarele trei nopţi aveai să cazi pradă furiei.

— Ce motiv aveau s-o facă? s-a mirat el.

— Ca înscenare. Au omorât nişte oameni, poate

numai ca să se distreze, sau poate dintr-un motiv întemeiat, apoi au lăsat vina să cadă asupra ta. Se aşteptau s-apară cineva ca mine, sau chiar Consiliul Alb, să-şi bage nasul şi s-ajungă drept la tine. Te bucuri de notorietate. Ca un infractor cu condamnări la activ. Dacă, metaforic vorbind, eşti găsit lângă un cadavru cu un cuţit însângerat în mână, eşti cel ars pe rug. Literalmente.

MacFinn mi-a studiat faţa nu mai mult de o clipă.

— Dar crezi că ar mai putea exista şi un alt motiv.

Am ridicat din umeri.

— Poate eşti chiar tu criminalul. Ai fi putut aranja lucrurile astfel încât să ne laşi mie şi Consiliului impresia că ţi-a făcut cineva o înscenare. În cadrul sistemul judiciar obişnuit, poliţia n-are absolut nicio dovadă împotriva ta, iar apelarea la o astfel de înşelătorie te lasă curat ca lacrima şi în ochii comunităţii supranaturalului. Aşa că gemi şi te tânguieşti: „Bietul de mine, nu sunt decât victima neajutorată a unui blestem” şi, între timp, mor o mulţime de oameni. Oameni care stăteau în calea finalizării Proiectului Drumul din Northwest.

MacFinn şi-a arătat dinţii.

— Nu crezi că lumea ar fi mai bună fără Marcone şi fără şleahta lui de lingăi?

— Bine zis, „lingăi”, am ripostat. Numai că, în clipa de faţă, nu pentru asta-mi fac griji. Oamenii de soiul lui Marcone ştiu care sunt riscurile şi şi le asumă. Eu îmi fac probleme fiindcă mor alţi oameni, care n-ar trebui să moară.

— De ce-aş ucide nişte nevinovaţi? a întrebat el, sacadat, cu vocea încordată.

— Nevinovaţi de genul lui Kim?

Sunt vrăjitor, nu sfânt. Mi se permite să fiu

răzbunător.

A pălit şi şi-a lăsat ochii în jos.

— Poate o faci ca să-nceţoşezi faptele. Poate nu te poţi abţine. Sau, la naiba, poate-ntr-adevăr nu eşti decât un biet om blestemat şi te foloseşte cineva drept marionetă. În momentul de faţă n-am cum să-mi dau seama.

— Presupunând că nu mint, a spus el, scrâşnind din dinţi, cine ar avea interes să-mi facă o înscenare?

Am clătinat din cap.

— Ai pus o întrebare de un milion de dolari. Aş zice c-a fost Johnny Marcone - are de câştigat dacă dispari din calea afacerilor lui din Northwest. Din câte am înţeles, proiectul tău ar duce la groapă o grămadă de încercări de industrializare a zonei.

A încuviinţat cu un gest şi cu o expresie sumbră.

— Aşa e.

— Prin urmare, Marcone ar avea un motiv cât se poate de întemeiat. Dar cum a aflat de blestem? Cum a reuşit să-ţi distrugă cercul? Acţiunea nu pare în stilul lui. El ar fi avut grijă să ţi se strice frânele, sau ţi-ar fi aranjat o întâlnire cu doi zdrahoni pe-o alee întunecoasă. Aşa procedează de obicei. Am ridicat din umeri. Cine altcineva ar fi putut s-o facă? Nu-ţi vine nimeni în minte?

A fost rândul lui să clatine din cap.

— Am avut întotdeauna noroc. Am reuşit să mă-nfrânez, sau să mă-nchid undeva. Sau să plec departe, în ţinuturi sălbatice, unde să nu dea nimeni peste mine. Ca să nu fie nimeni ucis când mă preschimb.

— Aşa ţi-a venit ideea Drumului din Northwest, am intuit. Un loc unde să te afli în siguranţă când e lună plină - o zonă cu adevărat întinsă unde nu întâlneşti picior de om.

S-a uitat în lateral, spre Tera, care aştepta cu stoicism şi cu privirea pierdută în gol.

— Da, din motivul ăsta şi din altele.

I s-au încordat fălcile şi şi-a îndreptat din nou privirea spre foc.

— N-ai de unde să ştii cum e, domnule Dresden. Cum e să suporţi un alt tu însuţi.

Mi-am frecat buzele şi bărbia cu mâna teafără. Mi-ar fi prins bine să mă bărbieresc. I-am studiat o clipă pe cei doi, încercând să iau o hotărâre.

Oare MacFinn era sincer? Era o simplă victimă, aleasă drept unealtă de un răufăcător fără chip, încă în libertate? Sau mă minţea?

Dacă minţea, dacă el pusese la cale toate cele întâmplate, în ce scop mă momise acolo? Ca să mă omoare, fireşte, ca să scape de singurul vrăjitor în stare să-l întemniţeze când îşi lua înfăţişarea monstruoasă. La urma urmelor, exact asta ar fi făcut dacă n-aş fi reuşit să-l aduc în stare de şoc. Dar raţionamentul ăsta avea vreun sens? În primul rând, ce-ar fi câştigat eliminându-mă, când eu nu-i stătusem niciodată în cale?

Ai grijă, Harry. Nu exagera cu paranoia. Nu-şi petrece toată lumea timpul făcând planuri, urzind comploturi şi înşirând minciuni. Însă despre Tera West nu puteam să nu-mi pun întrebări. În minte mi se contura un scenariu urât. Dacă dulcea logodnică adorată se săturase de iubiţelul ei? Dacă ea săvârşise crimele dinainte şi de după luna plina, ca să cadă vina asupra dragului de el? Ar putut scăpa, în acelaşi timp, şi de MacFinn, şi de asociatul lui Marcone.

Iar ea şi gangsterul ar fi rămas nevătămaţi şi liberi. Marcone ar fi putut să afle de cercul lui MacFinn de la Tera. Ea nu era câtuşi de puţin fiinţă

omenească. Era cu totul altceva, poate o creatură din Niciodatănicicând. Cine putea şti ce se petrecea în mintea ei?

Şi mai era şi grupul de tineri pe care părea să-l conducă. Ce rol aveau în toată povestea? Cum îi folosea?

Am încercat să găsesc un indiciu.

— Ce mai fac Georgia şi Billy, Tera? am întrebat, pe tonul unei conversaţii banale.

A clipit surprinsă. A deschis gura, dar răspunsul s-a auzit abia după o secundă:

— Sunt bine sănătoşi. Le merge bine.

A strâns din buze, evident dornică să-ncheie discuţia.

Mi-am întors privirea spre MacFinn. Pe faţă i se citea nedumerirea şi se uita, stânjenit, când la mine, când la Tera. Nu părea să ştie despre ce naiba vorbeam, iar logodnica lui nu părea dispusă să-i dezvăluie ceea ce era, după toate aparenţele, un secret.

Vasăzică aşa, domnişoară om-lup metamorf. Ce pui la cale?

Mă pregăteam s-o strâng mai tare cu uşa când atât ea cât şi MacFinn şi-au ridicat privirile exact în acelaşi timp, scrutând pădurea. M-am holbat la ei ca un idiot preţ de vreo două secunde, cu mintea încă alergându-mi pe mai multe piste, în urmărirea potenţialelor minciuni şi a diverselor posibilităţi. Pe urmă mi le-am alungat din minte şi am Ascultat.

— Voi doi mergeţi în partea aia, a spus Murphy, undeva, în josul pantei, la mare distanţă. Ron, ia trei oameni şi desfăşuraţi-vă-n evantai până când ajungem pe aceeaşi linie cu federalii. Pe urmă cercetăm terenul spre vest, în susul dealului.

— Hristoase, Murphy, a zis Carmichael. Nu le suntem datori cu nimic federalilor. Dac-ar fi venit la timp, am fi ajuns aici cu ore-n urmă. Dacă nu ni s-ar fi raportat că femeia aia, West, a fost văzută la hotel, nici măcar n-am fi venit în locul ăsta.

— Gura, Carmichael, s-a răstit Murphy. Toată lumea a primit fotografii cu MacFinn şi cu femeia. Şi ştiţi cu toţii cum arată Dresden. Răsfiraţi-vă şi înhăţaţi-i.

— Nici măcar nu ştii dacă-s aici, a protestat el.

— Carmichael, pun pariu cu tine pe o partidă de sex contra gogoşi că aici sunt, a răspuns ea, cu voce îmbibată de un venin dulceag. Şi asta ar trebui să-ţi arate cât de sigură sunt.

Carmichael a bombănit ceva, prea încet ca să se poată desluşi, apoi a mârâit mai multe ordine, răsfirându-şi oamenii cum îi ceruse ea.

— Fir-ar să fie, a mormăit MacFinn. Cum de-au ştiut unde mă găsesc?

— Unde altundeva ar putea fugi un om-lup? am spus, maliţios. Rahat. Cum ieşim de-aici?

— Vânt, a spus Tera. Ea şi MacFinn s-au ridicat în picioare. Sau ceaţă. Nu mai poţi aduce ori una, ori alta?

Am clătinat din cap cu o strâmbătură.

— Nu cred. Sunt epuizat. Probabil c-aş face vreo greşeală şi asta ar putea ucide pe cineva.

— Dacă nu faci nimic, a ripostat ea, o să fim prinşi sau ucişi cu toţii.

— Nu se poate rezolva totul prin magie! m-am răstit.

— Are dreptate, a intervenit MacFinn, calm. Ne despărţim. Primul care e descoperit face cât mai mult zgomot şi nu se lasă prins fără luptă, ca să le dea

celorlalţi şansa să scape.

— Nu, m-am opus eu. MacFinn, tu trebuie să rămâi cu mine. Pot face cercul din beţe şi pământ, dacă e necesar, însă, dacă nu suntem împreună, nu te pot reţine când cazi sub stăpânirea blestemului.

El şi-a arătat din nou dinţii.

— N-avem timp să ne contrazicem, domnule Dresden.

— Aşa e, n-avem, a spus Tera, şi a rupt-o la fugă.

MacFinn a şuierat o înjurătură şi-a vrut s-o înşface, oprind-o, dar i-a scăpat printre degete. Apoi a pătruns în goană printre copaci, coborând panta fără zgomot şi sub un unghi care ar fi trebuit s-o conducă dincolo de şirul urmăritorilor. A fost observată după numai câţiva paşi şi trei sau patru strigăte au dat alarma.

— Căţea! a bodogănit MacFinn, şi a vrut să se repeadă după ea.

L-am prins de braţ, cu degetele înfigându-mi-se în carnea lui destul de tare ca să-l fac să se oprească şi să mă fixeze cu ochii lui verzi plini de înverşunare şi de sălbăticie.

— Ne despărţim, am spus, uitându-mă în josul pantei. Cu puţin noroc, nici măcar nu vor şti c-am fost aici.

— Dar Tera…

— Ştie ce face, l-am întrerupt. Dacă ne prinde poliţia, în noaptea asta n-o să te poţi înfrâna. Plecăm acum şi ne întâlnim la cea mai apropiată staţie de benzină. Ne-am înţeles?

Din josul pantei s-au auzit oameni în fugă, un strigăt de avertizare, apoi un foc de armă. Am sperat că, spre binele lui Tera, agenta Benn nu se afla acolo. MacFinn a strâns din dinţi, apoi a fugit spre culmea

dealului, urcând pieziş. De jos s-au auzit alte strigăte, focuri de armă şi un strigăt de durere, scurt şi pătrunzător.

N-aveţi decât să mă credeţi nebun, dar, adăugate la tot ce mi se-ntâmplase în ziua aceea, toate acele zgomote însemnau mai mult decât pot suporta. M-am răsucit pe călcâie, cu braţul rănit lipit de trup, şi am pornit-o în susul pantei clătinându-mă în vreme de alergam cu salturi lungi. Îmi ţineam capul în jos, uitându-mă la picioare, dar îmi ridicam privirea destul de des ca să m-asigur că nu intru într-un copac, şi fugeam cât mă ţineau puterile.

Am reuşit să ies din parc, obosit şi abţinându-mă cu greu să nu ţip de durere. M-am oprit la prima staţie de benzină peste care am dat, şi acolo am putut să-mi scot cizmele de cowboy. Oricât de vechi şi de confortabile ar fi fost, nu fuseseră făcute pentru un cros prin pădure. M-am sprijinit de peretele lateral al clădirii, lângă telefoanele publice şi departe de stradă, şi m-am aşezat pe trotuar. Trupul îmi zvâcnea de durere, într-un ritm care se domolea la unison cu al bătăilor inimii şi al respiraţiei.

I-am acordat lui MacFinn o oră, dar n-a apărut. N-a apărut nimeni.

Am început în scurt timp să-mi fac griji. Dacă atât el cât şi Tera fuseseră prinşi? Poliţiştii lui Murphy nu te impresionau la prima vedere, dar erau duri şi inteligenţi. Să pună mâna pe cei doi n-ar fi fost imposibil.

M-am scotocit prin buzunare, am găsit mărunţiş suficient pentru o convorbire, apoi m-am apropiat, luptându-mă cu durerea, de unul dintre telefoane.

—Arcana din Midwest, sunt Susan Rodriguez, a venit răspunsul.

Vocea părea obosită, stresată.

– Bună, Susan, am spus.

Umărul m-a înjunghiat şi am strâns din dinţi, înfăşurându-mi pardesiul mai bine în jurul trupului. Înserarea adusese un vânt rece şi nori cenuşii, iar pantalonii de trening şi tricoul de care-mi făcuse rost Tera nu erau de-ajuns ca să ţină frigul la distanţă.

– Harry? a întrebat ea, neîncrezătoare. Dumnezeule! Unde eşti? Te caută poliţia. Sună într-una aici. În legătură cu o crimă.

– E o neînţelegere, am spus, sprijinindu-mă de

perete.

Durerea s-a înteţit când m-a cuprins frigul şi am început să tremur.

— Pari într-o stare groaznică. Ai păţit ceva?

— Poţi să m-ajuţi?

La celălalt capăt al firului s-a lăsat pentru câteva clipe tăcerea.

— Nu ştiu, Harry, a răspuns ea, după scurta pauză. Nu ştiu ce se petrece. Nu vreau să am necazuri.

— Îţi pot explica totul, m-am oferit, făcând eforturi ca să vorbesc clar, în ciuda durerii. Dar e-o poveste lungă.

Am accentuat uşor cuvântul poveste. Uneori mă sperii când îmi dau seama cât de simplu e să manipulezi oamenii ca să-ţi facă pe plac, mai ales dacă ştii câte ceva despre ei.

— Poveste, eh? a zis ea.

I-am simţit interesul strecurat brusc în voce.

— Desigur. Crimă, violenţă, sânge, monştri. Primeşti paleta completă dacă vii să mă iei cu maşina.

— Ticălosule, a murmurat, dar am fost de părere că zâmbea. Aş fi venit oricum.

— Bineînţeles, am spus, simţind de data asta un zâmbet pe propriile mele buze.

I-am dat adresa staţiei de benzină, cu speranţa că federalii n-avuseseră timp să-i pună telefonul sub urmărire.

— Dă-mi o jumătate de oră, a spus ea. Sau poate mai mult, în funcţie de trafic.

M-am uitat chiorâş la cerul care începuse să se-ntunece cu mare iuţeală, atât fiindcă se lăsa noaptea, cât şi fiindcă se adunau nori grei, ameninţători.

— Timpul are importanţă. Grăbeşte-te.

— Ai grijă de tine, Harry, a spus, cu îngrijorare în

glas, şi a închis telefonul.

Am pus şi eu receptorul în furcă şi m-am sprijinit de perete. Nu-mi plăcea s-o târăsc pe Susan într-o asemenea poveste. Mă simţeam, cumva, demn de dispreţ. Slab. Ţinea de problema mea, cu cavalerismul. Nu voiam să vină o femeie să mă salveze, să mă apere. Pur şi simplu nu părea corect. Şi nu voiam s-o pun pe Susan în primejdie. Eram suspect de crimă, mă căuta poliţia. Era posibil să aibă necazuri fiindcă-mi întindea o mână de ajutor, să fie acuzată de complicitate, sau cam aşa ceva.

Pe de altă parte, nu mi se ofereau alte alternative. N-aveam bani de taxi, chiar presupunând că aş fi putut găsi unul la o distanţă atât de mare de oraş. N-aveam maşină. Nu eram într-o stare care să-mi permită s-ajung undeva pe jos. Oamenii mei de legătură, adică Tera West şi MacFinn, dispăruseră. Aveam nevoie de ajutor şi Susan era singura persoană căreia eram de părere că-i puteam acorda încredere. Dacă exista o poveste, mergea până-n pânzele albe ca s-o afle.

Şi mă folosisem de asta împotriva ei, ca s-o silesc să m-ajute. Nu-mi plăcea că o făcusem. Avusesem o părere mai bună despre mine. Mi-am lăsat capul în piept, zgribulindu-mă, şi m-am întrebat dacă procedasem corect.

Când stăteam aşa, aşteptând sprijinit de zid, de dincolo de colţul staţiei de benzină s-a auzit un râcâit. M-am încordat şi am rămas în expectativă. Sunetul s-a repetat, o succesiune de trei mişcări scurte, identice cu cea dinainte. Un semnal.

M-am dus, cu prudenţă, în spatele clădirii, gata să mă răsucesc pe călcâie în orice clipă, ca s-o rup la fugă din toate puterile. Tera West era acolo, ghemuită

între o stivă de cutii de carton goale, cu miros de bere, şi tomberonul cu gunoi. Era dezbrăcată, cu toată pielea de exact aceeaşi nuanţă cafenie şi fără niciun dram de grăsime pe trup - avea părul ciufulit, cu frunze şi frânturi de crenguţe încâlcite în el. Ochii ei chihlimbarii păreau încă şi mai neomeneşti şi mai sălbatici ca de obicei.

S-a ridicat şi s-a apropiat de mine, evident fără să simtă frigul. Avea în mişcări un soi de graţie de fiară, care mă făcea cât se poate de conştient de picioarele şi de şoldurile ei, deşi era plină de lovituri, istovită şi pierdută în gânduri.

— Dă-mi haina ta, vrăjitorule, a spus, în loc de salut.

Mi-am ridicat din nou privirea spre ochii ei, apoi mi-am scos pardesiul, deşi mişcarea i-a smuls umărului meu un urlet de durere, iar restul trupului a emis un set de plângeri cu totul de alt soi când vântul rece mi-a pătruns vesel prin hainele subţiri de dedesubt. Tera s-a îmbrăcat şi şi-a încheiat toţi nasturii. Mânecile îi erau prea lungi şi tivul i se legăna în jurul gleznelor, dar pardesiul acoperea destul de bine trupul suplu, puternic. M-a cuprins un uşor regret fiindcă-l avusesem la mine.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— Poliţaii nu ştiu nici cum fuge vânatul, nici cum să-l hăituiască. Unul m-a înşfăcat. Eu l-am făcut să-mi dea drumul. Şi-a rotit privirea cu precauţie şi şi-a trecut degetele prin păr, încercând să scape de frunze şi crenguţe. I-am condus cât mai departe de voi, m-am preschimbat şi m-am întors în tabără. Am luat urma lui MacFinn.

— Unde e?

Şi-a dezgolit dinţii.

— L-au prins federalii. L-au luat cu ei.

— Pe clopotele iadului, am murmurat. Ştii unde l-au dus?

— Într-o maşină.

— Nu, am spus, uşor frustrat. Ştii unde s-a dus maşina?

A negat cu o mişcare a capului.

— Dar s-au certat cu femeia pe nume Murphy. Ea avea mai mulţi oameni şi mai multe arme. MacFinn a fost dus acolo unde-a vrut ea.

— În centru, am dedus. Murphy l-a vrut în arestul poliţiei. La naiba, e la acelaşi etaj cu Investigaţiile Speciale.

Tera a ridicat din umeri, cu o expresie dură.

— Dacă spui tu.

— N-avem prea mult timp, am spus.

— Pentru ce? Nu se mai poate face nimic. Nu mai putem ajunge la el. Se va preschimba imediat ce răsare luna. Murphy şi ceilalţi vor muri.

— La naiba, am spus. Trebuie s-ajung la poliţie înainte de asta.

M-a studiat cu ochi îngustaţi.

— Poliţia te vânează şi pe tine, vrăjitorule. Dac-apari acolo, ajungi în cuşcă. N-o să ţi se permită să mergi la MacFinn.

— Nu mi-am propus să cer permisiunea. Şi cred că pot pătrunde în secţie. Nu trebuie decât să trec mai întâi pe acasă.

— Poliţia îţi supraveghează probabil apartamentul. Te-aşteaptă acolo. Oricum, n-avem nici maşină, nici bani. Cum o s-ajungem în Chicago înainte de a răsări luna? Nu mai e nimic de făcut, vrăjitorule.

Din partea opusă a staţiei de benzină s-a auzit un

scrâşnet de cauciucuri, şi am tras cu ochiul după colţ. Maşina lui Susan tocmai se oprea. Începea să plouă şi pe parbrizul Ford Taurus-ului ei fiecare picătură de apă desena câte un cerc în jurul punctului de impact. M-a străbătut un mic val de energie sfidătoare.

— Uite maşina noastră, am spus. Urmează-mă.

Mi-a făcut plăcere să-i dau lui Tera porunca asta lapidară, iar ea s-a holbat la mine. I-am întors spatele şi m-am îndreptat ţanţoş spre maşină.

Susan s-a aplecat ca să deschidă uşa pasagerului şi a clipit surprinsă când a dat cu ochii de mine. A clipit din nou când Tera s-a strecurat înaintea mea, a împins scaunul din dreapta în faţă şi s-a instalat pe bancheta din spate, lăsând să i se întrevadă pentru o scurtă clipă picioarele lungi şi zvelte. Susan i-a aruncat apoi o privire distantă, care nu trăda nimic.

Am împins scaunul la loc şi m-am aşezat. Am făcut un efort serios ca să-nchid portiera şi printre buze mi-a scăpat un ţipăt uşor. Când m-am uitat la Susan, am văzut că se holba la mine, la braţul meu. Mi-am coborât privirea şi am observat că sângele îmi îmbibase bandajul şi o parte din mâneca tricoului. Vânătăile păreau să se fi extins cu câţiva centimetri şi se zăreau de sub mânecă.

— Doamne Sfinte! a icnit Susan. Ce s-a-ntâmplat?

— M-am ales cu un glonţ, am răspuns.

— Nu te doare? s-a bâlbâit ea, încă uluită.

— Muierea asta e-ntotdeauna atât de proastă? a-ntrebat Tera.

Am tresărit. Susan s-a răsucit în scaun şi a săgetat-o cu privirea, iar eu m-am uitat în spate şi i-am văzut ochii îngustaţi şi dinţii dezgoliţi de ceva care nu semăna a zâmbet.

— Mă doare, am confirmat. Susan, du-ne la mine

acasă, dar nu opri când ajungi. Treci doar pe-acolo, cu viteză redusă. Îţi spun toată povestea pe drum.

Susan a aruncat o ultimă privire sceptică spre Tera, oprindu-se mai ales asupra pardesiului meu găurit de glonţ şi a picioarelor ei goale.

— Sper că ai o poveste credibilă, Dresden, a zis, şi a pornit motorul, după care s-a îndreptat spre oraş cu grabă şi iritare.

Aş fi vrut să dorm, dar m-am silit să-i explic lui Susan ce se petrecuse în ultimele două zile, omiţând să amintesc de Consiliul Alb, de demoni şi de alte lucruri de acelaşi soi. Ea conducea ascultându-mă, punea întrebări bine gândite şi aduna încântată informaţiile despre Proiectul Drumului din Northwest şi despre legătura lui Johnny Marcone cu oamenii de afaceri care îi puneau beţe-n roate. Ploaia începuse să cadă ca un văl uniform, întunecat, şi ea a pornit ştergătoarele de parbriz.

— Aşadar, a spus, după ce mi-am terminat povestea, trebuie s-ajungi la MacFinn înainte de a răsări luna şi de a se preschimba.

— Exact, am încuviinţat.

— De ce n-o suni pe Murphy? Ca să-i spui ce se petrece?

Am clătinat din cap.

— N-o să fie dispusă să m-asculte. Ea m-a arestat, eu am evadat. O să mă trimită-ntr-o celulă înainte de a avea timp să zic „abracadabra”.

— Dar plouă, a subliniat ea. Toată noaptea n-o să vedem luna. Asta n-o să-l împiedice pe MacFinn să se preschimbe?

Întrebarea m-a pus în încurcătură şi am aruncat o privire spre Tera. Ea se uita pe geam, la clădirile pe lângă care treceam, în vreme ce pe stradă se

aprindeau luminile. Nu s-a-ntors spre mine, dar a clătinat din cap.

— N-avem noi norocul ăsta, am spus. Şi, din cauza norilor, nu-mi dau seama dac-a apus soarele, şi cu atât mai puţin cât timp ne-a mai rămas până la răsăritul lunii.

Ea şi-a golit încet plămânii.

— Şi cum o s-ajungi la MacFinn?

— Am în apartament vreo două lucruri care-mi vor fi de folos, am răspuns. Treci pe lângă el. Să vedem dacă e supravegheat.

Susan a intrat pe strada mea, înaintând încet prin ploaie. Casa veche, de lemn, suporta cu stoicism revărsarea norilor, cu şuvoaie ţâşnindu-i din burlane. Perdeaua de apă contura în jurul felinarelor halouri argintii. Când am trecut pe lângă un automobil maroniu, fără niciun semn distinctiv, parcat la mică distanţă de locuinţa mea, am desluşit în interior două siluete întunecate.

— Ăştia sunt, am spus. I-am văzut în echipa lui Murphy.

Susan a răsuflat din nou prelung, a virat şi a oprit maşina dincolo de colţ, lângă bordură.

— Te poţi furişa cumva înăuntru? a întrebat. Există o uşă în spate?

Am clătinat din cap.

— Nu. Uşa e una singură, iar de-aici se văd ferestrele. Ar fi de-ajuns să se uite poliţaii în altă parte pentru câteva minute.

— E nevoie să le distragă cineva atenţia, a zis Tera. O fac eu.

M-am uitat peste umăr.

— Nu vreau niciun fel de violenţă.

Şi-a lăsat capul pe-o parte, fără să-şi schimbe nici

acum expresia feţei.

— Am înţeles. Pentru binele lui MacFinn, fac cum spui tu. Deschide portiera.

M-am uitat o clipă în ochii ei de nepătruns, căutând un semn de înşelăciune, de trădare. Şi dacă ea era ucigaşa? Ştiuse de MacFinn şi, într-un fel sau altul, se putea preschimba. Ar fi putut comite crimele cu o lună în urmă, ca şi pe cele din ultimele două nopţi. Dar, dacă era aşa, de ce, după toate aparenţele, fusese gata să se sacrifice ca să poată scăpa MacFinn? De ce venise să mă caute?

Pe de altă parte, MacFinn fusese prins. Iar spusele ei din staţia de benzină păreau, dintr-o anumită perspectivă, gândite anume ca să mă facă să renunţ, să nu mai încerc să-l ajut. Dacă încerca să scape de noi amândoi dându-ne pe mâna sistemului judiciar omenesc?

Mi se învârtea capul de durere şi de oboseală. Eşti paranoic, Harry, mi-am spus. Trebuie să ai încredere în cineva, cumva - altminteri MacFinn se transformă-n fiară şi Murphy şi-o mulţime de alţi oameni mor în noaptea asta. Nu prea ai de ales.

Am deschis portiera şi am coborât amândoi.

— Ce-ai de gând să faci? am întrebat-o pe Tera.

În loc să-mi răspundă, femeia cu ochii de culoarea chihlimbarului s-a dezbrăcat de pardesiul meu, mi l-a întins şi-a rămas goală şi frumoasă în ploaie.

— Îţi place să-mi priveşti trupul? m-a întrebat.

— Ai grijă cum răspunzi la întrebarea asta, tipule, a mârâit Susan din maşină.

Am tuşit şi m-am uitat la ea, ferindu-mă să-mi întorc ochii spre cealaltă femeie.

— Da, Tera. Cred că o să meargă de minune.

— Aşteaptă timp de douăzeci de răsuflări lente. În

vocea ei se simţea o notă de amuzament. Veniţi să mă luaţi din capătul cvartalului.

S-a răsucit pe călcâiele goale şi a plutit prin întunericul dintre două felinare într-un salt graţios. Am urmărit-o încruntat câteva clipe, apoi mi-am îmbrăcat pardesiul.

– Nu e nevoie s-o priveşti cu atâta asprime, a zis Susan. Ea e elementul uman emoţionant al poveştii?

Am tresărit de durere, lipindu-mi braţul rănit de corp, şi m-am aplecat ca să-i întâlnesc ochii.

– Nu cred că face parte din specia umană, am răspuns.

Pe urmă mi-am îndreptat spatele şi m-am îndepărtat, având grijă să nu trec de colţul străzii înainte de a se scurge timpul cerut de Tera. Chiar şi după aceea am mers repede, cu mâinile adâncite în buzunare şi cu capul aplecat sub răpăiala sumbră, ca un om grăbit să se vadă acasă, la adăpost de ploaie.

Am traversat către locuinţa mea, cu ochii la automobil.

Poliţaii nu se uitau la mine. Se holbau la pata de lumină dintre felinarele din spatele lor, unde Tera se rotea graţioasă într-un soi de dans înrudit cu zborul, în ritmul unei muzici pe care n-o auzea decât ea. Mişcările aveau un soi de vigoare primitivă, de sexualitate brută, emanau o forţă a feminităţii. Se rotea şi fremăta arcuindu-şi spatele, oferindu-i ploii reci sânii, iar pielea ei udă lucea şi scânteia.

M-am împiedicat de bordura din partea opusă şi am simţit cum începeau să-mi ardă obrajii în timp ce coboram cu iuţeală treptele către apartamentul meu. Am descuiat, am intrat şi am închis uşa în urma mea. N-am aprins nicio lumânare, m-am bazat pe buna cunoaştere a locului.

Cele două elixire erau acolo unde le lăsasem, pe masa mea lungă, în sticle de plastic. Mi-am înşfăcat rucsacul din nailon de pe podea şi le-am aruncat în el. Pe urmă m-am dus în dormitor şi-am luat salopeta albastră, cu o fâşie roşie, pe care scria „MIKE” cu litere groase, deasupra unuia dintre buzunarele de la piept. Ultima oară când îmi dusesem Broscuţa Albastră la reparat, mecanicul meu o uitase din întâmplare în portbagaj. Am adăugat o şapcă de baseball, o trusă de prim-ajutor, o rolă de bandă adezivă, o cutie cu cretă, şapte pietre netede dintr-o colecţie pe care-o păstrez în debara, un tricou alb şi o pereche de blugi, plus o sticlă imensă cu Tylenol, am închis fermoarul rucsacului şi am pornit-o spre ieşire. În ultima clipă, mi-am luat toiagul de vrăjitor din colţul de lângă uşă.

Ceva mi-a trecut în grabă pe lângă picioare, dând buzna afară, în noapte, şi aproape că mi-a sărit inima din piept. Mister s-a oprit în capul scărilor şi s-a uitat înapoi, către mine, cu iritare în ochii lui enigmatici, de motan, apoi a dispărut în întuneric. Am bombănit ceva pe şoptite şi am încuiat uşa, apoi am ieşit din nou în stradă, cu inima bătându-mi prea repede ca să mă simt în largul meu.

În mijlocul oazei de lumină din spatele maşinii din care cei doi poliţişti în civil ieşiseră şi încercau să-i vorbească de la câţiva paşi distanţă, Tera stătea sprijinită pe genunchi şi palme, cu părul ud căzut în jurul feţei şi cu buzele întredeschise. Pieptul îi tresălta cu putere, dar, după ce o văzusem în acţiune, mă îndoiam că motivul era simpla oboseală, ca urmare a dansului. O privelişte atrăgătoare. Ochii holbaţi ai celor doi poliţişti erau un fapt mai presus de orice îndoială.

Mi-am încleştat mai tare degetele pe toiag şi pe rucsac şi am străbătut din nou strada. Am ajuns în scurt timp la maşina lui Susan, iar ea a pornit-o imediat şi a ocolit cvartalul fără nicio vorbă. Încă nici nu începuse să-ncetinească în clipa când dintre două clădiri a apărut Tera, care-a ajuns lângă automobil dintr-un salt. M-am aplecat în faţă, am deschis portiera şi ea a urcat pe locul din spate. I-am aruncat hainele suplimentare pe care le luasem, şi ea le-a îmbrăcat fără comentarii.

— A mers, am spus. Ne-a reuşit.

— Bineînţeles c-a mers, a răspuns Tera. Bărbaţii sunt proşti. Rămân cu ochii lipiţi de orice femeie dezbrăcată.

— Aici are dreptate, a încuviinţat Susan, pe şoptite, şi a demarat brusc. Oh, despre asta o să mai vorbim, domnule. Următoarea oprire, Investigaţiile Speciale.

Lângă vechea clădire a secţiei de poliţie din centru, mi-am tras şapca de baseball mai tare pe ochi şi am băut elixirul cameleonic. N-avea niciun gust şi a început să-mi alunece pe gât zvâcnind şi bolborosind, şi a ţinut-o aşa până când mi-a ajuns în stomac.

I-am lăsat câteva secunde în care să-şi facă efectul şi am prins mai bine în mână toiagul de vrăjitor. Deşi stătea cu un capăt într-o găleată cu rotile, nu semăna prea mult cu mânerul unui mop. Iar eu mă îmbrăcasem cu salopetă de un albastru închis, dar îmi era ridicol de scurtă. Nu semănam prea mult a om de serviciu.

Însă aici intra în scenă magia. Dacă elixirul era bun, toţi observatorii neglijenţi aveau să mă confunde cu fundalul, aveam să fiu o parte din decor, la care nimeni nu s-ar fi uitat de două ori. Atâta vreme cât nu eram privit cu prea multă insistenţă, puterea licorii n-

avea să permită să fiu remarcat, şi astfel aş fi putut ajunge la MacFinn, care avea să-mi îngăduie să construiesc în jurul lui un cerc, ca să-i împiedic sinele preschimbat să facă prăpăd.

Fireşte, dacă elixirul nu dădea rezultate, aş fi putut s-o sfârşesc studiind interiorul puşcăriei vreme de câţiva ani, dacă nu cumva mă sfâşia MacFinn mai întâi.

M-am străduit să-mi ignor durerea din umăr şi încordarea nervoasă a stomacului. Aveam un bandaj nou şi luasem Tylenol, aşa că mă simţeam rezonabil de revigorat, adică revigorat în cea mai mare măsură posibilă fără să beau elixirul pregătit anume pentru asta.

Dacă organismul meu ar fi putut asimila ambele elixire fără să mă simt prea rău ca să mai fiu în stare să merg, l-aş fi băut pe cel revigorant imediat ce-mi ajunsese în mână, însă fără cel cameleonic nu puteam ajunge la MacFinn. Nu-mi rămânea decât să sper c-aveam să-i găsesc o altă întrebuinţare. Nu-mi place când mi se irosesc eforturile.

Am aşteptat nerăbdător în ploaie, pentru o clipă sigur că greşisem ceva când pregătisem elixirele, care n-aveau să lucreze în niciun fel.

Şi atunci am simţit cum începea licoarea să-şi facă efectul.

M-a năpădit un soi de senzaţie de cenuşiu, şi mi-am dat seama, cu o tresărire, că toate culorile percepute de mine păleau. A urmat un soi de apatie, o moleşeală care mă îndemna să m-aşez undeva şi să privesc lumea mergând înainte pe lângă mine, dar, în acelaşi timp, mi s-a zbârlit părul de pe ceafă, în semn că elixirul lucra.

Am respirat adânc şi am urcat scările din faţa

clădirii cu găleata şi cu „mopul”, am deschis uşile şi am intrat. Umbrele se mişcau şi se modificau în mod bizar, toate în nuanţe de cenuşiu, alb şi negru şi, pentru o clipă, am avut impresia că eram un figurant de pe platoul de filmare pentru Casablanca sau Şoimul Maltez.

La biroul de la recepţie, o revistă lucioasă era răsfoită de o matroană robustă, cu grad de sergent, un portret în nuanţe spălăcite. S-a uitat o clipă la mine şi pe uniformă, pe obraji şi în ochi i-au apărut pete de culoare. M-a privit cu nepăsare, a respirat zgomotos şi şi-a vârât din nou nasul în revista ei. Când atenţia pe care mi-o acorda a pălit, i-au pălit şi culorile hainelor, şi pielea. Percepţia mea se schimba în funcţie de atenţia cu care eram studiat.

Mi-am simţit faţa lăţindu-se într-un zâmbet victorios. Elixirul lucra. Eram în clădire. Nu mai trebuia decât să-mi înfrânez pofta de o mică plimbare nocturnă inofensivă. Simplu fapt că eşti în stare să faci vrăji te umple uneori de atâta încântare! Pentru câteva secunde, aproape că mi-a dispărut durerea, fiindcă savuram cu toată sinceritatea efectele speciale. Trebuia să ţin minte să-i spun lui Bob ce mult îmi plăcea cum lucra elixirul.

Am continuat să privesc în podea şi am trecut de sergenta de la recepţie, ca orice alt om de serviciu venit să se ocupe de curăţenie după încheierea programului. Cu găleata şi „mopul”, am urcat scările către celulele de detenţie şi către birourile Echipei de Investigaţii Speciale de la etajul al patrulea. Un poliţist a trecut pe lângă mine pe scări şi nici măcar nu m-a privit. Şi pielea şi uniforma i-au rămas pe de-a-ntregul lipsite de culoare. Am căpătat mai multă încredere şi-am început să mă mişc mai repede. Eram

efectiv invizibil.

Nu mai trebuia decât să-l găsesc pe MacFinn, să pătrund cumva până la el şi s-o scap pe Murphy, ca şi pe toţi ceilalţi poliţişti de monstrul în care urma să se preschimbe noul deţinut - înainte de a fi arestat fiindcă încercam s-o fac.

Şi timpul se împuţina cu iuţeală.

V-aţi dorit vreodată un almanah, unul aflat la-ndemână?

Eu mi-am dorit, în noaptea aia. N-aveam idee la ce oră trebuia să răsară luna şi n-aveam nici timp să dau o fugă la o bibliotecă sau la o librărie. Ştiam că era vorba cam de o oră după apusul soarelui, dar învălmăşeala norilor mă împiedicase să remarc momentul exact al căderii întunericului. Se petrecuse cu douăzeci de minute în urmă? Cu zece? Cu o oră?

Sau era deja prea târziu?

Am urcat scările imaginându-mi că eram singur în clădire cu MacFinn, după preschimbarea lui. În ciuda mult lăudatelor mele cunoştinţe de vrăjitor, cu care făceam paradă, n-aveam idee care erau adevăratele sale puteri; totuşi, după ce văzusem cadavrul lui Kim, îmi făcusem, cât de cât, o idee. Bob spusese că vârcolacii erau rapizi, puternici, practic imuni la magie. Ce puteam face împotriva unei asemenea creaturi?

Nu-mi rămânea decât să mă rog să pot închide cercul în jurul lui MacFinn înainte de a afla. M-am uitat în găleată, ca să m-asigur că încă mai aveam acolo creta şi pietrele necesare. Nu e neapărată nevoie să faci cercul din argint, aur şi din alte minunăţii. În cea mai mare parte, e suficient să înţelegi cum canalizează întregul ansamblu energiile implicate. Dacă ştii asta, poţi deduce un mod de construcţie din materiale mai puţin nobile. Pentru un rezultat remarcabil, cei mai pricepuţi vrăjitori n-au nevoie decât de cretă, de sare de masă şi de o lingură de lemn.

Gândurile mi-o luau razna, împrăştiate de panică de parc-ar fi fost veveriţe. Nu era bine deloc. Aveam

nevoie de atenţie, de control, de concentrare. Mi-am iuţit paşii şi am urcat scările cât de repede am îndrăznit, până când m-am văzut la etajul al patrulea. Uşa Investigaţiilor Speciale era pe coridor, la trei metri distanţă. Celulele de detenţie se aflau pe acelaşi coridor, dincolo de colţ, şi m-am îndreptat imediat spre ele.

— Cum adică nu-l puteţi găsi? am auzit-o pe Murphy întrebând când am trecut pe lângă uşa biroului.

— Adică nu-l putem găsi. Oamenii care-i supraveghează apartamentul spun c-au stat tot timpul cu ochii pe uşă, dar el a intrat şi a ieşit fără să-l fi văzut.

În vocea lui Carmichael se simţeau oboseala şi frustrarea.

— Hristoase, Carmichael, a pufnit Murphy. Oare Dresden trebuie să-şi facă apariţia în biroul ăsta ca să-i puteţi voi da de urmă?

Am trecut în grabă de uşa lor şi mi-am continuat drumul. Oricât de tentant ar fi fost s-ascult, fără ştirea lor, ce vorbeau despre mine, pur şi simplu n-aveam timp. Pe jumătate alergând, mi-am împins pe culoar găleata care se legăna pe rotile, scârţâind.

Nu era surprinzător că arestul se afla dincolo de nişte gratii. Exista o uşă zăvorâtă, pe care, dacă n-aveai cheie, ţi-o putea deschide paznicul, apăsând pe un buton. Dincolo de ea era un soi de anticameră, cu două scaune de lemn alături de un ghişeu cu geamul din sticlă antiglonţ. De cealaltă parte a lui stătea gardianul, aşezat la biroul său, plictisit, cu ochi puhavi. Între el şi celule se afla o altă uşă, de data asta din oţel, cu o ferestruică minusculă. O descuia un alt buton de pe biroul lui.

Cu capul în jos, m-am apropiat de prima uşă, cea cu gratii, şi am bătut în ele. Am aşteptat o vreme, dar nu s-a-ntâmplat nimic, aşa că am bătut din nou. M-am gândit cât de ironică s-ar fi dovedit situaţia dacă acelaşi elixir care-mi permisese să intru nestânjenit în clădire l-ar fi împiedicat pe gardianul care trebuia să-mi deschidă uşa arestului să mă observe. Am bătut pentru a treia oară în gratii, mai tare, cu coada „mopului" meu de lemn.

A fost nevoie de mai multe bătăi hotărâte ca să-şi ridice privirea din revista pe care-o citea, dar în cele din urmă a făcut-o şi s-a uitat la mine prin ochelari groşi. Culorile i s-au învălmăşit şi s-au înteţit uşor înainte de a se pierde iarăşi în tonuri de gri. S-a încruntat la mine, a aruncat o privire pe un calendar de pe perete, apoi a apăsat pe buton.

Uşa a zumzăit şi eu am deschis-o împingând-o cu găleata pe care am împins-o înăuntru, continuând să mă holbez la podea.

— Săptămâna asta ai venit mai devreme, a zis el, din nou cu nasul în revistă.

— Vineri lipsesc din oraş. Încerc să-mi termin treaba mai repede, am răspuns.

Am încercat s-o fac cu glas monoton, cât mai şters şi mai plicticos cu putinţă. Spre surprinderea mea, a sunat exact cum voiam. De obicei nu sunt un mincinos şi un actor prea grozav, aşa că elixirul era probabil acela care mă adusese pe un nivel mai subtil, mai lipsit de sinceritate. Despre Bob trebuie să spun un lucru: e al naibii de enervant, dar ştie foarte bine ce face.

— N-are importanţă. Semnează, a spus gardianul, plictisit, împingând spre mine, prin fanta de sub fereastra din plexiglas, o foaie de hârtie fixată pe un

suport cu clemă şi un pix.

A-ntors pagina revistei, arătându-mi imaginea în care o femeie tânără, cu înfăţişare atletică, făcea ceva improbabil din punct de vedere anatomic cu un bărbat tânăr la fel de neverosimil.

Am ezitat. Cum naiba ar fi trebuit să semnez? Vreau să spun că elixirul lui Bob o fi fost bun, dar n-avea să-mi modifice semnătura după ce mi-o puneam pe hârtie. Am aruncat o privire spre uşa interioară, apoi m-am uitat la ceasul din perete. La naiba. N-aveam timp de pierdut aiurea. M-am aplecat asupra formularului de acces şi i-am adăugat o semnătură indescifrabilă.

— Merge totul bine în seara asta? am întrebat.

Paznicul a pufnit şi şi-a întors revista cu nouăzeci de grade spre dreapta.

— Ar fi mers ca pe roate fără bogătanul pe care l-au adus ceva mai devreme. A zbierat o vreme, dar acum s-a liniştit. Probabil e dependent de vreun drog.

A luat suportul cu foaia, s-a uitat la ea cu gândul în altă parte şi a agăţat-o în cârligul ei, alături de un grup de monitoare alb-negru.

M-am aplecat spre ele şi mi-am plimbat privirea de la unul la altul. După toate aparenţele, fiecare primea semnal de la câte o cameră de supraveghere, fiindcă, deşi actorul era de fiecare dată altul, redau toate decoruri identice - o celulă mică, poate de doi metri şi jumătate pe doi şi jumătate, cu un perete alcătuit din gratii şi cu ceilalţi trei netezi, din beton, un pat de campanie, o toaletă şi o singură uşă. Cam două treimi din monitoare aveau lipită, în colţul din dreapta jos, o fâşie de bandă adezivă opacă pe care fusese scris, cu marker negru, un nume, ca, de exemplu, HANSON sau WASHINGTON. Le-am trecut

în revistă cu o grabă de-a dreptul nebunească până ce, într-un colţ de jos, l-am descoperit pe cel pe care scria MACFINN. M-am uitat pe ecran. Imaginea era ceţoasă, cu purici, dar mi-am putut da destul de bine seama ce se întâmplase.

Încăperea era goală.

În aer plutea praful. Peretele din bare lipsea, părea să fi fost smuls din beton şi lăsat să cadă. Am văzut zdrenţele şortului din dril purtat de MacFinn pe podea.

— Pe clopotele iadului, am înjurat, pe şoptite.

Pe un alt monitor, de lângă al lui MacFinn, am întrezărit o mişcare. Pe banda din partea de jos a ecranului scria MATSON, iar un bărbat nebărbierit, în maieu alb şi blugi şi, după cum arăta, lihnit de foame, stătea ghemuit pe patul lui, cu spatele lipit de perete. Avea gura deschisă şi muşchii pieptului încordaţi, ca şi cum ar fi urlat, dar prin uşa grea, blindată, şi prin pereţii de beton nu se auzea nimic. A urmat o altă mişcare, un trup imens, acoperit de blană, a trecut prin faţa camerei, ieşind din cadru, iar Matson şi-a ridicat brusc braţele slabe, încercând să se apere când ceva uriaş şi rapid a trecut printre gratii, spulberându-le aşa cum se întâmplă când trece câine voinic printr-un gard putred.

A urmat o răbufnire de paraziţi şi de mişcare violentă, apoi un jet de negreală a împroşcat cenuşiul pereţilor şi al podelei, ca atunci când agită cineva o sticlă de cola şi lasă apoi lichidul să ţâşnească. Silueta imensă a dispărut, lăsând în urmă o păpuşă zdrenţuită şi tremurătoare de carne sfâşiată, cu haine îmbibate de sânge. Matson s-a holbat la camera de supraveghere, trimiţându-şi spre mine implorarea mută din ochii care-şi pierdeau viaţa - apoi şi-a dat

sufletul cu un ultim spasm.

Totul durase trei sau patru secunde.

Cuprins de un soi de fascinaţie morbidă, mi-am plimbat privirea asupra celorlalte monitoare. Deţinuţii stăteau încordaţi lângă gratii, strigând ceva şi încercând să vadă ce se petrecuse. Mi-am dat seama că scena se desfăşurase în afara câmpurilor lor vizuale - nu putuseră decât să audă. Nu-l puteau zări pe preschimbatul MacFinn decât după ce ajungea în dreptul celulelor lor.

Dintr-odată îngrozit, îngreţoşat, oripilat şi slăbit, am simţit că era greu să articulez cuvinte. Creatura trecuse prin gratiile celulei ca şi cum ar fi fost dintr-un plastic ieftin şi ucisese fără milă. M-am uitat în ochii morţi ai lui Manson, la masa informă în care i se transformaseră măruntaiele, la bucăţile de carne şi os desprinse, care fuseseră braţul şi piciorul lui din dreapta.

Pe stelele cerului, Harry, mi-am spus. Ce naiba cauţi în aceeaşi clădire cu fiara asta?

Pe un alt monitor scena încheiată cu numai câteva secunde înainte s-a repetat, un negru în vârstă, pe nume CLEMENT, s-a prăbuşit sub greutatea creaturii, a urlat şi a murit. Cele petrecute au scos la lumină ceva ancestral, îngropat în mintea mea, spaima că voi fi găsit în ascunzătoare, captiv într-un loc îngust, de unde nu exista scăpare de colţii ucigaşi şi de labele zdrobitoare ale creaturii venite să mă devoreze. Aceeaşi parte primitivă, acum dezgolită, a fiinţei mele a urlat, a bolborosit ceva de neînţeles şi i-a strigat raţiunii mele să fugă, să se răsucească pe călcâie şi să fugă imediat, repede şi departe.

Dar nu-i puteam da ascultare. Trebuia să fac altceva, să intervin.

— Uită-te! am exclamat, arătând spre monitor.

Degetul îmi tremura şi printre buze nu mi-a ieşit decât fantoma unei şoapte. Am repetat, împungând monitorul cu degetul şi pe jumătate ţipând:

— Uită-te!

Paznicul şi-a ridicat privirea, şi-a lăsat capul pe-o parte şi s-a-ncruntat. Faţa a început să i se coloreze, dar acum nu mai avea nicio importanţă. Am continuat s-arăt spre monitoare şi am încercat să m-apropii de ele.

— Dumnezeule, omule, uită-te, uită-te la ecrane!

Începusem să ridic tonul, cuprins de panică. M-am îndesat cât mai aproape de monitoare, strigând, agitat.

Ar fi trebuit să ştiu că nu trebuia s-o fac. Vrăjitorii pur şi simplu nu se-mpacă nicidecum cu tehnologia - mai ales când inima vrăjitorului pulsează ca podeaua unui săli de baschet şi-i tremură stomacul. Ecranele s-au umplut brusc de paraziţi lăsând să apară sporadic imagini uneori inteligibile, alteori nu.

Paznicul mi-a aruncat o privire scârbită şi s-a-ntors spre ele. A strâns nedumerit din ochi preţ de o clipă, în vreme ce moartea unui bărbat pe nume MURDOCK se derula în imagini pâlpâitoare, prost recepţionate.

— Ce naiba s-a mai întâmplat şi cu chestiile astea? s-a plâns paznicul, şi şi-a scos ochelarii ca să şi-i şteargă. La blestemăţiile de camere se strică mereu câte ceva. Jur că nu merită banii daţi pe reparaţii.

M-am îndepărtat în mare grabă de ecrane.

— Mor, am zis. Dumnezeule, trebuie să laşi oamenii să iasă înainte de a-i ucide pe toţi.

A dat din cap.

— Îhî. Mie-mi spui? Asta demonstrează ce

deşteaptă e municipalitatea, nu?

M-am holbat la el o clipă, după care şi-a pus din nou ochelarii şi mi-a adresat un zâmbet plictisit. Îl vedeam din nou în alb şi negru şi probabil că-n ochii lui păream din nou un om de serviciu fără niciun haz. Elixirul îmi preschimbase cuvintele în ceva pe care paznicul îl putea accepta fără comentarii, făcându-le să sune aidoma zilnicelor conversaţii banale şi anoste pe care le poartă toată lumea în nouăzeci la sută din timp. Elixirul era fantastic. Mult, mult prea bun.

— Uită-te la monitoare! am ţipat, frustrat şi îngrozit. Creatura îi omoară!

— Monitoarele nu te vor împiedica să-ţi faci treaba, m-a asigurat el. Îţi deschid uşa.

Şi, cu asta, a apăsat un buton de undeva, din spatele ferestrei de plexiglas, iar uşa blindată care dădea în culoarul cu celule a scos un soi de bâzâit şi, cu un pocnet, s-a întredeschis, îndepărtându-se de toc cu aproape zece centimetri.

De dincolo de ea s-au revărsat ţipete, sunete acute, despre care n-ai fi crezut că pot ieşi din gâtlejul unui bărbat, încărcate de panică şi de spaimă. A urmat un zgomot oribil, de smulgere, un protest scrâşnit al metalului, şi unul dintre ţipete a urcat pe o culme tremurătoare, violentă - pentru a se pierde apoi într-un amestec strangulat de sunete care însemnau sfâşiere, sfărâmare, trosnet, gâlgâit şi bufnitură. Iar când s-au încheiat, ceva, o creatură mare, cu piept cavernos, rezonant, a mârâit dincolo de uşă, la mai puţin de trei metri distanţă.

Am aruncat o privire spre paznic, care se ridicase clătinându-se şi-şi înşfăca arma. Şi-a părăsit postul, deschizând uşa către anticameră, probabil ca să vadă ce se întâmpla.

— Nu! i-am strigat, şi m-am aruncat în uşa blindată.

Am simţit, mai degrabă decât am văzut, de cealaltă parte a ei o creatură care voia să iasă. I-am auzit răsuflarea, mişcarea trupului masiv prin aer, şi mi-am proptit umărul în uşă, împingând-o, exact când o creatură uriaşă, puternică, şi-a strecurat ceva prin deschiderea ei. Marginea uşii blindate, de oţel, a pocnit acel ceva care nu era nici mână, nici labă, ci se situa undeva, între ele, având în extremităţi gheare negre lungi înmuiate în sânge proaspăt, întunecat. Am auzit fiara dincolo de uşă, cu numai zece centimetri de metal între ea şi mine, mârâind cu o furie şi cu o ură în stare atât de pură încât îndurerau auzul.

Pe urmă a-nceput să-mpingă.

A făcut-o mai întâi şovăind, de probă, dar, cu toate că m-am încordat din toate puterile, m-a mişcat cu vreo treizeci de centimetri, cu cizmele alunecându-mi pe mozaicul podelei. Mâna-labă a reapărut, înfigându-şi ghearele în placa de oţel pocnită brusc şi luată în stăpânire pentru a o mişca într-o parte şi-ntr-alta, cu o furie nebună.

— Ajută-mă! i-am strigat paznicului, străduindu-mă să-nchid uşa cu forţa.

Omul m-a privit nedumerit o clipă, apoi s-a umplut de culoare.

— Tu?! a exclamat. Dumnezeule! Ce se petrece?

— Ajută-mă să-nchid uşa asta, sau suntem morţi amândoi, am mârâit, continuând să-mping cu toată forţa pe care mi-o puteam aduna.

De cealaltă parte, vârcolacul s-a aruncat în ea, folosindu-şi întreaga greutate, exact în clipa când se repezea paznicul să m-ajute.

Uşa s-a deschis cu o bufnitură, azvârlindu-mă ca

pe-o păpuşă pe lângă paznic, care s-a repezit împleticindu-se dincolo de cealaltă uşă, spre locul lui din spatele pupitrului cu butoane, şi a căzut pe podea. Eu m-am izbit cu partea de sus a spatelui de gratiile uşii către culoar, şi din umăr mi-a izvorât brusc un val de imensă durere.

A urmat un mârâit, şi creatura care fusese Harley MacFinn a trecut pragul. Vârcolacul e lup în aceeaşi măsură în care e un velociraptor pasăre - concepţie de bază comună, rezultate finale total diferite. Avea peste un metru şaizeci până la partea de sus a umerilor încovoiaţi. Care erau mai laţi decât ai unui lup obişnuit, ca şi cum unui animal normal i s-ar fi adăugat vreo două sute cincizeci sau chiar trei sute de kilograme de muşchi. Blana era aspră, bogată, neagră ca noaptea, mată cu excepţia locurilor unde lucea de sânge. Urechile ciulite, zdrenţuite pe margini, erau îndreptate înainte. Avea botul prea larg pentru orice creaţie firească a naturii, cu o mulţime de dinţi, ochii arzători ai lui MacFinn în nuanţe de gri, şi îl acopereau din cap până-n picioare pete de sânge pe care-l vedeam negru din pricina elixirului. Membrele erau disproporţionate, deşi n-aş fi putut spune dacă mi se păreau prea lungi sau prea scurte - erau pur şi simplu nepotrivite. Întreaga înfăţişare a creaturii era nefirească, mustea de răutate, de ură şi de furie, şi aura forţei sale supranaturale îmi îndurera dinţii şi-mi zbârlea părul.

A intrat, privirea monocromă i-a alunecat pe lângă mine, apoi s-a-ntors la stânga cu o graţie infernală şi s-a repezit la paznic.

Omul a avut noroc. În timp ce se sălta în picioare, şi-a ridicat privirea, a văzut oroarea cu colţi şi s-a ghemuit instinctiv, cu un spasm. Reacţia l-a scos cu

câţiva centimetri în afara traiectoriei vârcolacului. S-a grăbit să se retragă târâş în spatele pupitrului său, unde nu-l mai puteam vedea.

Vârcolacul s-a întors şi l-a urmărit, încetinit de umerii săi laţi, strecuraţi cu greutate prin spaţiul îngust dintre perete şi pupitrul pe care l-a curbat spre exterior. Paznicul s-a ridicat cu o armă în mână, a luat o poziţie de tragere demnă de laudă şi a golit încărcătorul în ţeasta vârcolacului într-un interval de vreo trei secunde, umplând mica anticameră cu un zgomot de tunet şi stârnind ţipetele deţinuţilor din celule.

Monstrul a continuat să-nainteze. Gloanţele nu l-au deranjat mai mult decât e deranjat un luptător profesionist când îl izbeşte în frunte o muscă. Şi-a săltat capul în timp ce omul ţipa:

– Nu, nu, nu, nunununununununu!

Apoi a căzut asupra lui, sfâşiindu-l cu ghearele şi cu dinţii. Paznicul a-ncercat să se răsucească, să fugă deşi n-avea unde fugi, iar creatura i-a înfipt colţii în şale, împroşcând cu sânge. Omul a urlat şi s-a agăţat cu disperare de consolă, dar vârcolacul l-a făcut să se desprindă scuturându-şi cu putere capul de la stânga la dreapta şi l-a azvârlit pe podea, în spatele ei.

Nu l-am văzut murind. Dar am văzut cum ţâşnea sângele peste umerii încovoiaţi şi noduroşi ai creaturii, mânjind pereţii şi plafonul. I-am mulţumit cerului în tăcere când stacojiul a opacizat fereastra de plexiglas, deja deformată.

În clipa aceea, când durerea paralizantă îmi străpungea umărul, iar prizonierii îngroziţi strigau, cerşind îndurarea lui Dumnezeu sau pe-a lui Allah, am remarcat că vacarmului i se adăugase un zgomot nou. Când se sprijinise de consolă, paznicul declanşase

alarma, care urla cu entuziasm. Poliţaii aveau să sosească în goană, iar Murphy avea să-şi facă apariţia printre primii.

Vârcolacul continua să sfâşie trupul paznicului, iar eu speram că bietul om murise deja, scăpând de suferinţă. Pentru mine, cea mai bună soluţie ar fi fost să intru în zona de detenţie, să-nchid uşa blindată în urma mea şi să sper că monstrul avea să plece în restul clădirii. În arest aş fi avut timp să pun la punct o barieră, ceva care să-l împiedice să treacă prin uşă sau prin pereţi ca s-ajungă la mine şi la deţinuţi. Acolo m-aş fi putut apăra, aş fi putut aştepta dimineaţa fiind aproape sigur că aveam s-o văd. Era un plan inteligent. Asta ar fi trebuit să fac ca să-mi asigur supravieţuirea.

Însă eu m-am întors spre toiag şi spre partea opusă a încăperii, cu braţul întins.

— Vento servitas, am şuierat, silindu-mă să-mi canalizez spre exterior voinţa concentrată, şi un curent de aer stârnit brusc mi-a adus toiagul, închizând în acelaşi timp uşa blindată şi oferindu-le deţinuţilor captivi firava ei protecţie.

Mi-am prins toiagul în mâna întinsă şi m-am întors spre uşa cu gratii care mă ţinea închis în anticameră, cu vârcolacul.

Am înfipt toiagul între gratii şi am apăsat, ca şi cum aş fi vrut să le îndepărtez una de cealaltă. Dacă n-ar fi fost vorba decât de lemn şi de muşchii mei, de un asemenea efort s-ar fi ales praful. Însă toiagul unui vrăjitor e o unealtă care-l ajută să aplice nişte forţe, să le manipuleze, să le manevreze după bunul său plac. Aşa că n-am apăsat în toiag numai cu toată greutatea trupului meu, ci şi cu întreaga mea voinţă, cu întreaga mea putere de concentrare, şi m-am străduit să-mi

multiplic forţa cu care acţionam asupra barelor.

– Forzare, am şuierat. Forzare.

Metalul a-nceput să se tensioneze şi să se curbeze.

În spatele meu, vârcolacul a-nceput să se-agite cu furie. Am auzit plexiglasul spărgându-se şi am aruncat o privire peste umăr. Neînsemnata protecţie pe care mi-o oferea elixirul a dispărut şi câmpul vizual mi-a fost inundat de culoare. Botul negru al creaturii a căpătat o culoare mai caldă, un maroniu închis, mânjit cu stacojiu. Colţii erau o combinaţie între acelaşi stacojiu şi culoarea fildeşului. Ochii i s-au colorat într-o nuanţă de verde strălucitoare. Ferocitatea privirii a trecut dincolo de magia elixirului şi s-a concentrat asupra mea cu o intensitate care mi-a făcut toate instinctele să strige că moartea era acolo, că se pregătea să-mi sfâşie gâtul şi să-mi spintece trupul.

– Forzare! am strigat, împingând în baston cu toate puterile.

Barele s-au curbat la mijloc, dând naştere unei deschideri cu lăţimea de vreo treizeci de centimetri şi de două ori mai lungă. Consola s-a făcut ţăndări când a trecut prin ea vârcolacul, împroşcându-mă cu resturile ei şi umplându-mă de tăieturi minuscule, dureroase.

M-am avântat prin deschizătură fără să mă sinchisesc de umărul rănit, conştient numai că fiara era în spatele meu. Trupul mi s-a strecurat cu mai multă graţie decât aş fi fost în stare în circumstanţe care n-au nimic în comun cu panica, aproape ca şi cum m-ar fi purtat valul de aer din faţa creaturii. Şi pe urmă ceva mi s-a închis peste laba piciorului stâng şi pur şi simplu am încetat s-o mai simt.

Am căzut imediat pe podea, izbind-o cu bărbia destul de tare ca să-mi muşc limba până la sânge. M-

am uitat peste umăr şi am văzut vârcolacul cu una dintre cizmele mele în bot şi capul lat îndesat şi înţepenit în deschiderea dintre gratii. Îşi smucea trupul înainte şi înapoi, dar labele pline de sânge îi alunecau în dreapta şi-n stânga pe podeaua de mozaic. Incredibila lui forţă nu-i era de niciun folos în lipsa punctului de sprijin necesar ca să poată trece prin gratii de parcă ar fi fost din hârtie.

M-am auzit scoţând sunete disperate, animalice, cuprins de panică şi zvârcolindu-mă. Alarma suna acum în jurul meu, pretutindeni, şi auzeam strigăte şi paşi apropiindu-se în fugă. De lângă capetele barelor cădea praf şi vedeam cum, deşi nu se putea propti bine pe picioare, vârcolacul le smulgea încet din locaşurile lor.

Mi-am răsucit laba piciorului într-o parte şi într-alta, cu mintea plină de imagini oribile, în care nu mai aveam nimic sub gleznă. Apoi mi-am luat avânt şi am înaintat cu vreo doi metri. Mi-am privit piciorul şi am zărit un ciorap pătat de sânge înainte de a mă ridica şi de a mă repezi să-mi iau toiagul.

În urma mea, vârcolacul a urlat de ciudă şi a-nceput să se smucească în toate părţile. Probabil că scăpase de o bună parte din sângele de pe labe, fiindcă a smuls peretele de gratii în două secunde şi s-a repezit la mine.

Mi-am recuperat toiagul din lemn de frasin şi, cu el în faţă, m-am răsucit să-nfrunt creatura, înţepenindu-mi bine picioarele pe podea.

— Tornarius! am strigat, cu voce tunătoare, înălţând toiagul, iar creatura s-a năpustit, gata să-şi prăvălească asupra mea toată forţa trupului masiv.

Voiam să-i reflect întreaga putere şi întreaga inerţie, îndreptându-le asupra ei, forţă egală cu masa

înmulţită cu acceleraţia et cetera, dar îi subestimasem limitele şi diferenţa am suportat-o amândoi. Creatura s-a izbit, în aer, de o forţă solidificată ca barieră invizibilă, care i-a anulat inerţia şi a trântit-o pe podea.

Însă o forţă aproximativ egală a acţionat şi asupra mea - iar eu eram, probabil, de cinci ori mai uşor decât vârcolacul. Am zburat, cu spatele înainte, ca o floricică de porumb luată de o pală de vânt neaşteptată, până în colţul unde îşi schimba culoarul direcţia, ducând către Investigaţiile Speciale. Din fericire, m-am lovit mai întâi de podea, am ricoşat, m-am rostogolit şi m-am izbit în cele din urmă de perete, recunoscător fiindcă mă oprisem şi cu durere în tot trupul. În timpul tumbei îmi pierdusem toiagul. Simţeam răceala mozaicului lipit de obraz.

L-am zărit pe vârcolac revenindu-şi, concentrându-şi privirea arzătoare asupra mea, apoi luând-o la fugă pe coridor. Durerea era atât de puternică încât nu puteam aprecia frumuseţea pură a creaturii, sălbăticia ei, graţia mai presus de fire, iuţeala mişcărilor. Era vânătorul perfect, ucigaşul perfect, rapid şi puternic, necruţător şi letal. Nu era de mirare că pierdusem lupta cu o fiinţă atât de magnific de primejdioasă. Nu-mi plăcea să părăsesc lumea, dar cel puţin nu fusesem înfrânt de vreun trol nemernic sau de vreun vampir arţăgos, cu crize de anxietate. Şi-aveam de gând să privesc creatura în faţă.

Am tras în piept ceea ce trebuia să fie ultima mea răsuflare, fixând cu ochi mari vârcolacul care se năpustea asupra mea.

Aşa că am văzut-o cât se putea de clar pe Murphy coborându-şi către mine privirea de un albastru

limpede precum cristalul, care mă ţintuia prin ceea ce mai rămăsese din efectul elixirului. M-a săgetat cu asprime şi s-a postat între mine şi monstru, în poziţie de tragere, înălţându-şi arma într-un gest inutil de apărare.

— Murphy! am urlat eu.

Şi fiara a ajuns la noi în clipa următoare.

M-am străduit să-mi fac trupul paralizat să reacţioneze, să mă ridic, să dezlănţui fiecare dram de magie de care puteam dispune ca s-o apăr de Murphy, fără să mă sinchisesc de consecinţe.
N-am fost în stare.
Vârcolacul gonea pe coridor, mai repede decât aş fi crezut vreodată că putea să se mişte ceva atât de masiv. Ghearele i se- figeau în dalele de mozaic ca-n argilă moale. În jurul lui se cutremurau pereţii, ca şi cum simpla sa prezenţă ar fi fost de-ajuns ca să şubrezească realitatea. Saliva i se prelingea din bot înspumată şi pătată de sânge, iar în ochii verzi îi sticlea o furie infernală.
Murphy n-avea mai mult de un metru cincizeci şi cinci, aşa că vârcolacul o depăşea în înălţime şi ochii lui erau la acelaşi nivel cu ai ei. Purta din nou blugi, bocanci, o cămaşă de flanel cu mânecile suflecate până deasupra coatelor şi o basma în jurul gâtului. Nu se fardase şi nu-şi pusese bijuterii şi, fără cercei, lobii urechilor îi păreau bizar de golaşi şi de vulnerabili. Scurt şi ciufulit, părul îi atârna până sub frunte şi, când a ridicat arma, şi-a împins buza de jos în afară şi a suflat, îndepărtându-şi bretonul din faţa ochilor. Când vârcolacul a ajuns la zece metri distanţă, a început să tragă - inutil. Creatura nu se sinchisise nici măcar de gloanţele trase în ţeasta ei de la o distanţă mult mai mică.
În clipa aceea m-au frapat trei lucruri.
În primul rând, arma lui Murphy nu era obişnuitul Colt semiautomat, de mare calibru, pe care-l avea de obicei asupra ei. Era mai mică, mai lucioasă, cu lunetă.
În al doilea rând, focurile de armă au răsunat scut,

tăios, phiu, phiu, phiu, în loc de mult mai obişnuitul pac, pac, pac.

În al treilea rând, când primul glonţ l-a nimerit în piept, a curs sânge, şi vârcolacul s-a clătinat şi s-a încovoiat, ca şi cum ar fi fost surprins. Pe urmă, când al doilea şi al treilea glonţ i s-au înfipt în piciorul din faţă, laba i-a alunecat şi s-a poticnit. A mârâit, şi-a folosit inerţia ca să-şi schimbe direcţia, şi-a lăsat capul în jos şi s-a repezit în perete, spărgându-l şi ajungând în încăperea alăturată.

Eu şi Murphy am rămas pe coridorul îmbâcsit de praf, cu alarma urlând a jale în fundal. Ea s-a lăsat să cadă lângă mine.

— Şi eu, care i-am spus mătuşii Edna că n-o să am niciodată ce face cu cerceii ăştia, a murmurat. Hristoase, Dresden, eşti plin de sânge. Cât de grav e?

I-am simţit mâna alunecând în interiorul salopetei mele albastre, printr-o ruptură imensă, pe care n-o observasem până atunci, şi palma ei mi s-a plimbat pe piept şi pe umeri, convingând-o că numi fusese atinsă nicio arteră.

— Apropo, eşti arestat.

— Sunt OK, sunt OK, am gâfâit, după ce mi-am recăpătat răsuflarea. Ce naiba s-a-ntâmplat? Cum ai făcut asta?

Murphy s-a ridicat în picioare, şi-a luat arma, a săltat-o până la jumătatea distanţei către poziţia de tragere şi s-a apropiat tiptil de gaura din peretele traversat de vârcolac. De undeva, din încăperea alăturată, se auzea că erau distruse obiecte, bufniturile se amestecau cu mârâituri furioase.

— Ai dreptul să nu spui nimic. Tu ce crezi că s-a-ntâmplat, idiotule? Ţi-am citit raportul. Îmi fac singură muniţia pentru competiţiile de tir, aşa că azi-noapte

am avut grijă să-mi fac gloanţe de argint. Dar nu sunt decât de calibrul douăzeci şi doi, aşa că va trebui să-i trag unul în ochi ca să-l lichidez. Dacă poate fi omorât astfel.

— Douăzeci şi doi? m-am mirat, cu răsuflarea încă tăiată. N-ai putut să le faci de treizeci şi opt sau de patruzeci şi patru?

— Nemulţumire şi văicăreală, a ripostat ea, mârâind. Ai dreptul la un avocat. Nu-mi fac gloanţe pentru luptă, n-am tot ce trebuie pentru calibre mari. Mulţumeşte-te cu ceea ce există.

M-am ridicat cu greu în picioare şi m-am sprijinit de perete, lângă gaura zdrenţuită. De pe coridor se auzea zgomot de paşi, se apropiau de noi în fugă.

— Nu-mi vine să cred că m-arestezi. Ce e dincolo de peretele ăsta?

— Arhive, mi-a răspuns ea, aducându-şi pistolul în dreptul găurii. O grămadă de birouri cu registre vechi şi de computere. Toţi cei care lucrează acolo au plecat acasă de câteva ore. Cum reacţionează creatura asta la gaz lacrimogen?

— Împroaşc-o cu el şi pe urmă-ţi spun, am bombănit, şi ea mi-a aruncat o privire cruntă.

— Dresden, stai jos până când te pot închide undeva unde-o să fii în siguranţă şi chem un doctor să se ocupe de tine.

— Murph, asculţi ce spui? Suntem blocaţi în aceeaşi clădire cu una dintre cele mai cumplite creaturi care există, iar tu continui să-ncerci să m-arestezi. Încearcă să priveşti în perspectivă.

— Dormi cum ţi-ai aşternut, nemernicule. Murphy a ridicat pe urmă vocea, fără să-şi ia ochii de la gaura din perete. Carmichael! Vino încoace! Vreau patru oameni la uşile Arhivei şi pe ceilalţi aici, cu mine.

Rudolph, vino să-l iei pe Dresden şi să-l duci în birou, să nu ne-ncurce. Mi-a privit cu asprime încheieturile mâinilor, de care încă mai atârnau cătuşele puse de ea cu o noapte înainte. Hristoase, Dresden, ce s-a-ntâmplat cu tine şi cu cătuşele mele?

Pe coridor s-a revărsat un val de poliţişti - mai ales tipi în civil, de la Investigaţiile Speciale. Unii aveau pistoale, iar alţii puşti cu aer comprimat, pentru înăbuşirea revoltelor. Mi s-a-nceţoşat vederea, oscilând între tonuri de gri şi gama completă a culorilor, în timp ce-mi zvâcneau nervii, întărâtaţi de adrenalină. Probabil că-ncepea să dispară efectul elixirului; oricum, cele mai multe şi-l pierd după vreo două minute.

M-am trecut în revistă. Dinţii vârcolacului îmi crestaseră laba piciorului prin cizmă. Mă durea, iar sângele îmi îmbibase ciorapul. Dacă mă puneam în mişcare, aveam să las pe podea urme roşii. Îmi muşcasem limba şi simţeam gustul sângelui, ar fi trebuit să-l scuip sau să-l înghit. L-am înghiţit. Fără comentarii, vă rog. Cea mai mare parte a spatelui îmi era amorţită, iar cealaltă mă durea al naibii de tare. Şi fireşte că umărul rănit îmi pulsa cu atâta violenţă încât abia mă puteam ţine pe picioare.

– Ticălosul ăla mi-a mestecat bunătate de cizmă, am bombănit şi, nu ştiu din ce motiv, propria mea afirmaţie mi s-a părut incredibil de amuzantă.

Poate văzusem prea multe pentru o singură seară, dar, indiferent care-ar fi fost cauza, am izbucnit în hohote de râs, gâfâind printre ele.

Carmichael m-a tras înapoi. Extenuarea şi încordarea îi înroşiseră faţa rotundă şi cravata cu pete de mâncare îi atârna, largă, în jurul gâtului. M-a dat în grija unui poliţist tânăr, arătos, pe care nu l-am

recunoscut. Probabil nou în echipa de Investigaţii Speciale. M-am sprijinit de el şi am continuat să râd, incapabil să mă opresc.

— Du-l în birou, Rudolph, a zis Carmichael. Ţine-l acolo, la adăpost. Îi aducem un doctor imediat ce luăm lucrurile sub control.

— Iisuse Hristoase! a exclamat novicele, cu ochii mari şi cu părul lui negru, scurt, pudrat cu praf de tencuială. Avea vocea crispată, încărcată de panică, şi, în ciuda tinereţii sale, gâfâia de două ori mai tare decât veteranul Carmichael. Ai văzut pe monitoarele de supraveghere, nu? Ce i-a făcut creatura sergentului Hampton?

Carmichael l-a înşfăcat de pieptul cămăşii şi l-a zgâlţâit.

— Cască bine urechile, bobocule, i-a spus, cu voce aspră. E încă aici, în libertate, aşa că ne poate da gata şi pe noi la fel de repede ca pe Hampy. Tacă-ţi fleanca şi execută ordinele!

— D…da, a răspuns Rudolph. Şi-a îndreptat spatele şi-a început să se-ndepărteze de arhive, trăgându-mă după el cu o smucitură. Oricum, tipul ăsta cine e?

Carmichael m-a măsurat cu o privire aspră.

— E ăla care ştie. Dacă-şi revine şi spune ceva, ascultă-l.

Pe urmă a luat una dintre puştile cu aer comprimat şi s-a îndreptat cu paşi apăsaţi spre locul unde Murphy se pregătea să conducă un grup de poliţişti prin gaură, în căutarea vârcolacului. Le dădea instrucţiuni, pentru cazul în care ea ar fi fost scoasă din luptă: unul dintre ei trebuia să-i ia pistolul şi să-ncerce să-i tragă creaturii un glonţ în ochi.

Pe jumătate târându-mă, bobocul m-a condus dincolo de cotul coridorului şi apoi mai departe, către

biroul Investigaţiilor Speciale. Am chicotit în tot acest timp, cu ochii la picioarele mele şi la şirul de urme însângerate din spatele meu. Ceva mă sâcâia, dincolo de nebunie şi de râs, undeva, unde un colţ sfios şi raţional al minţii mele aştepta cu răbdare să se îndrepte atenţia conştientului meu către o idee importantă, pe care-o separase. Era ceva despre sânge.

— Nu e real, psalmodia Rudolph, din mers, pentru sine însuşi. Nu e real. Iisuse Dumnezeule, nu e decât un truc pentru novici. O farsă. Asta trebuie să fie.

Duhnea, avea un miros stătut, de transpiraţie şi de spaimă, şi tremura îngrozitor. Îi simţeam tremurul în braţul de care mă ţinea.

Cred că groaza lui m-a ajutat să văd dincolo de isteria mea, s-o înfrâng, să-mi regăsesc controlul. Tânărul m-a tras în biroul Investigaţiilor Speciale, şi m-am împiedicat de canapeaua veche, desfundată, aflată chiar lângă intrare. M-am străduit să-mi recapăt răsuflarea în vreme ce bobocul, după ce-a trântit uşa, a-nceput să măsoare locul cu pasul, cu ochii bulbucaţi şi respirând şuierat, cu greutate.

— Nu e real, a spus. Dumnezeule, aşa ceva nu e cu putinţă.

— Hei, am reuşit să articulez, un minut mai târziu, făcând eforturi ca să ignor tot ce mă răvăşea - lacrimi, vânătăi, poate o luxaţie sau chiar două, fiorul rece care mă străbătea când starea de şoc ameninţa să mă reia în stăpânire, coastele care mă dureau de prea mult râs şi tot restul.

Bobocul nu m-a auzit.

— Hei, Rudy, am repetat, cu glas ceva mai puternic, şi puştiul şi-a îndreptat privirea spre mine, părând uluit fiindcă vorbisem. Apă, am adăugat.

Trebuie să beau puţină apă.

— Apă, da, a zis el, s-a răsucit pe călcâie şi s-a dus la dozator aproape alergând.

Mâinile îi tremurau atât de tare încât a strivit primele două pahare conice, de hârtie, luate din distribuitor, dar a reuşit să-l umple pe al treilea.

— Eşti tipul ăla. Şarlatanul.

— Vrăjitorul, l-am corectat, cu vocea scrâşnindu-mi. Harry Dresden.

— Dresden, exact, a zis el, şi mi-a adus paharul de hârtie.

L-am luat şi mi-am aruncat tot lichidul în faţă. Era un şoc rece, un alt şoc menit să mă readucă de pe tărâmul chicotelilor şi a zvâcnirii terminaţiilor nervoase, şi m-am agăţat cu disperare de fiecare fărâmă de raţiune. Pe urmă i-am înapoiat paharul.

— Încă unul, ca să-l beau.

S-a uitat la mine de parcă m-ar fi crezut nebun (şi cine-ar putea spune că nu eram, ei?) şi s-a dus să-mi umple un alt pahar cu apă. Am băut cu lăcomie şi-am început să-mi ordonez ideile.

— Sânge, Rudy, am zis. E ceva legat de sânge.

— Dumnezeule, a gâfâit el, cu albul ochilor sticlos. Hampton era plin de sânge. Sânge în toată încăperea, împroşcat pe plexiglas şi pe camera de supraveghere. Sânge, blestematul ăla de sânge era peste tot. Ce naiba e creatura aia?

— Încă un reprezentant dur al răului. Dar sângerează, am adăugat.

M-am agăţat de idee şi în creier mi s-a stârnit un vârtej, aducându-mă la o concluzie importantă.

— Sângerează. Murphy l-a împuşcat şi i-a ţâşnit sângele, a împroşcat podeaua.

Am sorbit apa rămasă şi m-am ridicat.

— Sângerează, şi eu pot să-l prind.

Am ridicat pumnul, l-am agitat sfidător deasupra capului şi am trecut cu paşi mari pe lângă uluitul Rudolph.

— Hei, a murmurat. Poate-ar fi mai bine să stai jos. N-arăţi prea bine. Şi, cumva, eşti totuşi încă arestat.

— Acum nu pot fi arestat. N-am timpul necesar.

Am înaintat de-a lungul şirului de compartimentări şi de birouri până am ajuns în încăperea ocupată de Murphy. Era mică, cu pereţi din panouri ieftine, de lemn, şi cu o uşă veche, de lemn şi ea, dar însemna mai mult decât avea oricine altcineva din acel departament defavorizat. În locul plăcuţei identificatoare de pe toate celelalte uşi din clădire, pe a ei trona un dreptunghi de hârtie lipit cu bandă adezivă, ca suport pentru o înşiruire de majuscule caligrafiate îngrijit, cu cerneală neagră, pentru a alcătui cuvintele: „LOCOTENENT KARRIN MURPHY, INVESTIGAŢII SPECIALE”. Mai marii poliţiei refuzau achiziţionarea unei plăcuţe cu numele şefului echipei de Investigaţii Speciale, ca mod de a-i reaminti acestuia că n-avea să-şi ocupe poziţia destul de multă vreme ca să i se acorde vreo importanţă. Mai jos de bucata de hârtie fusese plasată, pieziş, o etichetă autocolantă pe care scria: „NEPOFTIŢII VOR FI UCIŞI ŞI MÂNCAŢI”.

— Sper că nu şi-a lăsat computerul deschis, am murmurat, intrând în biroul ei.

Mi-am rotit privirea în jurul micului spaţiu perfect ordonat şi m-am grăbit să-mi recuperez bagheta distrugătoare, brăţara, amuleta, arma de foc şi celelalte obiecte pe care le avusesem asupra mea în momentul arestării şi care ajunseseră pe masa de lucru, lângă computer. Acesta din urmă era deschis.

Monitorul a tuşit când mi-a trecut mâna prin apropierea lui, apoi s-a înălţat un norişor de fum, urmat de o scânteie strălucitoare, undeva, în carcasa de plastic a PC-ului propriu-zis.

Am tresărit, mi-am adunat lucrurile, mi-am pus cu degete tremurătoare brăţara-scut, mi-am trecut peste cap lănţişorul pentagramei care-mi era amuletă, mi-am îndesat pistolul în buzunarul salopetei şi am strâns cu fermitate bagheta distrugătoare în mâna dreaptă, fiindcă partea dreaptă a corpului emite energiile.

— N-ai văzut nimic, Rudy. OK?

Uluit, bobocul se holba la mine şi la computerul fumegător.

— Ce-ai făcut?

— Nimic. Nu m-am apropiat de birou şi n-am făcut absolut nimic, asta e povestea mea şi mi-o menţin până-n pânzele albe, am bombănit. Ai luat paharul ăla de hârtie? Bun. Nu mai am nevoie decât de-un animal împăiat.

S-a holbat din nou la mine.

— Ce... ce-ai spus?

— Un animal împăiat, omule! am zbierat. Nu deranja un vrăjitor când îşi pregăteşte vrăjile!

Am râs pe înfundate, riscând să redeclanşez, cu toată forţa, isteria care continua să pândească într-un cotlon al fiinţei mele, aşa că i-am barat calea încruntându-mă cu ferocitate. Sărmanul Rudolph a fost martorul succedării celor două expresii, a pălit ceva mai mult şi a făcut vreo doi paşi înapoi, îndepărtându-se de mine.

— Ascultă, am spus. Carmichael încă mai are câteva jucării în birou, nu? Ştii, pentru copiii care-şi aşteaptă părinţii.

— Ăă, a răspuns bobocul. Eu, ăă...

Mi-am fluturat bagheta distrugătoare.

— Du-te să vezi!

Aici, puştiul ar fi putut probabil apela la orice scuză, dar părea suficient de dornic să-mi asculte instrucţiunile. S-a răsucit pe călcâie, a dat buzna în încăperea principală şi a-nceput să caute cu frenezie în birourile descuiate.

Am ieşit şi eu, şchiopătând, şi am aruncat o privire peste umăr, la urmele însângerate lăsate de ciorapul meu pe mocheta gri. Pe măsură ce pierdeam sânge, mi se făcea tot mai frig. Rana nu era gravă, dar se afla la extremitatea de jos a trupului meu de o înălţime considerabilă şi, dacă nu reuşeam să opresc sângerarea cât de curând, aş fi putut avea probleme.

Trebuia să m-aplec şi să mă uit cu mai multă atenţie la piciorul meu rănit, dar, când am dat s-o fac, m-am clătinat şi m-am împleticit într-un mod de-a dreptul periculos, drept care m-am gândit că era de preferat s-aştept până când o putea face altcineva. Mi-am îndreptat spatele şi am respirat de mai multe ori adânc.

Toată povestea mă sâcâia, lipsea o verigă, dar să fiu al naibii dacă-mi dădeam seama care.

— Încă n-ai găsit animalul, Rudy? am strigat.

Mâna bobocului a ieşit dintr-un compartiment minuscul, ţinând un căţel Snoopy de pluş.

— Ăsta e bun?

— Perfect! am exclamat, încântat şi ameţit.

Iar în clipa următoare s-a dezlănţuit iadul.

De pe coridor s-a auzit un urlet pe care nu l-ar fi putut scoate o fiinţă omenească, plin de atâta ură şi furie demenţială încât mi s-a-ntors stomacul pe dos şi mi s-au cutremurat măruntaiele. Au urmat focuri de armă, nu distincte, ci ca un tunet neîntrerupt. Gloanţele au trecut prin zid şi-au spart două geamuri din biroul Investigaţiilor Speciale.

Îmi simţeam sfârşitul aproape, eram epuizat şi pe jumătate nebun de spaimă. Mă durea tot corpul. Mi-era imposibil să mă concentrez ca să-i pot ţine piept monstrului, nu aveam nici forţa necesară. Ar fi fost mai simplu să fug, să-mi fac un plan şi să mă-ntorc odată ce-aveam să mă simt mai puternic. Mi-aş fi putut lua revanşa. E greu să-nfrângi un vrăjitor care-şi cunoaşte duşmanul şi e pregătit să-l înfrunte. Era cel mai inteligent mod de acţiune.

Numai că n-am fost niciodată renumit pentru modul meu raţional de abordare a problemelor. Am strâns mai tare în mână bagheta distrugătoare şi-am început s-absorb toată forţa pe care-o puteam găsi, asimilând propria mea groază din clipele abia trecute, adunând nebunia cu care hohotisem, culegând tot curajul care-mi rămăsese şi punându-l în ceaun, cu toate celelalte. Forţa a năvălit în mine, puritate a sentimentelor, energii complexe ale voinţei, încăpăţânare în stare brută, toate amalgamate într-un singur câmp, într-o aură invizibilă pe care-o simţeam înconjurându-mi pielea, furnicându-mă. M-am cutremurat, am alungat durerea rănilor, extazul puterii mi-a cuprins senzaţiile în îmbrăţişarea lui ameţitoare. Eram ca un balon umflat. Mă încărcasem cu putere. Am respirat adânc, calm.

Pe urmă m-am întors pur şi simplu spre perete şi

mi-am îndreptat spre el bagheta.

— Fuego, am mârâit.

Forţa a ţâşnit din baghetă ca un şuvoi de lumină stacojie, a carbonizat o bucată rotundă de perete, cu diametrul de aproape doi metri, preschimbându-l în praf şi cenuşă spulberate în aer. Am trecut prin golul rămas, dorindu-mi pentru o clipă să fi purtat pardesiul, de dragul spectacolului.

Scena de pe culoar părea desprinsă din iad. Doi poliţişti îl aduceau spre mine pe un al treilea, în timp ce alţi trei, înarmaţi cu puşti, trăgeau cu frenezie într-o ţintă de dincolo de colţ. Cred că salvatorii n-avuseseră timp să vadă că trupul pe care-l târau după ei, scoţându-l din zona luptei, nu mai avea cap.

Unul dintre poliţişti a ţipat când i-a percutat puşca în gol şi ceva pe care nu l-am putut vedea l-a smucit, trăgându-l mai în faţă şi apoi după colţ - şi l-am pierdut din vedere. Au urmat un ţipăt groaznic şi un jet de sânge, şi cei doi trăgători rămaşi au intrat în panică şi au rupt-o la fugă pe culoar, către mine.

Vârcolacul a apărut după colţ, în urmărirea lor, l-a trântit pe unul şi l-a spintecat cu ghearele de-a lungul şirei spinării, cu o mişcare simplă, brutală, care i-a lăsat victima zvârcolindu-se pe dalele însângerate, dar lui nici măcar nu i-a încetinit goana. L-a fixat cu privirea pe al doilea bărbat, un poliţist în civil de la Investigaţiile Speciale, şi i-a retezat un tendon de la genunchi dintr-o singură muşcătură. L-a lăsat urlând pe podea şi s-a repezit către cei doi care se retrăgeau, încă târând cu frenezie mortul după ei.

Am făcut un pas înainte, ajungând între fugari şi fiară, şi am înălţat bagheta distrugătoare.

— Eu sunt de altă părere, băieţaş.

Vârcolacul s-a ghemuit, mişcându-şi trupul masiv

cu o graţie infernală, cu capul leoarcă de sânge, ca şi labele din faţă. I-am văzut ochii dilatându-se şi muşchii înnodându-se sub blana de un maro închis. Puterea mi s-a adunat în pumn, roşie, strălucitoare, şi întreaga mea baghetă a devenit de un alb incandescent. Energia a clocotit în mine când m-am pregătit să dezlănţui iadul asupra lui. Mă dureau dinţii şi mi se zbârlise părul. Mi-am încordat muşchii, reţinând totul până când aveam să pun în lovitură întreaga energie, până la ultima fărâmă.

Şi-atunci am auzit acel phiu, phiu, phiu al micului pistol de tir al lui Murphy, şi-o coapsă din spate a vârcolacului a zvâcnit, împroşcând jeturi mărunte de sânge. Pe culoarul scurt, creatura s-a uitat în spate întorcându-şi brusc capul, şi tot trupul i s-a răsucit, urmând mişcarea, mai iute ca un şarpe. Un val de muşchi uriaşi, un urlet de furie, şi vârcolacul a dispărut.

Am înjurat şi am fugit pe urmele lui. Poliţistul cu tendonul genunchiului tăiat zbiera pe podea, iar cel cu şira spinării sfâşiată se zvârcolea sufocându-se, neizbutind să-şi mai umple plămânii cu aer. M-a inundat o furie roşie care, a înţeles o parte estompată a minţii mele, făcea parte atât din fiara înnebunită de sânge cât şi din mine însumi.

Am ajuns dincolo de colţ la timp ca s-o văd pe Murphy, în picioare în faţa unui vălmăşag de trupuri, trăgând din nou în monstru. Care a mârâit, şi ea a dispărut sub trupul lui masiv.

– Nu! am strigat, năpustindu-mă spre ei.

Carmichael mi-a luat-o înainte. Pântecul lui rotofei fusese spintecat. Avea costumul ieftin plin de sânge, dar cravata cu pete de mâncare îi rămăsese, cumva, neatinsă. Pe faţa cumplit de palidă i se aşternuse un

soi de concentrare la care nu se poate ajunge decât în pragul morţii. Ţinea în mâini una dintre puştile cu aer comprimat, îndoită şi răsucită, şi s-a azvârlit în spatele vârcolacului ca şi cum de când trecuse de vârsta agilei tinereţi nu ar fi adunat în plus vreo douăzeci şi cinci de kilograme şi cam tot pe-atâţia ani. Şi-a înţepenit puşca între fălcile creaturii, care însă s-a răsucit şi l-a izbit de perete cu un zgomot îngreţoşător de oase strivite, făcând să-i ţâşnească din gură un jet de sânge.

Murphy a alunecat dintre labele fiarei sprijinită pe omoplaţi şi pe fese, cu faţa ei dulce, de majoretă şefă, schimonosită de o nemăsurată furie. Şi-a proptit ţeava armei minuscule sub bărbia fiarei. I-am văzut mâinile încordându-se pe trăgaci. Dar, în loc de o străfulgerare de lumină şi un vârcolac mort, au urmat numai un urlet al alarmei şi o expresia şocată a femeii. Rămăsese fără gloanţe.

— Murphy! am strigat. Rostogoleşte-te!

Ea m-a văzut cu bagheta distrugătoare şi a făcut ochii mari. Vârcolacul şi-a scuturat umerii, descotorosindu-se de leşul lui Carmichael şi colţii lui au rupt în două puşca, cu zvâcniri ale capului în stânga şi-n dreapta. Murphy s-a rostogolit pe mozaic şi apoi prin gaura făcută în perete de monstru.

Fălcile acestuia au clămpănit în urma ei, ratând-o, apoi capul i s-a-ntors ca să mârâie la mine. Am văzut lumina stacojie reflectându-i-se în ochi şi am concentrat toată furia lumii în vârful baghetei.

— Fuego! am strigat.

Imaginea reflectată în ochii fiarei a strălucit într-un alb de explozie nucleară, în faţa unei siluete înalte şi zvelte, conturată din umbre negre, şi am văzut un torent de energie de lăţimea şoldurilor mele

năpustindu-se pe coridor ca o lance de lumină roşie şi izbind vârcolacul. A însoţit-o sunetul, un răget demn de un trup cât un munte, pe lângă care focurile de armă şi urletele serii păreau şoaptele unor copii.

Forţa a ridicat vârcolacul, l-a azvârlit pe deasupra oamenilor care gemeau pe podea, prin uşa blindată, prin uşa celulei aflate chiar în faţa ei şi apoi, prin zidul exterior, de cărămidă, afară, în noaptea din Chicago. Dar asta n-a fost tot. Lancea forţei acumulate a dus creatura dincolo de stradă şi a trecut-o prin ferestrele clădirii abandonate de vizavi şi prin mai mulţi alţi pereţi interiori, zdruncinaţi pe rând de câte un tunet de cărămidă spartă. Înainte de stingerea focului roşu, am văzut partea opusă a acelei construcţii şi, prin gaura lăsată de vârcolac, luminile din cvartalul alăturat.

Am rămas, în picioare, pe coridorul împroşcat cu sânge, plin de gemetele răniţilor şi de urletul alarmei. Sirenele maşinilor de salvare se auzeau prin gaura cu margini zdrenţuite din peretele exterior. De pe podeaua celulei traversate de creatură s-a ridicat un negru tânăr, s-a holbat la gaura din zid cu gura căscată, apoi a luat-o în sens invers pe firul distrugerii şi a ajuns pe culoar, alături de mine.

– Drace, a spus, în şoaptă, ca şi cum ar fi rostit un cuvânt sacru.

Murphy a ieşit prin gaura din peretele Arhivei şi s-a lăsat pe podea, gâfâind. I-am văzut pielea antebraţului umflată, deformată de un capăt de os rupt. A rămas întinsă, respirând greu şi uitându-se la Carmichael, care nu mai era decât un cadavru stâlcit.

Preţ de câteva clipe, n-am fost în stare decât să mă uit în jur, cu gura căscată. În perete mai era încă o gaură, prin care probabil că se reîntorsese vârcolacul

pe coridor, plasându-se între cele două grupuri de poliţişti, care nu putuseră trage în el fără să rişte să se-mpuşte unii pe alţii. Sau poate trăseseră. O parte dintre cei căzuţi păreau răniţi de gloanţe.

Şi, detaşându-se de pe fundalul sirenelor, al gemetelor şi al zgomotelor oraşului din vremea nopţii, de afară s-a auzit un urlet prelung, furios.

— Nu e cu putinţă, am murmurat.

Îmi simţeam picioarele moi, ca de cârpă, dar am făcut stânga-mprejur şi am trecut dincolo de colţ, unde mă aştepta Rudy, privind cu ochi holbaţi şi ţinând paharul de hârtie într-o mână şi pe Snoopy, câinele de pluş, în cealaltă. I-am luat pe amândoi şi m-am întors la a doua gaură făcută de vârcolac.

Am găsit imediat ceea ce căutam - sânge pe partea interioară a găurii, în locul pe unde pătrunsese creatura în perete. Era mai vâscos şi mai negru decât cel omenesc, şi l-am adunat în paharul de hârtie înainte de a reveni pe coridor.

Am curăţat un loc cu talpa piciorului, mi-am pus bagheta jos, mi-am scos creta şi am desenat un cerc pe podea. Rudolph s-a apropiat de mine, cu privirea zvâcnindu-i în toate părţile, de la un cadavru înfiorător la altul şi la petele de sânge împroşcat.

— Ei, tu. Dumnezeule! Ce faci?!

L-am trântit pe Snoopy în mijlocul cercului şi l-am mânjit cu sângele vârcolacului pe ochi şi pe gură, pe urechi şi pe nas.

— Taumaturgie, am răspuns.

— Ce...?

— Vrăji, l-am lămurit, ursuz. Creez o legătură simbolică între un obiect mic, am adăugat, arătându-l pe Snoopy cel de pluş, şi un animal mare. Ceea ce fac la scară redusă se petrece şi la scară mare.

— Vrăji, a repetat el.

I-am aruncat o privire.

— Du-te la parter. Trimite-i aici pe oamenii de la salvare, Rudy. Du-te. Trimite-i aici, sus, s-ajute răniţii.

S-a uitat de la jucăria mânjită de sânge la mine şi capul i-a zvâcnit scurt, în semn că înţelesese. Pe urmă mi-a-ntors spatele şi a plecat în fugă.

Mi-am reîndreptat atenţia asupra vrăjii de care mă ocupam. Trebuia să-mi ţin furia departe de lucrarea mea magică. Nu-mi puteam permite să-mi umplu sufletul cu durere, cu furie şi cu gânduri de răzbunare a morţilor, la suferinţa familiilor lor. Dar, Dumnezeu mi-e martor, nu-mi doream nimic mai mult decât s-arunc creatura aia în foc şi s-aud cum arde undeva, afară.

Am încercat să-mi aduc aminte că nu era vina lui MacFinn. Se afla sub puterea unui blestem. Uciderea lui nu i-ar fi adus înapoi pe oamenii de pe coridoarele însângerate. Dar ar fi împiedicat omorârea altora în acea noapte.

Ceea ce puteam face şi fără să-l omor pe el.

Privind în retrospectivă, să nu-l ucid a fost o idee bună. Pentru o asemenea vrajă ar fi fost nevoie de foarte multă energie - cu siguranţă de mai multă decât aveam eu. Probabil că m-aş fi sinucis străduindu-mă să-i vin de hac vârcolacului. Ca să nu mai spun că o asemenea faptă ar fi nemulţumit Consiliul Alb - deşi, practic, în clipa aceea MacFinn nu era fiinţă omenească. Uciderea monştrilor nu era luată de obicei în seamă, nu se bucurau de aceeaşi clemenţă.

În schimb, pe măsură ce mi se estompa vederea, am început să psalmodiez silabe fără sens cu voce joasă, ca pe un refren muzical, concentrând energia de care aveam nevoie în interiorul cercului din jurul

meu. Abia mai târziu aveam să-mi dau seama că alesesem tema muzicală din Peanuts ca să fredonez:

— Ubriacha, ubrius, ubrium.

Am rupt o fâşie din salopeta mea murdară de sânge şi am legat-o peste ochii şi urechile lui Snoopy. Pe urmă am legat capetele de drăgălaşele lui lăbuţe pufoase. Pe urmă i-am legat gura, ca şi cum i-aş fi pus botniţă.

Am urmărit vraja prinzând formă şi, când a fost gata, am eliberat energia, am întrerupt imediat cercul şi am simţit-o scurgându-se în noapte, plecând pe urmele sângelui către vârcolac, spiralându-se în jurul lui, orbindu-i ochii, astupându-i urechile, strângându-i-se în jurul fălcilor şi silindu-l să le închidă, paralizându-i labele cu gheare. Vraja avea să-l stânjenească şi să-l deruteze şi, speram, să-l forţeze să se ascundă într-un loc unde nu-l putea deranja nimeni, împiedicându-l astfel să-şi reverse furia asupra locuitorilor oraşului. Şi avea să dureze până în zori. Energia s-a prelins din mine, m-a lăsat secătuit, epuizat, ameţit.

Şi apoi am văzut în jur o mulţime de oameni, infirmieri de pe ambulanţe, în uniformele lor, poliţişti şi paramedici şi pompieri, oh, cerule. M-am ridicat din cerc, mi-am înşfăcat bagheta şi m-am îndepărtat târşâindu-mi picioarele aproape orbeşte.

Am trecut uluit pe lângă cadavrul lui Carmichael. Aplecată deasupra lui, Murphy se legăna uşor, plângând şi tremurând, în timp ce un bărbat încerca să-i pună o pătură pe umeri. Nu m-a observat. Mort, Carmichael părea relaxat. În minutul următor m-am întrebat dacă avea familie, dacă o soţie avea să-i ducă dorul. Murise salvând-o pe Murphy de fiară. O moarte eroică.

În clipa aceea, totul mi se părea atât de găunos. Să fii erou n-avea sens. Mă simţeam ars pe dinăuntru, ca şi cum focul pe care-l azvârlisem asupra creaturii mi-ar fi mistuit toate sentimentele pătrunse de blândeţe, lăsând în urmă un teren părăginit, în care nu puteau încolţi decât celelalte, străbătute de firul roşu al violenţei. Am trecut de Murphy şi de Carmichael împleticindu-mă, le-am întors spatele şi am ieşit din clădire, înţelegând, vag, că, în toată zăpăceala, aveam foarte mari şanse să ajung înapoi, în locul unde mă aşteptau Susan şi Tera în maşină. Nimeni n-a încercat să mă oprească.

Scările erau greu de coborât şi, preţ de un minut, m-am gândit că aş fi putut să mă-ntind pe palierul de la primul etaj şi să mor acolo, dar un pompier bătrân mi-a întins îndatoritor mâna, m-a ajutat să ajung la parter şi m-a întrebat de mai multe ori dacă n-aveam nevoie de un doctor. L-am asigurat că mă simţeam foarte bine şi m-am rugat să nu bage de seamă cătuşele care continuau să- mi atârne de încheieturile mâinilor. Privea în jur cu ochi la fel de mari ca ai tuturor celorlalţi, uluit.

Afară era haos. Poliţia se străduia din greu să restabilească un soi de ordine. Am zărit două camionete de televiziune apropiindu-se, în vreme ce curioşii se îngrămădeau în jurul clădirii, încercând să vadă ce se petrecuse. Am rămas în cadrul uşii, descurajat, încercând să-mi aduc aminte cum se coboară pe trepte.

Şi pe urmă un trup s-a lipit de mine, cald şi blând, susţinându-mi o parte a greutăţii. M-am lăsat sprijinit şi am închis ochii. Mirosul părului lui Susan mi-a pătruns în nări odată cu aerul şi am simţit că voiam să plâng şi să mă agăţ de ea, să-ncerc să-i explic ce

văzusem, să-ncerc să-mi curăţ capul pe dinăuntru. Dar dintre buze nu mi-a ieşit decât un sunet scurt, sugrumat.

Am auzit-o vorbindu-i altcuiva, şi cealaltă persoană m-a prins de celălalt braţ, m-a ajutat să cobor. M-am gândit că era Tera. Îmi amintesc vag că m-au călăuzit amândouă prin agitaţia din faţa postului de poliţie, că am ocolit ambulanţe şi oameni care strigau, şi poliţişti care se străduiau să îndepărteze mulţimea de gură-cască. Am auzit-o pe Susan explicându-i cuiva că eram beat.

În cele din urmă s-a făcut linişte, şi am mers printre maşinile dintr-o parcare, cu lumină rece reflectată de suprafeţe metalice reci, cu ploaia rece scurgându-mi-se pe cap, pe păr. Mi-am înălţat faţa ca să simt ploaia şi totul s-a învârtit nebuneşte.

— Nu te las să cazi, Harry, mi-a şoptit Susan la ureche. Relaxează-te. Sunt cu tine. Relaxează-te.

M-am trezit într-un loc întunecos. Părea interiorul unui depozit, sau un garaj subteran imens, în totalitate negru, cu podeaua netedă, plană, în mijloc cu o baltă de lumină, palidă, sterilă, dintr-o sursă pe care n-o vedeam sau n-o puteam identifica. Mă simţeam ca naiba şi, când m-am uitat în jos, m-am văzut plin de zgârieturi, vânătăi, tăieturi, sânge şi bandaje şi purtând haine care nu-mi erau pe măsură. Îmi lipseau toate ustensilele şi aveam o senzaţie stranie, de distanţă faţă de durerea rănilor - eram mai mult decât conştient de existenţa lor, dar păreau remarcate pur şi simplu în treacăt, fără nicio importanţă pentru viaţa mea, în întregul ei.

Stăteam la nici doi paşi de cercul de lumină şi mi s-a părut potrivit să înaintez, intrând în el. Şi, când am făcut-o, în cerc, în partea opusă mie, a apărut cineva. Tot eu. Eu însumi. Dar mai bine îmbrăcat, cu un pardesiu cu mantie negru, de piele, nu ca al meu, dintr-un material gros, rezistent, dar lipsit de stil. Pantalonii, cizmele şi cămaşa dublurii mele erau de culoare neagră şi îi veneau foarte bine, ca şi cum ar fi fost de comandă, nu de gata. Avea ochi adânciţi în orbite, umbriţi de sprâncene groase şi scânteind de o inteligenţă sumbră. Părul era tuns cu grijă, iar o barbă scurtă îi scotea în evidenţă liniile prelungi ale feţei, pomeţii înalţi, cu tăietura gurii dreaptă şi maxilarele puternice, colţuroase. Era tot atât de înalt ca mine, cu membre tot atât de lungi, dar radia infinit mai multă încredere în sine, cunoaştere în stare pură şi forţă. Spre mine a plutit un parfum vag de colonie, răzbătând prin mirosul meu acru, de sudoare, şi prin cel de sânge. Şi-a lăsat capul pe-o parte şi m-a măsurat pentru câteva clipe de sus în jos şi de jos în

sus.

— Arăţi ca dracu, Harry, a spus apoi.

— Iar tu îmi semeni leit, am ripostat, şchiopătând către el şi studiindu-l cu atenţie.

Şi-a rostogolit ochii şi a clătinat din cap.

— Pe clopotele iadului, uneori eşti atât de tare de cap încât mi se face scârbă. A venit cu câţiva paşi mai aproape de mine, mişcându-se de parcă ar fi fost imaginea mea din oglindă. Nu-ţi semăn leit. Sunt tu.

Am clipit surprins şi m-am holbat câteva clipe la el, cu nedumerire.

— Tu eşti eu. Cum vine asta?

— Eşti inconştient, idiotule. Acum putem sta, în sfârşit, de vorbă.

— Oh, acum înţeleg, am spus. Eşti Harry cel Rău, care pândeşte în Harry cel Bun. Corect? Şi nu ieşi decât noaptea?

— Scuteşte-mă, a ripostat el. Dacă ai fi fost atât de simplu, ai fi fost atât de insuportabil de plictisitor încât ţi-ai fi zburat probabil creierii. Nu sunt Harry cel Rău. Nu sunt decât Subconştientul lui Harry. Vocea ta interioară, băieţaş. Intuiţia ta, instinctul tău, reacţiile tale fundamentale, animalice. Eu îţi fabric visele, eu hotărăsc ce coşmaruri rulează noaptea pe vechiul tău videocasetofon psihic. Eu vin cu toate ideile bune, ţi le pasez când te trezeşti.

— Vrei să spui că eşti mai înţelept decât mine? Mai inteligent?

— Probabil că da, într-o mulţime de sensuri, a răspuns dublura mea, dar nu contează, nu e motivul pentru care mă aflu aici.

— Înţeleg. Atunci de ce-ai venit? O să-mi spui cum aduc laolaltă trei spirite, Fostul, Actualul şi Viitorul Harry?

A pufnit.

— Asta-i bună. Chiar e, ştii să fii sarcastic. Mai bine decât mine. Poate de-aia eşti tu şeful. Fireşte, dac-aş avea eu mai des controlul, ai fi mai des în graţiile femeilor - dar nu, nici ăsta nu e motivul prezenţei mele.

— S-ar putea să n-o mai lungim atât? Sunt prea obosit ca să mă ţin de ghicitori, m-am plâns.

— Nu-i de glumă, dobitocule. De-asta eşti adormit. Dar n-avem prea mult timp ca să stăm de vorbă, şi trebuie să ne ocupăm de câteva probleme.

A pronunţat cuvântul „probleme” în stilul englezilor, tărăgănându-l.

— Trebuie să ne ocupăm de probleme? l-am îngânat. Ce, acum sunt propriul meu terapeut? I-am întors spatele şi am pornit-o furios spre marginea cercului. Am mai avut vise bizare, dar ăsta-i cel mai idiot de până acum.

Dublura mea m-a ocolit şi mi-a tăiat calea înainte de a ieşi din lumină.

— Aşteaptă. De fapt nu vrei să pleci.

— Sunt obosit. Mă simt ca un rahat. Şi ceea ce nu vreau de fapt e să irosesc mai mult timp visându-te pe tine. L-am privit îngustându-mi ochii. Acum fugi din calea mea.

M-am întors spre dreapta şi m-am îndreptat spre cea mai apropiată margine a cercului.

S-a strecurat din nou în faţa mea, aparent fără să fie nevoie să traverseze spaţiul.

— Nu e chiar atât de simplu, Harry. Indiferent unde-ai pleca, problemele rămân.

— Uite ce e, am avut o noapte lungă.

— Ştiu, a răspuns dublura. Ştiu, crede-mă. Tocmai de-aia e important să scapi acum de câte ceva care nu

trebuie să ţi se-nţepenească în minte. Aruncă-le înainte de a-ţi spulbera sănătatea, omule.

— Nu-mi fac griji pentru aşa ceva, am minţit. Sunt tare ca o stâncă.

A pufnit din nou.

— Dacă nu te-ai afla în pragul nebuniei, ai mai vorbi acum cu tine însuţi?

Am deschis gura. Apoi am închis-o. Şi am ridicat din umeri.

— OK. Aici ai dreptate.

— Nu numai aici. Totul ţi s-a-ntâmplat atât de repede încât n-ai avut timp să gândeşti. Trebuie să treci în revistă o parte din cele petrecute şi pe urmă să chibzuieşti bine şi repede.

Am oftat şi m-am frecat la ochi.

— Bine. Despre ce vrei să vorbim?

Dublura mea a gesticulat, şi am văzut-o apărând pe Murphy, aşa cum o văzusem pe culoarul postului de poliţie, cu carnea bicepsului împunsă de osul rupt, palidă, mânjită de sânge, cu dâre de lacrimi pe obraji, suferind deznădăjduită.

— Murph, am spus, cu voce înceată, îngenunchind lângă ea. Pe stelele cerului. Ce ţi-am făcut?

Imaginea - amintirea - nu m-a auzit. Plângea în tăcere, cu lacrimi amare. Dublura mea a îngenuncheat de cealaltă parte a apariţiei.

— Nimic, Harry, a spus. Ceea ce s-a întâmplat la postul de poliţie n-a fost din vina ta.

— Pe naiba nu, am mârâit. Dacă m-aş fi mişcat mai repede, dacă aş fi ajuns acolo mai curând, sau dacă i-aş fi spus adevărul de la bun început...

— Dar n-ai făcut-o, m-a întrerupt dublura. Şi ai avut ceva motive al naibii de coercitive. Fii mai blând cu tine, omule. Nu poţi schimba trecutul.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, am mârâit iarăşi.

— Nu, nu mi-e, m-a contrazis celălalt eu, cu voce calmă. Concentrează-te asupra lucrurilor pe care le ai de făcut, nu asupra celor pe care ar fi trebuit să le faci. Ai încercat tot timpul s-o aperi pe Murphy în loc s-o ajuţi să se apere singură. Va fi nevoită să se lupte cu toate soiurile de creaturi şi tu n-o să fii mereu prezent, în chip de dădacă. În loc să te străduieşti să intri în rolul păstorului, intră mai bine în al antrenorului şi adu-o în forma necesară ca să poată duce la bun sfârşit tot ce are de făcut.

— Dar asta înseamnă...

— Să-i spui totul, a completat dublura mea. Despre Consiliul Alb, despre Niciodatănicicând şi aşa mai departe.

— Consiliului n-o să-i placă. Dacă spun şi asta ajunge la urechile membrilor săi, s-ar putea s-o considere o ameninţare la adresa siguranţei lor.

— Iar dacă n-o ajuţi să priceapă cu ce se luptă, cineva o să-i mănânce obrajii într-o noapte întunecoasă. Murphy nu e o fetiţă, e femeie în toată firea. Consiliul ar face bine să acţioneze cu prudenţă dacă decide să se măsoare cu ea. Dublura mea s-a uitat o clipă la şefa Investigaţiilor Speciale, meditând. Ar trebui şi s-o inviţi în oraş.

— Ce să fac?!

— Ce-ai auzit. Respingi ocazii în care te-ai putea simţi minunat, omule.

— Toată povestea devine mult prea freudiană pentru mine, am spus, şi m-am pregătit din nou să plec.

M-am trezit în faţa unei imagini a lui Susan, aşa cum apăruse pe treptele postului de poliţie, înaltă în pantofii ei cu toc şi în rochia de seară, elegantă şi

frumoasă, cu trăsăturile încordate de îngrijorare.

— Crezi că o să scrie un articol bun despre toată istoria? a întrebat dublura mea.

— Ei, loveşti sub centură. Susan nu iese cu mine din cauza asta.

— Poate că da, poate că nu. Dar îţi pui întrebarea, nu-i aşa? Celălalt eu a arătat cu degetul către el şi către mine. Şi asta nu te-ndeamnă să-ţi mai pui şi altele?

— De exemplu?

— De exemplu, de ce n-ai încredere în nimeni? Nici măcar în cineva ca Susan, care în seara asta s-a pus în pericol pentru tine? A ridicat o mână cu degete lungi şi şi-a mângâiat cu vârfurile lor barba scurtă. Cred că neîncrederea asta are legătură cu Elaine. Tu ce zici?

Şi pe urmă a apărut ea, o fată de o înălţime elegantă, de vreo optsprezece sau nouăsprezece ani - stângace şi jucăuşă, toată numai braţe şi picioare lungi, dar purtând promisiunea unor curbe graţioase care urmau să se adauge liniilor ei zvelte, întregind o frumuseţe uimitoare. Purta o pereche de blugi de-ai mei, retezaţi din dreptul părţii de sus a coapselor ei puternice, şi un tricou de-al meu, legat mai sus de talie. O amuletă în formă de pentagramă, geamănă cu a mea, dar mai puţin uzată, i se odihnea deasupra inimii, între curbele sânilor modeşti. Avea pielea palidă, aproape strălucitoare, părul castaniu-auriu, ca grâul copt, în contrast cu ochii de un cenuşiu uimitor, ca norii de furtună. Zâmbetul îi lumina faţa, îi aprindea în ochi un dans de flăcări tainice care, după atâţia ani, încă îmi mai tăia răsuflarea. Elaine. Frumoasă, focoasă - şi tot atât de veninoasă ca o şerpoaică.

M-am întors intenţionat cu spatele către imagine -

înainte de a se schimba, ca să arate aşa cum o văzusem ultima oară - goală, împodobită cu desene sinuoase, care dădeau pielii ei o aură sălbatică. Buzele îi erau pătate de un roşu strălucitor, umed, şi se rotunjeau în jurul cuvintelor pe care le rostogolea într-o incantaţie, stând în mijlocul cercului ei de simboluri menite să concentreze durerea şi furia într-o forţă tangibilă, folosită ca să ţină sub control un tinerel prost, căruia propriul mentor îi oferea o ultimă şansă de a sorbi dintr-un pahar cu sânge proaspăt, cald.

— Cu asta s-a terminat de multă vreme, am spus, cu voce tremurătoare.

— Nu, mi-a răspuns dublura mea, calmă. Încă nu s-a terminat, Harry. Atâta vreme cât te consideri responsabil pentru moartea lui Justin şi pentru căderea lui Elaine, continuă să-şi pună amprenta pe tot ce gândeşti şi pe tot ce faci.

Nu mi-am răspuns.

— Ea e încă în viaţă, a adăugat celălalt eu. Ştii că e vie.

— A murit în incendiu. Era inconştientă. N-avea cum să supravieţuiască.

— Dacă ar fi murit, ai fi ştiut. Şi un al doilea schelet nu s-a găsit niciodată.

— A murit în incendiu! am strigat. E moartă.

— Până când n-o să-ncetezi să pretinzi asta, a zis dublura mea, apărându-mi în faţă, şi n-o să-ncerci să-nfrunţi realitatea, n-o să te poţi vindeca. N-o să poţi avea încredere în nimeni. Ceea ce-mi aduce aminte de…

Încă un gest al dublurii, şi Tera West a apărut aşa cum o văzusem în staţia de benzină, ghemuită în spatele tomberonului de gunoi, goală, cu trupul zvelt, de sălbăticiune, şi cu ochii de culoarea chihlimbarului

strălucindu-i de o inteligenţă rece, inumană.

— De ce naiba ai încredere în ea?

— N-am avut de ales, m-am răstit. În caz că n-ai remarcat, în ultima vreme situaţia a tot fost disperată.

— Ştii că nu e fiinţă omenească, a subliniat dublura mea. Ştii că s-a aflat la locul crimei, în restaurantul lui Marcone, când a fost sfâşiat Ţeposu. Ştii că ţine cumva sub control un grup de tineri, ţintele preferate de creaturile din Niciodatănicicând. De fapt, poţi fi al dracului de sigur că e o metamorfă de un soi sau altul şi că nu-ţi spune întregul adevăr, deşi a venit să-ţi ceară ajutorul.

— Ca şi cum eu aş putea să arunc cu pietre în ăia care nu spun întregul adevăr.

— Hngh, a făcut celălalt eu, în chip de răspuns. Dar nu i-ai pus întrebări despre ceea ce-ţi ascunde. Despre puştanii ăia. Cine naiba sunt şi ce fac? În ce i-a amestecat? Şi de ce reprezintă existenţa lor un secret pentru MacFinn? N-a recunoscut numele când le-ai rostit.

— Bine, bine, am spus. Oricum aveam de gând să vorbesc cu ea. Imediat ce mă trezesc.

Dublura mea a chicotit.

— Măcar dac-ar fi situaţia atât de lejeră. Oamenii continuă să fie ucişi, cadavrele se adună în mormane. Chiar ai de gând să faci ceva în privinţa asta?

— Ştii că da.

A dat din cap, cu hotărâre.

— Mă bucur că există ceva asupra căruia suntem de acord. Să trecem în revistă faptele. MacFinn n-ar fi putut comite toate crimele. Şi, mai ales, n-ar fi putut s-o săvârşească pe cea mai importantă - nu l-a asasinat el pe asociatul lui Marcone. Industriaşul şi bodyguardul lui au fost ucişi în prima noapte după

luna plină. Iar Ţeposu în ultima noapte dinainte. MacFinn n-are absolut niciun control asupra preschimbării sale. De crimele astea nu poate fi responsabil.

— Atunci cine poate?

— Logodnica lui. Oamenii ăia au fost sfâşiaţi de-un animal.

— Dar laboratorul FBI-ului a constatat că n-a fost un lup adevărat.

— Oamenii-lup diferă de lupi într-o oarecare măsură, a subliniat dublura mea.

— De unde ştii? am întrebat.

— Eu sunt intuiţia, n-ai reţinut? Gândeşte-te la asta. Dacă tu ai vrea să te transformi în lup, crezi că ai putea păstra în minte imaginea cu desăvârşire exactă a lupului? Crezi că ai putea face toate milioanele de modificări subtile ale structurii oaselor şi cărnii? Magia nu lucrează de la sine - e nevoie de o minte care s-o controleze, s-o modeleze. Şi toate emoţiile şi sentimentele tale legate de lupi ar da culoare, ar modifica imaginea, forma. Întreabă-l pe Bob, cu prima ocazie. O să-ţi spună cu siguranţă că am dreptate.

— OK, OK, am încuviinţat. Te cred. Dar FBI-ul a mai spus şi că urmele lăsate nu sunt ale unei singure danturi.

— MacFinn a dat explicaţii pentru o parte din ele. Ultima oară când a fost lună plină a omorât probabil nişte oameni, după distrugerea cercului său de protecţie.

— Iar grupul condus de Tera - îşi spun alfani, ar putea să explice cealaltă parte, dacă sunt metamorfi.

— Începi să-nţelegi, a spus dublura mea, cu aprobare în glas. Eşti mai deştept decât pari.

— Crezi că ei au stricat cercul lui MacFinn? Cel

luxos, cu tot argintul ăla şi aşa mai departe.

— Ştiau cum, de la Tera. Ea le-ar fi putut da drumul în casă, oferindu-le ocazia, a răspuns dublura mea.

— Dar lipseşte motivul, am obiectat. De ce-ar fi făcut-o?

— Poate fiindcă aşa le-a spus Tera?

M-am încruntat şi am dat din cap.

— Ea e o creatură din Niciodatănicicând. Cine poate şti ce-i trece prin cap? Nu e neapărată nevoie să fie inteligibil pentru logica omenească.

Celălalt eu a clătinat din cap.

— Nu cred aşa ceva. Am văzut cum se uită la MacFinn - şi cum a fost gata să se sacrifice, ca să distragă atenţia poliţiei şi pe a FBI-ului, ca să poată fugi el. Instinctul tău îţi spune că e îndrăgostită de MacFinn şi că n-ar face nimic împotriva lui.

— Da. Mi-ai spus acelaşi lucru şi despre Elaine, am ripostat, simţind în piept împunsătura dureroasă a unei alte amintiri.

— Asta a fost cu multă vreme în urmă, s-a apărat dublura mea. De-atunci am avut timp să devin mai pătrunzător. Şi mai greu de distras.

— Bine, am oftat. Prin urmare, unde ne duc toate astea?

— Cred că încă n-am dat peste adevăraţii ucigaşi. Cei care-au distrus cercul lui MacFinn şi au masacrat oameni în nopţile fără lună plină.

M-am uitat la el cu ochi îngustaţi.

— Aşa crezi?

A dat din cap şi şi-a mângâiat din nou barba.

— În afara cazului în care alfanii o fac fără să ştie Tera, şi par prea jucăuşi şi prea inocenţi pentru aşa ceva. Cred că e vorba de cu totul altcineva. Cineva

care vrea să-i facă o înscenare lui MacFinn şi să scape de el.

— Dar de ce?

— Fiindcă nu vor să-şi realizeze Proiectul Drumului din Nord-Vest. Sau, pur şi simplu, Harry, pentru că e o monstruozitate, un om-lup, şi cineva a aflat şi-l vrea mort. Ştii că există organizaţii care ar face aşa ceva - unii dintre Venatori Umbrorum, membri ai Consiliului Alb, sau alţii care ştiu.

— Dar crezi că încă nu i-am întâlnit?

— Cred că n-ai reuşit să-i deosebeşti de fundal, a zis celălalt eu. Rămâi cu ochi-n patru, bine? Iar asta ne aduce la următorul subiect al discuţiei.

— Da?

— Aprecierea corectă a ameninţărilor. O mulţime de creaturi te privesc drept în faţă şi tu nu le observi. Nu vreau să fii ucis fiindcă eşti prea distrat. S-a uitat într-o parte, s-a încruntat şi a adăugat: Aproape că nu mai avem timp.

— Am avea, dacă nu l-ai pierde făcând-o pe deşteptul.

— Haida de, a zis dublura. Nu uita de Marcone. L-ai enervat fiindcă nu i-ai acceptat oferta. Se crede următoarea ţintă a ucigaşilor, şi poate are dreptate. E speriat, şi oamenii speriaţi acţionează prosteşte - pot încerca să-l elimine pe singurul om din oraş capabil să pună capăt întregii poveşti.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru Marcone, am zis.

— Eu sunt tu, şi sunt îngrijorat. Poliţaii sunt următorii pe listă. O parte din oamenii lui Murphy au murit. Răzbunarea o să fie al naibii de cruntă după ce-o să se ocupe cineva de braţul ei - şi unii îşi vor aduce aminte că ai fost acolo, dar, cu norocul tău, nu şi că

numai datorită ţie n-au murit şi mai mulţi oameni. Dacă dai din nou ochii cu Murphy şi cu poliţia, ai mare grijă, altminteri rişti să te ucidă vreun glonţ sub pretextul că te-ai opus arestării.

— O să fiu prudent, am promis.

— Mai e ceva, a adăugat dublura. Ai uitat cu totul de Parker şi de Lupii Străzii. Dacă vrea să rămână şeful celorlalţi, Parker trebuie să te omoare.

— Da. Aş fi crezut că o să treacă mult mai repede la fapte.

— Exact. Ai fost ascuns o vreme, n-ai ajuns pe-acasă - dar poţi paria că o să-ţi ia urma imediat ce reapari în lume. Şi pune-ţi mintea la contribuţie. E posibil să ştie care e adevărata relaţie dintre tine şi Marcone şi e un gangster mărunt din Chicago. Probabil că între ei doi există o legătură, dar tu ai fost prea năucit ca să-ţi mai treacă şi asta prin cap.

— Pe stelele din cer, am bombănit. Ca şi cum situaţia n-ar fi al dracului încâlcită. Nimic presant, nu?

— Cel puţin acum eşti dispus să te ocupi de toate, în loc să-nchizi ochii şi să pretinzi că alţii nu te văd. Ai mare grijă, Harry. E o adevărată mizerie şi eşti singurul care-o poate curăţa.

— Şi tu cine eşti, mama?

Celălalt Eu a pocnit din degete.

— Ah, uitasem. Mama ta... S-a întrerupt brusc, uitându-se frustrat în sus şi în jur. Oh, drace.

Şi, în clipa următoare, cineva mă zgâlţâia de umărul teafăr, trezindu-mă cu brutalitate. Am deschis şocat ochii şi toată durerea din trup m-a repotopit dintr-odată, chinuindu-mă din nou, cu o nouă energie. Creierul mi s-a-nvârtit o clipă, străduindu-se să se cupleze la realitate. Eram în maşina lui Susan, în faţă, pe locul pasagerului. Mergeam pe o autostradă, dar

ploaia înceţoşa linia orizontului, aşa că nu mă puteam orienta, nu-mi dădeam seama unde ne aflam. Cifrele strălucitoare ale ceasului de bord spuneau că nu era decât nouă şi câteva minute. Nu dormisem nici măcar o jumătate de oră. Piciorul meu rănit era înfăşurat într-un cearşaf de plajă şi îmi simţeam faţa răcoroasă, ca şi cum mi-ar fi spălat-o cineva.

— S-a trezit? a-ntrebat Susan, cu glasul subţiat de panică. E treaz?

— Sunt treaz, am răspuns, cu voce cleioasă, clipind ca să nu mi se-nchidă din nou ochii. Într-o oarecare măsură. De ce m-aţi trezit? Sper c-aveţi un motiv bun.

— Nu e bun, a spus Tera, de pe bancheta din spate. Dacă ţi-a mai rămas vreun strop de putere, pregăteşte-te să-l foloseşti, vrăjitorule. Suntem urmăriţi.

M-am frecat la ochi şi am mormăit o înjurătură vagă la adresa indiferent cui s-ar fi aflat pe urmele noastre.

— OK, OK. Daţi-mi un minut.

— Harry, rezervorul e aproape gol, a zis Susan. Nu ştiu dacă mai avem un minut.

— O nenorocire nu vine niciodată singură.

Tera s-a-ncruntat la mine.

— Am spus că vin urmăritori. S-a întors spre Susan. Cred că e incoerent.

Am pufnit şi m-am uitat năuc în jur.

— E o zicală. Pe clopotele iadului, de fapt nu ştii nimic despre oameni, nu? Şi chiar eşti sigură că ne urmăreşte cineva?

Tera a aruncat o privire peste umăr.

— E cu două maşini în urma noastră. Şi, după alte trei, mai e cineva. Ne urmăresc două vehicule.

— De unde ştii?

Şi-a îndreptat ochii chihlimbarii către mine.

— Se mişcă de parc-ar fi animale de pradă. Ştiu să se mişte. Şi-i simt.

Mi-am îngustat ochii.

— Îi simţi? Din instinct?

A ridicat din umeri.

— Îi simt, a repetat. Sunt periculoşi.

Gustul sângelui îmi persista în gură, sâcâitor, ca paraziţii de pe o linie telefonică. Dintre toţi oamenii care m-ar fi putut urmări cu maşina, nu-mi veneau în minte decât doi capabili să declanşeze simţurile supranaturale ale unei creaturi inumane. M-am gândit că poate era o idee bună s-ascult ce-avea de zis dublura mea spilcuită.

— Susan, am spus, vreau să ieşi de pe autostradă.

Ochii ei negri au licărit în lumina felinarelor când s-a uitat la mine, apoi în jos, la indicatorul de benzină.

— Oricum trebuie să ies în următorii trei kilometri. Ce vrei să fac?

— Opreşte şi caută o staţie de benzină.

Mi-a aruncat o altă privire nervoasă, şi am avut timp să văd că era superbă, ca un soi de zeiţă romană. Fireşte, e posibil ca, în clipa aceea, să nu fi fost în totalitate obiectiv.

— Şi pe urmă? a întrebat.

Mi-am privit piciorul şi mi-am scos, cu nonşalanţă, cizma rămasă, astfel încât să am şoldurile paralele cu podeaua dacă mă ridicam în picioare.

— Cheamă poliţia.

— Ce?! a exclamat ea, îndreptând maşina spre o rampă de ieşire.

Am căutat pe bâjbâite în buzunarul pentru unelte al salopetei şi am scos sticluţa de plastic în care aveam al doilea elixir.

— Fă-o, şi-atât. Ai încredere în mine de data asta.

— Vrăjitorule, a spus Tera cu vocea încă perfect calmă, numai tu îmi poţi ajuta logodnicul.

Am privit-o sâcâit.

— Ne-ntâlnim în locul unde-ţi instruieşti puii de lup.

— Harry? Despre ce vorbeşti? s-a mirat Susan.

A intrat pe rampă, pe calea de acces cu sens unic.

— Înţeleg ce faci, a comentat Tera. Aş face la fel pentru perechea mea.

— Pereche? a repetat Susan, indignată. Pereche? Eu nu sunt în niciun caz…

N-am mai auzit restul, fiindcă mi-am desfăcut centura de siguranţă, am deschis portiera, mi-am înşfăcat bagheta distrugătoare cu o mână şi elixirul cu

cealaltă şi m-am rostogolit pe acostament.

Ştiu, ştiu. În retrospectivă, gestul mi se pare chiar şi mie de-a dreptul stupid. Dar, pe moment, a avut, în absurditatea lui, un soi de aură cavalerească. Eram cât se putea de sigur că urmăritorii erau Parker şi amicii lui, Lupii Străzii, şi ştiam cu exactitate cât de periculoşi puteau fi. Şi nu puteam să nu presupun că, sub luna plină, deveneau şi mai şi. Susan n-avea idee cât de mare era primejdia în care se afla şi rămânând alături de ea aş fi mărit-o. Cât despre Tera - în ea încă n-aveam încredere. Nu eram sigur că o doream în spatele meu în timpul unei lupte.

Voiam să-mi înfrunt singur urmăritorii, să fac singur faţă consecinţelor greşelii mele, fără să plătească pentru ea un martor nevinovat, ca Susan.

De aceea, eh, m-am aruncat dintr-un automobil în mişcare.

Nu vă uitaţi aşa la mine. Repet, în clipa aia a avut sens.

Mi-am întins braţele şi picioarele în formă de cerc, ca şi cum m-aş fi străduit să-mbrăţişez un butoi, şi apoi hârşti, hârşti, fâş, bang, bang, bang, vâj, vâj, vâj şi buf. Totul mi s-a învârtit în jur fără contenire. Am izbutit cumva să-mi păstrez simţul direcţiei, să nu las inerţia să acţioneze altfel decât rostogolindu-mă şi să mă-ndrept către confortul îndoielnic oferit de buruienile dese de pe marginea drumului. M-am oprit printre plante abia strivite, înfrigurat de ploaia care mă uda, cu nasul înfundat de mirosul de nămol, benzină, asfalt şi gaze de eşapament.

M-a cuprins durerea, durere pretutindeni, radiind din umăr şi din picior, odată cu ameţeala, vârtej după vârtej, şi cu o întunecare a vederii care-mi trăgea de pleoape, încercând să mi le-nchidă. M-am străduit să-

mi aduc cu exactitate aminte ce plănuisem să fac când m-aruncasem din maşina lui Susan.

Totul mi-a revenit brusc în minte, am smuls dopul sticluţei cu dinţii, apoi am strivit-o, silind elixirul să-mi curgă în gură prin ciocul îngust. Două sute de grame de cafea rece, mi-a trecut, vag, prin minte. Niam.

Avea gust de carton mucegăit, de pizza foarte veche şi de boabe de cafea arse. Dar, în timp ce-mi aluneca pe gât, i-am simţit puterea răspândindu-se în mine, mişcându-se vie, ca şi cum aş fi înghiţit o amibă imensă, hiperactivă. Oboseala mi-a dispărut pur şi simplu şi m-a inundat un val de energie, aşa cum se-ntâmplă uneori după un concert cu adevărat bun, sau după o uvertură. Durerea s-a redus până la un nivel suportabil. Din muşchi mi-a dispărut cu totul, iar mintea ceţoasă şi cleioasă mi s-a limpezit de parcă mi-ar fi frecat cineva sinapsele cu ardei iute. Bătăile inimii mi s-au înteţit, apoi s-au uniformizat, şi am ajuns deodată la concluzia că lucrurile nu stăteau chiar atât de rău cum crezusem.

M-am ridicat împingând în pământ cu braţul vătămat, ca sfidare la adresa rănii pe care mi-o făcuse agenta Benn, şi m-am scuturat de praf. Aveam salopeta ruptă şi pătată de sânge proaspăt, iar căderea pe asfalt îmi umpluse braţele şi picioarele de zgârieturi şi de vânătăi care se accentuau văzând cu ochii - ca nişte ticăloase mărunţele. Le-am privit cu dispreţ.

Mi-am lăsat brăţara scut să se legene în jurul încheieturii mâinii stângi, mi-am luat bagheta distrugătoare în dreapta şi m-am întors cu faţa spre drum. Am tras aer în piept, simţind miros de ploaie şi de asfalt şi, mai îndepărtată, mireasma răcoroasă şi proaspătă a toamnei, aproape sufocată de duhoarea

din Chicago. M-am gândit cât de mult îndrăgeam toamna şi am compus o scurtă poezie în cinstea ei în timp ce mă uitam cum înghiţea traficul maşina lui Susan, ascunzând-o vederii mele. Mi-am întors capul şi am zărit două maşini tăind cu disperare calea altora ca s-ajungă la rampa de ieşire. Prima era o camionetă de două tone, una dintre cele cu adevărat mari, iar la volan stătea Parker, rotindu-şi cu disperare privirea până ce a dat cu ochii de mine, în picioare printre buruienile de pe marginea drumului.

I-am zâmbit şi i-am contemplat satisfăcut expresia şocată.

Pe urmă am inspirat, revigorându-mi voinţa pe măsură ce mi se umpleau plămânii, am ridicat bagheta în mâna dreaptă, am murmurat o frază într-o limbă pe care n-o cunosc şi i-am spart cauciucurile.

Au explodat toate odată, cu un pocnet mulţumitor, ca urmare a încălzirii bruşte a aerului din interiorul lor - o vrajă ingenioasă, care acţiona, din zbor, asupra unui vehicul în mişcare. Camioneta s-a răsucit spre dreapta şi spre stânga şi l-am văzut pe Parker rotind cu frenezie volanul, într-o încercare de a păstra controlul. Alături de el, în cabină, stăteau doi oameni pe care nu i-am recunoscut văzându-i de departe şi care evident n-aveau centuri de siguranţă. Erau aruncaţi în toate părţile, ca nişte jucării. Camioneta s-a lăsat pe-o parte şi a părăsit drumul împroşcând cu pietriş, a trecut prin buruienile de lângă mine, s-a izbit de un soi de şanţ şi s-a rostogolit, greoaie.

A urmat un zgomot asurzitor de metal strivit. Când se petrec în realitate, nu la televizor, accidentele de maşină sunt surprinzător de zgomotoase. Ai impresia că striveşte cineva cutii de tablă goale cu barosul, numai că sunetul e mult mai puternic.

Camioneta lui Parker s-a dat peste cap de două ori, s-a strivit de coasta unui deal şi a rămas răsturnată pe partea pasagerului.

— Bun, am spus, cu o neîndoielnică doză de mândrie profesională. Asta ar trebui să rezolve problema.

Dar am tras concluzia prea devreme. Am auzit ceva scrâşnind, sfărâmându-se, apoi pe parbrizul camionetei s-a lăţit, trepidând exploziv, o pânză de păianjen de crăpături fine. Sunetul s-a repetat, şi sticla antiglonţ s-a spulberat spre exterior, urmată de un picior încălţat cu un bocanc greu, militar. Spre exterior a zburat mai multă sticlă, şi oamenii au început să se târască afară din camionetă, năuciţi şi însângeraţi. Alături de Parker, i-am văzut pe bădăranul cu falca de jos proeminentă căruia îi turtisem, cu câteva zile în urmă, nasul între timp umflat şi pe femeia înverşunată care condusese grupul către accesul violent de poftă de sânge. Purtau cu toţii o combinaţie similară de material de blugi şi piele, iar tăieturile şi vânătăile cu care se aleseseră de pe urma răsturnării ieşeau foarte bine în evidenţă.

Au apărut din camionetă după Parker, care a aruncat o privire uluită spre ea - apoi s-a uitat la mine. I-am văzut în ochi licărul spaimei şi, inundat de un val de satisfacţie, am simţit că-mi creştea inima. Îi dădusem nemernicului o lecţie binemeritată. Mi-am învârtit bagheta pe degete, am început să fluier un fragment din uvertura operei Carmen şi m-am apropiat de ei prin iarbă, iritat fiindcă şchiopătam şi purtam o salopetă albastră ridicolă, care-mi lăsa braţele şi picioarele dezgolite pe o lungime de câţiva centimetri.

Nas Turtit m-a văzut şi şi-a exprimat surprinderea

cu un mârâit neanderthalian. A scos de sub haină un pistol şi a tras în mine fără avertisment.

Mi-am ridicat mâna stângă, silind o mare parte din nelimitata mea energie să treacă prin brăţara scut, şi am psalmodiat câteva fraze în ceva care cred că putea fi luat drept italiană, ca ambalaj verbal al vrăjii. Am continuat să înaintez, în timp ce gloanţele ricoşau de scutul din faţa mâinii mele cu o cascadă de scântei. Şi mi-a mai rămas destul suflu ca să continui să fluier uvertura.

Parker a mârâit şi la pocnit pe Nas Turtit peste încheietura mâinii cu muchia palmei sale, mişcându-se în stilul artelor marţiale. Am auzit foarte clar osul rupându-se, dar Nas Turtit s-a mulţumit să-şi retragă mâna cu o tresărire şi să-i arunce lui Parker o privire încruntată.

— Nu uita de ce-am venit aici, a spus bărbatul mai scund. E-al meu.

— Salutare, domnule Parker, am strigat, vesel.

Cred că, aşa cum mă apropiam de ei, imaginea mea era comică - cu excepţia sângelui şi a zâmbetului pe care-l simţeam lăţindu-mi-se pe faţă. Dar părea să aibă oricum un efect cumva intimidant asupra Lupilor Străzii. Femeia a mârâit la mine şi, pentru o clipă, am simţit adunându-se în aerul din jur o energie dezlănţuită, sălbatică, aceeaşi energie care-i înconjurase pe licantropii înnebuniţi din garajul Luna Plină.

— Disperdorus, am spus, cu voce tărăgănată, aruncându-i femeii o privire sâcâită şi plesnind aerul cu mâna.

Mi-am impus un efort de voinţă care mi s-ar fi părut descurajant cu o noapte înainte, când mă simţisem mai puţin atotputernic, şi femeia s-a retras

cu o tresărire, de parcă aş fi pălmuit-o peste gură. Energia pe care-o aduna s-a fragmentat şi s-a risipit, dispărând ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Ea s-a holbat la mine din ce în ce mai încordată şi mai nervoasă şi a întins mâna către cuţitul din teaca de pe şold.

— Să terminăm cu astfel de absurdităţi, am continuat eu. Cum spuneam, salutare, domnule Parker. Ştiu de ce-ai venit. Ai auzit zarva mulţumită unui audio-scaner al poliţiei şi te-ai dus la postul lor în căutarea mea, nu? Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar n-am de gând să te las să mă ucizi.

Nas Turtit s-a încruntat.

— De unde ştii…

Parker l-a pocnit scurt peste gură cu baza palmei, şi bărbatul masiv a tăcut. Pe urmă m-a măsurat cu privirea din creştet până-n tălpi.

— Domnule Dresden, a mârâit, de ce anume crezi că mă poţi împiedica să te omor?

N-am putut să nu-i zâmbesc acelui bărbat scund. Vreau să spun că idioţilor şi copiilor trebuie să le zâmbeşti.

— Oh, nu ştiu, am chicotit. Poate fiindcă imediat ce-o iei din nou razna, am de gând să te stâlcesc mult mai rău decât e camioneta aia. Şi fiindcă peste vreo două minute o să sosească poliţia, să v-aresteze pe toţi.

Noaptea a devenit mai întunecoasă pentru o clipă în care luminile de pe marginea drumului au părut să pălească iar ploaia să devină foarte rece, apoi senzaţia a dispărut. Am clipit ca să scap de-un strop de sânge din ochi şi mi-am revigorat zâmbetul. Copiii nu trebuie lăsaţi să-ţi vadă slăbiciunea.

Parker a mârâit, deschizându-şi buzele subţiri într-

un rânjet. Avea dinţi urâţi.

— Poliţia te caută şi pe tine, Dresden. Nu te cred.

— Odată ce-şi vor face ei apariţia, eu voi dispărea în mod misterios, am ripostat. Adică aşa, hocus-pocus, magie. Pe când voi, băieţi…

Pentru o clipă, nu mi-am putut aminti ce voiam să spun. Într-un cotlon al minţii mă sâcâia ceva, un amănunt pe care-l uitasem.

— Simt mirosul sângelui tău, vrăjitorule, a zis Parker, foarte calm. Doamne, tu habar n-ai cum miroase.

El nu s-a clintit, dar femeia a scos un sunet care semăna a mieunat şi s-a îngrămădit lângă Nas Turtit. Ochii ei mă fixau cu intensitate.

— Adulmecă-l cât ai ocazia, am reuşit să spun. Alta n-o să ţi se mai ivească niciodată.

Dar zâmbetul îmi dispăruse. Nesiguranţa îşi trimisese un lujer târâtor, care începea să-şi croiască o fisură prin zidul de încredere în sine pe care mă bucurasem. Ploaia devenea tot mai rece, luminile tot mai palide. În braţul meu stâng, încă întins în faţă, a-nceput să radieze durerea pornită din umărul rănit şi mâna a prins să-mi tremure vizibil. Suferinţa mă lua din nou în stăpânire, pornind din toate părţile trupului meu maltratat.

Mintea mi s-a limpezit brusc. Elixirul. Efectele lui începeau deja să dispară. În primele momente de euforie mă forţasem prea tare. Împrăştierea aurei tainice de furie şi poftă pe care începuse femeia s-o extindă în jurul celorlalţi era o ispravă la care nu m-aş fi gândit dacă mintea nu mi-ar fi fost tulburată. Existau prea multe necunoscute. Inima mea era deja supusă unui efort, începusem să gâfâi. Nu puteam respira destul de adânc ca să-i domolesc ritmul

nebunesc.

Parker şi cei doi însoţitori ai săi s-au încordat în aceeaşi clipă, fără vreun semn vizibil de comunicare între ei. Simţeam din nou acea energie sălbatică, ce curgea către licantropi de dincolo de norii de ploaie. Jur că tăieturile cu care se-aleseseră de pe urma accidentului au început să li se-nchidă văzând cu ochii. Nas Turtit şi-a răsucit încheietura care abia îi fusese ruptă, îndoindu-şi degetele în faţa mea şi zâmbindu-mi cu ferocitate.

OK, Harry, mi-am spus. Nu-ţi pierde calmul. Nu intra în panică. Nu trebuie decât să-i ţii de vorbă până când ajung aici poliţaii şi pe urmă poţi sângera liniştit până la moarte. Sau până ajungi la un doctor. Alege cea mai puţin dureroasă variantă.

– Ştii, Parker, am spus, cu un tremur vibrându-mi în glasul care avea ceva pripit, disperat, de fapt n-am vrut să-mi fac apariţia în garajul vostru. La naiba, n-aş fi venit dacă prostănacul ăla din gaşca lui Denton nu mi-ar fi vârât ideea în cap.

– Asta nu mai contează acum, a răspuns el. Vocea avea ceva calm, o anumită siguranţă, şi se relaxase vizibil. Mi-a zâmbit, arătându-şi mai mult dinţii. Ce-a fost a fost, nu mai are importanţă.

A făcut un pas spre mine, şi am intrat în panică.

– Fuego, am mârâit, împingând bagheta spre el.

Mi-am canalizat voinţa prin ea, şi la naiba cu părerea Consiliului Alb despre mine dacă omoram un om prin magie.

Nu s-a-ntâmplat nimic.

Nevenindu-mi să-mi cred ochilor, m-am holbat mai întâi la Parker şi apoi la bagheta distrugătoare. Degetele mi-au amorţit în timp ce le priveam şi vergeaua din lemn de frasin, cu suprafaţa plină de

rune, a căzut pe pământ, deşi am încercat cu stângăcie s-o prind. În schimb mi-a ajuns toată greutatea pe talpa rănită şi prin muşchii sfâşiaţi mi-a trecut pe neaşteptate un cârcel, trimiţându-mi în susul piciorului o nouă durere cumplită. S-a îndoit şi m-am înclinat, picând cu faţa în buruieni şi-n noroi. În cădere, a dispărut şi tot ce mai rămăsese din scutul meu. Magia mă lăsase baltă întru totul.

Parker a râs, un sunet gros, neplăcut.

— Frumos truc. Mai ştii şi altul?

— Unul singur, am răspuns, răguşit, şi-am căutat pe bâjbâite în buzunarul pentru scule al salopetei.

Parker s-a apropiat încet, încrezător şi relaxat, mişcându-se de parcă ar fi fost cu treizeci de ani mai tânăr. Frigul îmi chinuia degetele rănite când se frecaseră de asfalt şi amorţite de durerea din zgârieturi şi vânătăi. Dar mânerul revolverului meu Chief's Special era destul de uşor de găsit.

L-am scos, am reuşit să-l armez şi l-am îndreptat spre şeful Lupilor Străzii. A făcut ochii mari şi şi-a lăsat toată greutatea pe călcâie - nu s-a retras, dar s-a oprit. Chiar şi fiind căzut în noroi, de la un metru distanţă erau prea puţine şanse să nu-l nimeresc, şi el o ştia.

— Nu te credeam genul care umblă cu arme de foc, a spus.

Ploaia îi lipise părul unsuros peste ochi.

— Numai la ocazii speciale, am răspuns.

Trebuia să trag de timp. Dacă izbuteam să-l ţin pe loc câteva minute, avea s-apară poliţia. Trebuia să cred asta, fiindcă, dacă nu sosea, eram ca şi mort. Poate literalmente.

— Rămâi unde eşti.

Nu m-a ascultat. A făcut un pas spre mine.

Aşa că am tras.

Detunătura a răsunat şi glonţul i s-a înfipt în rotula dreaptă. A explodat împroşcând cu sânge şi cu frânturi de os şi piciorul a alunecat de sub el, trântindu-l în noroi. A clipit surprins, dar n-a părut să conştientizeze durerea.

S-a tras cu vreo jumătate de metru înapoi şi m-a fixat o secundă cu privirea, reevaluându-mă.

Pe urmă şi-a adus piciorul sub el şi, ignorându-şi genunchiul distrus, s-a ghemuit pe călcâie, sprijinindu-se liniştit cu coatele pe coapse, cu palmele la vedere, ca şi cum am fi fost prieteni vechi.

— Eşti mai dur decât pari. Ştii, am încercat să te prindem în apartamentul tău, mi-a povestit, ca şi cum nu l-aş fi împuşcat cu nici măcar un minut înainte. Dar locul era plin de poliţai. Am intrat pe banda lor de frecvenţă şi i-am auzit spunând că te arestaseră, dar am ghicit că fugiseşi. L-am mituit pe paznicul închisorii ca să ne-anunţe dacă erai adus. Parker şi-a dezgolit dinţii strâmbi într-un zâmbet aproape prietenos. La naiba, puştiule. Aproape două zile ne-am pierdut timpul într-un bar, la două cvartale distanţă de postul de poliţie, sperând să vedem când aveau să te urce pe trepte. Ca să te lichidăm dintr-o maşină în mers.

Şi-a întins braţul spre mine, cu arătătorul ca o ţeavă de pistol, şi şi-a lăsat degetul mare brusc în jos.

— Îmi pare rău că v-am dezamăgit, am murmurat.

Făceam eforturi disperate ca să nu mă las înfrânt de tremurături, de frig sau de întuneric. Ştiam că punea ceva la cale, dar trebuia să fac faţă prea multor lucruri în acelaşi timp - prea multe răni, prea multă oboseală, prea mult sânge pe mâini. M-am uitat pe lângă Parker şi i-am zărit pe Nas Turtit şi pe femeie,

rămaşi în acelaşi loc şi fixându-mă amândoi cu privirea intensă a animalelor flămânde.

Şeful lor a chicotit.

— Şi, în loc de asta, la postul de poliţie s-a dezlănţuit iadul. Focuri de armă, explozii, zgomote care spuneau că înăuntru era război. Un spectacol distractiv. Şi pe urmă ţi-ai făcut apariţia în mijlocul lui şchiopătând, chiar în faţa postului de poliţie, cu câte-o mititică drăgălaşă sprijinindu-te de fiecare braţ ca să poţi coborî scările. După care n-a mai trebuit decât să ne ţinem aproape de fundul tău.

— Sper că ai asigurare.

A ridicat din umeri.

— Camioneta nu era a mea. A smuls un smoc lung de iarbă şi şi l-a trecut peste genunchiul rănit, vopsindu-l în roşul propriului sânge înainte de a-l strivi între degete. Cei mai mulţi dintre oamenii mei sunt în seara asta lângă lac. Au nevoie să se destindă puţin când e lună plină. Dar, la naiba, vreau să te duc acolo, în faţa tuturor. Ai reputaţia unui tip feroce, puştiule.

— Nu poate fi totul aşa cum ne dorim, am spus.

Şi am clipit ca să scap de apa de ploaie din ochi. Sau poate era sânge.

Zâmbetul lui s-a lăţit.

— Ştii, puştiule, cred că ţi-a scăpat ceva din vedere.

Am auzit în depărtare sunetul sirenelor poliţiei, gonind pe autostradă către mine. Să fiu al naibii, m-am gândit. În sfârşit mi-a ieşit ceva şi aşa cum trebuie.

— Oh, da? am întrebat, îngăduindu-mi să simt fiorul mulţumitor al triumfului.

Parker a dat din cap şi s-a uitat într-o parte.

— În spatele tău erau două maşini.

Şi ceva mi-a căzut peste mâna dreaptă, amorţindu-mi-o şi făcând-o să scape pistolul. Mi-am înălţat privirea şi am avut timp să văd un alt licantrop din garaj ridicând o ţeavă de plumb înfăşurată în bandă izolatoare şi coborând-o cu toată forţa către mine. Femeia a scos un strigăt şi s-a năpustit asupra mea. Avea ghete cu tocuri de oţel. Nas Turtit a urmat-o greoi şi s-a mulţumit să-şi folosească ţeava pistolului în chip de bâtă.

Parker a rămas locului, sprijinit pe călcâie, privind spectacolul. Îi vedeam ochii. Sângele meu l-a împroşcat pe obraz.

Nu-mi place să-mi aduc aminte ce-au făcut. Nu voiau să mă omoare. Nu voiau decât să mă facă să sufăr. Şi ştiau foarte bine cum. Nu mă puteam împotrivi. Nu eram în stare nici măcar să mă strâng ghem. Nu mai rămăsese suflu nici măcar pentru atât. Mă auzeam scoţând sunete înfundate, înecându-mă în propriul sânge, suspinând şi icnind ca o zdreanţă jalnică. Dacă aş fi putut, aş fi urlat. Aţi auzit poveşti despre oameni care păstrează tăcerea în timpul torturilor, al tuturor chinurilor la care sunt supuşi, dar eu nu sunt atât de puternic. Pur şi simplu mă zdrobiseră.

La un moment dat, mintea spune „gata” şi se desprinde dracului de orice durere. Eram pe punctul s-ajung acolo, în locul acela îndepărtat, şi nu-mi părea câtuşi de puţin rău.

L-am auzit vag pe Parker gonindu-i pe ceilalţi de lângă mine imediat ce n-am mai mişcat. Le-a rupt câteva oase, şi s-au retras mârâind furioşi. Îşi putea deja folosi din nou piciorul, deşi glonţul meu îi făcuse probabil încheietura zob. La porunca lui, ceilalţi m-au ridicat şi m-au dus către o altă maşină, trăgând de

mine ca de-un sac cu cartofi. Mi-au înconjurat cu bandă adezivă încheieturile mâinilor, gleznele, genunchi şi coatele, şi mi-au lipit o bucată peste buze. Pe urmă m-au azvârlit în portbagaj.

Parker a-ntins mâna să-l închidă. Am aruncat o privire afară, lăsând-o să cadă pe ce s-a nimerit.

Am zărit o faţă în spatele volanului unei maşini în trecere - o berlină obişnuită, greu de deosebit de restul automobilelor din oraş. Faţa era tânără, încordată, presărată cu pistrui, cu păr roşu şi urechi mari.

Roger Harris, FBI. Lacheul roşcat al lui Denton.

A trecut fără ca nici măcar să-ncetinească şi Harris nu s-a uitat spre mine, a continuat să ţină drumul sub supraveghere. După toate aparenţele, în noaptea aia nu eram urmărit numai eu.

Parker a trântit capota peste portbagaj, lăsându-mă în întuneric. Maşina a demarat chiar în clipa când pe rampa de acces au început să răsune sirenele. Camioneta Lupilor Străzii a părăsit rampa de acces hurducându-se cu nepăsare, aducându-mi chinurile la apogeu, îngreţoşându-mă şi limpezindu-mi mintea mai tare ca oricând.

Şi, sub căluş, am izbucnit în râs. Nu mă puteam stăpâni. Râdeam, şi râsul suna de parcă m-aş fi înecat cu resturi din canalizare.

Piesele jocului de puzzle ajunseseră pe locurile lor.

Există un punct dincolo de care nu mai poţi face lucruri atât de complicate cum sunt gândirea şi menţinerea ochilor deschişi. Totul se întunecă, totul se întrerupe până când trupul, sau mintea, e gata să-şi reia funcţiile. Întunericul a căzut asupra mea şi l-am primit cu braţele deschise.

Când am început să mă trezesc, am simţit miros de ulei de motor.

Ceea ce era, în sine, semn rău. Eram întins, drept, cu spatele pe o grindă metalică dreaptă. Şi simţeam ceva strângându-mi încheieturile mâinilor şi gleznele. Tot bandă adezivă, am presupus. Mă durea tot trupul şi eram înţepenit. Dar peste mine era ceva moale, probabil o pătură. Nu-mi mai era atât de frig ca mai înainte.

În prima clipă m-a surprins, vag, faptul că încă mai eram în viaţă.

A urmat un mic fior rece, urât. Eram prizonier. Atâta vreme cât rămâneam astfel, supravieţuirea mea nu era nicidecum o certitudine. Problemele trebuie rezolvate în ordinea importanţei. Trebuia s-o transform în certitudine. Să aflu unde mă aflam, să încropesc un plan şi să-mi scot de-acolo ciolănosul fund de vrăjitor.

La urma urmelor, ar fi fost într-adevăr păcat să-mi pierd viaţa când reuşisem în sfârşit să descopăr cine mă vârâse în toată mizeria aia - cine era răspunzător pentru crimele recente care nu i se puteau atribui lui MacFinn şi, probabil, cine îl amestecase pe el în toată povestea.

Ca să-mi pot atinge scopul, am deschis ochii şi-am încercat s-arunc o privire în jur. Mă găseam în fortăreaţa duşmanului, în garajul Luna Plină.

Interiorul era întunecos şi, judecând după ce auzeam, afară continua să plouă. Mă acoperea o pătură murdară, dar călduroasă, fapt care reprezenta o surpriză. Am mai văzut şi un mic stativ cu o pungă de plastic aproape goală, cu ceva care trebuia să fi fost sânge picurând într-un furtunaş de plastic ce dispărea în spatele meu pentru a-mi ajunge probabil până la braţ.

Mi-am legănat picioarele sub pătură. Erau prinse unul de altul, prin înfăşurare cu bandă adezivă, deasupra şi sub genunchi şi peste glezne. Piciorul muşcat îmi fusese înfăşurat în bandaje curate, peste care îmi fusese tras ciorapul plin de sânge. De fapt, am descoperit mai multe bandaje curate peste diverse tăieturi şi zgârieturi şi percepeam, foarte slab, ca şi cum nasul meu ar fi avut timp să se-nveţe cu el, mirosul pătrunzător de dezinfectant. Nu mai simţeam la încheieturile mâinilor cătuşele lui Murphy şi aveam vaga impresie că le regret. Nu erau confortabile, dar cel puţin îmi deveniseră familiare.

Prin urmare, eram nu numai în viaţă, dar şi într-o formă considerabil mai bună, după probabil mai multe ore de somn şi după îngrijiri medicale.

Ceea ce nu explica nicidecum cine-mi purtase de grijă. Şi de ce.

Mi-am rotit privirea prin garajul întunecos. Ochii mi se obişnuiseră deja cu lumina sărăcăcioasă, dar, chiar şi aşa, existau zone unde întunericul era prea dens ca să-l pot străpunge. O panglică de lumină gălbuie, în formă de L, lucea sub uşa biroului alăturat, iar ploaia răpăia pe acoperişul din tablă ondulată în note joase, liniştitoare. Am închis ochii, încercând să mă orientez, să aflu cât era ceasul simţind curenţii de aer şi ascultând ploaia. Era după-amiaza târziu? La

începutul serii? N-aş fi putut spune cu certitudine.

Am tuşit şi-am descoperit că aveam gâtul uscat, dar în bună stare. Cu mâinile legate, îmi era imposibil să trasez un cerc. Iar fără cerc nu puteam folosi nicio vrajă delicată, care să mă elibereze - nu aveam acces decât la un soi zgomotos de putere, care, deşi excelentă ca armă împotriva vârcolacilor şi a altor monştri, nu era de mare folos când voiai să scapi de mai multe straturi de bandă adezivă aflată la numai câţiva milimetri de propria piele sensibilă. Vrăjile ieşeau din discuţie.

V-am povestit vreodată despre tata? Era magician - nu vrăjitor, reţineţi, ci un magician de soiul celor pe care-i vedeţi în spectacolele de modă veche. Avea un joben negru, un iepure alb, un coş cu săbii şi tot restul. Călătorea prin ţară, dând spectacole pentru copii şi pentru oameni în toată firea şi câştigând cu greu cât avea nevoie ca să supravieţuiască. După moartea mamei, la naşterea mea, i-a revenit misiunea să mă crească de unul singur şi cred că s-a străduit din răsputeri. A avut cele mai bune intenţii.

Aveam o vârstă destul de fragedă când a murit, în urma unui anevrism cerebral (refuzam să dau crezare insinuărilor lui Chaunzaggoroth fără să fac cercetări eu însumi). Dar am avut timp să-nvăţ două sau trei trucuri. La urma urmelor, îmi dăduse numele a trei magicieni, dintre care primul era însuşi Houdini. Iar unul dintre cele mai importante precepte ale acestuia spunea că mijloacele de salvare sunt întotdeauna la îndemână. O atitudine pozitivă. Şi e adevărat că o fiinţă omenească poate scăpa de aproape oriunde, dacă i se dă suficient timp.

Singura întrebare era cât timp aveam eu la dispoziţie.

Banda adezivă era rezistentă şi strâns înfăşurată - dar mai era şi ieftină, uşor de transportat şi uşor de utilizat. Deşi înfăşurată în jurul meu pe mai multe straturi, nu era cel mai indicat mijloc de imobilizare a unei persoane, altminteri ar fi folosit-o şi poliţia, în loc de cătuşe. Puteai să scapi de ea.

Aşa că am început să mă gândesc cum să fac.

O mică încreţitură mi-a arătat că mâinile nu-mi fuseseră legate atât de strâns cât ar fi fost cu putinţă. În antebraţ simţeam o durere ascuţită şi am bănuit mi-o provoca acul perfuziei. Mi-am mişcat umerii în toate părţile, şi cel rănit a fost săgetat de o durere violentă. Banda adezivă îmi apăsa încheieturile şi îmi smulgea părul de pe braţe cu un sunet perceptibil, un chin care m-a făcut să-mi încleştez dinţii.

Durea, şi mi-a luat aproape zece minute, dar mi-am eliberat încheieturile. În tot acest timp, acul perfuziei s-a înfipt mai adânc şi mi-am imaginat că în vene mi se scurgea un fluid letal. Pe urmă mi-am îndoit braţele de mai multe ori ca să scap de legături.

Aveam degetele amorţite, ţepene, nu răspundeau prea bine la comenzi, dar am tras, cu stângăcie, de banda care-mi înconjura picioarele cât de tare am putut, străduindu-mă să încep s-o rup în mai multe locuri, astfel încât să reuşesc să-mi îndoi genunchi, scăpând de toată dintr-odată. A fost nevoie de mai mult efort decât aş fi crezut, dar, în cele din urmă, îndoirea a devenit posibilă şi m-am simţit recunoscător fiindcă, mulţumită salopetei, nu mi s-au smuls fâşii de păr de pe coapse şi pulpe (dar nu-mi proteja şi gleznele). Picioarele îmi erau mult mai puternice decât braţele aşa că puteam rupe straturile de bandă adezivă din jurul lor mult mai simplu şi mai repede.

Dar nu destul de simplu şi nu destul de repede.

Înainte de a reuşi să scap de ultimul strat de bandă, s-a auzit un poc-pac şi uşa biroului s-a deschis, lăsând să pătrundă un murmur de voci joase şi vacarmul estompat al unei melodii rock-and-roll vechi.

Am intrat în panică. Nu puteam să fug - gleznele îmi erau încă legate. Până să mă eliberez şi să mă ridic, Lupii Străzii s-ar fi năpustit asupra mea. Aşa că am ales a doua opţiune din topul celor preferabile. Am tras pătura peste mine, mi-am strecurat mâinile la loc, în spatele stativului, am ascuns acul perfuziei în palmă şi mi-am lăsat capul în jos, ca şi cum aş fi dormit.

— Tot nu pricep de ce nu putem să vârâm un glonţ în el şi să-l aruncăm undeva, a spus o voce aspră, care n-avea nimic nazal - vocea lui Nas Turtit.

— Idiotule, a răspuns Parker, cu glas ca glaspapirul. În primul rând, n-o facem fără să fie toată lumea de faţă, să vadă. Şi, în al doilea rând, nu înainte de a vorbi Marcone cu el.

— Marcone, a repetat Nas Turtit, cu un oarecare dispreţ. Ce vrea de la el?

Bună întrebare, m-am gândit. Nu mi-am săltat capul, am rămas relaxat şi m-am străduit să mă rezum la gânduri apatice. Marcone venea în garajul lor?

— Cui îi pasă? a răspuns Parker. Eu nu trebuie decât să m-asigur că supravieţuieşte azi. Vreau oricum să fie aici la noapte. De tot restul mă doare-n cot.

— Chicago e plin de gangsteri. Marcone nu e decât unul dintre ei. Dar a dat un telefon şi vrăjitorul s-a ales cu o amânare. Cine e tipul ăsta, eh? Guvernatorul statului?

— Gândeşti întotdeauna cu ouăle, a ripostat Parker, calm. Marcone nu e un simplu gangster. Vezi tu, conduce Chicago doar ca activitate secundară. Are

afaceri în toată ţara şi are oameni peste tot, începând de-aici, din vila guvernatorului, şi până la Washington şi-napoi, şi are bani mai mulţi ca Dumnezeu. Ne poate umple de bani, ne poate lua gâtul sau ne poate da pe mâna poliţiei oricând are chef. Pe unul ca el nu-l duci de nas cu uşurinţă.

S-a lăsat mai întâi tăcerea, apoi s-a auzit din nou vocea lui Nas Turtit:

— Poate. Sau poate Lana are dreptate. Poate te-ai înmuiat. Marcone nu e unul de-al nostru. Nu ne porunceşte nouă. Acel Parker pe care l-am cunoscut acum zece ani n-ar fi stat pe gânduri înainte de a-i spune să se ducă-n mă-sa.

În vocea lui Parker s-a simţit resemnarea.

— Nu face asta, omule. N-ai fost niciodată destul de bun, nici măcar în tinereţe. Acel Parker pe care l-ai cunoscut acum zece ani ne-ar fi adus acum tuturor moartea. Eu v-am făcut tuturor rost de bani, de droguri, de femei şi de orice-aţi mai vrut. Aşa că potoleşte- te.

— Nu mai ţine, a ripostat Nas Turtit. Cred că Lana are dreptate. Şi zic să-l lichidăm chiar acum pe ticălosul ăsta sfrijit.

M-am simţit încordându-mă, gata să fug ca să mă salvez, oricât de puţine şanse aş fi avut. Era mai bine să fiu ucis încercând să fug decât încercând să mă prefac că dormeam.

— Termină, a spus Parker, şi pe urmă am auzit bocanci lovind betonul vechi al podelei în ceea ce părea a fi o încăierare.

Au urmat două mârâituri şi, brusc, un ţipăt scurt, şi am simţit miros acru, de transpiraţie şi de bere răsuflată când Nas Turtit a fost silit să-ngenuncheze la nici măcar un pas distanţă de mine. A continuat să

scoată mici ţipete de durere, îngroşate de încordare, ca şi cum Parker l-ar fi ţinut, cumva, imobilizat. Mi-am impus să mă relaxez, să nu mă ridic clătinându-mă şi s-o iau la fugă, dar am simţit o broboană de sudoare alunecându-mi pe faţă.

— Ţi-am spus, a zis Parker, acoperind scâncetele lui Nas Turtit, n-ai fost niciodată destul de bun. Provoacă-mă iar, în public sau fără martori, nu contează - şi-ţi smulg inima din piept.

A rostit ameninţarea într-un mod de-a dreptul straniu; nu şuierând cuvintele pentru a le accentua cu răutate, aşa cum ar fi fost de aşteptat, ci pe un ton calm, echilibrat, aproape plictisit, ca şi cum ar fi vorbit despre modificarea unui carburator sau despre schimbarea unui bec. Mi-a ajuns la urechi un soi de clipocit şi Nas Turtit a scos un urlet de durere care s-a descompus într-un soi de chelălăieli, de parcă ar fi fost câine. Am auzit bocancii lui Parker îndepărtându-se cu câţiva paşi.

— Acum ridică-te, a spus. Cheamă-l pe Tully şi aduceţi-i pe ceilalţi aici înainte de răsăritul lunii. La noapte o s-avem sânge. Şi, dacă Marcone n-o să fie destul de politicos, o s-avem mai mult.

L-am auzit pe Nas Turtit ridicându-se şi plecând încet, cu paşi târşâiţi cu neglijenţă. A dispărut în birou şi a-nchis uşa în urma lui. Am aşteptat o clipă, sperând c-avea să plece şi Parker, ca să pot fugi, dar el nu s-a clintit. Fir-ar să fie.

Nu mai aveam timp. Dacă aşteptam să se-ntoarcă toţi licantropii în garaj, n-aş mai fi reuşit să evadez niciodată. Aveau să fie prea mulţi. Dacă voiam s-o şterg, momentul potrivit sosise.

Fireşte, eram încă legat. Până să-mi eliberez picioarele, Parker ar fi sărit pe mine. Şi tocmai îl

auzisem scoţând din luptă un bărbat de două ori cât el şi ameninţându-l că-i smulge inima din piept. Şi vorbea serios, o puteam spune. Când privisem în interiorul lui, zărisem un loc al întunericului şi al furiei, sursa întregii lui forţe şi a unei voinţe puternice. M-ar fi putut rupe literalmente în bucăţi, cu mâinile goale - şi, mai rău decât atât, ar fi făcut-o fără şovăire. Dacă voiam să fug, aveam nevoie de un avans.

Poate reuşeam să-l înfurii. Să-l scot din sărite până se ducea să ia o bâtă de baseball, sau o altă rolă de bandă adezivă, ca să-mi astupe gura. Pe urmă puteam să fug, puteam evada frumos. Planul avea o hibă, s-ar fi putut să-mi smulgă inima pe loc - dar cine nu riscă nici nu câştigă. N-aveam timp să fac nazuri.

Mi-am săltat capul atât cât era necesar ca să-l privesc chiorâş.

— Ştii cu siguranţă cum să vorbeşti cu oamenii, am spus. Probabil ai învăţat din vreo carte.

Cuvintele mele l-au făcut să tresară şi s-a răsucit, dând dovadă de reflexe la fel de bune ca ale unei pisici nervoase. S-a holbat la mine timp de un minut care nu se mai sfârşea înainte de a începe să se destindă.

— Deci trăieşti. Cred că e bine şi-aşa.

— Am fost mai ales obosit. Mulţumesc pentru siestă.

Şi-a arătat dinţii.

— Pentru puţin. Peste două ore trebuie să eliberezi camera.

Replica lui m-a umplut de-o spaimă care-ar fi făcut un om raţional să-şi ude pantalonii, dar m-am mulţumit să ridic din umeri.

— Nicio problemă. E bine că oamenii tăi nu ştiu cum să-i pocnească pe alţii. M-ar fi stânjenit.

Mi-a răspuns cu un hohot de râs grosolan.

— Ai ceva sânge-n ouă, puştiule. Trebuie să recunosc. Dar numai până când o să-şi înfigă Lana dinţi-n ele, ceva mai târziu.

Nu mergea bine deloc. Trebuie să găsesc ceva care să-l înfurie, nu să-i stârnească râsul.

— Ce-ţi mai face genunchiul?

Şi-a îngustat ochii.

— E mult mai bine. Nu s-a vindecat de tot înainte de răsăritul soarelui, dar, după ce iese luna, cred că n-o să mai dureze decât o oră.

— Ar fi trebuit să ţintesc mai sus.

I s-au încleştat uşor fălcile.

— Acum e prea târziu, puştiule. Petrecerea s-a încheiat.

— Bucură-te de asta cât mai poţi. Aud că oamenii tăi au cam început să se sature de tine. Cine crezi că o să-ţi sfâşie ouăle când o să fii la podea? Lana?

Bocancul lui a apărut ca din pământ şi m-a izbit în lateralul capului. M-a azvârlit cu putere în dreapta şi, dacă nu mi-aş fi încordat braţele în ultima clipă, aş fi ajuns jos şi şeful Lupilor Străzii ar fi descoperit că nu mai eram legat.

— Nu prea ştii când să-ţi ţii gura, vrăjitorule, nu-i aşa?

— Ce-am de pierdut? am ripostat. Adică, ce naiba, nu e ca şi cum toţi oamenii pe care i-am condus s-ar fi întors împotriva mea, nu? Nu e ca şi cum aş fi prea bătrân ca să...

— Taci, a mârâit şi, în întuneric, ochii i-au căpătat o strălucire verde stranie, ca o festă pe care ţi-o joacă lumina, şi bocancul lui m-a lovit din nou, acum în burtă. Aerul a ieşit din mine cu un şuierat şi a fost nevoie de un mare efort ca să pot vorbi.

— Te trezeşti din ce în ce mai ţeapăn în fiecare

dimineaţă. Mănânci tot mai puţin. Cred că nici nu mai ai puterea de altă dată, nu-i aşa? Nu mai eşti la fel de rapid. Trebuie să baţi câte-o căzătură bătrână, ca Nas Turtit, fiindcă ăia mai tineri te pot doborî.

Planul meu mergea de minune. Acum nu mai trebuia decât să iasă din încăpere ca să se calmeze, sau ca să caute ceva cu care să mă schilodească, sau nişte bandă adezivă. Însă el s-a răsucit pe călcâie, a înşfăcat un levier şi s-a întors spre mine, ridicându-l deasupra capului.

— Ducă-se dracului Marcone, a mârâit. Şi dracu să te ia şi pe tine, vrăjitorule.

Muşchii i s-au umflat sub tricoul vechi când a ridicat fierul. În ochi i-a sticlit aceeaşi furie animalică pe care-o zărisem în ochii celorlalţi licantropi în noaptea dinainte. Gura i se lăţise într-un rânjet sălbatic şi i-am văzut tendoanele gâtului reliefându-se în timp ce se pregătea să-mi dea lovitura letală.

Nu-mi place când se-alege praful de planurile mele.

Mi-am încleştat dinţii şi mi-am încordat gambele. Banda adezivă din jurul gleznelor mele a cedat, dar era prea târziu ca să-mi mai folosească la ceva. Nu mai aveam timp să mă ridic şi să fug, dar m-am eliberat pentru orice eventualitate. Cred că e unul dintre acele lucruri pe care le faci în pragul morţii.

— Domnule Hendricks, s-a auzit un glas foarte dur şi foarte calm, dacă domnul Parker nu pune levierul jos în următoarele două secunde, te rog să-l linişteşti definitiv cu un glonţ.

— Da, domnule Marcone, a tunat vocea de bas a lui Hendricks.

M-am uitat în dreapta şi l-am văzut pe Gentlemanul Johnny Marcone în cadrul uşii, într-un costum italienesc gri. Hendricks stătea în faţa lui şi uşor în lateral, într-un costum mult mai ieftin, cu o puşcă pneumatică pe care-o strângea ca pe un pistol în mâinile lui masive. Gura neagră a ţevii scurte era la înălţimea capului lui Parker.

Licantropul s-a întors către noii veniţi brusc, în aceeaşi clipă cu mine. I s-au încleştat fălcile şi furia i-a îngustat ochii. Şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, ca şi cum s-ar fi pregătit să azvârle levierul.

— Asta, domnule Parker, e o puşcă pneumatică de calibrul .12. Ştiu cât se poate de bine că-n această perioadă a lunii te bucuri de o rezistenţă aparte. Dar arma domnului Hendricks e încărcată cu gloanţe grele şi am certitudinea că n-o să supravieţuieşti după ce-o să tragă câteva care-ţi vor smulge, literalmente, nişte kilograme de carne şi-ţi vor străpunge majoritatea organelor interne.

Marcone a zâmbit politicos în vreme ce bodyguardul său a tras siguranţa armei şi s-a proptit

zdravăn pe picioare, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie doborât de recul.

— Te rog, a adăugat Gentlemanul Johnny. Lasă levierul jos.

Parker s-a uitat din nou la mine şi i-am văzut în ochi furia animalică, dorinţa de a urla, scăldându-se în sânge. M-a îngrozit, am simţit în stomac un sloi de gheaţă care mi s-a prelins spre coapse. Furia lui depăşea tot ce văzusem la oricare alt Lup al Străzii. Nebunia care-i cuprindea când îşi pierdeau controlul era o nimica toată pe lângă ceea ce desluşeam în ochii şefului lor.

Dar el se controla. Şi-a coborât încet braţul şi s-a îndepărtat de mine cu doi paşi, iar eu mi-am auzit şuierul respiraţiei când am răsuflat uşurat. Nu eram mort. Nu încă. Zvâcnirea picioarelor mele nu aruncase pătura care mă acoperea şi eram încă întins pe spate pe grinda metalică. Cei doi nu ştiau că, sub învelitoarea de lână aspră, eram liber. Ceea ce nu reprezenta cine ştie ce avantaj, dar era tot ce aveam şi trebuia să găsesc cât mai repede un mod în care să-l valorific.

— Oamenii mei sunt pe drum, a mormăit Parker. Dacă o faci în continuare pe durul, îi pun să te sfâşie-n bucăţi.

— Sunt pe drum, a încuviinţat Marcone, placid. Dar nu sunt aici. Bizar şi misterios, motocicletelor lor li s-au dezumflat cauciucurile. Avem timp să ne ocupăm de afaceri.

I-am auzit pantofii traversând podeaua de beton către mine şi mi-am ridicat privirea spre el. Mi-a întâlnit-o fără nicio teamă, un bărbat ajuns la o maturitate deplină, cu fire de un alb imaculat înspicându-i părul de pe tâmple, cu costumul de

comandă dezvăluind un trup în formă, în ciuda anilor destul de numeroşi. Ochii lui de un verde palid, culoarea dolarilor, erau tot atât de opaci ca nişte oglinzi.

— Salut, John, am spus. Ai sosit exact la timp.

A zâmbit.

— Iar tu, Dresden, ştii cu siguranţă cum să vorbeşti cu oamenii, a răspuns el, uitându-se cu amuzament nemascat la tăcutul Parker. Probabil ai învăţat din vreo carte. Sunt sigur, într-o măsură rezonabilă, că-ţi cunosc deja răspunsul, dar m-am gândit să-ţi mai ofer o şansă.

— În ce privinţă?

— Azi am primit un telefon, mi-a povestit el. Un oarecare Harley MacFinn a descoperit cumva numărul meu personal. Era furios la culme. Susţinea că ştie că eu i-am distrus cercul, ca să-nscenez totul şi că la noapte o să se ocupe de mine.

— Atunci cred că până aici ţi-a fost, John. Harley poate fi extrem de distrugător.

— Ştiu. Am văzut la ştiri ce s-a-ntâmplat la postul de poliţie. E vârcolac, nu?

Am strâns din ochi, nedumerit.

— De unde…?

Şi-a fluturat mâna.

— Din raportul pe care i l-ai dat locotenentei Murphy. Pentru astfel de lucruri trebuie să plăteşti, şi pe urmă sunt copiate şi îndosariate şi recopiate şi reîndosariate. N-a fost greu să-mi fac rost de-o copie.

Am clătinat din cap.

— Banii nu-l pot cumpăra pe Harley MacFinn.

— Exact, a încuviinţat el. Iar părinţii mei, Dumnezeu să le odihnească sufletele, n-au fost genul de oameni care să-mi lase vreo moştenire, şi cu atât

mai puţin obiecte din argint, altminteri m-aş fi descurcat singur. N-am idee cine şi de ce i-a spus că eu sunt vinovat de necazurile lui, dar mi se pare extrem de clar că el e convins. Fapt care mă aduce la tine, domnule Dresden. Şi-a dus mâna sub haina costumului său italienesc scump şi a scos un teanc de hârtii împăturite - contractul pe care-l văzusem mai înainte. Vreau să facem o înţelegere.

M-am uitat lung la el, în tăcere.

– Condiţiile au rămas aceleaşi, a adăugat. În plus, îţi promit, îţi jur pe tot ce am mai scump, că nimeni n-o să mai facă niciun fel de presiuni asupra locotenentei Murphy. Am câţiva amici în cabinetul primarului şi sunt sigur că se poate rezolva.

Am vrut să-i spun să se ducă naibii, dar mi-am înghiţit cuvintele. Pe moment, eram prins în cursă. Dacă fugeam, probabil că Parker s-ar fi dezlănţuit şi m-ar fi sfâşiat. Iar dacă nu m-ar fi făcut el bucăţi, Marcone n-ar fi trebuit decât s-arate cu degetul ca să mă doboare Hendricks cu un glonţ de calibrul .12.

Cât despre Murphy, în ciuda recentelor noastre neînţelegeri, îmi era prietenă. Sau, cu o mai mare acurateţe a exprimării, eu continuam să-i fiu prieten, în ciuda celor petrecute în ultima vreme. Păstrarea postului pe care-l ocupa şi îndepărtarea presiunii politicienilor asupra ei nu erau tocmai motivul pentru care mă implicasem în toată povestea de la bun început? Nu mi-ar fi fost recunoscătoare dacă o ajutam?

Nu, mi-am spus. Nu aşa. Nu vrea genul ăsta de ajutor. L-ar accepta pe al magiei. Însă cel oferit de bani câştigaţi din suferinţa altora, prin corupţie şi prin înşelăciune era cu totul altceva. Marcone arăta bine în costumul lui gri, cu pieptănătura perfectă şi cu

unghiile manichiurate, dar era personificarea răului.

Nici mâinile mele nu erau curate - dar erau libere. Situaţia era disperată şi cu cât aşteptam mai mult, cu atât se înrăutăţea mai tare. Poate reuşeam să mă folosesc de magie atât cât era necesar ca să scap teafăr.

Am respirat adânc şi m-am concentrat asupra unui morman de unelte şi de piese metalice de pe un banc de lucru aflat la vreo şase metri distanţă. Mi-am adunat laolaltă toată voinţa care-mi mai rămăsese, cu impresia că o apăsa un soi de intangibilitate piezişă, o senzaţie pe care n-o mai avusesem niciodată. M-am concentrat asupra scopului meu, asupra palei de aer care avea să ridice unelte şi piesele, azvârlindu-le în Marcone, Hendricks şi Parker ca pe tot atâtea gloanţe, şi m-am rugat să nu fiu prins eu însumi în raza lor de acţiune şi să nu fiu nimerit din întâmplare şi ucis de propria mea vrajă. Dacă murea unul dintre ceilalţi, încălcam Prima Lege a Magiei şi, mai târziu, aş fi avut de-a face cu Consiliul Alb; dar, pe clopotele iadului, nu voiam să-mi sfârşesc viaţa pe podeaua aia de beton.

Capul îmi zvâcnea, dar am împins durerea deoparte, m-am concentrat şi am expirat spunând:

— Vento servitas.

Toată energia pe care-o adunasem a ieşit din mine şuierând. Uneltele au ţopăit şi au zăngănit - apoi au recăzut la loc.

În spatele ochilor mi-au erupt flăcări. Durerea era orbitoare. Am tras aer în piept şi mi-am înclinat capul în faţă, străduindu-mă să nu cad pe-o parte şi să trădez lipsa benzii adezive care mă imobilizase. Oh, stele ale cerului, mă durea al naibii de tare şi mi-am încleştat dinţii ca să nu ţip. Îmi săltam şi-mi încordam pieptul ca să-mi aduc în plămâni destul aer.

Am clipit ca să scap de lacrimile din ochi şi mi-am controlat expresia, ca să-i pot face faţă lui Marcone. Nu voiam să-şi dea seama că vraja mea dăduse greş.

– Interesant, a spus el, uitându-se la bancul de lucru şi apoi la mine. Poate că te-ai solicitat prea mult în ultima vreme. Dar îmi menţin oferta, domnule Dresden. Trebuie să-nţelegi că, dacă refuzi, starea în care te afli nu mă mai interesează şi mă văd silit să te las cu domnul Parker şi cu asociaţii săi. Dacă nu vrei să lucrezi pentru mine, o să mori.

L-am fulgerat cu privirea şi mi-am tras răsuflarea, pregătindu-mă să-l înjur. La naiba cu el şi cu toată rasa lui de paraziţi împuţiţi. Ticăloşi politicoşi şi zâmbitori, cărora puţin le păsa de vieţile pe care le distrugeau şi de oamenii pe care-i nenoroceau, atâta vreme cât afacerile lor continuau să fie prospere.

Dacă urma să mor acolo, aveam de gând s-arunc asupra lui Marcone un blestem atât de cumplit, încât pe lângă el cea mai groaznică poveste auzită de cineva vreodată să pară un vis frumos, ţesut cu ochii deschişi.

Pe urmă m-am uitat la Parker, care-l scruta pe Marcone cu priviri bănuitoare, şi am dat uitării blestemul. Mi-am lăsat capul în jos, ascunzându-i gangsterului expresia feţei mele. Îmi venise o idee.

– Moare oricum, a mârâit şeful Lupilor Străzii. E-al meu. Până acum n-ai spus câtuşi de puţin că vrei să-l iei cu tine.

Marcone şi-a îndreptat spatele şi a zâmbit subţire.

– Nu-ncepe să te cerţi cu mine, Parker, a spus. O să iau ceea ce vreau să iau. Ultima şansă, domnule Dresden.

– Asta n-a făcut parte din înţelegere, a protestat Parker. Am nevoie de el. Te omor înainte de-a te lăsa să mi-l iei.

Şi-a dus o mână la spate, ca şi cum ar fi simţit nevoia să se scarpine. M-am uitat către biroul din spatele lui şi l-am zărit pe Nas Turtit ghemuit în cadrul uşii, în cea mai mare parte ascuns de ea şi prin urmare trecând neobservat. Perfect.

— Nu-ţi face griji, Parker, a spus Marcone, cu satisfacţie în glas. N-o să-mi accepte oferta. Preferă să moară.

Mi-am săltat capul, cu faţa cât mai lipsită de expresie cu putinţă.

— Dă-mi un pix, am spus.

Marcone a rămas cu gura căscată şi am simţit o plăcere intensă când l-am văzut atât de surprins.

— Ce? a spus.

Am pronunţat fiecare cuvânt cu mare grijă.

— Dă-mi un pix. O să semnez contractul. M-am uitat la Parker şi am adăugat, cu voce mai puternică: Fac orice ca să scap de animalele astea.

Marcone s-a holbat o clipă la mine, apoi şi-a dus mâna la buzunar. I-am văzut ochii, l-am văzut studiindu-mi expresia feţei. În capul lui, rotiţele se învârteau nebuneşte, încercând să priceapă ce făceam.

Parker a scos brusc un urlet de furie şi a azvârlit levierul spre Hendricks, care s-a ferit cu o agilitate incredibilă pentru un bărbat atât de masiv şi şi-a ridicat arma. Uşa biroului s-a deschis brusc şi Nas Turtit s-a aruncat asupra bodyguardului uriaş. Au căzut amândoi pe podeaua de beton, luptându-se pentru puşcă.

— Vrăjitorul e al meu! a zbierat Parker, năpustindu-se la Marcone.

În costumul lui de mii de dolari, gangsterul s-a mişcat ca un şarpe şi a scos ca prin farmec un cuţit cu

lama curbată. Şi lama a trasat un arc, urmat de un jet de sânge din încheietura mâinii licantropului, care a urlat.

M-am ridicat şi am fugit ca un nebun spre uşă. Picioarele îmi tremurau, echilibrul meu nu era grozav, dar mă mişcam din nou şi m-am gândit c-aveam şanse să scap. În stânga mea s-a auzit detunătura unei arme şi un jet de lichid roşu a împroşcat un perete şi tavanul. Fără să mă opresc ca să văd cine fusese ucis, am deschis uşa dintr-o smucitură.

Agentul Phillip Denton stătea la un metru şi jumătate de mine, în burniţa rece. Venele de pe frunte îi zvâcneau şi pe părul lui scurt i se aşternuse un strat de stropi de ploaie. Era flancat de burtosul agent Wilson, în costumul lui mototolit, cu ţeasta aproape cheală strălucindu-i, şi de agenta Benn, femeia zveltă, cu înfăţişare sălbatică, cu pielea mai întunecată la culoare decât de obicei în amurg, sub lumina felinarelor, cu buzele senzuale întredeschise într-un mârâit care-i trăda uimirea.

Denton a clipit surprins, apoi şi-a îngustat ochii cenuşii.

—Vrăjitorul nu trebuie să scape, a spus, cu voce calmă, fermă. Omorâţi-l.

Lui Benn i-au scânteiat ochii şi a şuierat ceva, cu voce înceată, ducându-şi mâna sub haină. Wilson a făcut acelaşi lucru. Eu m-am oprit brusc, opunându-mă inerţiei care mă împingea înainte, am căzut şi aşa, în patru labe, m-am târât înapoi, în clădire.

Dar, în loc să-şi scoată armele de sub haine, s-au preschimbat. S-a întâmplat cu mare repeziciune, nu cum vedeţi în filme. În faţa mea stăteau doi oameni, pe urmă întunericul s-a îndesit, ca o zvâcnire, şi-au apărut doi lupi uriaşi, siniştri, unul cenuşiu, precum

claia de păr a lui Benn, iar altul de aceeaşi nuanţă castanie ca părul în retragere de pe capul lui Wilson.

Şi erau imenşi, de doi metri lungime cu tot cu coadă şi cu umerii ajungând la înălţimea taliei mele. Ochii pe de-a-ntregul omeneşti le luceau, ca şi colţii dezgoliţi. Între ei, cu un soi sumbru de încântare licărindu-i în privire, Denton a scos un şuierat şi şi-a azvârlit braţele spre mine. Lupii s-au repezit ca şi cum cei azvârliţi ar fi fost ei.

Am dat buzna înapoi, înăuntru, şi am trântit uşa în urma mea. Am auzit bufnituri puternice când s-au aruncat în ea lupii. Am văzut o mişcare în dreapta şi m-am trântit la podea chiar înainte de a apăsa Hendricks pe trăgaci. Ţeava puştii a scuipat o flamă însoţită de un zgomot puternic şi-a croit în uşa din spatele meu o gaură cât faţa mea. Mârâitul furios al lui Parker continua să se-audă undeva, în întuneric, şi m-am repezit în spatele caroseriei unei maşini, apoi am fugit, aplecat, spre partea din spate a garajului cavernos.

De afară s-au auzit pe neaşteptate tunetul unei duzini de motoare şi detunăturile puternice ale mai multor arme de foc. Era clar că se întorseseră Lupii Străzii.

Am continuat să înaintez prin întuneric poticnindu-mă şi străduindu-mă să nu fac atât de mult zgomot încât să-i dau cuiva ocazia să mă-mpuşte. Uşa din faţă a garajului s-a deschis brusc, lăsând să pătrundă un şuvoi de lumină palidă, care nu mi-a fost de prea mare folos. Am auzit oameni ţipând.

Am ajuns în cel mai întunecat colţ şi m-am ghemuit acolo, apoi am înşfăcat ceva care s-a dovedit a fi o cutie cu unele. Am scos o cheie masivă şi am strâns-o între degete cu toată puterea. Eram singur.

Mă şubrezisem eu însumi folosindu-mi prea intens magia în timp ce mă aflasem sub efectul elixirului revigorant şi nici nu mai aveam nimic cu care s-arunc. Cu excepţia cheii pe care-o găsisem, eram neînarmat. Din tot garajul se auzeau focuri de armă, urlete, bufniturile cărnii izbite de altă carne în timp ce fiarele se luptau pentru controlul junglei şi descoperirea unui biet vrăjitor epuizat, pe nume Harry Dresden, de către una dintre ele nu era decât o chestiune de timp.

Apropo de căderile din lac în puţ.

E cea mai groaznică situaţie în care m-aş putea afla, m-am gândit. M-am ghemuit în colţ, strângând cheia descoperită aşa cum îşi strânge un copil ursuleţul, neavând unde să fug şi ştiind cât se putea de bine că magia mă trădase.

Era bizar, dar asta mă deranja mai mult decât iminenta mea moarte. Cu mult mai mult. Moartea e ceva care i se întâmplă oricui, diferă numai momentul. La naiba, ştiam chiar şi că era cu putinţă să m-aştepte o moarte oribilă. Dar nu mă gândisem niciodată că magia m-ar fi putut trăda. Mai exact, nu-mi trecuse niciodată prin minte că eu aş fi putut s-o trădez. Întrecusem măsura şi trupul meu nu mai era un bun conducător al puterii necesare pentru utilizarea acelor forţe cărora eram obişnuit să le poruncesc. Ar fi fost cu siguranţă de preferat să reîncep cu ceva mai simplu în locul unei telechinezii violente, de mare amploare, dar totul îmi dădea de înţeles că arsesem un soi de circuit interior. Şi era posibil să nu se mai refacă niciodată.

Însemna o pierdere a identităţii. Eram vrăjitor. Ceea ce reprezenta mai mult decât o meserie, mai mult decât o titulatură. Vrăjitoria constituia esenţa fiinţei mele. Relaţia mea cu propria magie, modul în care o foloseam, lucrurile pe care-mi permitea să le înfăptuiesc mă defineau, mă modelau, îmi ofereau un scop al vieţii.

Meditam la toate astea în vreme ce pe podeaua de beton dansa moartea, agăţându-mă de ele aşa cum îşi încleştează un marinar degetele de epava navei sale, încercând să ignore furtuna care i-a sfărâmat-o în bucăţi. Din ascunzătoarea mea lamentabilă, observam amănunte periferice. Marcone a reuşit s-ajungă la una

dintre uşile garajului, dar tirul unui Lup al Străzii l-a silit să se-arunce în spatele unui camion ruginit. Hendricks i s-a alăturat şi, o clipă mai târziu, acelaşi camion a demarat cu zgomot şi a trecut prin uşă, ajungând pe pietrişul din parcare. Din partea din spate, Hendricks a tras, cu puşca lui uriaşă, câteva gloanţe în direcţia clădirii, pe când ale licantropilor cădeau pieziş în urma vehiculului.

Însă adevărata luptă se ducea între Lupii Străzii şi FBI.

Era, în cea mai mare măsură, un schimb de focuri. Denton trăgea cu arma din dotarea FBI-ului, care te ducea cu gândul la un Uzi. A secerat trei licantropi cu o rafală de foc automat în clipa când a trecut pragul şi cei doi lupi uriaşi care îl însoţeau s-au năpustit în întuneric. Dintre umbrele negre au erupt urlete şi mârâieli sălbatice, şi am auzit mai mulţi Lupi ai Străzii murind sfâşiaţi de fiarele enorme care erau agenţii Benn şi Wilson. Parker îşi striga ordinele undeva, în beznă, pe jumătate incoerent de furie. Denton şi-a dus mâna sub haină, în căutarea unui nou încărcător pentru Uzi, şi am zărit în jurul taliei lui ceva care merita să fie ţinut minte pentru viitor, dacă norocul mă ajuta să am unul.

Am privit măcelul, şi m-am ascuns, şi m-am rugat să mi se ivească ocazia să fug către uşile deschise ale garajului înainte de a mă zări Denton sau Parker. A durat o veşnicie. Oh, o parte raţională a minţii mele ştia că nu se scurgeau decât secunde, dar păreau zile întregi. Eram îngrozit, mă durea capul şi mă durea tot trupul şi nu puteam folosi magia ca să mă apăr.

Am auzit un sunet chiar lângă gleznă şi mi-am simţit inima în gât. Sunetul s-a repetat, a devenit un zgrepţănat neîntrerupt. Am observat că, în colţul

acela, fundaţia era fisurată, podeaua se transformase într-un amestec de bulgări de pământ şi sfărâmături de beton. Râcâielile se auzeau chiar de la baza peretelui, unde pământul se mişca, vânzolit.

Ceva încerca să sape pe sub zid ca să pătrundă în garaj, chiar sub mine. M-am înfiorat de spaimă, apoi m-a năpădit brusc furia împotriva creaturii care-mi adăuga adrenalină într-un flux deja prea abundent. Mi-am strâns în mână arma improvizată, am ridicat-o şi m-am ghemuit deasupra locului răvăşit, gata să lovesc indiferent ce şi-ar fi făcut apariţia.

Am zărit-o în semiîntuneric, fără niciun dubiu în privinţa formei. O labă, o labă canină imensă râcâia pământul, săpa o gaură pe sub perete, stânjenită de bucăţile de beton care-i stăteau în cale. Printre împuşcături, auzeam de-afară zgomote făcute de nişte animale, după toate aparenţele respiraţii precipitate şi chelălăieli de nerăbdare. Indiferent cine s-ar fi aflat acolo, voia să sape ca să pătrundă înăuntru şi-şi dorea al naibii de mult s-ajungă în garaj.

– Sapă-n asta, am bombănit, şi am lovit laba cu cheia, din toate puterile.

Şi imediat am auzit un scheunat de durere, şi laba a zvâcnit, retrăgându-se sub peretele de tablă ondulată. A urmat un mârâit, laba a reapărut şi eu am pocnit-o încă o dată, cu acelaşi rezultat. Dincolo de perete au izbucnit mârâieli furioase şi m-am aplecat spre gaură străbătut un val de satisfacţie răzbunătoare.

– Na. Mai vâră-ţi una aici şi-o să păţeşti la fel.

De-afară s-au auzit zgomote, apoi scrâşnetul pietrişului şi inconfundabila voce calmă a lui Tera.

– Încetează, vrăjitorule, a şuierat.

Am strâns din ochi, uluit, şi m-am aplecat mai tare

către golul de sub perete.

— Tera? Tu eşti? De unde-ai ştiut că aici sunt eu?

— Din toţi oamenii pe care i-am cunoscut vreodată, a mârâit ea, eşti singurul în stare să zdrobească labele celor veniţi să-l scape de-o moarte sigură.

Am tresărit, înfiorându-mă, când în partea opusă a garajului a izbucnit o altă rafală de gloanţe.

— Le spun să sape iar. Nu-i mai lovi peste labe!

— Pe cine să nu mai lovesc? am întrebat. Cine sapă?

Nu mi-a răspuns. În schimb au reînceput râcâielile. M-am uitat peste umăr în restul încăperii. I-am văzut pe Lupii Străzii grăbindu-se să iasă pe uşa deschisă şi prin gaura făcută de Marcone în cea închisă. Arma automată a răsunat iarăşi şi, într-o străfulgerare luminoasă de la gura ţevii, l-am zărit pe Denton deasupra siluetei unei femei înalte, deşirate, în care trăgea, după toate aparenţele ca să fie absolut sigur că n-o să se mai ridice niciodată. Am avut timp s-o recunosc pe Lana, de data asta cu faţa schimonosită mai degrabă de durere decât de poftă de sânge. Corpul îi zvâcnea şi se răsucea în timp ce-şi golea agentul FBI încărcătorul în el. Pe urmă s-a reinstalat întunericul.

La picioarele mele, labele au continuat să râcâie - şi s-au întrerupt cu un scheunat. Prin gaura pe jumătate săpată s-au auzit mai multe mârâituri furioase şi ale chelălăieli, şi am înjurat.

— Ce se-ntâmplă, Tera? am şoptit, atât de tare pe cât am avut curaj s-o fac.

În loc de răspuns, am auzit alte mârâituri şi un scheunat pătrunzător, care-a răzbătut până în cealaltă parte a garajului.

M-am aruncat pe burtă, în spatele cutiei cu scule

şi al unui morman de vechituri cu o fracţiune de secundă înainte ca fasciculul unei lanterne să măture colţul în care mă ascunsesem.

— E căţeaua aia, a mârâit Denton. A prins-o Roger afară.

A urmat un sunet şuierător, şi am simţit furnicături pe şira spinării. Apoi vocea guturală a unei femei a tors, senzuală:

— Parker e încă înăuntru. Ca şi vrăjitorul. Îi simt.

— La naiba, a mormăit Denton. Vrăjitorul ştie prea multe. Wilson, du-te să-l ajuţi pe Roger.

— Şi eu, iubitule? a întrebat vocea de femeie, încheind cu un hohot de râs aspru.

Agenta Benn părea să fi încheiat de curând o orgie cu sex, droguri şi rock-and-roll şi să fie dornică de mai mult.

— Noi doi rămânem înăuntru. Eu acopăr uşile. Trimite-i spre mine.

Femeia a scos un mic strigăt de plăcere, ca un mieunat.

— Vino cu mine, l-a ispitit ea. Transformă-te. Ştii ce mult îţi place. Ştii ce bine te simţi.

Am putut să văd venele lui Denton zvâcnind.

— E mai bine s-acopere unul dintre noi uşile cu o armă de foc.

Însă în tonul vocii lui ezitarea se simţea din plin.

— Mai bine pe naiba, a tors Benn. Vino cu mine. Transformă-te.

— Nu de-asta facem aşa ceva. Nu de-asta am încheiat pactul.

Benn a scos un alt sunet, ceva întru totul senzual.

— N-are importanţă. Gustă, l-a îmbiat ea. Gustă sângele.

Lumina a tremurat şi s-a retras din colţul unde mă

aflam.

Am riscat s-arunc o privire. Împroşcată de sânge deja închegat, agenta Benn stătea în faţa lui Denton în lumina lanternei lui, aşezate pe podea. Îşi lipise trei degete unul de altul şi le împingea între buzele lui. El tremura, cu ochii strâns închişi. A supt degetele femeii, şi mişcarea a avut ceva înfricoşător de erotic. Una dintre sinistrele fiare uriaşe de mai înainte, probabil Wilson, le stătea alături, privind scena cu ochii scăpărători.

Denton a scos un soi de mârâit, a înşfăcat-o pe Benn de claia ei de păr încărunţit şi i-a săltat brusc bărbia, ca să poată mirosi şi linge sângele care-i mânjea gâtul. Femeia a râs şi s-a arcuit spre el, rotindu-şi şoldurile şi frecându-le de el cu nerăbdare.

— Transformă-te, a gemut. Transformă-te. Fă-o.

S-a auzit un urlet de furie, am întrezărit ceva mişcându-se, ca o străfulgerare, şi Parker a ieşit din întuneric clătinându-se, cu un braţ atârnându-i nefolositor, cu un cuţit mare în mâna cealaltă, cu ochii sticloşi sfidători şi plini de o furie iraţională. Denton şi Benn şi-au ridicat privirile, şi-au dus mâinile la talie, s-au întunecat pentru o fracţiune de secundă şi s-au preschimbat în doi lupi de coşmar, cu ochii sticlindu-le în puţina lumină din jur şi cu boturile căscându-li-se ca să dea la iveală limbi ce atârnau în afară şi colţi fioroşi. Parker a continuat să se-apropie împleticindu-se, cu părul unsuros fluturându-i, şi cei trei lupi au sărit pe el.

Priveam totul cu un soi de fascinaţie bolnavă. Lupii l-au îngropat sub un morman de colţi, blană, sânge şi furie. El a urlat, agitându-şi cuţitul, apoi l-a aruncat, rămânând cu mâinile goale, şi, după o răsucire în aer, a aterizat pe podea, nu departe de

mine. A-ncercat să lupte, să se zbată, lovind cu picioarele, dar a fost zadarnic. Au ţâşnit jeturi de sânge, şi a mai urlat o dată înainte de a înceta să se mai mişte.

Iar lupii au început să-l mănânce. Muşcau hălci din muşchii lui şi le înghiţeau lacomi, îi sfâşiau hainele ca să găsească mai multă carne. Mârâiau şi se ameninţau între ei arătându-şi colţii, şi unul dintre masculi a pătruns femela, timp în care ea a continuat să sfâşie trupul, scotocind cu botul printre straturile de muşchi ai stomacului ca s-ajungă la organele interne. Mi s-a făcut greaţă şi, dacă aş fi mâncat ceva, probabil că ar fi ajuns pe podeaua de beton.

M-am întors în schimb spre gaura numai pe jumătate terminată de sub perete şi am început să sap cu cheia, nebuneşte. Nu voiam să fiu următorul fel de mâncare din meniu.

De afară s-au auzit mai multe chelălăieli şi mai multe mârâieli, iar eu am lărgit gaura destul de mult ca să cred că pot trece prin ea. M-am lipit de pământ şi m-am târât ca un vierme, şi metalul ondulat mi-a zgâriat spatele, iar umărul rănit a reînceput să mă doară.

Am ieşit în aer liber cu o smucitură şi m-am văzut pe o alee din spatele garajului, slab luminată de un felinar îndepărtat, de pe marginea străzii.

Erau lupi peste tot.

Trei, mai mici decât aceia pe care-i văzusem înainte, erau răspândiţi pe un cerc rarefiat în jurul unui animal cu blana roşcată şi urechi ca de liliac. Acesta fusese însângerat şi doi dintre lupii mai mici zăceau în apropiere, chelălăind de durere şi mişcându-se fără vlagă, cu părul năclăit de sânge. Din cerc făcea parte şi Tera, goală şi suplă, cu o bucată de ţeavă în

mână. Când lupul cel mare se întorcea spre unul dintre ceilalţi, animalele rămase se strângeau mai aproape de el, şi el se răsucea, arătându-şi fălcile şi încercând să-l doboare pe unul dintre cei care-l înconjurau.

— Nu s-ar putea zice că te-ai grăbit, vrăjitorule, a mârâit Tera, fără să se-ntoarcă spre mine.

M-am ridicat în picioare, cu cheia în mână, şi-am scuturat din cap ca să scap de broboanele de sudoare rece.

— Tera, trebuie să plecăm de-aici, am spus. Denton şi ceilalţi îşi vor face curând apariţia.

— Pleacă, mi-a răspuns ea. Ajută-l pe MacFinn. Noi îi ţinem pe loc.

Uriaşul lup roşcat a făcut un salt spre ea şi am văzut-o ferindu-se, agilă, şi rămânând cu sânge rece la un fir de păr distanţă de colţii lui. L-a pocnit peste nas cu o iuţeală pe care n-aş fi crezut-o posibilă şi cu un mârâit dispreţuitor. Cei trei lupi mai mici s-au repezit la cel mare, care s-a-ntors ca să-i alunge, smulgând un chelălăit de la unul care n-a fost destul de rapid ca să se ferească pe de-a-ntregul de fălcile lui.

— Nu-i puteţi opri pe toţi, am spus. Mai sunt încă trei ca ăsta.

— Avem membri ai haitei la pământ, a mârâit ea, arătând cu o zvâcnire a capului către lupii răniţi. Noi nu-i abandonăm pe-ai noştri.

Am lăsat să-mi scape o înjurătură virulentă. Aveam nevoie de Tera. Putea să-mi confirme totul, mă putea ajuta să pun faptele cap la cap, să înţeleg ce se petrecea. Se oferea să-şi dea viaţa pentru mine, să se lupte cu Denton şi cu ceilalţi atât de mult cât reuşea să le ţină piept alături de însoţitorii ei, dar în seara aceea văzusem deja prea mulţi oameni murind. Nu

voiam să accept alte pierderi de vieţi pentru salvarea mea.

Şi furia mi-a devenit brusc mai puternică decât frica. Mă săturasem să tot fiu mutat de colo-colo şi tratat de parc-aş fi fost un bagaj sau un fel de mâncare din meniu. Mă săturasem să fiu ciomăgit pe întuneric şi să mă simt neajutorat şi inutil. Prea mulţi oameni fuseseră răniţi, creaturile magice ale nopţii împrăştiaseră prea multă suferinţă, şi eu ar fi trebuit să pot împiedica asta. În clipa aceea nu conta că nu reuşeam să folosesc vrăjile împotriva lor. Poate că magia nu era pe moment disponibilă pentru mine, dar asta nu mă făcea într-o mai mică măsură vrăjitor, mag, înţelept.

Ştiu multe lucruri.

Cunoaşterea înseamnă putere.

Odată cu puterea vine şi responsabilitatea.

Ceea ce făcea totul foarte simplu. Am strâns cheia în mână, am respirat adânc şi m-am avântat spre spatele lupului uriaş. Fiara m-a simţit năpustindu-mă, s-a-ntors spre mine cu o viteză neaşteptată şi m-a întâlnit în aer. M-a trântit pe beton şi şi-a aplecat fălcile spre gâtul meu. Am auzit-o pe Tera ţipând, ea şi ceilalţi lupi au înaintat - dar era imposibil s-ajungă la creatură înainte de a mă ucide. Nu era ăsta scopul.

Am împins cheia în gura lupului, simţind cum îmi sfâşiau dinţii lui un deget. A mârâit şi mi-a smucit cheia din mâini. Obiectul s-a răsucit în aer, îndepărtându-se de mine, şi fiara imensă şi-a reîndreptat atenţia asupra mea, cu ochii sticlindu-i.

Am avut timp să văd totul, în amănunt. Forţa şi iuţeala lupului m-au şocat pur şi simplu. Era enorm, rapid, n-aveam nicio şansă în lupta împotriva lui. Lumina felinarului îndepărtat s-a reflectat în colţii lui înroşiţi când şi-a coborât botul spre gâtul meu.

Blana lupului era împestriţată de stropi de sânge rămaşi pe firele de păr ca nişte picături de ploaie. Pietrişul aleii strălucea, luminat în parte de felinarul din stradă. Botul animalului, ceva mai scurt şi mai lat decât văzusem la televizor, la Wild Kingdom, avea buzele negre retrase de pe dinţii cu dungi roşii şi albe, ca bomboanele de mentă. Ochii erau albaştri, o culoare neobişnuită pentru un lup, şi în ei sticlea un soi de înţelegere prin prisma demenţei.

Am avut timp să observ toate detaliile fiindcă pentru ceea ce făceam nu era nevoie de ochi. Când s-a repezit la gâtul meu, mi-am afundat mâinile în blana lui, între labele din faţă, şi, bâjbâind cu degetele adânc înfipte, mi le-am coborât, lăsându-mă s-alunec pe fese, până când am simţit că găsisem ceea ce căutam - muchiile metalice ale cataramei unei centuri, lipită de piele, aproape îngropată în ea. În timp ce fălcile lui se apropiau tot mai mult de gâtul meu, am desfăcut catarama cu furie, simţind că astfel îi sfâşiam pielea, şi, când am reuşit, mi-am azvârlit braţul în exterior, cu degetele strâns încleştate de cureaua ataşată.

Şi, brusc, o centură din piele de lup a alunecat de sub haina costumului gri purtat de Roger Harris, specialistul în medicină judiciară al biroului FBI din oraş, puştiul cu păr roşu şi urechi mari. A rămas o clipă ghemuit deasupra mea, privindu-mă năuc, cu gura mânjită de sânge.

— Hexenwulf nemernic, am mârâit, şi i-am tras un genunchi între picioare.

Lovitura a fost puternică.

A icnit şi s-a rostogolit de pe mine, ducându-şi mâna spre haină, dar nu i-am lăsat timp să-şi scoată

arma. Am rămas lângă el, prea aproape ca să-şi poată mişca braţele în voie, l-am înşfăcat de urechile lui cât toate zilele şi l-am izbit de mai multe ori cu capul de pietriş. În primele secunde a-ncercat să se lupte cu mine, dar îl luasem prin surprindere. Ţeasta s-a lovit iar şi iar de pietre şi, după vreo şase izbituri zdravene, n-a mai făcut nicio mişcare.

I-am eliberat brusc urechile şi mi-am ridicat privirea spre Tera şi spre lupii ei. Îşi strângeau rândurile în jurul federalului ca un banc de rechini în jurul unui delfin rănit, şi am citit cuvântul sânge în ochii lor, în colţii lor dezgoliţi, în încheieturile albite ale degetelor cu care strângea Tera ţeava. M-a inundat brusc un val de frustrare. Era de-ajuns că prin oraş cutreierau animale însetate de sânge - n-aveam nevoie de ele şi-n echipa mea.

— Toată lumea înapoi, am mârâit.

— E-al nostru, mi-a răspuns Tera, pe acelaşi ton. A rănit lupi din haita mea.

— Şi de ce nu vă ocupaţi de ei, în loc să vă pierdeţi timpul cu tipul ăsta?

— Sângele lui e-al nostru, a insistat ea, şi ceilalţi au susţinut-o cu un cor de urlete furioase.

— Acum nu vă mai poate face niciun rău. Iar ai voştri nu se vindecă dacă-l ucideţi. Dar pierderea asta de timp i-ar putea ucide pe ei.

— Nu înţelegi, vrăjitorule, a mârâit Tera, şi lupii i-au ţinut din nou isonul, arătându-şi colţii. Aşa cere legea noastră.

M-am ridicat încet, arătându-mi întreaga înălţime.

— Înţeleg, am spus, cu voce foarte scăzută şi foarte egală, că nu vreţi să mă înfuriaţi mai tare decât sunt deja.

Am întâlnit privirea ei şi am susţinut-o cu asprime.

Fălcile mă dureau de prea multă încordare.

— S-au curmat deja prea multe vieţi. Ucide-l, şi-o să fii la fel ca el.

— Greşeşti, a spus ea. O să fie mort, iar eu o să fiu vie.

— Nu şi dacă mă sfidezi.

Am păstrat o clipă încordarea dintre noi, măsurându-ne din priviri.

I-am desluşit pe faţă nesiguranţa. Nu ştia că, în ceea ce privea magia, mă secătuisem, şi mă văzuse făcând prea multe lucruri impresionate mulţumită puterilor mele ca să-ncerce să mi se opună cu inima uşoară. A clipit şi şi-a ferit privirea, scoţând, din fundul gâtului, un sunet care-i trăda îmbufnarea.

— Cum doreşti, vrăjitorule, a capitulat apoi. N-avem timp de irosit luptându-ne între noi. Vine restul haitei. Iar noi avem răniţi de îngrijit.

Am dat din cap şi m-am uitat la cei trei lupi din jurul meu.

— Altcineva are ceva de spus? i-am provocat.

S-au îndepărtat cu toţii de mine, ferindu-se să-mi întâlnească privirea.

— Bine, atunci, am adăugat, aplecându-mă să iau arma lui Harris şi centura din blană de lup. Aveţi vreo maşină?

— Da, a răspuns Tera. Georgia.

Unul dintre lupi, un animal deşirat, cu picioare lungi şi blana de un maroniu deschis, s-a cutremurat şi a-nceput să meargă în cerc, scheunând scurt, ca şi cum ar fi scâncit. O clipă mai târziu, s-a auzit un şuier, ca un transfer de forţă. Lupoaica a fost străbătută de un tremur, a încremenit, părul ei de un maroniu palid a devenit piele şi mai palidă, lăsându-mă să mă holbez la fata cu membre lungi şi părul de un blond întunecat

pe care-o văzusem cu câteva zile în urmă în magazinul universal abandonat.

— Aduc camioneta pe strada alăturată, a spus, ridicându-se în picioare. Îi puteţi căra până acolo?

Avea trăsăturile feţei încordate şi ochii ceva cam prea mari.

— Da, a răspuns Tera. Redeveniţi cu toţii voi înşivă.

Şi ceilalţi doi lupi teferi au început să meargă în cerc, şi-au adunat puterea şi şi-au început transformările, iar în final am avut în faţă doi tineri dezbrăcaţi - unul era băiatul scund şi robust care se certase cu Georgia - Billy - iar celuilalt i-am recunoscut chipul, dar nu-i ştiam numele.

Tera a luat conducerea retragerii în timp ce eu supravegheam aleea cu pistolul lui Harris în mână. Ea şi cei doi băieţi au improvizat din haina lui Harris o targă pentru unul dintre lupii răniţi, iar pe celălalt l-a luat ea în braţe, săltându-l cu o simplă flexiune a muşchilor ca nişte funii, deşi avea probabil aproape şaptezeci de kilograme. Lupii răniţi scheunau jalnic, iar Tera şi cei doi tineri aruncau priviri duşmănoase către inconştientul Harris în timp ce străbăteau aleea îndreptându-se spre plajă şi lăsându-mă singur cu el.

M-am ghemuit lângă roşcat şi l-am pălmuit până când a deschis ochii. A clipit o dată şi a zvâcnit, ca şi cum ar fi vrut să se salte în capul oaselor. I-am proptit ţeava pistolului semiautomat sub mărul lui Adam.

— Nu mişca, i-am spus, calm.

A înlemnit şi s-a uitat în sus, la mine, cu ochi holbaţi.

— O să-ţi pun nişte întrebări, puştiule. Cred că ştiu deja răspunsurile, dar trebuie să mi le dai oricum şi tu, sincer şi fără gălăgie. Sau îţi arăt, aici şi acum, care sunt efectele unui glonţ tras de la mică distanţă.

Ai priceput?

Lui i-au zvâcnit de câteva ori buzele înainte de a reuşi să vorbească.

— Dacă mă ucizi, Denton n-o să se lase până când n-o să te vadă mort.

— Mă crezi prost, Roger? am spus, pe un ton rezonabil. Denton vrea oricum să mă vadă mort. Pot să te ucid chiar în clipa asta fără să se schimbe absolut nimic.

Şi-a lins buzele şi şi-a rostogolit ochii, uitându-se în toate părţile fără să-şi mişte capul, ca şi cum ar fi sperat să-l salveze cineva.

— De unde-ai ştiut? De centuri.

— L-am văzut pe Denton înăuntru. Am văzut că, înainte să vă transformaţi cu toţi, trebuie să vă strecuraţi mâna sub haină, pentru ceva. Deduc că, în prima noapte, agenta Benn s-a înfuriat şi şi-a dus mâna sub haină ca să-şi atingă centura şi s-o sfâşie pe Murphy. Dar a reuşit să-şi aducă aminte la timp că nu trebuia s-o facă, aşa c-a scos în schimb arma. Este?

A dat uşor din cap.

— Pactul, am spus. Sunteţi Hexenwulfen, aşa că aţi încheiat un pact cu cineva ca să primiţi în schimb puterea de a vă preschimba, ca să primiţi centurile. Cu cine?

— Nu ştiu, a răspuns el, făcând ochii mari. Dumnezeule, nu ştiu. Denton a aranjat totul.

L-am privit cu ochi îngustaţi şi am armat pistolul.

— Te rog, a ţipat, cu voce stridentă. Nu ştiu. Jur, Dumnezeu mi-e martor că Denton a aranjat totul. A venit la noi, ne-a întrebat dacă vrem să-l susţinem, dacă vrem să punem mâna pe cineva, pe-o lepădătură care reuşeşte mereu să scape de braţul legii. Şi eu i-am spus că vreau. Iisuse, n-am ştiut că o să se-ajungă

la asta.

— La ce, Roger? l-am întrebat, cu răceală. Începe cu începutul, şi grăbeşte-te.

— Marcone, a spus, cu ochii la armă. Totul se-nvârte în jurul lui. Denton vrea să scape de el.

— Adică să-l omoare.

Privirea lui Harris a zvâcnit spre mine.

— Ne-a spus că e singura cale. Că Marcone otrăveşte oraşul mai mult decât oricare alt om în viaţă. Şi are dreptate. Individul şi-a cumpărat, în oraşul ăsta, destulă influenţă ca să nu se poată atinge poliţia de el niciodată, şi cuvântul lui are greutate chiar şi la nivel naţional. Nu doar una dintre anchetele biroului în privinţa lui a fost suspendată. E de neatins.

— Aşa c-aţi plănuit să folosiţi centurile ca să-l ucideţi.

A dat din cap.

— Dar nu se putea fără să lăsăm urme. Nimeni n-avea să creadă c-a fost pur şi simplu sfâşiat de nişte câini sălbatici. Avea să se facă o anchetă în toată puterea cuvântului, cu expertiză judiciară şi tot restul.

Am înţeles şi a fost rândul meu să dau din cap.

— Aşa că vă trebuia un ţap ispăşitor. Lasă-mă să ghicesc. Lupii Străzii.

Harris şi-a arătat dinţii.

— O bandă de scandalagii şi de ucigaşi, cu lupul ca simbol. Uciderea unui criminal de indivizi a căror emblemă e lupul. Într-un asemenea caz, nimeni nu face verificări. E evident. Şi scăpăm şi de una dintre cele mai periculoase bande de pe străzi.

— Da, Roger, numai că, în privinţa acestei crime, sunt nevinovaţi. Te-ai gândit la asta? Nevinovaţi, ca şi toţi oamenii ucişi luna trecută, înainte şi după luna plină. Ucişi de voi. De tine şi de restul echipei lui

Denton.

A-nchis ochii, a pălit şi s-a cutremurat.

— Transformarea. Când… când te preschimbi, când eşti animal, e incredibil. Atâta iuţeală, atâta putere. Trupul îţi cântă de încântare. În facultate, am fost curios să văd cum e când iei cocaină şi, prin comparaţie cu asta, a fost o nimica toată. Sângele…

Şi-a trecut din nou limba peste buzele murdare de sânge, de data asta mai degrabă cu sete decât ca tic nervos.

—Cred că-ncep să-nţeleg. Denton nu v-a vorbit despre partea asta. Nu v-a spus cum vă influenţează gândurile. Probabil că nu ştia nici el. Şi după ce te transformi o dată…

A dat din cap, ca o subliniere.

—Pur şi simplu nu te poţi opri, omule. Te face să te foieşti noaptea prin cameră, fără somn. Şi-ţi face mai bine decât somnul, când termini vânătoarea te simţi atât de viu! A deschis din nou ochii şi s-a uitat în sus, la mine, implorând. N-am vrut să-i omor pe oamenii ăia. Am început cu nişte infractori. Gangsteri care vindeau droguri. Am vrut doar să-i speriem, dar lucrurile ne-au depăşit. Au ţipat şi au fugit, şi noi i-am urmărit şi… I-am ucis. Şi, Dumnezeule, Dresden, a fost frumos.

—Şi s-a repetat, am spus. De două ori. Cu oameni nevinovaţi. Cu nişte amărâţi care s-au aflat, când nu trebuia, acolo unde nu trebuia.

Harris şi-a întors faţa, preferând să dea aprobator din cap fără să mă privească.

—Denton a spus că putem compensa răul făcut. Că putem pune totul în cârca Lupilor Străzii. Că putem convinge pe toată lumea că ei sunt făptaşii. Şi noi am rămas alături de el.

Am clătinat din cap.

—Asta nu explică de ce l-aţi târât pe MacFinn în toată povestea.

—Denton, a răspuns puştiul. A fost tot ideea lui. A spus că mai există şi altcineva pe care am putea da vina, ca să fim siguri că o să scăpăm cu faţa curată. Că avea omul potrivit. Am intrat în casa lui MacFinn şi i-am găsit tot arsenalul ocult. Am stricat câte ceva şi am plecat. Şi... în noaptea următoare au murit mai mulţi oameni. Ca şi în cea care i-a urmat. Atunci ne-am dus după gunoiul ăla asociat cu Marcone şi am scăpat de ticălos şi de bătăuşul lui.

—Şi pe urmă aţi stat liniştiţi o lună.

A înghiţit în sec şi a dat din cap încă o dată.

—Denton a luat centurile. Ni le-a ascuns. El se controlează mai bine decât oricare dintre noi. Şi, Dumnezeule, sărmana Benn a fost într-o stare groaznică, aproape ca şi când n-ar mai fi făcut parte din specia omenească. Nici Wilson nu s-a simţit cu mult mai bine. Dar am rezistat cu toţii o lună.

—După care l-aţi ucis pe bodyguardul lui Marcone la Varsity.

Ochii lui Harris au aruncat flăcări.

—Da. Ar fi trebuit să-i vezi dosarul. Toate lucrurile pe care le-a făcut şi pentru care n-a putut fi adus în faţa tribunalului. Dumnezeule, Dresden, a meritat-o.

—Poate că da. Sau poate că nu. Cine suntem noi, să-l judecăm?

—Şi cine suntem ca să n-o facem? m-a întrebat Harris. Puterea se afla în mâinile noastre. Aveam responsabilitatea s-o folosim pentru a face bine. Ca să ne facem datoria. La naiba, Dresden, dacă eşti într-o atât de mare măsură de partea binelui, ar trebui să ne-ajuţi, nu să ni te pui în cale. Pe oamenii ăştia legea

nu-i poate atinge, iar tu o ştii.

M-am foit uşor, stânjenit.

—Nu sunt de acord cu metodele voastre. Cu înscenările făcute altora, ca să cadă pe ei vina pentru crimele voastre.

Harris a mârâit.

—Ca şi cum MacFinn n-ar fi omorât niciodată pe nimeni. La naiba, e un ucigaş, nu? După scena de la postul de poliţie, o să se convingă toată lumea că e.

—În afară de mine, am răspuns. N-ar fi ajuns niciodată acolo dacă n-aţi fi stricat voi cercul care-l reţinea.

—Da, a încuviinţat, cu o doză de duşmănie şi de frustrare în glas. A trebuit să-ţi bagi nasul în treburile noastre. Iisuse, afurisitul ăla de raport pe care i l-ai trimis lui Murphy pomenea până şi de centuri. Atunci a-nceput Denton să te ia-n serios. Dac-ai avea ceva minte, ai apăsa naibii acum pe trăgaci, înainte de-a ieşi el şi ceilalţi din transă ca să vină după tine. Fiindcă ştii prea multe.

—De ce Lupii Străzii? am întrebat, în loc să-l împuşc. De ce m-ai trimis să văd ce e cu ei?

—Denton a presupus c-aveau să te ucidă, a scăpat Harris. C-aveau să ne scape de tine.

Am dat din cap. După cum se părea, tot timpul încercase cineva să mă omoare, şi eu nu băgasem de seamă.

—Iar după ce-am scăpat de ei prima oară, a ştiut că erau pe urmele mele.

—Da. Şi m-a pus pe mine să-i urmăresc, ca să te putem găsi şi să ne asigurăm că eşti mort. Când te-am zărit în portbagajul maşinii lor, am presupus că erai. Aşa c-am plănuit să scăpăm de Lupii Străzii în seara asta, înainte de a se duce MacFinn la Marcone.

—De unde ştiţi ce-are de gând?

—De la Marcone, a pufnit Harris. Şarpele a sunat ca să ceară protecţia poliţiei.

Mi-am reţinut cu greu un zâmbet.

—Şi i-a fost acordată?

—La naiba, nu. Harris şi-a înălţat bărbia, şi-a strâns pumnii şi l-am simţit încordându-se sub mine. Am spus tot ce-aveam de spus. Dacă nu vrei să ni te alături, pleacă dracului de-aici. Sau apasă pe trăgaci. Dar nu-mi mai irosi timpul.

—Eu mai am ceva de spus, am ripostat, şi am apăsat pistolul peste gâtul lui, de-a latul, sufocându-l. O să-i duci lui Denton mesajul meu. M-am săturat de jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica. Anunţă-l că o să aibă ocazia să scape de mine când răsare luna, acasă la Marcone.

El s-a zbătut, scoţând sunete bolborositoare. Şi a căscat ochii la auzul cuvintelor mele.

—Nu e nevoie să fii un geniu ca să deduci că o să-ncerce să se afle acolo când apare MacFinn, am adăugat. Că o să vrea să se convingă c-a murit toată lumea şi că el e singurul care mai poate povesti ce s-a-ntâmplat. Spune-i că o să vin şi eu. Că n-o să scape nepedepsit. M-ai înţeles, băiete?

Am micşorat apăsarea, şi l-am auzit orăcăind un vag răspuns afirmativ. M-am ridicat, eliberându-l, dar am păstrat pistolul într-o mână şi centura în cealaltă. I-am văzut ochii zvâcnind către centură, urmărindu-i mişcările cu un soi de sete încordată.

—De ce-mi spui asta? m-a întrebat. De ce ne avertizezi?

M-am uitat în jos, la el, preţ de câteva secunde lungi înainte de a-i răspunde, cu voce joasă.

—Fiindcă nu-mi place ce faceţi. Ce sunteţi. Nu

folosiţi puterea care v-a fost dată. Ea vă foloseşte pe voi. Vă transformaţi în animale. Sălbăticia şi frica sunt arme cu care-ncercaţi să susţineţi pacea. Acum e rândul vostru să vedeţi cum e când ţi-e frică.

S-a ridicat, cu părul lui roşu în dezordine şi cu sângele de pe gură uscându-i-se, şi s-a îndepărtat cu câţiva paşi de mine, mergând cu spatele şi uitându-se în toate părţile.

—Centura mea, a spus. Îmi vreau centura.

—Nici să nu te gândeşti, băiete. Cel mai înţelept lucru pe care îl poţi face e să te-ncui în camera ta şi să rămâi acolo până se termină toată povestea. Fiindcă, orice s-ar întâmpla, centura n-o s-o mai foloseşti niciodată.

S-a albit la faţă şi a făcut un pas spre mine. Am îndreptat arma către el, şi a încremenit, cu pumnii încleştaţi.

—O să plăteşti pentru asta, m-a ameninţat, cu vocea îngroşată de încordare.

—Când răsare luna, i-am spus, apoi m-am răsucit pe călcâie şi am ieşit în grabă de pe alee, deşi piciorul meu numai în ciorap şi şchiopătatul mi-au stricat probabil imaginea de individ feroce.

La vreo şase metri distanţă de alee, Tera a apărut din întuneric şi mi s-a alăturat, mergând destul de aproape de mine ca să mă susţină dacă aş fi căzut.

—Te-ai înşelat, vrăjitorule, mi-a spus.

M-am uitat în jos, la ea, şi i-am întâlnit privirea ochilor de culoarea chihlimbarului, lipsiţi de suflet.

—Cum adică?

—N-au devenit animale. S-a uitat peste umăr, îngustându-şi ochii. Animalele nu fac ce-au făcut ei. Ucid ca să mănânce, ca să se apere pe ele sau pe ai lor, sau ca să-şi apere teritoriul. Nu de plăcere. Nu

fiindcă le e sete de sânge. S-a uitat din nou la mine. Numai oamenii fac asta, vrăjitorule.

M-am strâmbat, dar n-am putut s-o contrazic.

—Cred că ai dreptate.

—Bineînţeles, a zis ea. Şi a adăugat, după câteva clipe de tăcere. O să-ncerci să-mi ajuţi logodnicul?

—O să-ncerc. Dar nu pot lăsa blestemul lui să mai ia şi alte vieţi.

A dat din cap, cu ochii înneguraţi.

—Asta ar vrea şi el. Se gândeşte mai întâi la alţii şi abia apoi la el însuşi.

—Pare un om bun.

Tera a ridicat din umeri, şi mi s-au părut brusc împovăraţi de îngrijorare.

—Mai sunt şi ceilalţi. FBI-ul. Ei vor încerca să te oprească pe tine.

—Da.

—Şi atunci?

—Nu-i pot lăsa să continue ca până acum. Nu se mai pot controla. Cred că nu se mai pot împiedica să ucidă.

Nu m-am uitat la ea, m-am concentrat, pe rând, asupra fiecărui pas de-al meu.

—Când vor încerca să mă oprească..., am continuat. Când vor încerca... cred că va trebui să fiu foarte uman.

Am mers, împreună cu Tera, către malul lacului Michigan. Acolo, pe Forty-ninth Street, aştepta, cu motorul în ralanti, o furgonetă mare, veche. Când ne-am apropiat, s-au aprins farurile, iar femeia de la volan a coborât să ne deschidă portiera laterală.

—Harry? a spus. Oh, Doamne, ce ţi-au făcut?

Susan s-a apropiat în grabă şi i-am simţit căldura trupului când mi-a pus braţul peste umărul ei şi s-a lipit de mine. Purta blugi, care-i scoteau în evidenţă picioarele lungi, şi o jachetă de un roşu închis, care se asorta de minune cu pielea ei întunecată. Îşi strânsese părul într-o coadă de cal, şi gâtul îi părea mai lung şi mai vulnerabil. O simţeam incredibil de catifelată şi de caldă, avea un miros proaspăt şi încântător de feminin şi m-am trezit sprijinindu-mă de ea. Toate durerile care păliseră, rămânând în fundal, au revenit zvâcnind în primul plan al atenţiei mele, prin comparaţie cu căldura ei pufoasă şi cu delicateţea cu care mă susţinea. Atingerea ei oferea o plăcere pe care eu n-o puteam dărui.

—L-au bătut, i-a răspuns Tera. Dar, cum îţi spuneam că e foarte posibil, l-au ţinut în viaţă.

—Mutra ta arată ca un sac cu cartofi vineţi, mi-a spus Susan, cu ridurile fine ale feţei accentuându-i-se în vreme ce mă studia cu ochi ei întunecaţi.

—Spui cele mai drăguţe lucruri cu putinţă, am mormăit.

M-au urcat în furgonetă, unde erau ghemuiţi Georgia, Billy şi ceilalţi alfani. Doi tineri, un băiat ai cărui ochi de un albastru apos clipeau tot timpul şi o fată cu părul castaniu subţire, ca de şoarece, erau întinşi pe spate, gâfâind încet. Aveau pe răni bandaje curate. Georgia era, evident, medicul care-i îngrijise.

Toţi alfanii purtau halate de baie simple, negre, nu rămăsese niciunul în costumul lui Adam, şi m-am simţit bizar de recunoscător pentru asta. Totul era suficient de straniu şi fără să călătoresc într-o furgonetă plină cu adolescenţi oarecum ciudaţi, în pielea goală.

Mi-am pus centura de siguranţă şi mi-am văzut vânătăile de pe mâini şi de pe braţe - pete urâte, vineţiu-maronii, atât de dese încât în unele locuri nu-mi dădeam seama unde se termina una şi unde începea alta. M-am aşezat şi m-am sprijinit de geam, cu mâna dreaptă sub cap.

—Ce cauţi tu aici, cu copilandrii ăştia? am întrebat-o pe Susan, când s-a instalat la volan.

—Conduc, mi-a răspuns. Sunt singura care-a împlinit vârsta necesară ca să poată închiria o camionetă.

Am strâns din ochi.

—Aoleu.

—Povesteşte-mi, mi-a cerut ea, pornind motorul. După ce-ai sărit din maşină şi după ce-am scăpat de atacul de cord, am chemat poliţia, exact cum ai spus. Tera a plecat să te caute şi mi-a spus că poliţia a ajuns prea târziu şi că te-au luat Lupii Străzii. Cum de li s-a zdrobit camioneta într-un asemenea hal?

—Au avut ghinion. Cineva le-a făcut toate cauciucurile să explodeze în acelaşi timp.

Susan m-a privit arcuindu-şi sprâncenele şi a demarat.

—Nemernicii. Acum stai liniştit, Harry. Arăţi ca un tren deraiat. Te ducem într-un loc liniştit.

—Vreau mâncare, am spus. Sunt mort de foame. Tera, crezi că-ţi poţi da seama când răsare luna?

—Da, mi-a răspuns ea. Norii se-mprăştie. Văd

stelele.

—Fantastic, am murmurat.

Şi pe urmă am adormit, fără să mai simt hurducăturile furgonetei. M-am trezit abia când mirosul de grăsime încinsă şi de carne friptă m-a făcut să ridic privirea către ghişeul unui fast-food drive-thru. Susan a plătit totul cu bani gheaţă şi ne-a împărţit tuturor pungile de hârtie. Eu am rupt coroana galbenă de pe una dintre ele, am unit capetele bucăţii de hârtie, alcătuind un cerc, şi mi l-am pus pe cap. Ea m-a privit nedumerită, apoi a râs scurt.

Mi-am îngustat ochii şi am psalmodiat, pe un ton arogant:

—Sunt regele burgerilor.

Susan a râs iarăşi, clătinând din cap, iar Tera mi-a aruncat o privire serioasă, ternă. M-am uitat la tinerii din spatele furgonetei şi i-am văzut pe toţi, chiar şi pe cei răniţi, înfulecând cu o foame de lup (şi nu, ăsta nu e un calambur).

Tera mi-a urmărit privirea şi s-a aplecat spre mine.

—Puiandri, a spus, ca şi cum cuvântul ar fi putut să explice mai multe decât reuşea. N-au fost răniţi atât de rău cum au crezut. Mă-ndoiesc că le vor rămâne cicatrice.

—Mă bucur s-aud asta, am răspuns, sorbind din cola şi înghiţind cartofi prăjiţi aburinzi. Însă de fapt mă interesează altceva, vreau să ştiu cum de-a ajuns sângele tău în restaurantul lui Marcone în noaptea dinainte de luna plină.

Tera a rupt o bucăţică din hamburgerul ei şi a-nceput s-o ronţăie ţinând-o între degete.

—Întreabă-mă altădată.

—Nu vreau să-ţi aduc o ofensă, dar nu sunt sigur

că acest altădată o să existe. Aşa că spune-mi acum.

Ea a luat încă o bucăţică de carne, apoi a ridicat din umeri.

—Ştiam că haita care-i făcea necazuri logodnicului meu era în apropiere. Am dedus că voia să dea o lovitură şi am încercat să-i opresc.

—De una singură?

A pufnit.

—Vrăjitorule, aproape toţi cei care se transformă în lupi ştiu într-o prea mică măsură ce-nseamnă să fii lup. Însă asasinii aveau în ei o prea mare parte din animal. Am intrat prin geamul ferestrei şi m-am luptat, dar m-au copleşit. Am fugit înainte de-a fi ucisă.

—Şi cu copiii ăştia ce e? am întrebat, arătând spre partea din spate a furgonetei.

S-a uitat la ei şi, pentru o clipă, am văzut cum i s-a încălzit privirea, strălucind de mândrie şi îndepărtându-i aerul rece, neomenesc al feţei.

—Sunt copii. Dar cu inimi viteze. Au vrut să-nveţe, şi eu i-am învăţat. Lasă-i să-ţi spună singuri povestea lor.

—Poate mai târziu, am zis, terminându-mi cartofii prăjiţi. Unde mergem?

—Într-un loc sigur, să ne înarmăm şi să ne pregătim.

—Să mă pregătesc, am corectat-o. Numai eu. Nu iau pe nimeni cu mine.

—Te înşeli, nu s-a lăsat ea. Vin cu tine.

—Nu.

M-a fixat cu ochii ei chihlimbarii.

—Eşti puternic, vrăjitorule. Dar încă n-ai văzut animalul din mine. Oamenii pe care-i vei înfrunta vor să-mi ia logodnicul, şi n-am să-ngădui asta. Vin cu tine, nu mă poţi opri decât dacă mă ucizi.

De data asta, eu mi-am ferit primul privirea. Mi-am sorbit băutura încruntându-mă, în timp ce ea continua să-şi ronţăie, placidă, bucăţica de hamburger.

—Cine eşti? am întrebat-o, în cele din urmă.

—Cineva care şi-a pierdut deja prea mulţi membri ai familiei, mi-a răspuns.

Pe urmă s-a lăsat pe spătarul scaunului şi s-a retras din conversaţie, amuţind brusc.

—Cineva care şi-a pierdut deja prea mulţi..., am bombănit, frustrat, îngânând-o pe şoptite. M-am întors din nou spre partea din faţă a furgonetei, aplecându-mă deasupra burgerului. Pune ceva pe tine, muiere bizară cu ochi galbeni, dansatoare pe mese, antrenoare de oameni-lup, creatură ocultă care mi-te-uiţi-în-ochi-fără-să-clipeşti.

De pe scaunul din spate s-a auzit un şuierat, şi am aruncat o privire peste umăr. Tera continua să-şi mestece carnea. Îi sticleau ochii, avea colţurile gurii arcuite şi îi fremătau nările într-un hohot de râs aproape mut.

Locul sigur spre care ne îndreptam s-a dovedit a fi o casă mare din apropiere de Gold Coast, aflată la mică distanţă de micul palat al lui Marcone. Judecând după standardele cartierului, dimensiunile clădirii erau modeste, dar asta era tot una cu a spune că, după standardele unui elefant, o claie de fân nu-nseamnă prea multă mâncare. Susan a condus furgoneta printr-o deschidere din gardul viu înalt şi apoi pe o alee lungă, de beton alb, şi a intrat într-un garaj pentru şase maşini ale cărui uşi s-au ridicat în faţa noastră rulând maiestoase.

Am coborât în garaj şi m-am holbat la Mercedesul şi la Chevroletul Suburban dinăuntru.

—Unde suntem? am întrebat.

Tera a deschis uşa laterală a furgonetei şi Georgia, Billy şi celălalt tânăr s-au dat jos şi i-au ajutat pe oamenii-lup răniţi să coboare. Georgia s-a întins, un gest care i-a afectat într-un mod foarte interesant halatul de baie negru, şi şi-a îndepărtat cu o mână claia de păr roşcat căzută pe faţa uscăţivă.

—E casa părinţilor mei. Ei mai stau încă o săptămână în Italia.

Mi-am trecut o palmă peste ochi.

—Şi nu se vor supăra fiindc-ai dat o mică petrecere, nu?

Mi-a aruncat o privire, părând stânjenită.

—Nu, atâta timp cât ştergem toate urmele de sânge. Haide, Billy. Să ducem răniţii în pat.

—Ia-o înainte, a spus el, cu ochii la mine. Vin şi eu într-un minut.

Georgia a părut gata să-nceapă o ceartă, dar s-a mulţumit să clatine din cap şi, cu ajutorul celuilalt băiat, a condus răniţii înăuntru. Încă goală şi de o supremă indiferenţă faţă de acest amănunt, Tera i-a urmat, aruncându-mi o privire peste umăr înainte de a dispărea. Parcă încercând să mi-o ascundă vederii, Susan s-a plasat cu promptitudine în faţa mea.

—Cinci minute, Dresden, a spus. Pe urmă vino să mă cauţi.

—Ăă, a fost răspunsul meu caustic, după care Susan a intrat, la rândul ei, în casă.

Am rămas în întuneric cu Billy, puştiul scund şi vânjos, cu ochelari cu lentile groase. Îşi îndesase mâinile în buzunarele halatului de baie şi mă studia cu atenţie.

—Toţi vrăjitorii îşi fac rost de câte-o coroană pentru copii şi o poartă? Sau e numai pentru ocazii

speciale?

—Toţi oamenii-lup poartă ochelari şi se parfumează cu Old Spice din belşug? am ripostat, smulgându-mi de pe creştet coroana de carton. Sau se obişnuieşte doar când e lună plină?

Nu s-a supărat, mi-a zâmbit.

—Eşti prompt, a spus. Întotdeauna mi-am dorit să fiu aşa. Mi-a întins mâna. Billy Borden.

I-am strâns-o obosit, iar el a-ncercat s-o strivească pe-a mea într-a lui.

—Harry Dresden, am spus.

—Pari zdrobit, domnule Dresden. Eşti sigur că te poţi descurca în noaptea asta?

—Nu, am răspuns, cu o răbufnire de sinceritate brutală.

A dat din cap şi şi-a împins ochelarii în sus, spre rădăcina nasului.

—Atunci ai nevoie de ajutorul nostru.

Cerule! Clubul Mickey Mouse al oamenilor-lup voia să treacă de partea mea. Lista membrilor: Billy, Georgia, Tommy, Cindy, Sictir.

—Nici gând, am protestat. Categoric nu.

—De ce nu?

—Ascultă-mă, puştiule. Nu ştiţi de ce sunt în stare aceşti Hexenwulfen. Nu ştiţi de ce e-n stare Marcone şi cu siguranţă n-aţi văzut ceva ca MacFinn decât în filme. Şi, chiar dacă sunteţi în stare să le ţineţi piept, ce vă face să credeţi c-aveţi dreptul să interveniţi?

A căutat un răspuns cu toată seriozitatea.

—Acelaşi lucru care te face să crezi că ai dreptul ăsta, domnule Dresden.

Am deschis gura să-i răspund. Şi am închis-o.

—Sunt conştient că, prin comparaţie cu tine, eu nu ştiu prea multe lucruri, a continuat el. Dar nu sunt

prost. Am ochi. Văd nişte lucruri despre care toată lumea pretinde că nu există. Acum, în toată ţara sunt la modă vampirii. De ce naiba n-ar fi amestecaţi în treaba asta şi nişte vampiri autentici? Domnule Dresden, ştii că, în ultimii trei ani, numărul infracţiunilor violente a crescut cu aproape patruzeci la sută? Al asasinatelor aproape s-a dublat, mai ales în zonele urbane dens populate şi în cele rurale izolate. Iar răpirile şi dispariţiile au fost cu aproape trei sute la sută mai numeroase.

L-am privit uimit. De fapt, eu nu cunoşteam cifrele. Ştiam că Murphy şi o parte dintre ceilalţi poliţişti spuneau că, pe străzi, lucrurile se înrăutăţiseră. Şi, la un anumit nivel profund, ştiam eu însumi că lumea devenea din ce în ce mai mult un loc al tenebrelor. La naiba, era unul dintre motivele care mă-ndemnau să risc ca un idiot, ca în seara aceea. Făceam eforturi ca să ţin sus o torţă aprinsă.

—Eu, domnule Dresden, sunt un soi de pesimist. Cred că oamenii sunt prea incompetenţi ca să-şi poată face rău unii altora într-un asemenea hal. Chiar dacă şi-ar da cu adevărat silinţa, criminalii n-ar reuşi să-şi înmulţească faptele cu trei sute la sută. În plus, aud tot felul de poveşti şi citesc uneori tabloizi. Dacă lumea supranaturală e în revenire? Dacă asta explică o parte din tot ce se petrece?

—Şi dacă într-adevăr explică?

Billy a continuat să se uite la mine, fără să mă privească în ochi.

—Cineva trebuie să facă totuşi ceva. Eu pot. Deci ar trebui. De aceea suntem aici noi, alfanii. Când ne-am întâlnit, datorită Proiectului Drumului din Northwest, Tera ne-a oferit şansa să facem ceva, iar noi am profitat.

M-am holbat la el. Aş fi putut să-l contrazic, dar ar fi fost lipsit de sens. Argumentele lui îmi erau cunoscute în amănunt. Le invocasem şi eu. Dacă aş fi fost cu zece ani mai tânăr, cu treizeci de centimetri mai scund şi cu câteva kilograme mai greu, aş fi putut fi eu însumi cel care vorbea. Şi trebuia să recunosc că puştiului nu-i lipsea puterea. Nu e puţin lucru să te poţi transforma în lup. Dacă găseam vreun argument cu care să-mi susţin părerea, eram dispus să-l folosesc. Nu voiam să-mi pătez mâinile de sângele lui.

—Billy, cred că nu sunteţi încă pregătiţi pentru liga mare.

—Poate că nu, a recunoscut el, dar suntem singurii rămaşi pe teren.

Trebuia să-i recunosc meritele. Era hotărât.

—Poate ar trebui să staţi pe tuşă, să supravieţuiţi ca să luptaţi într-o altă zi. Ar putea ieşi rău şi, în cazul ăsta, acei Hexenwulfen cărora le-am dat peste nas pe plajă vor veni după voi. Trebuie să rămână cineva cu răniţii, să-i apere.

—Cred, mai degrabă că, dacă te pot înfrânge, ne pot înfrânge şi pe noi. Ar fi mai inteligent să ne-adunăm toate forţele la un loc. Alături de tine.

Am chicotit.

—Toate ouăle într-un singur coş?

A clătinat din cap.

—Toţi banii pe cel care are mai multe şanse să-nvingă.

L-am studiat în tăcere preţ de un minut lung. Nu mă îndoiam de sinceritatea lui. Izvora din el mustind, aşa cum nu ţi se întâmplă decât atunci când eşti cu desăvârşire lipsit de experienţa vieţii sau idealist. Era reconfortant şi, în acelaşi timp, cel mai înspăimântător lucru în privinţa lui. Trăda atâta ignoranţă! Sau nu, de

fapt nu ignoranţă. Inocenţă. Nu ştia ce avea să-nfrunte. Dacă-l lăsam să mi se alăture, îl trăgeam în jos, după mine. În ciuda a tot ce văzuse în seara aceea, aveam să-l duc într-o lume cu totul nouă, violentă, sângeroasă, periculoasă. Într-un fel sau altul, dacă-l lăsam pe el şi pe prietenii lui să mă-nsoţească, acei copii inocenţi n-aveau să mai vadă vreodată răsărind soarele.

Dar, Dumnezeu să m-ajute, dreptatea era de partea lui Billy Borden într-o singură privinţă. Aveam nevoie de ajutor.

—Oricine mă-nsoţeşte primeşte ordine numai de la mine, am spus, şi el a respirat scurt, cu ochii strălucindu-i. Nu de la Tera. Faceţi ce spun eu şi când spun eu. Dacă vă spun să plecaţi, plecaţi. Fără întrebări. Ai înţeles?

—Da, a răspuns, şi mi-a adresat un zâmbet îngâmfat, care pur şi simplu nu-şi avea locul pe faţa unui adolescent ciudat, în halat de baie negru. Eşti un om inteligent, domnule Dresden.

M-am uitat la el strâmbând din nas şi, chiar în acel moment, lumina aprinsă automat la deschiderea garajului s-a stins, lăsându-ne în beznă. Dinspre uşă s-a auzit un sunet plin de dezgust, şi lumina s-a aprins din nou. În prag stătea, supărată, Georgia, în toată splendoarea ei zveltă, mlădioasă.

—Billy Borden, a spus ea. Nu-ţi dă prin cap că ai putea să faci ceva mai bun decât să stai aici, în întuneric?

S-a apropiat de el încruntându-se, furioasă.

Billy şi-a ridicat spre ea privirea calmă.

—Anunţă-i pe toţi că ieşim şi noi în noaptea asta, a spus el. Conduşi de Dresden. Dacă pot face faţă, sunt bine-veniţi, iar dacă nu, rămân aici, să-i apere pe

Cyntia şi Alex.

Georgia a făcut ochii mari şi a chiuit scurt, excitată. S-a întors spre mine şi m-a luat pentru o clipă de gât, făcându-mi umărul să urle de durere, apoi s-a-ntors spre Billy şi s-a aplecat, gata să facă acelaşi lucru. El a tresărit, strângând din ochi, iar ea şi-a îndreptat spatele şi i-a tras brusc deoparte halatul, dezvăluindu-i o jumătate de piept palid. Spre meritul băiatului, masivitatea lui părea să se datoreze unui pachet de muşchi, iar pe linia pieptului avea o rană acoperită cu o crustă groasă, de sânge închegat, deşi pe alocuri încă mai continua să sângereze.

—Ce-i asta? a-ntrebat Georgia. Idiotule. De ce nu mi-ai spus că eşti rănit?

El a ridicat din umeri şi şi-a strâns din nou halatul pe lângă trup.

—S-a-nchis. Şi oricum, chiar dacă o bandajezi, nu pot păstra bandajul când mă transform.

Ea a strâns din dinţi, supărată.

—N-ar fi trebuit să-ncerci să-i retezi tendonul. Lupul ăla era prea iute.

El i-a zâmbit.

—Dar am fost pe punctul să reuşesc.

—Ai fost pe punctul să fii omorât, a spus ea, dar cu voce mult mai blândă.

Am observat că nu-şi luase mâna de pe cealaltă jumătate a pieptului lui Billy şi că el o privea în expectativă. Ea a tăcut, şi s-au uitat unul la altul un minut întreg. Am văzut-o pe ea înghiţind în sec.

Vă rog, aveţi milă de mine. Oameni-lup tineri, îndrăgostiţi. M-am întors cu spatele şi am intrat în casă, mişcându-mă cu mare atenţie.

Nu m-am omorât niciodată crezând în Dumnezeu. Ei, asta nu e întru totul adevărat. Am crezut

întotdeauna că există un Dumnezeu - sau ceva destul de asemănător ca să-şi merite numele - dacă existau demoni, trebuia să existe şi îngeri, nu? Dacă undeva exista un Diavol, atunci trebuia să existe şi un Dumnezeu. Însă El şi cu mine nu contemplaserăm niciodată lumea împărtăşind o viziune comună asupra lucrurilor.

N-are importanţă. Am aruncat o privire spre tavan. N-am rostit şi nici n-am gândit vreun cuvânt, dar Dumnezeu mă asculta. Am sperat c-a primit oricum mesajul. Nu voiam să fie ucis niciunul dintre copiii ăia.

Parfumul lui Susan m-a condus la ea. Mă aştepta într-un dormitor de la parter. Mobilierul din încăpere era simplu, iar ea îşi purta blugii şi un tricou alb, pe care scria „ÎNGHIŢI ASTA? EU NICI NU MĂ GÂNDESC!”. Tricoul era al meu. Când m-a văzut, şi-a săltat bărbia, ca şi cum s-ar fi străduit să nu-şi lase lacrimile să cadă.

Privirile ni s-au întâlnit, şi am continuat să ne privim în ochi. Ni se mai întâmplase, cu mai bine de un an în urmă. După ce se uitase în sufletul meu, ea leşinase. Nu ştiu ce văzuse. Nu-i acord prea multă atenţie imaginii mele din oglindă.

Însă eu văzusem în ea pasiune, o pasiune pe care n-o mai descoperisem la nimeni altcineva, în afară de mine însumi. O nevoie de a merge înainte, de a acţiona cu orice preţ. De aceea continua, de aceea căuta istorisiri despre supranatural pentru o fiţuică mizerabilă, pe jumătate hilară, ca Arcana. Avea darul ăsta, ştia să scoată din noroi lucruri pe care alţii se străduiau să le ignore, să scoată la lumină fapte nu întotdeauna uşor de explicat. Făcea oamenii să se gândească. Pentru ea era ceva personal - asta ştiam, dar nu ştiam şi de ce. Era hotărâtă să facă pe toată lumea să vadă adevărul.

Am închis uşa în urma mea şi m-am apropiat de Susan şchiopătând.

—Te vor omorî, mi-a spus. Nu te duce.

Când am ajuns lângă ea, şi-a pus palmele pe pieptul meu, apoi obrazul.

—Trebuie să mă duc. Acum Denton nu-şi mai poate permite să mă lase în viaţă. Trebuie să pun capăt acestei poveşti înainte de-a o scăpa şi mai mult din mână. Înainte de-a mai muri şi alţi oameni. Dacă nu

mă duc în seara asta, Denton o să-i ucidă pe Marcone şi peMacFinn şi-o să dea vina pe cel de-al doilea pentru toate crimele. O să scape cu faţa curată şi-o să se poată concentra asupra mea. Poate şi asupra ta.

—Am putea pleca undeva, a propus ea. Ne-am putea ascunde. Am strâns din ochi, nedumerit. Spusese „ne-am putea”. Noi doi. Nu mai vorbise niciodată astfel. Nici eu nu-mi formulasem niciodată gândurile punând problema aşa. N-o mai făcusem de mulţi ani. Şi cu atât mai puţin în ultima vreme.

Ar fi trebuit să spun ceva despre asta. Să arăt că înţelesesem aluzia. Ştiam că exista, şi Susan ştia că o remarcasem. Stătea nemişcată, în aşteptare.

Dar am spus altceva:

—Nu mă pricep să m-ascund. Aşa cum nu te pricepi nici tu.

A inspirat şuierând uşor şi am simţit-o lipindu-se mai tare de mine. Ştiam că-mi lăsa lacrimi pe cămaşă, dar nu m-am uitat în jos, la ea.

—Ai dreptate, a zis, o clipă mai târziu. Îi tremura vocea. Ştiu că ai. Dar mi-e frică; Harry. Adică, da, ştiu că n-am fost foarte apropiaţi. Prieteni, şi amanţi, dar...

—Munca, am spus, şi am închis ochii.

A dat din cap.

—Munca.

Degetele i s-au încleştat de cămaşa mea şi şi-a ridicat spre mine privirea, ochii negri înotând în lacrimi, şi alte lacrimi, mai multe, pe obrajii ei catifelaţi.

—Nu vreau să te pierd acum. Nu vreau să rămân numai cu munca.

Am încercat să găsesc o replică inteligentă. Ceva care s-o calmeze, s-o liniştească, s-o ajute să se simtă mai bine, să înţeleagă ce simţeam pentru ea. Dar nici

măcar nu eram sigur ce anume era ceea ce simţeam.

M-am trezit sărutând-o, cu barba aspră care-ncepuse să-mi apară în jurul gurii şi pe bărbie frecându-se de pielea ei mătăsoasă. La început s-a încordat, apoi a părut să se topească peste mine, cu un soi de delicioasă aprobare feminină, cu o blândă renunţare la orice distanţă, care-i lăsa trupul lipit de al meu, cu toată splendoarea lui întunecată. Sărutul a căpătat profunzime şi lentoare, a devenit de un erotism intens, de sine stătător. Mişcările buzelor, căldura corpurilor noastre lipite. Atingerea feţei ei cu vârfurile degetelor mele, uşoară ca a unui fulg. Scrâşnetul unghiilor ei când i s-au înfipt în cămaşa mea. Inima îmi bătea cu putere şi am simţit-o şi pe a ei zvâcnind nebuneşte.

Ea a întrerupt sărutul, şi eu m-am clătinat pe picioare, cu răsuflarea tăiată. Fără să scoată vreo vorbă, m-a dus spre marginea patului şi m-a aşezat acolo. Pe urmă a dispărut în baie şi a reapărut cu un lighean cu apă caldă, cu un săpun şi cu un burete.

M-a dezbrăcat. Încet. Cu delicateţe. Mi-a schimbat bandajele, murmurând cuvinte blânde când mă durea şi sărutându-mi ochii şi fruntea ca să-mi aducă alinare. M-a spălat, şi căldura apei m-a scăpat de sudoarea uscată, de sângele închegat şi de o parte din durere. Cu răbdare, cu atingeri mai blânde decât ale ploii, m-a spălat în timp ce mă lăsam în voia ei, cu ochii închişi. Mă auzeam, când şi când, scoţând câte un sunet firav, ca răspuns la atingerile ei.

Am simţit-o venind lângă mine. I-a simţit pielea dezgolită lipită de a mea, fierbinte şi catifelată. Am deschis ochii şi am văzut ceaţa argintie a luminii de lună la orizont, dincolo de lac. Am văzut-o pe Susan conturată pe fundalul ei, toată numai curbe şi linii

feminine suave, o umbră superbă. M-a sărutat din nou, şi am răspuns sărutând-o, şi totul era catifea lichidă, tot atât de stăvilită şi de disperată ca suprafaţa aproape neclintită a unei ape curgătoare. Buzele ei s-au desprins de ale mele şi au rătăcit pe pielea pe care o spălase şi, când am încercat s-o ating, mi-a apăsat fără cuvinte mâinile în jos, cerându-mi să nu mă clintesc.

Totul a continuat astfel, numai piele şi atingeri uşoare, gemete surde, bătăi puternice de inimă, până a ajuns deasupra mea, susţinându-şi singură greutatea ca să nu mă-mpovăreze, ca să nu-mi pricinuiască nicio durere. Ne-am acordat mişcările, simţind cu câtă putere aveam nevoie unul de altul, simţind foamea fiecăruia de celălalt, un amestec pur de dorinţă, căldură, afecţiune şi o intimitate incredibilă, care ne-a cutremurat până-n adâncurile sufletelor. Totul s-a încheiat în tăcere, senzaţia fiind astfel cu atât mai pătrunzătoare, cu buzele unite, cu răsuflările contopindu-ni-se.

A stat întinsă, alături de mine, până când ni s-au domolit bătăile inimilor. Pe urmă s-a ridicat.

—Nu ştiu dacă vreau să mă-ndrăgostesc de tine, Harry, a spus. Nu ştiu dacă aş putea suporta.

—N-am vrut niciodată să-ţi fac rău, am răspuns, cu voce înceată, după ce-am deschis ochii. Nu ştiu ce e mai bine.

—Eu ştiu ce simt că e bine, a zis ea, şi m-a sărutat din nou, apoi a-nceput să-mi mângâie fruntea, săltându-şi capul ca să mă studieze cu ochi blânzi, compătimitori. Vezi atât de multă suferinţă. N-am vrut decât să-ţi reamintesc că în lume mai există şi altceva.

Sunt un tip destul de dur. Adică, uitaţi-vă la mine. Pot ţine în frâu nişte poveşti destul de brutale. Dar am

sensibilităţile mele. Am început să plâng în hohote, şi Susan m-a luat în braţe şi m-a legănat până când mi s-au oprit lacrimile.

Aş fi vrut să rămân acolo, unde era cald, unde era curat, unde nu murea nimeni. Nu era nici sânge, nici animale care să mârâie, arătându-şi colţii, şi nu-ncerca nimeni să mă omoare. Îmi surâdea să mă aflu acolo, cu Susan, în braţele ei, mult mai mult decât mă tenta să ajung sub lumina argintie a lunii pline, care se răspândea tot mai mult, urcând de sub orizont ca o aureolă voalată.

Însă m-am desprins uşor de Susan şi m-am ridicat în capul oaselor.

Era luna plină a nebuniei.

Ea s-a dat jos din pat şi a adus o geantă de voiaj, din care a scos o pereche de jeanşi negri de-ai mei, pantofii mei sport de culoare neagră, ciorapi, o cămaşă groasă, gri închis, lenjerie de corp neagră, pentru completarea temei, şi, binecuvântată fie inima ei, ibuprofen. M-am ridicat ca să mă-mbrac, dar Susan mi-a apăsat un umăr cu mâna, făcându-mă să mă reaşez - şi m-a îmbrăcat apoi ea însăşi, încet, cu mare grijă, concentrându-se asupra propriilor mişcări. Niciunul dintre noi n-a scos niciun cuvânt.

V-a îmbrăcat vreodată o femeie frumoasă, goală? Asta da pregătire de luptă! Era ceva indescriptibil de liniştitor şi, în acelaşi timp, excitant. Îmi simţeam trupul devenind mai relaxat şi mai conştient, simţurile mi se acordau mai bine cu tot ce se petrecea în jurul meu.

Am auzit paşi pe coridor şi o bătaie în uşă. Apoi vocea lui Tera.

—E timpul, vrăjitorule.

M-am ridicat, dar Susan m-a prins de încheietura

mâinii.

—Aşteaptă o clipă. A-ngenuncheat lângă geanta de voiaj şi a scos o cutie plată şi lată, aparent grea. Voiam să ţi-l dau de ziua ta. Dar m-am gândit că ţi-ar putea fi de folos acum.

Mi-am lăsat capul pe-o parte şi am luat cutia. Era într-adevăr grea.

—Deschide-o, prostule, mi-a răspuns ea, zâmbind.

Am deschis-o, şi înăuntru era miros de piele moale, bine prelucrată, voluptoasă şi groasă, înfăşurată în hârtie translucidă. Am aruncat într-o parte capacul şi hârtia şi am găsit piele neagră, nouă, fără luciu în lumină. Am scos-o din cutie şi s-a despăturit devenind un pardesiu lung şi greu, o copie dintr-un material mult mai fin a celui pe care-l purtam mereu, chiar şi cu scurta pelerină din jurul umerilor şi al braţelor.

L-am privit cu uimire.

—Probabil te-a costat o avere.

Mi-a răspuns cu un râs răutăcios.

—Da. Dar trebuia să-l port direct pe piele, să-i simt atingerea. Pe urmă a adăugat, redevenind sobră. Vreau să fie al tău, Harry. Să ai ceva de la mine. Ca să-ţi poarte noroc.

S-a tras într-o parte şi m-a ajutat să-l îmbrac.

Pardesiul m-a înconjurat cu o greutate confortabilă şi cu un soi straniu de familiaritate. Părea, pur şi simplu, la locul lui. Mi-am scos de sub cămaşă lanţul cu pentagrama mamei şi l-am lăsat la vedere. Pe urmă am mutat arma confiscată de la Harris din buzunarul salopetei într-al pardesiului. N-aveam niciun alt instrument magic. Şi poate nici măcar magia nu-mi mai era accesibilă. Şi, având absolut totul în vedere, pistolul părea, în cel mai bun

caz, o armă nesigură.

Însă eram atât de pregătit pe cât puteam să fiu.

M-am întors spre Susan, să-i spun la revedere, şi am văzut că se-mbrăca în grabă.

—Ce faci? m-am mirat.

—Mă-mbrac.

—De ce?

—E nevoie de cineva care să conducă furgoneta, Dresden.

Şi-a pus tricoul, şi-a aruncat haina pe umeri şi a trecut pe lângă mine privindu-mă printre gene.

—În plus, ar putea fi cel mai important eveniment paranormal despre care voi avea şansa să scriu vreodată. Îţi poţi imagina că o să stau deoparte?

A deschis uşa şi s-a uitat la mine, în expectativă.

La dracu, m-am gândit. La toţi dracii. Încă o persoană pentru care trebuia să-mi fac griji. Susan nu se număra printre oamenii-lup. Nu era vrăjitoare. Nu era nici măcar înarmată. Era o nebunie până şi s-o las să se gândească să vină cu noi. Dar m-am pomenit dornic să m-asigur că se afla undeva, în apropiere.

—Bine, am încuviinţat. Dar respecţi şi tu regulile pe care le-au acceptat puştanii. Eu sunt şeful. Faci ce spun şi când spun, sau rămâi aici.

Şi-a ţuguiat buzele şi şi-a îngustat ochii.

—Îmi placi când vorbeşti aşa, a comentat, tachinându-mă. Şi când te văd aşa. Te-ai gândit vreodată să-ţi laşi barbă?

Pe urmă mi-a zâmbit şi a dispărut pe coridor.

M-am uitat în urma ei încruntându-mă. Trebuia să rămână la distanţă de cea mai urâtă parte a întregii poveşti. Aveam să mă ocup de asta, chiar dacă ar fi trebuit s-o leg eu însumi de camionetă. Mi-am exprimat iritarea bombănind, apoi mi-am lăsat capul

pe-o parte şi am inspirat, umplându-mi nările de mirosul de piele nouă, de haine curate şi de săpun, ca şi de parfumul de eau de Susan, care-mi rămăsese pe piele. Îmi plăcea. Pardesiul mi-a scârţâit când m-am pus în mişcare, şi m-am zărit în oglindă.

Dublura mea din vis mi-a întors privirea. Numai urmarea grosolană a celor trei zile în care nu-mi răsesem obrajii contrasta cu barba îngrijită a Celuilalt Eu. În rest, totul era exact la fel.

M-am grăbit să-mi întorc privirea şi am ieşit din cameră ca să mă urc în furgonetă, unde mă aşteptau ceilalţi.

Sosise ora de începere a spectacolului.

Luna a răsărit, în toată splendoarea ei argintie, printre norii subţiri şi stelele strălucitoare de pe cerul de octombrie. Norii se învolburau ca spuma albă a mării, iar astrul nopţii părea un imens cliper graţios cu pânzele scăldate într-o lumină spectrală, purtat de vânturile puternice ale toamnei. Strălucirea lui palidă albea toate pietrele necioplite din care era alcătuit zidul înalt de trei metri al proprietăţii Gentlemanului Johnny Marcone, făcând muchiile să pară mai ascuţite şi umbrele mai negre şi lăsând impresia că te aflai în faţa unei bariere din cranii albe, cu gurile căscate. De cealaltă parte a zidului îşi înălţau copacii trunchiurile groase, fără să-şi întindă nicio creangă destul de mult ca să te-ajute să te caţeri pentru a pătrunde în interiorul pe care-l ascundeau vederii.

Stând ghemuit, ca toţi ceilalţi, în umbra tufelor aflate vizavi de reşedinţa gangsterului, i-am vorbit cu glas scăzut uriaşului lup cu blană întunecată de lângă mine.

— Trebuie să trecem peste zid. Presupun că există un sistem de pază. Poate camere de luat vederi, sau fascicole de raze infraroşii, sau altceva. Vreau să descoperi o cale de intrare.

Animalul şi-a îndreptat spre mine ochii de culoarea chihlimbarului şi a mârâit încet, aprobator. Pe urmă mi-a întors pur şi simplu spatele şi a dispărut în beznă, lăsându-mi în jur alte cinci siluete blănoase.

Alfanii nu-mi inspirau cu adevărat încredere, dar reuşiseră cu toţii să stăpânească un soi de magie rudimentară suficient de bine ca să se preschimbe în câte o creatură foarte, foarte apropiată de forma aproximativă a unui lup. Era ceva.

Susan parcase furgoneta pe o pantă care urca

spre locuinţa lui Marcone şi rămăsese înăuntru, pentru cazul că am fi avut nevoie să ne retragem cu mare repeziciune. Pe urmă, o Tera West în pielea goală şi cinci tineri, trei fete şi doi băieţi, săriseră din furgonetă şi se grăbiseră să-şi scoată halatele.

—Pe clopotele iadului, mă plânsesem, ne aflăm în plină stradă! Aici n-aţi putea fi altceva în afară de oameni despuiaţi?

Tera îmi răspunsese cu un zâmbet superior şi, cu un licăr lichid, se transformase într-un lup întunecat la culoare, cu înfăţişare sălbatică, aproape tot atât de mare cum fuseseră Denton şi oamenii lui, dar cu botul mai îngust şi cu proporţii mai armonioase. Aidoma agentului FBI şi a echipei lui de Hexenwulfen, îşi păstrase culoarea exactă a ochilor.

—Ei? îi întrebasem pe ceilalţi. Să ne grăbim.

Georgia îşi lăsase halatul negru să alunece de pe trupul subţire, care păruse să se topească în câteva secunde pentru a se remodela sub forma unei lupoaice, apoi trecuse pe lângă mine şi se oprise alături de Tera. Billy mormăise ceva abia auzit şi-şi aruncase halatul cu o zvâcnire a umerilor, rămânând cu o mânecă agăţată de braţ când începuse să se transforme.

Billy lupul se împleticise apoi, cu halatul care continua să-i atârne de-o labă din faţă, se împiedicase şi căzuse pe de trotuar răsuflând scurt, zgomotos, şi chelălăind uşor.

Îmi rostogolisem ochii. El mârâise, se zbătuse ca să se desprindă de halat, îl săltase apoi cu grijă în dinţi, ca un Benji[5] deosebit de morocănos, şi-l pusese în furgonetă.

—Ăă, spusese una dintre celelalte fete, o roşcată

---

[5] Căţel, eroul mai multor filme.

care-şi umplea halatul cu ceva cam prea multă generozitate. Facem ceva încă destul de nou pentru noi.

Se acoperise stângace cu braţele, lăsându-şi halatul să-i cadă, şi murmurase un soi de incantaţie în timp ce devenea lupoaică, una ceva cam rotofeie, dar robustă, cu blană de un castaniu roşcat. Se apropiase cu graţie de marginea furgonetei şi, în ciuda greutăţii ei, coborâse cu uşurinţă. Ceilalţi doi tineri, un băiat brunet, cu braţe şi picioare lungi, şi o fată uscăţivă, cu părul castaniu ca de şoarece, se transformaseră şi săriseră pe coasta dealului, alături de Tera, după care ne apropiaserăm cu toţii, făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă, de limita proprietăţii lui Marcone.

Înconjurată de gardul ei înalt, de piatră, reşedinţa ocupa un întreg cvartal, fiind mărginită pe toate cele patru laturi de câte o altă stradă. Niciunul dintre noi nu văzuse vreodată un plan al clădirii, aşa că am preferat să ne apropiem de partea din spate, respectând principiile generale ale celor care pătrund într-un loc pe furiş. Nu consideram înţelept să ne facem apariţia la poarta din faţă, aşa că o rugasem pe Tera să găsească o cale de pătrundere şi rămăsesem în urma ei, alături de alfani.

Aşteptând, ghemuit, m-am pomenit bătând agitat darabana cu degetele pe propriile mele coapse. Mi-am dat imediat seama că, dacă eu eram încordat, oamenii-lup încă în ucenicie erau de două ori mai nervoşi. Cel mai întunecat la culoare, care, după părerea mea, era Billy, s-a ridicat şi a plecat în direcţia opusă celei în care o luase Tera. Georgia a mârâit la el, el i-a răspuns cu un alt mârâit, iar celălalt mascul a pornit-o pe urmele lui.

Minunat, m-am gândit. Nu era cazul să-i las pe

alfani să cutreiere locul tocmai atunci, indiferent cât de neliniştiţi s-ar fi simţit.

—Hei, am spus, cu voce scăzută. Nu puteţi pleca acum care-ncotro. Dacă există o cale de pătrundere în interior, Tera o s-o găsească.

Toţi lupii şi-au întors spre mine capetele cu ochi cât se putea de omeneşti.

Billy s-a proptit cu încăpăţânare pe labe şi a mârâit.

—Nu-mi face mie figuri din astea, m-am răstit, fulgerându-l cu privirea fără să-i întâlnesc ochii. Mi-ai promis că joci după regulile mele, Billy. Nu e momentul să vă purtaţi prosteşte.

Postura lui a devenit ceva mai nesigură şi le-am făcut tuturor semn să se uite la mine. Dacă le vorbeam, reţinându-i să m-asculte până se-ntorcea Tera, puteam cel puţin fi sigur că se aflau în jurul meu dacă aveam nevoie de ei.

—Adunaţi-vă cu toţii aici, am adăugat. Vreau să lămurim nişte lucruri înainte de a intra.

A urmat o scurtă tăcere, apoi o îngrămădire a trupurilor masive, blănoase, o fornăială a nasurilor lor umede. Zece urechi ciulite s-au răsucit către mine, şi de pe feţe de lup m-au fixat zece ochi strălucitori, omeneşti. Mi-am simţit brusc îmboldit să le spun: „Bună seara, copii. Sunt profesorul vostru, Harry Dresden”. Dar m-am abţinut şi am început în schimb să le vorbesc cu cel mai serios aer din lume.

—Ştiţi cu toţii ce e în joc în seara asta. Şi că e posibil să nu scape cu viaţă niciunul dintre noi. O să-nfruntăm un grup de oameni ai legii care au pus mâna pe un soi de magie mai neagră decât tot ce-am mai văzut vreodată şi o folosesc ca să se transforme în lupi. Au pierdut controlul puterii pe care au luat-o în

stăpânire. Omoară oameni şi, dacă nu-i oprim, vor continua să omoare. În primul rând pe mine, pentru că ştiu prea multe. Pentru ei reprezint un pericol. Dar eu nu vreau asta. Vreau să nu mai fie ucis nimeni. Nici noi, nici ei. Poate că o merită. Sau poate că nu. Puterea pe care au ajuns s-o posede a devenit pentru ei un drog, nu se mai pot controla. Dacă intrăm acolo cu gândul să-i radem de pe faţa pământului, cred că nu ne deosebim prea mult de ei. Nu e de-ajuns să lupţi împotriva întunericului. Trebuie să te rupi de el. Să fii altfel decât el.

Mi-am dres glasul.

—La naiba. Nu mă pricep la aşa ceva. Încercaţi s-ajungeţi la centurile lor dacă puteţi, exact aşa cum am făcut eu pe alee. Odată îndepărtate, e posibil să fie mai puţin ieşiţi din minţi şi să putem discuta cu ei. M-am uitat în sus, la zid, şi din nou în jos. Pur şi simplu străduiţi-vă să nu vă lăsaţi ucişi. Faceţi tot ce trebuie să faceţi ca să supravieţuiţi. E prima voastră prioritate. Şi, dacă pentru asta e necesar să-i ucideţi pe ei, nu ezitaţi.

În jurul meu s-a dezlănţuit un cor de mârâieli, condus de lupul Billy, dar, fiind unicul om din grup, aveam un mare avantaj - eram singurul care putea să vorbească. Chiar dacă nu s-ar fi arătat de acord cu mine, nu ne-am fi certat. Entuziasmul lor era oarecum intimidant.

—Dacă o să ridici glasul o idee mai mult, vrăjitorule, s-a auzit din spatele meu vocea înceată a lui Tera, o să fie ca şi cum am intra pe poarta principală.

Am tresărit violent, mi-am ridicat privirea şi am zărit-o, în formă omenească şi dezbrăcată, ghemuită la câţiva paşi distanţă de mine.

—Aş vrea să nu mai faci aşa ceva, am şuierat. Ai găsit o cale de intrare?

—Da. Un loc unde s-a surpat zidul. Dar e cam departe ca să mergi la pas, trebuie s-ajungem în celălalt capăt al zidului dinspre est, lângă partea din faţă a proprietăţii. Ca s-ajungem înăuntru la timp, ar trebui s-alergăm.

M-am strâmbat.

—În starea mea de-acum, nu pot s-alerg deloc.

—S-ar părea că nu prea ai de ales. Pe sub poarta principală am văzut mai multe dâre de lumină. Şi cutii negre, cu ochi de sticlă, la distanţă de şaptezeci-optzeci de paşi una de alta. Dar niciuna nu vede porţiunea surpată. Are o poziţie norocoasă.

—Camere de supraveghere, am bombănit. La naiba.

—Haide, vrăjitorule, a spus Tera, lăsându-se în patru labe. N-avem timp de pierdut dacă vrei să ni te alături. Haita noastră poate acoperi distanţa în câteva clipe, dar tu trebuie să te grăbeşti.

—Am avut două zile cumplite, Tera. Dacă-ncerc s-alerg, mă prăbuşesc după nici două minute.

Şi-a ridicat privirea spre mine, clipind din imperturbabilii ei ochi de culoarea chihlimbarului.

—Care e propunerea ta?

—Eu sar în curte chiar pe-aici.

Ea s-a uitat la zid şi-a clătinat din cap.

—Haita nu poate trece peste zidul ăsta. Nu sunt destul de puternici ca să se tot preschimbe dintr-o formă-ntr-alta, iar ca lupi n-au mâini.

—Atunci sar doar eu. Presupun că sunteţi cu toţii în stare să mă găsiţi, nu?

—Bineînţeles. Dar e o prostie să treci dincolo de zid de unul singur. Dacă te văd camerele de

supraveghere?

—Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privinţa lor, am răspuns. Ajută-mă s-ajung pe culmea zidului. Pe urmă tu şi alfanii ocoliţi proprietatea şi veniţi să ne-ntâlnim.

S-a încruntat şi s-a înnegurat la faţă.

—Cred că e o prostie, vrăjitorule. Dacă eşti prea grav rănit ca să poţi fugi, atunci eşti şi prea grav rănit ca să intri acolo singur.

—N-avem timp să ne contrazicem pe tema asta, am spus, cu ochii la lună. Vrei să m-ajuţi, sau nu?

A scos un sunet aflat undeva, între pufnitură şi mârâit şi, pentru o clipă, muşchii i s-au încordat atât de tare încât s-au conturat sub piele. Unul dintre alfani a scheunat scurt şi s-a îndepărtat de noi.

—Bine, vrăjitorule, a încuviinţat Tera. O să-ţi arăt cea mai apropiată cameră şi-o să te-ajut să sari peste zid. Să nu te clinteşti din locul unde-o să aterizezi. Nu ştim ce e de cealaltă parte a zidului, nici unde e.

—Nu-ţi face griji pentru mine, i-am răspuns. Poartă-ţi ţie de grijă. Dacă există un loc pe unde se poate intra cu uşurinţă, acolo şi-ar putea face apariţia şi Denton. Sau MacFinn.

—MacFinn, a ripostat ea, în glas cu o tentă de mândrie şi în ochii cu una de spaimă, nici măcar n-o să observe că-i stă un zid în drum.

M-am strâmbat.

—Arată-mi camera de supraveghere.

Tera m-a condus prin întuneric, tăcută şi dezbrăcată şi arătând ca şi cum frigul n-ar fi deranjat-o câtuşi de puţin. Iarba era umedă, moale ca pluşul şi înaltă. Femeia mi-a arătat micul pătrat silenţios care era o cameră video fixată de zidul de vizavi şi ascunsă aproape în totalitate de umbrele copacilor.

Mi-am umezit buzele cu limba şi m-am aplecat spre ea, rămânând în spatele tufişurilor care-mi mascau silueta. Mi-am îngustat ochii şi mi-am adunat toată voinţa, încercând să mă concentrez. Capul a-nceput imediat să-mi zvâcnească, mi-am simţit transpiraţia izvorând din subţiori şi din pielea frunţii. S-arunci o vrajă asupra oricărui mecanism e, de obicei, extrem de simplu. Câmpul magic care-l înconjoară pe orice practicant al vrăjitoriei e devastator pentru orice realizare a progresului tehnic. Într-o zi fastă, un simplu gând pasager poate face un telefon mobil să explodeze sau poate distruge un fotocopiator.

Dar ziua nu era fastă. Aura mea energetică fusese redusă, cu brutalitate, sub nivelul ei obişnuit, iar „muşchii” metafizici de care mă foloseam, de regulă, ca să manipulez acea energie urlau, chinuiţi de o durere care mi se reflecta în tot trupul.

Însă trebuia neapărat să trec de zid şi într-adevăr nu mă simţeam în stare să ocolesc reşedinţa lui Marcone. Puterile îmi erau deja pe sfârşite şi, după un efort în plus, aş fi putut rămâne chinuindu-mă să răsuflu, ca peştele pe uscat, şi dorindu-mi să fiu acasă, în pat.

Mi-am impus să-mi domolesc gândurile şi mi-am concentrat toată energia rămasă, şi m-a durut, o suferinţă pornită din ţeastă pentru a mi se răspândi, istovitoare, până în genunchi şi-n coate. Dar mi-am adunat forţa, mai multă şi tot mai multă, ca şi durerea, până când n-am mai putut suporta.

—Malivaso, am şoptit, şi mi-am întins mâna către obiectul pătrat, ca o şcolăriţă care azvârle cu stângăcie o minge de baseball.

Părând gata să mă spintece pe la toate

încheieturile, energia adunată m-a părăsit ca un sughiţ magic aproape lipsit de vlagă şi s-a îndreptat spre camera de supraveghere învârtejindu-se cu o nesiguranţă de beţiv.

Timp de un minut îndelungat, nu s-a întâmplat nimic. Pe urmă am zărit o străfulgerare luminoasă, urmată de un minuscul jet de scântei pornit din spatele cutiei. Fumul s-a înălţat din cameră într-o şuviţă tremurătoare, iar pe mine m-a inundat un mic val de triumf. Cel puţin în mine mai rămăsese ceva, deşi pentru îndeplinirea celei mai simple sarcini fusese nevoie de un efort care mi-ar fi putut provoca un anevrism.

—Bun, am spus, o clipă mai târziu, cu voce oarecum firavă. Să mergem.

Ne-am uitat în jur, convingându-ne că nu se zărea nicio maşină, apoi eu, Tera şi alfanii am traversat în grabă strada, am trecut prin nişte tufe ornamentale cu frunziş bogat şi am ajuns lângă zid. Tera şi-a împletit degetele mâinilor, alcătuind o treaptă pe care mi-am pus piciorul teafăr şi am fost împins în sus. Femeia m-a săltat, aruncându-mă apoi pe jumătate dincolo de zid. M-am prins de culmea lui, am zărit farurile unei maşini apropiindu-se şi m-am rostogolit repede în partea opusă, unde m-am izbit cu putere de pământul umed, noroios.

Era întuneric. Beznă. Am rămas ghemuit la baza zidului, sub o coroană de crengi golaşe şi de frunze încăpăţânate de sicomor. Lumina lunii pătrundea pe alocuri, dar nu reuşea decât să facă mai de nepătruns petele de întuneric. Pardesiul meu de piele neagră era aproape invizibil şi mi-am adus aminte că, după cum citisem undeva, strălucirea ochilor şi a dinţilor m-ar fi putut trăda - dar, cum nu simţeam nicidecum dorinţa

să stau în beznă cu ochii închişi, nu i-am închis. În schimb, mi-am pus arma într-un buzunar aflat la îndemână şi mi-am scos din celălalt atuul secret, ca să-l am pregătit.

M-am înfiorat şi m-am străduit să-mi amintesc că nu trebuia să-mi fie frică. Pe urmă am rămas nemişcat în întuneric, aşteptându-mi aliaţii. Şi am aşteptat. Şi am tot aşteptat. Timpul trecea, şi eu ştiam că un minut putea să pară o oră, aşa că am început să număr, să-mi număr respiraţiile.

Vântul rece sufla înviorător printre copaci. Frunzele foşneau şi de pe crengi îmi cădeau în jur stropi de ploaie, răpăind uşor pe haina mea nouă. Rămâneau agăţaţi de piele în picături compacte, captând frânturi de lumină de lună şi strălucind pe fundalul negru. Mirosul de pământ mănos şi de piatră udă plutea în vânt şi, pentru o clipă, m-am simţit ca şi cum aş fi fost în pădure, nu la marginea de nord a oraşului Chicago, pe domeniul unui lord al crimei organizate. Am continuat să respir adânc, calmat de iluzie, şi să-mi număr răsuflările.

Am aşteptat.

Nu s-a întâmplat nimic. N-a apărut niciun lup, n-am auzit niciun zgomot.

Nimic.

Abia când am ajuns la o sută am început să devin cu adevărat nervos, în stomac a prins să mi se răsucească încet ceva, trimiţându-mi de-a lungul braţelor şi al picioarelor, vag, senzaţia că mi le înţepau aşchii de gheaţă. Unde era Tera? Unde erau alfanii? Nu le trebuia atât de mult timp ca să treacă de zid şi să străbată distanţa care ne despărţea. Proprietatea era imensă, dar pentru cineva care aleargă cu viteza de fulger a unui lup nu însemna

mare lucru.

M-am gândit că lucrurile merseseră mult prea bine până atunci.

Şi în final se întâmplase ceva rău. Eram singur.

Singur.

Unul dintre acele cuvinte care spun prea mult. Ca „teamă”, sau ca „încredere”. Eram obişnuit să lucrez de unul singur. E o problemă de teritoriu. Vrăjitorii de calibrul meu ca abilităţi şi putere (adică de calibrul meu obişnuit, din vremuri bune) sunt puţini şi se află la mare distanţă unii de alţii - în Statele Unite probabil că numărul lor nu depăşeşte două duzini, iar în Europa, Africa şi Asia au o densitate cu foarte puţin mai mare. Numai că există o diferenţă între a lucra singur şi a te trezi singur în faţa mai multor duşmani, într-o noapte friguroasă, când eşti rănit, te afli în întuneric şi te simţi, practic, neajutorat. Am avut nevoie de vreo zece secunde ca să devin extrem de conştient de diferenţa asta.

Frica s-a instalat confortabil. Eram obişnuit cu ea. Puteam să gândesc ocolind-o, să mă concentrez asupra situaţiei neplăcute în care mă aflam. Bravo mie. Corpul îşi păstra vechile reflexe, gata de luptă sau de fugă, în timp ce-mi impuneam să respir normal.

Cel mai inteligent lucru pe care l-aş fi putut face ar fi fost să fug, să fac stânga-mprejur, să mă-ntorc la camionetă şi s-o pun pe Susan să mă ducă naibii cât mai departe. Bineînţeles că nu mă credeam în stare să sar singur peste zid, dar aş fi putut încerca.

Numai că luasem deja o hotărâre. Venisem acolo ca să lupt cu forţele răului, în forma în care se manifestau. Lansasem provocarea eu însumi. În plus, Tera şi puştanii o încurcaseră şi eram singurul care-i putea ajuta.

M-am ridicat în picioare, mi-am scos arma şi am înaintat printre copaci, într-o direcţie care părea perpendiculară pe zidul de piatră din spatele meu.

Copacii erau deşi, sicomorii şi plopii îşi cedau treptat locul coniferelor cu crengi joase, care zgâriau. M-am strecurat printre ele cât de bine am putut, străduindu-mă să nu-mi fac auzită prezenţa. Nu cred că eram mai zgomotos decât vântul în bătaia căruia foşneau crengile şi covorul de frunze uscate, nici nu scuturam mai multe picături de apă decât el. După trei sau patru minute, am ajuns la marginea crângului şi mi-a apărut în faţa ochilor domeniul Gentlemanului Johnny Marcone.

Era magnific, părea desprins din revista Case şi Grădini. În curtea din spate ar fi fost loc pentru un mic teren de golf. La mare distanţă, în partea din faţă a proprietăţii, se înălţa, senină şi imaculată, o vilă albă imensă, luminată artistic de zeci de proiectoare şi având, în partea din spate, un soi de verandă sau de patio mai mare decât o sală de bal. Dincolo de ea se aflau, alăturate, trei spaţii pătrate care adăposteau grădini superbe, luminate, coborând către mine în terase, pe panta lină a unui deal. La poale, într-o vale mică, frumoasă, era ceea ce am luat la început drept un lac mic, ca să-mi dau un moment mai târziu seama că de fapt vedeam o piscină enormă, cu margini betonate, luminată din interior. Era asimetrică şi într-un colţ apa se învolbura, chiar sub suprafaţă. Deasupra ei plutea un abur dens.

În centrul văi veghea, ca o santinelă imobilă, un inel de conifere cu trunchiuri groase, ascunzând pe deplin ceea ce se afla în mijlocul său. Partea din stânga a peisajului avea drept podoabe două movile rotunde şi pe culmea uneia se zărea reproducerea unui mic templu sau altar în ruine, tot numai marmură crăpată şi coloane năruite.

Locul era foarte bine luminat, atât de luna

argintie, cât şi de proiectoare plasate la intervale strategice. Peluza era impecabilă, iar arborii răzleţi dădeau o senzaţie de perfecţiune nonşalantă care nu putea fi menţinută decât de o armată de grădinari costisitori.

Şi lumea spune că nu merită să sfidezi legea.

Mi-am găsit un loc în spatele unui şir de copaci şi tufişuri şi, astfel ascuns, m-am uitat în jur cu mare prudenţă.

Sub unul dintre copacii din partea opusă a proprietăţii am zărit o mişcare şi silueta grăbită a unui lup negru, care, m-am gândit eu, nu putea fi decât Billy, s-a avântat către un petec întunecos de iarbă aflat la vreo cinci metri distanţă de mine. M-am încordat şi am vrut să mă ridic din ascunzişul meu, să-l strig pe lupul care alerga.

Pe trupul lui a apărut un punct roşu, strălucitor. A urmat un sunet sec, greu de auzit, ca o tuse politicos reţinută. Am văzut lupul tresărind când pe blană i s-a profilat o străfulgerare de lumină albastră, apoi s-a poticnit, s-a rostogolit şi a căzut la pământ. S-a zbătut o clipă, s-a săltat în picioare şi şi-a îndreptat fălcile către săgeata care i se înfipsese în coaste. Şi-a pierdut echilibrul, s-a lăsat pe-o parte şi a căzut. I-am văzut pieptul tresăltând şi unul dintre picioarele din spate zvâcnindu-i spasmodic. Şi am avut impresia că i-am zărit ochii, ochii lui Billy, oprindu-se pentru o clipă asupra mea înainte de a deveni sticloşi şi goi.

— Frumoasă lovitură, a strigat o voce profundă, încordată.

În inelul de conifere s-a mişcat ceva, apoi a apărut Denton, traversând întinderea de iarbă către lupul căzut. Părul lui scurt, negru, arăta tot impecabil. Deşi lumina era strălucitoare, nu-i vedeam venele de pe

frunte. Era o schimbare subtilă, una dintre mai multe. Nodul cravatei era slăbit. Avea haina descheiată. Nu mai lăsa impresia că are şira spinării din oţel, din el radia mai multă energie. Avea ceva animalic, părea să urmărească, cu siguranţă şi sălbăticie, un scop până atunci incert, şi asta spunea mai multe decât schimbarea înfăţişării lui exterioare.

Abandonase orice reţinere. Ultimele rămăşiţe ale dubiilor sau regretelor, care-l ajutaseră să-şi păstreze autocontrolul şi, într-o oarecare măsură, controlul asupra celorlalţi Hexenwulfen, dispăruse după orgia sângeroasă din garajul Luna Plină. Pofta de sânge era acum prezentă în toate trăsăturile lui, în fiecare pas şi în fiecare zvâcnire a ochilor.

Devenise animal de pradă.

Dintre coniferele din spatele lui şi-au făcut apariţia ceilalţi: Benn, acum purtând numai o cămaşă albă şi o fustă gri, cu muşchii de pe gambele ei întunecate unduind în lumina lunii; Harris, cu urechile sale proeminente şi cu pistruii ca nişte pete întunecate pe pielea palidă, cu un aer neliniştit şi înfometat; şi Wilson, tot în costumul lui mototolit, dar cu cămaşa descheiată şi cu burdihanul revărsat peste centura de blană neagră care-i înconjura mijlocul. O mângâia şi o lovea cu degetele grase. Pe buze i se întipărise un rânjet straniu, ameninţător.

Denton a ajuns lângă lupul căzut şi l-a împuns cu vârful piciorului.

—Şase, a spus. Aţi numărat şase?

—Şase, a confirmat Benn, cu voce guturală. Acum pot fi ai noştri?

S-a oprit lângă Denton şi s-a lipit de el, apoi a ridicat un picior ca să şi-l frece de al lui, dezgolindu-şi astfel partea de sus a coapsei.

—Nu încă, a răspuns el.

S-a uitat în jur gânditor, şi i-am urmărit privirea. Pe un cerc cu diametrul de vreo cincizeci de metri erau împrăştiate mogâldeţe întunecate. Le luasem drept adâncituri ale terenului, drept umbre aruncate de lumina lunii şi de proiectoarele din curte. M-am uitat mai bine şi am văzut, înţelegând cu groază cum stăteau lucrurile, că erau cu totul altceva. Aliaţii mei, lupii. Pata întunecoasă spre care alergase Billy a scheunat uşor şi am avut convingerea că vedeam lumina lunii licărind pe blana roşcată a tinerei Georgia. Mi-am rotit privirea şi i-am numărat pe cei căzuţi.

Şase. Nu-i puteam deosebi prea bine, nu puteam spune care era Tera, dacă se număra printre ei, dar numărasem şase lupi căzuţi la pământ. Cu toţii, m-am gândit, străbătut de un val de panică. Îi prinseseră pe toţi.

—Haideţi, a spus Harris, cu voce crispată. La naiba cu MacFinn, n-o s-apară. Să-i lichidăm pe toţi şi să-l căutăm pe Dresden.

—O să-ţi recuperăm centura cât de curând, puştiule, a pufnit Wilson, mângâind-o pe-a lui. Dacă n-ai fi fost atât de prost încât s-o pierzi...

Harris a mârâit, şi Denton a împins-o pe Benn de lângă el ca să se posteze între cei doi bărbaţi.

—Terminaţi. Imediat. N-avem timp pentru aşa ceva. Harris, mergem după vrăjitor imediat ce se poate. Wilson, ţine-ţi botul ăla gras închis dacă-ţi place unde-ţi stă limba acum. Hai, faceţi câte-un pas înapoi.

Cei doi au mârâit, dar s-au depărtat unul de altul. Mi-am umezit buzele cu limba. Tremuram. Arma mi se îngreunase în mână. M-am gândit că nu erau decât ei

patru. La nici zece metri distanţă de mine. Aş fi putut începe să trag. Cu puţin noroc, i-aş fi doborât pe toţi.

Erau oameni-lup, dar nu erau invincibili.

Am tras siguranţa pistolului şi am respirat adânc, liniştindu-mă. Mă pregăteam să fac o prostie şi o ştiam. În viaţă nu e ca-n filme. Era puţin probabil să-i pot împuşca pe toţi înainte de a riposta vreunul. Dar n-aveam de ales.

Denton s-a-ntors către prima movilă, cu templul ei artistic distrus, şi şi-a fluturat mâna.

– E-n ordine, a strigat. Sunt toţi.

În lumina revărsată asupra templului au apărut două siluete, care au coborât apoi panta către Denton şi ceilalţi Hexenwulfen. Marcone purta o cămaşă de flanel, blugi şi o vestă de vânător şi ţinea într-o mână o puşcă lucioasă, cu o lunetă cât toate zilele. Masiv, tot numai tăcere înconjurată de muşchi, Hendricks mergea alături de el îmbrăcat în ceea ce părea o salopetă militară neagră şi înarmat, printre multe altele, cu puşca pe care-o văzusem mai devreme şi cu un cuţit. Privirea i se plimba, cu prudenţă, de la Denton la oamenii lui şi înapoi.

M-am holbat la Marcone şocat. Am avut nevoie de un minut ca să-mi adun falca picată la pământ şi ca să pun lucrurile cap la cap. Gangsterul habar n-avea. Habar n-avea că federalii veniseră acolo ca să-l lichideze. Probabil că, pentru celelalte crime, dăduseră vina pe MacFinn şi pe alfani.

Alfanii pe care Denton îi avea acum acolo, alături de Marcone. Când îşi făcea apariţia, MacFinn putea să-i omoare pe toţi cei de care voiau federalii să scape, pe toţi cei care ştiau ce se petrecea, şi Denton putea să inventeze orice-i plăcea. Adică putea să-i omoare pe toţi, în afară de mine. Pe mine Denton încă nu pusese

mâna.

— Sunt toţi cei pe care i-am văzut pe monitoare, l-a corectat Marcone. Camera şase, din spatele proprietăţii, s-a defectat. Iar astfel de defecţiuni anunţă de obicei prezenţa domnului Dresden.

La naiba.

— Eşti sigur că vrăjitorul nu e unul dintre ei? a întrebat Denton. Unul dintre lupii ăştia?

— Cred că nu e, a răspuns Marcone. Dar orice e cu putinţă.

Denton s-a încruntat.

— Atunci nu e aici.

— Dacă v-a provocat într-adevăr, este, a susţinut Marcone, cu încredere în glas. Nu mă-ndoiesc de asta.

— Şi-a stat pur şi simplu să se uite cum sunt doborâţi prietenii lui, oamenii-lup? s-a mirat Denton.

— Lupii aleargă mai repede decât oamenii, a subliniat Marcone. Poate că încă nu i-a ajuns din urmă. Sau poate că-n clipa asta se uită la noi.

— Îl supraestimezi, a zis Denton.

Dar i-am văzut ochii îndreptându-se, instinctiv, către întunericul dintre copaci. Dacă aş fi stat în picioare, s-ar fi uitat drept la mine. Am înlemnit şi mi-am ţinut răsuflarea.

— Oare? Marcone a zâmbit şi s-a aplecat să smulgă săgeata cu pene din blana lui Billy. Tranchilizantele nu vor ţine animalele astea adormite prea mult timp. Trebuie luate nişte hotărâri, domnilor. Dacă vreţi să vă-ndepliniţi partea din înţelegerea noastră, ar fi cel mai bine să-ncepeţi deja.

Nu ştiu dacă gangsterul a observat că Benn s-a încordat brusc şi că mâna i-a alunecat către talie, dar eu am remarcat.

— Omorâţi câinii ăştia, a spus ea, cu voce joasă,

încărcată de ură. Ca să n-apară mai târziu complicaţii.

— Tţ, a făcut Marcone. Priviţi în perspectivă. Lăsaţi-l pe MacFinn să-i sfârtece în bucăţi când o să apară, şi niciunui medic legist n-o să-i treacă prin cap să caute tranchilizante. Însă, dacă-i ucide unul dintre voi, se vor ridica întrebări stânjenitoare imediat ce va intra în scenă medicina judiciară. Şi credeam că aţi venit la mine cu propunerea asta tocmai ca să se reducă numărul întrebărilor.

Benn şi-a dezgolit dinţii şi i-am văzut sfârcurile întărindu-se sub bluza albă.

— Detest scursorile murdare de soiul tău, Marcone, a tors ea, urcându-şi mâna pe coapsă pe şold şi strecurându-şi-o apoi sub nasturii cămăşii.

Gentlemanul Johnny s-a uitat la ea îngustându-şi ochii şi, parcă legat de el cu un lanţ telepatic, Hendricks a schiţat o mişcare simplă, o schimbare a poziţiei braţului pe care-l ţinea în faţă, ceea ce a avut drept urmare armarea puştii, cu un scurt poc-pac glacial.

Denton i-a aruncat lui Marcone o privire pătrunzătoare şi a prins-o pe Benn de încheietura mâinii. Femeia s-a încordat pentru o clipă, împotrivindu-i-se, dar l-a lăsat apoi să-i desprindă palma de centura pe care-o avea cu siguranţă sub fustă. El a eliberat-o, şi ea şi-a lăsat braţele în jos, relaxându-se vizibil. În tot acest timp, Marcone şi Hendricks nici măcar n-au clipit şi pe frunţi nu le-a apărut nici măcar o singură broboană de sudoare. Astfel de situaţii delicate ţineau pentru ei, evident, de o a doua natură.

Am lăsat să iasă aerul pe care-l ţineam în plămâni de multă vreme. Şase la unu, şi toţi gata de luptă. Dacă-i atacam în clipa aceea, n-aveam nicio şansă.

Dacă încercam să mă mişc, să dispar printre copaci, era extrem de posibil să mă vadă. Fir-ar să fie!

Denton s-a uitat în direcţia mea încă o dată, şi mi-am ţinut din nou răsuflarea.

— Nu-ţi face griji, Marcone, l-am auzit spunând. Ţi-l dăm pe vrăjitor imediat ce-l găsim. Şi n-o să-ţi pună nimeni nicio întrebare.

— Aşa stând lucrurile, a venit răspunsul, vă sugerez să-ncepeţi căutările cât timp fac eu pregătiri pentru întâmpinarea lui MacFinn. Şi vă rog să nu uitaţi că-l vreau pe Dresden viu, dacă se poate.

Am simţit o gheară-n gât şi, dacă nu mi-aş fi ţinut respiraţia, probabil că aş fi ţipat. Ce intenţii putea să aibă John Marcone în privinţa mea, după incidentul din garaj? Nu era vorba de nimic bun, cu siguranţă. De nimic la care aş fi vrut să mă gândesc. La naiba, fir-ar să fie. Noaptea aducea răsturnări de situaţie din ce în ce mai sinistre.

— Bineînţeles, domnule Marcone, a răspuns Denton, pe un ton de o politeţe oarecum exagerată. Ne poţi cumva sugera de unde să-ncepem căutările?

Gangsterul i-a ignorat sarcasmul, a apăsat un buton al lunetei ataşate de puşca lui şi a îndreptat-o cu nonşalanţă către linia copacilor.

— De acolo.

Punctul roşu al laserului lunetei s-a oprit pe o frunză aflată la vreo cincisprezece centimetri de capul meu, şi firicelul de spaimă care-mi pulsa firav în piept s-a preschimbat într-un şuvoi de groază rece ca gheaţa.

Fir-ar să fie! La naiba, la naiba.

Dacă fugeam, aş fi fost văzut şi urmărit şi, după toate probabilităţile, sfâşiat. Dacă rămâneam ascuns în acelaşi loc, aş fi fost găsit şi apoi sfâşiat, sau împuşcat, sau tranchilizat şi predat lui Marcone. Două opţiuni câtuşi de puţin tentante, dar, dacă nu făceam nimic, n-avea de unde s-apară alta. Aşa că am început să mă retrag cu încetineală către inima crângului, continuând să ţin în mână pistolul semiautomat pe care-l confiscasem.

— Staţi pe loc, a spus Denton. Aţi auzit ceva?

— Ce? a întrebat Benn.

I-am simţit brusca nerăbdare încordată din glas şi m-am străduit să nu mai fac niciun alt zgomot în timp ce grăbeam pasul către adăpostul oferit de îndesirea copacilor.

— Linişte, a mârâit Denton, şi am înlemnit locului.

Preţ de câteva clipe, în noaptea rece de toamnă nu s-au auzit decât vântul şi ploaia.

— Acolo, a adăugat el, în cele din urmă. Cred c-a venit din partea aia.

— Ar fi putut fi un raton. O veveriţă. Sau o pisică, a comentat Wilson.

— Nu fi naiv, a ripostat batjocoritor Marcone. E el.

Cineva şi-a dus imediat mâna la pistol, l-am auzit armându-l.

— Haideţi, a ordonat Denton. În direcţia aia. Răsfiraţi-vă, şi-o să-l găsim. Fiţi atenţi ce faceţi. Nu ştim exact ce poate să facă. Nu vă asumaţi niciun risc.

Glasul i se auzea tot mai aproape şi am fost cât pe ce s-o rup la fugă. A urmat un cor de sunete aprobatoare şi încă două revolvere au fost armate. Paşii au înaintat spre mine prin iarbă.

Pe urmă chiar am rupt-o la fugă, adică m-am

ridicat şi am început s-alerg, rămânând cât mai aplecat cu putinţă. În urma mea s-au înălţat un strigăt şi un foc de armă. Mi-am îndreptat pistolul în sus, nu în direcţia urmăritorilor, de teamă să nu trag din greşeală în Tera sau într-unul dintre alfani, şi am apăsat pe trăgaci de două ori. Probabil că împuşcăturile i-au surprins, fiindcă s-au împrăştiat ca să se-ascundă în spatele celor mai apropiaţi copaci.

M-am afundat mai tare în desiş, punându-mi gândurile în ordine. Câştigasem puţin timp, dar pentru ce? Fugind, n-aş fi făcut altceva decât s-ajung la zidul de piatră. Mă îndoiam că aş fi putut să mă caţăr pe el, cu talpa unui picior muşcată şi cu umărul rănit. Nu-mi rămânea decât s-alerg ca un iepure până când mă prindeau.

La naiba, m-am gândit, nu sunt iepure.

Era timpul să se transforme vânătorii în vânat. Am înaintat, acum tăcut şi hotărât, rotindu-mi privirile în căutarea acelui gen de loc de care aveam nevoie. L-am găsit aproape imediat, o adâncitură curbată spre interior la rădăcina unui copac mare, şi m-am strecurat înăuntru, cuibărindu-mă în îmbrăţişarea arborelui. Mi-am lăsat capul în jos, ascunzându-mi tenul de culoare deschisă şi strălucirea albului ochilor. Şi am Ascultat.

Urmăritorii se apropiau fără zgomot, fără ca în câmpul meu vizual să pâlpâie vreo lumină. Poate că Denton şi acoliţii lui îşi obişnuiseră ochii cu întunericul. Înaintau alcătuind o linie în zigzag, la douăzeci sau treizeci de paşi distanţă unul de altul, reuşind cumva s-o facă pe trasee aproape paralele. După cum sunau paşii, continuau să meargă cu toţii în două picioare, mulţumită stelelor mele norocoase. Dacă s-ar fi preschimbat în lupi, probabil nu mi-ar mai

fi rămas nicio şansă - dar, fireşte, având numai două picioare le rămâneau două mâini în care să-şi ţină armele. Indiferent ce hotărâre ai vrea să iei, presupun că există întotdeauna argumente pro şi contra.

Mi-am ţinut răsuflarea când au ajuns paşii aproape de mine. Ne despărţeau trei metri. Pe urmă numai unul şi jumătate. Am simţit mişcarea unei tufe care m-a măturat cu frunzele când a trecut cineva prin preajmă, la numai vreo treizeci de centimetri distanţă. S-a oprit, exact acolo, şi am auzit un soi de şuierat. Adulmeca. M-am gândit la mirosul pardesiului meu de piele, nou-nouţ, şi mi-am încleştat uşor fălcile, vibrând de încordare şi cu picioarele tremurându-mi.

S-au scurs vreo două miliarde de ani. După care urmăritorul s-a mişcat iarăşi, a trecut de mine. Însă n-am răsuflat uşurat, fiindcă partea cea mai periculoasă a planului meu încă mai aştepta să fie înfăptuită.

Am ieşit din ascunzătoare, am făcut un pas înainte şi am înfipt ţeava pistolului semiautomat în ceafa omului din faţa mea. Era Denton. Şi-a arcuit spatele şi a inspirat scurt, uluit.

— Linişte, am şoptit. Nu mişca.

A şuierat, dar a încremenit.

— Aş putea să te ucid chiar în clipa asta, Dresden, a spus.

— Încearcă, l-am îndemnat, armând revolverul. Dar ţine minte că, după zgomotul puternic, trebuie să mergi prin tunel către lumină.

Umerii i s-au crispat pentru o fracţiune de secundă, aşa că am adăugat:

— Nu face absolut nicio mişcare cu braţele. Încearcă să-ţi duci mâna la centura aia şi te omor la jumătatea drumului către blană, Denton. Aruncă arma.

Şi-a mişcat degetele atât cât era nevoie ca să tragă siguranţa pistolului şi l-a lăsat să cadă.

– Nu e rău, Dresden, a comentat. Dar n-o să-ţi fie de niciun folos. Lasă arma jos, şi putem sta de vorbă.

– Calm, politeţe, optimizarea serviciilor. E prima lecţie pe care-o primesc toţi federalii?

– Nu-ţi îngreuna situaţia, Dresden, m-a sfătuit, cu voce plată. N-ai cum să scapi.

– Aşa se zice întotdeauna, am ripostat, şi, cu toate că umărul mi-a zvâcnit dureros, mi-am folosit mâna liberă ca să-l prind bine de guler. Am braţul uşor slăbit. Ai grijă, n-aş vrea să-mi alunece.

S-a încordat când mi-a auzit cuvintele.

– Ce faci, Dresden?

– Noi doi facem stânga-mprejur, i-am răspuns, împungându-l uşor cu ţeava armei în gât, ca să fiu cât mai bine înţeles. Şi le ordoni tuturor oamenilor tăi să iasă dintre copaci şi să se-ntoarcă în lumină. Să te strige toţi de-acolo, ca să ştiu că-i am în faţa mea, apoi o să mergem să-i vedem.

– Ce speri că o să câştigi din afacerea asta? m-a întrebat.

I-am eliberat gulerul, m-am apropiat mai tare de el, am întins mâna şi i-am scos centura din blană de lup. I-am văzut maxilarul crispându-se când am luat-o, dar a rămas nemişcat şi tăcut, cu mâinile în aer.

– Tocmai voiam să-ţi pun aceeaşi întrebare, am zis. Acum spune-le amicilor tăi să iasă dintre copaci.

Poate că Denton era un tip cu sânge rece, un şarpe trădător şi un criminal, dar prost cu siguranţă nu era. I-a strigat pe ceilalţi trei şi le-a cerut să iasă din crâng.

– Dent? l-am auzit pe Wilson. Eşti OK?

– Faceţi ce vă spun, a răspuns el. Lămurim totul

într-un minut.

L-au ascultat. I-am auzit ieşind dintre copaci şi l-au strigat de pe peluza bine îngrijită al lui Marcone.

— Bun, am zis. Mergi. Ai grijă să nu te-mpiedici, fiindcă Dumnezeu mi-e martor că prefer să-ţi zbor creierii din cauza unei neînţelegeri, decât să mă las fraierit de un truc şi să fiu ucis.

— Poate-ar trebui să pui siguranţa, m-a sfătuit el. Fiindcă dacă mă omori n-o să pleci viu de-aici.

Nu-mi place când băieţii răi au păreri juste, dar mi-am asumat riscul de a-l lichida din greşeală şi nu m-am atins de siguranţă. Mi-am aruncat centura din blană de lup pe umăr şi l-am înşfăcat din nou de guler.

— Mişcă, i-am spus.

S-a supus. Am ieşit din inima întunericului din crâng, îndreptându-ne spre zona luminată.

M-am oprit la marginea acesteia, cu un trunchi de copac în spate şi cu Denton între mine şi ceilalţi băieţi răi. Erau răsfiraţi, toţi trei, pe un semicerc aflat la vreo zece metri de crâng şi aveau cu toţii arme. Ar fi fost nevoie de un trăgător al naibii de bun ca să mă poată nimeri când în faţa mea stătea şeful lor, cu trupul lui masiv, cu umeri laţi, iar umbrele mă acopereau, dar nu voiam să risc. M-am ghemuit oarecum în spatele lui Denton, lăsându-mi la vedere doar un ochi şi o mică altă parte a capului. M-am gândit că aşa măcar n-aş fi apucat să simt nimic dacă trăgeau în mine.

— Ăă. Salut, băieţi, am spus, şi n-a sunat prea convingător. Am pus mâna pe şeful vostru. Lăsaţi armele jos, scoateţi-vă centurile şi îndepărtaţi-vă de ele frumuşel, fără mişcări bruşte, sau îl ucid.

O parte din mine, probabil cea mai inteligentă, a gemut dezaprobator urmărind cursul acţiunilor mele

şi a început să numere legile pe care le încălcam, făcându-le ferfeniţă, luând ostatic un om din Biroul Federal de Investigaţii şi ameninţând că-l omor dacă nu mi se predau trei colegi de-ai lui. Am întrerupt numărătoarea legilor sfidate când am ajuns la zece şi am aşteptat reacţia haitei de Hexenwulfen.

— Du-te dracului, a mârâit Benn.

Femeia tânără, cu păr argintiu, şi-a aruncat arma şi şi-a sfâşiat cămaşa, dezvăluind un piept impresionant din mai multe puncte de vedere şi o altă centură din blană de lup.

— Îţi sfâşii eu însămi beregata.

— Deborah, a spus Denton, cu voce încordată. Stai locului. Te rog.

— Dă-i drumul, căţea, a mârâit Harris. Denton o-ncasează şi noi suntem promovaţi. Dar, la naiba, pe tine probabil că o să te-mpuşte vrăjitorul.

Benn s-a răsucit spre el, părând dornică să-l sugrume când şi-a ridicat mâinile, cu degetele încordate părând gheare.

— Încetaţi, am spus. Amândoi. Lăsaţi armele jos. Imediat.

Harris m-a privit cu dispreţ.

— N-o să faci nimic, Dresden. N-ai curaj.

— Roger, a spus Denton, foarte calm. Eşti un idiot. Omul e încolţit. Lasă arma jos. Imediat.

Am clipit, surprins de susţinerea neaşteptată. Şi am devenit brusc bănuitor. Pe Marcone nu-l vedeam, dar asta nu-nsemna că nu s-ar fi putut afla în apropiere. Unde era? Ghemuit într-o ascunzătoare, cu puşca îndreptată spre mine? M-am uitat în jur cu coada ochiului, căutând puncte strălucitoare, roşii.

— Are dreptate, am întărit afirmaţia lui Denton. Eşti idiot, Roger. Lasă arma jos. Şi tu, Wilson, am

adăugat, cu o privire către agentul supraponderal. Şi scoateţi-vă centurile, tu şi Benn. Puneţi-le jos.

— Ascultaţi-l, a insistat Denton, şi am devenit ceva mai nervos.

Federalul se relaxase, nu-mi mai opunea rezistenţă. Avea vocea fermă, plină de încredere, placidă. Nu era bine. Haita lui i s-a supus, deşi fără tragere de inimă. Benn şi-a lăsat centura să cadă cu o durere vizibilă, aşa cum ar fi lăsat Scrooge[6] să-i cadă o pungă cu diamante. Wilson a descheiat-o pe a lui gemând, cu un uşor plescăit al burţii eliberate. A lăsat-o pe pământ, alături de armă. Harris s-a uitat urât la mine, dar şi-a pus şi el pistolul jos.

— Acum îndepărtaţi-vă de ele. Cu toţii.

— Da, a întărit Denton. Harris, Wilson. Îndepărtaţi-vă până ajungeţi la copaci şi aduceţi ce-am lăsat acolo.

— Ei! am exclamat. Despre ce dracu vorbeşti? Nu mişcă nimeni.

Harris şi Wilson mi-au zâmbit batjocoritori şi au pornit-o către copaci.

— Aduceţi-vă fundurile înapoi.

— Trage în ei, domnule Dresden, m-a sfătuit Denton, ca să-ţi dezlipeşti arma de mine. Fă-o, şi-o să pot pune mâna pe ea, ca să transformăm totul într-o luptă. Eşti inteligent şi ingenios, dar şi rănit. Nu cred că te poţi lupta cu mine corp la corp.

Mi-am uitat la el şi la ceilalţi doi.

— La naiba! Ce pui la cale, Denton? Dacă-ncerci ceva bizar, orice, n-o să mai trăieşti ca să regreţi.

— Sunt agent FBI. Nu fac nimic care poate fi considerat bizar, domnule Dresden.

Am înjurat pe şoptite şi mai degrabă am simţit

---

[6] Ebenezer Scrooge, personajul principal al nuvelei „Colinda de Crăciun”, de Charles Dickens.

decât am văzut gura lui lăţindu-se într-un zâmbet.

— De ce? l-am întrebat. De ce-aţi luat centurile astea? De ce faceţi aşa ceva?

A vrut, evident, să ridice din umeri, dar s-a răzgândit.

— Sau scurs prea mulţi ani în care-am văzut indivizi ca Marcone bătându-şi joc de lege. În care-am văzut oameni pe care i-a făcut să sufere, am văzut moartea şi nenorocirile aduse de el şi de alţii ca el. M-am săturat să fiu spectator. Am hotărât să-l opresc. Pe el şi pe alţii ca el.

— Omorându-i, am spus.

— Am primit puterea. Şi o folosesc.

— Ce-ţi dă dreptul să-i ucizi?

— Lor ce le dă dreptul să ucidă? Dacă-i pot opri, Dresden, ar trebui să stau şi să mă uit cum îi omoară ei pe alţii? Deţin puterea şi sunt dator s-o folosesc.

La auzul cuvintelor lui, m-a străbătut un tremur.

— Şi ceilalţi? Nevinovaţii care-au murit?

A ezitat. Şi a răspuns cu voce înceată.

— E regretabil. A fost un accident. N-a fost niciodată intenţia mea.

— Centurile nu-ţi oferă doar un trup acoperit cu blană, Denton. Îţi schimbă modul de gândire. Modul de acţiune.

— Îmi pot controla oamenii.

— Ca luna trecută?

A înghiţit în sec şi n-a răspuns.

— Şi ai ştiut, nu-i aşa? Ai ştiut că o să aflu. De-aia m-ai trimis la garajul Luna Plină.

I-a zvâcnit vena de pe frunte.

— După omoruri, am fost avertizat că există un corp de guvernământ. Un soi de poliţie a magiei. Consiliul Alb. Şi că lucrezi pentru el.

Am reuşit cu greu să nu izbucnesc în râs.

— Da, cineva nu ţi-a spus decât o parte a poveştii. De-asta ai stricat cercul lui MacFinn, nu? Aveai nevoie de un ţap ispăşitor şi l-ai lăsat să se dezlănţuie, ca să cadă bănuielile Consiliului asupra lui. Lupii Străzii pentru poliţie, MacFinn pentru Consiliu.

— Sacrificii necesare, a mârâit el. Treaba trebuie făcută, Dresden.

— A, da? În calitate de om aflat pe lista acestor sacrificii necesare despre care vorbeşti, nu pot să fiu de acord cu tine. Ducă-se naibii legea, nu? Asta spui - că eşti mai presus de ea. La fel ca Marcone.

S-a încordat din nou şi şi-a întors uşor capul către mine. Ca şi cum ar fi ascultat cu atenţie.

Am insistat, încercând cu disperare să fac apel la raţiunea lui. Dacă reuşeam, poate scăpam din toată povestea cu bine.

— Centurile astea, omule, sunt malefice. Ca şi puterea pe care ţi-o dau. N-o poţi controla. Îţi pătrunde în minte, nu mai poţi gândi corect. Renunţă la ele. Încă mai poţi ieşi din toată istoria asta, poţi face aşa cum e bine. Vino-ţi în fire, Denton. Nu arunca la gunoi toate idealurile pentru care-ai luptat atâţia ani. Totul se poate rezolva pe o cale mai bună.

A păstrat tăcerea vreme îndelungată. Harris şi Wilson au dispărut în interiorul inelului de pini groşi. Benn ne urmărea cu ochii strălucindu-i, cu trupul musculos neclintit în lumina lunii, cu sânii frumoşi atrăgând atenţia la fiecare răsuflare. Şi-a tot mutat privirea de la noi la centura de blană şi înapoi, până când a-nceput să respire precipitat.

— Uită-te la ea, am spus. Centurile sunt ca un drog. Aşa a fost ea şi înainte? Aşa vrei să fie? Harris, Wilson, au fost mereu ca acum? Vă preschimbaţi în

monştri, omule. Trebuie să ieşiţi din asta. Înainte de a fi pierduţi pentru totdeauna.

Denton a-nchis ochii. Pe urmă a clătinat din cap.

— Eşti un om cumsecade, Dresden. Dar n-ai idee cum merg lucrurile-n lumea asta. Îmi pare rău că s-a nimerit să-mi stai în drum. A redeschis ochii. Sacrificii necesare.

— La naiba, am spus. Nu-ţi dai seama că asta n-o să vă folosească la nimic? Chiar dacă omorâţi pe toată lumea şi scăpaţi de-aici în noaptea asta, Murphy o să pună lucrurile cap la cap.

S-a uitat la mine şi a repetat, ca şi cum ar fi rostit o mantră:

— Sacrificii necesare.

Am înghiţit în sec şi mi s-a făcut brusc mai frig decât până atunci. Pronunţase cuvintele într-un mod atât de straniu - prozaic, calm, raţional. N-avea nicio îndoială, când ar fi trebuit să se teamă. Numai proştii şi nebunii pot avea astfel de certitudini. Şi remarcasem deja că nu era prost.

Harris şi Wilson au ieşit dintre copaci cărând ceva între ei. Pe cineva, cu o glugă în cap, cu braţele şi picioarele legate. Harris avea în mână un cuţit, cu vârful proptit la baza glugii, care părea o faţă de pernă. Urechile lui mari şi pistruii contrastau în mod bizar cu competenţa şi aroganţa cu care ţinea cuţitul.

— Lua-te-ar dracu, am spus, încet.

Denton n-a răspuns. Ochii lui Benn sticleau în lumina lunii, strălucitori şi goliţi de orice altceva în afară de setea de sânge şi de sex.

Cei doi agenţi şi-au adus prizonierul şi Wilson i-a lăsat picioarele jos. Harris a ţinut cuţitul neclintit în timp ce bărbatul corpolent s-a întins să scoată gluga, dar eu văzusem deja ghipsul de pe braţul persoanei cu

chipul ascuns.

Murphy era palidă la faţă şi luna dădea o tentă argintie părului ei blond, căzut în jurul ochilor. Avea gura acoperită cu o bucată de pânză sau cu bandă izolatoare, sânge închegat sub o nară şi un ochi învineţit. În primul moment a clipit, apoi a-ncercat să-l lovească pe Wilson cu picioarele. Dar, fiindcă erau legate, n-a avut succes şi, când Harris a mârâit şi i-a apăsat lama cuţitului pe gât, a încetat să se mai zbată. Privirea ei albastră l-a săgetat cu furie, ca şi pe Wilson. Şi a făcut ochii mari când m-a zărit.

— Ucide-mă, domnule Dresden, a spus calm Denton, şi Harris o să taie gâtul locotenentei. Benn o să-şi ia arma, ca şi Wilson. Probabil că te vor ucide. Şi-ţi vor ucide şi aliaţii, lupii pe care i-ai adus cu tine. Chiar dacă o să reuşeşti să ne omori pe toţi, şi Murphy o să fie moartă, şi vei avea în mână arma care-a ucis patru agenţi FBI.

— Nemernicule, am spus. Ucigaş cu sânge rece.

— Sacrificii necesare, domnule Dresden, mi-a răspuns el, dar vocea nu-i mai era calmă. Avea în ea un soi de nerăbdare, de căldură care cuprindea cuvintele ca mâinile unui amant. Aruncă arma.

— Nu, am spus. Nici gând. Doar n-o să ucidă un alt om al legii, nu-i aşa?

— Atunci Murphy moare, a anunţat Denton. Harris.

Umerii roşcatului s-au încordat şi Murphy a-ncercat să ţipe prin căluş. Eu am scos un strigăt şi-am îndreptat ţeava armei spre Harris.

Cotul lui Denton m-a izbit imediat în burtă şi o clipă mai târziu mi-a tras un pumn în nas, azvârlindu-mi în faţa ochilor un vârtej de stele. Pistolul s-a descărcat, îndreptat încotro s-a nimerit, iar Denton m-a plesnit peste mână, aruncându-l, apoi, cu o lovitură

în gât, m-a făcut să cad lat, incapabil să mă mai mişc şi să respir.

Pe urmă s-a aplecat să recupereze arma.

— Ar fi trebuit să mă omori când ai avut ocazia, domnule Dresden, nu să-mi faci morală, mi-a spus.

A îndreptat pistolul spre mine şi i-am văzut buzele arcuindu-se lent într-un zâmbet flămând.

— Frumoasă lună în seara asta, a adăugat. Mi-aduce aminte de-o poveste. Oare cum era...?

Am vrut să-i spun să-şi vâre undeva şi luna, şi povestea, dar n-am reuşit să scot decât un icnet sugrumat. Încă nu mă puteam mişca. Mă durea prea tare.

Denton şi-a pus degetul pe trăgaci şi s-a uitat în josul ţevii către ochiul meu stâng.

— A, da, a spus. „Şi-o să suflu. O dată şi încă o dată. Şi răsuflarea mea o să dărâme casa ta.” Adio, vrăjitorule.

Ucis cu o poveste de adormit copiii. Pe clopotele iadului.

Când mi-a ajuns în faţă, ţeava armei lui Denton mi s-a părut mai mare si mai adâncă decât datoria naţională. Federalul se uita în jos, la mine, şi i-am văzut hotărârea de a apăsa pe trăgaci ca pe-o străfulgerare în ochii cenuşii, scânteietori. Dar i-am întâlnit înainte de a avea timp s-o facă, i-am pironit insistent cu ai mei şi, cu o durere care mi-a urlat brusc în tâmple, mi-am împins privirea în sufletul lui.

Am avut, ca de obicei, impresia că mă năpusteam, senzaţia de deplasare înainte şi apoi în jos, ca şi cum m-ar fi absorbit un vârtej. Am plonjat în capul lui Denton şi, pentru o scurtă clipă, m-am îndoit de justeţea deciziei mele. Poate un glonţ ar fi fost de preferat în locul unei drumeţii anevoioase prin adâncurile sufletului agentului FBI.

Mi-e greu să descriu cu acurateţe ce am văzut. Încercaţi să vă imaginaţi un loc, un aranjament frumos ordonat, ca Partenonul[7] sau ca Monticello[8]. Imaginaţi-vă că totul e echilibrat, perfect proporţionat, liniştit, sigur. Plasaţi deasupra un cer albastru, iarbă verde, nori pufoşi, flori, copii care aleargă şi se joacă.

Adăugaţi apoi două sute de ani în care totul se uzează sau se strică. Rotunjiţi puţin colţurile. Imaginaţi-vă pete rămase în urma umidităţii în exces, uzura care marchează locurile unde a pătruns vântul. Aduceţi smogul, ca să devină cerul de un maroniu murdar. Distrugeţi iarba şi înlocuiţi-o cu buruieni înalte, urâte. Smulgeţi florile şi lăsaţi în locul lor numai lujeri de trandafir uscaţi, scheletici. Faceţi copiii să îmbătrânească, transformaţi băieţeii în

---

[7] Templul zeiţei Atena, din oraşul care-i poartă numele

[8] Casa lui Thomas Jefferson, al treilea preşedinte al SUA, aflată pe plantaţia cu acelaşi nume

bărbaţi beţivi, cu feţe supte de prea multă disperare şi de silă de ei înşişi, dar înroşite de băutură, iar fetiţele în târfe istovite, uzate de desfrâu, cu feţe aspre şi ochi reci, mercantili. Adăugaţi-i acelui loc superb o aură de furie şi de abandon sălbatic, cu trecători care cercetează umbrele cu ochi de pisici flămânde, gata să se năpustească.

După toate astea, după ce toate grijile, încercările şi dificultăţile lumii în care trăieşte un poliţist au fost corect reprezentate, acoperiţi totul cu un strat gros de mâl negru, lipicios, care duhneşte a mlaştină şi a materii capabile să atragă muşte albăstrii. Vopsiţi totul, adăugaţi un strat de culoare potrivit pentru a scoate în evidenţă murdăria, putreziciunea şi disperarea care duce acel declin dureros către limita sa maximă. Mâlul se usucă întărind lucrurile, amărându-le şi făcându-le în acelaşi timp să putrezească mai tare, să se descompună.

Aşa era Denton pe dinăuntru. Un om bun, istovit de trecerea anilor şi otrăvit de puterea care-l luase sub controlul ei, până când fusese îngropat şi nu mai rămăseseră decât mâlul şi putreziciunea. Până când din existenţa celui care fusese cândva nu mai rămăsese decât o amintire amară, care-l făcea pe omul în care se transformase să pară, prin comparaţie, cu mult mai decăzut.

Înţelegeam suferinţa şi furia lui Denton, şi înţelegeam cum îl făcuse puterea întunecată care-l luase în stăpânire să-şi piardă controlul. Zărisem o imagine care dispăruse apoi şi în care el însuşi îngenunchea la picioarele cuiva în timp ce îi era pusă în mâini centura din blană de lup. Ştiind ce om fusese odinioară, înţelegeam foarte bine fiara în care se preschimbase, îi înţelegeam violenţa, foamea, lăcomia.

Mi-am simţit lacrimile pe obraji şi pe şira spinării mi-a alunecat un frison, cutremurând-o. Puteam să-l compătimesc pe Denton, şi pe ceilalţi alături de el, dar, în clipa aceea, mai mult decât oricând altcândva, mă înspăimântau de moarte. Cu privirea în suflet câştigasem cel puţin câteva secunde în plus - însă erau de-ajuns ca să-l împiedic pe Denton să-mi zboare creierii?

Când privirea în suflet s-a încheiat şi am fost eliberaţi, el s-a holbat la mine. Nu reacţiona bine la indiferent ce văzuse în interiorul meu. Se albise la faţă, îi tremura mâna şi ţeava pistolului tremura odată cu ea. Şi-a ridicat mâna cealaltă ca să-şi şteargă broboanele de sudoare rece de pe faţă.

— Nu, a spus, cu desăvârşire alb pretutindeni în jurul irişilor cenuşii. Nu, vrăjitorule. Şi-a ridicat arma. Nu cred în iad. Nu te las să scapi. Şi apoi a zbierat cât îl ţineau plămânii: Nu te las să scapi!

M-am încordat, pregătindu-mă să-ncerc zadarnic să mă feresc din calea unui glonţ în plină viteză.

— Ba da, a spus o voce calmă. O să-l laşi.

În centrul pieptului lui Denton a apărut un punct de un roşu strălucitor, înveselitor ca o lumină de Crăciun. Am întors capul şi l-am văzut pe Marcone traversând gazonul cu arma îndreptată în permanenţă spre Denton şi cu Hendricks, ameninţător, alături. Lacheii federalului se uitau la gentlemanul Johnny calmi, cu ochi strălucitori. Murphy zăcea pe iarbă, cu picioarele către mine şi cu capul întors în altă parte. Nu-mi puteam da seama în ce stare se afla şi teama pentru viaţa ei şi frustrarea m-au copleşit dintr-odată.

— Marcone, a spus Denton, îndreptându-şi spatele şi îngustându-şi ochii. Lepădătură trădătoare.

Gangsterul a strâns din dinţi.

— Ne-am înţeles să mi-l aduci viu. Nu să-l execuţi. În plus, poate vrei să te gândeşti mai bine dacă e înţelept să ne folosim armele. O să-l ucidă MacFinn, când vine.

— Dacă vine, a mârâit Denton.

— Pândarii mei mi-au spus că, de vreo două minute, animalele pe care i-am pus să le ia cu ei sunt înnebunite de spaimă, la cinci kilometri spre vest de aici. Cred că nu mai e mult până când o să-şi facă apariţia, domnule Denton. Zâmbetul i s-a lărgit, iar privirea ochilor săi de culoarea bancnotelor a devenit mai dură. Prin urmare, ce-ar fi să nu ne mai certăm între noi şi să terminăm treaba?

Şi-a lăsat arma în jos şi a întrerupt vizarea cu laser.

Denton s-a uitat de la mine la el şi am văzut o negură urcând ca să-i cuprindă ochii, adunându-se în spatele lor şi fiind gata să se reverse.

— Împuşcă-l acum, Marcone, am spus. În clipa asta.

— Cred, domnule Dresden, că ne-am săturat amândoi de jocul tău de-a dezbină şi domină, mi-a răspuns el, plictisit. Ai pierdut. Acceptă-ţi înfrângerea cu eleganţă.

Am văzut un zâmbet cuprinzând încet toată faţa lui Denton în timp ce continua să-şi ţină arma îndreptată spre capul meu. Panica mi-a ridicat vocea cu două note mai sus.

— Vorbesc serios, John. Într-adevăr serios, nu te mint. Toată povestea e pusă la cale ca să te ucidă.

— O încurajare de prost gust, a comentat Marcone. Domnule agent Denton, trebuie să punem la punct câteva amănunte. Lasă arma jos şi hai să discutăm puţin despre ele.

— Nu cred că e cazul, a răspuns Denton.

Şi-a-ntors arma spre Hendricks şi a apăsat imediat pe trăgaci. Au urmat atât de multe detunături şi într-o succesiune atât de rapidă încât n-aş fi putut să spun de câte ori trăsese.

Hendricks a fost aruncat înapoi şi forţa impactului cu atâtea gloanţe l-a trântit pe spate. N-a avut timp nici să se răsucească, nici să ţipe, a căzut ca un copac tăiat. Am simţit solul vibrând când l-a izbit trupul lui masiv.

Marcone a dat să-şi ridice arma, dar Wilson şi Harris i-au sărit în spate şi l-au trântit la pământ, lovindu-l cu pumnii. S-a zvârcolit ca un ţipar şi a scăpat dintre ei, dar Denton i-a tăiat calea şi i-a înfipt arma în faţă.

— Ajunge, a spus, cu voce răguşită. Luaţi-i pe toţi şi duceţi-i în groapă. MacFinn poate s-apară în orice clipă.

Am profitat de ocazie ca să mă rostogolesc, ajungând să mă salt în patru labe, într-o încercare de a mă îndepărta neobservat, însă am dat peste o pereche de picioare goale, musculoase, feminine. Privirea mi-a urcat în susul lor, a trecut de fustă, de un piept magnific, cu sâni goi, sub care era înfăşurată o centură din blană de lup, şi a ajuns la o faţă dominată de ochi neomeneşti, fiindcă în ei nu recunoşteai nimic din ceea ce arată că există o conştiinţă. Benn mi-a zâmbit, şi-a proptit talpa în umărul meu rănit şi, împingând în el cu toată forţa muşchilor gambei simultan cu o răsucire sadică a gleznei, mi-a trimis în tot trupul o durere mistuitoare, făcându-mă să mă prăbuşesc la pământ, în agonie.

Mi-aduc aminte că am fost târât prin iarbă. M-au tras dincolo de inelul de conifere şi, din câte-mi

amintesc, în clipa aceea mi-a trecut prin cap că orice sunet pornit din cercul conturat de pini ar fi fost puternic înăbuşit de crengile şi de acele lor, pentru ca pomii şi zidul din jurul proprietăţii să-l estompeze şi mai tare. De exemplu, probabil că focurile de armă nici măcar nu se auzeau în afara proprietăţii. A fost cel mai limpede dintre gândurile mele în timp ce în umăr îmi exploda durerea.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că am fost împins cu brutalitate înainte. Am căzut vertiginos, captiv în îmbrăţişarea lipsită de orice pasiune a gravităţii şi, după un timp suficient ca să-ncep să trag aer în plămâni, m-am lovit de apă. N-avea decât cincisprezece, sau poate chiar douăzeci de centimetri adâncime şi sub ea era mâl moale, care s-a învolburat. Pentru o scurtă clipă, am suferit cu gândul la pardesiul meu de piele, cu mâinile alunecându-mi în nămol şi înţepenindu-se în el. Apa rece mi s-a învolburat clipocind în jurul feţei şi, pe moment, pentru umărul meu dureros senzaţia a fost plăcută.

Cineva m-a înşfăcat de guler, m-a scos din apă şi m-a ajutat să mă salt în capul oaselor. Nişte mâini m-au ajutat să-mi găsesc echilibrul şi am rămas aşa, cu umărul chinuit de durere şi cu capul învârtindu-mi-se, până ce am reuşit să văd cine mai era acolo.

Murphy s-a lăsat într-un genunchi în apă, alături de mine, şi mi-a dat pe spate părul ud.

— Eşti OK, Dresden? m-a întrebat.

M-am uitat în jur. Mă aflam într-o groapă imensă, pătrată, de vreo şase metri adâncime şi cu latura de două ori pe-atât. Fundul era acoperit de apă noroioasă, probabil de ploaie, cu suprafaţa maroniu-argintie în lumina lunii. Chiar deasupra centrului, cam la doisprezece metri înălţime, se vedea un pătrat din

scânduri, un metru şi jumătate pe un metru şi jumătate. Era o platformă de vânătoare, suspendată cu funii de cercul de conifere din jurul gropii. Vedeam vârfurile copacilor profilate pe fundalul discului lunii şi al norilor.

— Dresden, a repetat Murphy. Eşti teafăr?

— Sunt viu, am răspuns. Am privit-o uimit o secundă, apoi am adăugat: Credeam că te-au omorât.

Ochii albaştri i-au scăpărat pentru o clipă. Părul ei era o nenorocire, iar blugii şi cămaşa de flanel i se mototoliseră şi se îmbibaseră cu apă mâloasă. Tremura de frig.

— Aşa am crezut şi eu. Dar au încetat imediat ce te-a doborât Denton pe tine şi m-au aruncat aici, jos. Nu pricep de ce n-au făcut-o ei, în loc s-o lase în seama lui MacFinn.

M-am strâmbat.

— Încearcă să-şi acopere urmele ca să nu afle Consiliul Alb adevărul. Denton vrea să cadă vina pentru toate omorurile asupra lui MacFinn. Cred că şi-a pierdut minţile.

— Când mă asociez cu tine, Dresden, ajung întotdeauna în cele mai frumoase locuri.

— Erai legată. Cum te-ai eliberat? am întrebat-o.

— A fost ajutată, a răspuns altcineva, cu voce groasă, neclară. Deşi n-o să-i fie de mare folos.

Mi-am întors capul şi am văzut o Tera West dezbrăcată şi murdară, aşezată cu spatele sprijinit de un alt perete noroios. Lângă ea zăceau, neclintite, cinci trupuri ude leoarcă. Alfanii, sub înfăţişarea lor de lupi. Le ţinea capetele în poală, deasupra apei. Ea însăşi părea la fel de udă şi de copleşită de suferinţă, şi îi mângâia pe toţi, pe rând, cu duioşie. Ochii de culoarea chihlimbarului i se înneguraseră.

— Nu înţeleg, am spus. De ce ne-au aruncat aici, jos? Marcone are o capcană săpată în curte?

— Avea de gând să-l ţină pe MacFinn aici până dimineaţă, m-a lămurit Tera. Când ar fi devenit vulnerabil.

— Uşor, uşor, a intervenit Murphy, gânditoare. Vrei să zici că Denton e responsabil pentru omoruri? Pentru toate?

— Într-un fel sau altul, este.

I-am povestit lui Murphy, pe scurt, totul despre Denton. Cum făcuse rost de centuri pentru el şi pentru oamenii lui, cum pierduse controlul puterii primite, cum aranjase lucrurile ca să dea vina mai întâi pe Lupii Străzii şi apoi pe MacFinn.

Ea a izbucnit într-un torent de înjurături virulente.

— Asta e perspectiva care-mi lipsea. La naiba. Nu e de mirare că Denton s-a străduit atât de mult să te ţină departe de cazul ăsta şi să te dea la o parte din drum şi că a vrut neapărat să te găsească după crima din reşedinţa lui MacFinn. Şi acum înţeleg cum reuşea s-ajungă întotdeauna la faţa locului atât de repede - nu era nevoie să fie anunţat că omorâse pe cineva.

De sus s-au auzit ţipete şi, când ne-am ridicat privirile, l-am văzut pe Marcone legănându-se pe marginea gropii. Atârna, moale, de o frânghie. Cu ochii închişi. L-am văzut tras, cu o serie de smucituri scurte, până când s-a izbit cu capul lăsat în jos de platforma de vânătoare, unde a fost abandonat.

— Ce naiba-nseamnă asta? a întrebat Murphy, pe şoptite.

—Momeală, i-am răspuns. Şi am închis o clipă ochii. Denton l-a atârnat acolo în chip de momeală pentru MacFinn. Vârcolacul o să vină, o să sară la Marcone, iar Denton o să taie funia şi-o să-l lase pe

MacFinn să cadă aici.

– Cu noi, a spus încet Murphy. Şi am simţit că începuse să tremure mai tare. Or s-arunce creatura aia în groapă, cu noi. Oh, Doamne, Harry.

– Probabil că Denton sau unul dintre oamenii lui a pus pe cineva să-i facă gloanţe de argint. Îl vor lăsa pe MacFinn să ne măcelărească, apoi îl vor împuşca de sus. M-am uitat către marginea gropii, îngustându-mi ochii. Un plan foarte bun.

– Ce putem face? a-ntrebat Murphy.

Şi înconjurat trupul cu braţele, strângând cu toată puterea.

Am clătinat din cap.

– Nu ştiu.

– Nimic, a spus Tera, calmă.

Eu şi Murphy ne-am întors spre ea. Unul dintre alfani, probabil Billy, tocmai se mişca şi s-a săltat, clătinându-se, ca să cadă înapoi când a încercat să stea sprijinit pe labe. Dar era măcar în stare să-şi ţină capul deasupra apei.

– Nimic, a repetat ea. Ne-au învins.

Am închis ochii şi am încercat să-mi pun gândurile în ordine, să-mi împing durerea şi oboseala cât mai departe şi să încropesc un soi de plan. Murphy s-a aşezat lângă mine, ca un ghiont tremurător în coasta mea. Şi ghipsul ei chiar îmi apăsa coastele. Mi-am descheiat pardesiul de piele şi, întinzându-mi braţul, i-am trecut marginea peste umerii ei, mai mult ca gest galant decât ca orice altceva, fiindcă o acopeream tot cu ceva îmbibat de apă. În prima clipă i s-a crispat spatele şi m-a fulgerat cu o privire indignată, dar în următoarea s-a îndesat cât de mult a putut sub haină.

Pe urmă a şi vorbit. Cu voce înceată, nesigură, departe de tonul ei obişnuit, vioi.

— M-am gândit, Dresden. Cred că există o şansă rezonabilă să nu fii amestecat în crimele astea.

I-am răspuns cu un zâmbet firav.

— E cu adevărat un gest măreţ din partea ta, Murph. Ceea ce ţi-a făcut Denton nu dovedeşte că nu sunt implicat?

A dat să schiţeze un surâs şi a clătinat din cap.

— Nu, Harry. Nu dovedeşte decât că vrea să ne omoare pe amândoi. Nu-nseamnă că iau de bun tot ce-mi spui.

— Mă vrea mort, Murphy. Asta n-ar trebui să pledeze în favoarea mea?

— Nu tocmai, a răspuns, scrutând cu ochi mijiţi partea de sus a gropii. Din câte-mi dau seama, Denton vrea să omoare pe toată lumea. Iar tu ai putea totuşi să mă minţi.

— Dar nu te mint, Murph, am insistat, cu voce blândă. Dumnezeu mi-e martor.

— Nu pot să te cred pur şi simplu pe cuvânt, Harry, a şoptit ea. Au murit prea mulţi oameni. Oamenii mei. Din subordinea mea. Civili, pe care ar trebui să-i apăr. Nu pot fi sigură decât dacă vă iau pe toţi, pe toţi cei care aveţi o cât de mică legătură cu povestea asta, şi lămuresc lucrurile cu voi dincolo de gratii.

— Nu, am contrazis-o. Aici e vorba de mai mult decât poţi dovedi tu, Murph, mai mult decât se poate aduce în faţa unui tribunal. Vino-ţi în fire. Noi doi ne cunoaştem de ani. După atâta timp, ar trebui să poţi avea încredere în mine, nu?

— Ar trebui, a încuviinţat ea. Dar, după tot ce-am văzut, după atâta sânge şi după atâţia morţi… A clătinat din cap. Nu, Harry, nu mai pot avea încredere în nimeni. Îmi placi totuşi, Dresden, a adăugat, schiţând un început de zâmbet. Însă nu pot avea

încredere în tine.

Am încercat să-i zâmbesc şi eu, dar sentimentele mele erau prea învălmăşite. Predomina durerea. Durerea fizică, dar şi cealaltă, mai profundă, din suflet, fiindcă mă îngrijora soarta lui Murphy şi soarta prieteniei noastre. Era atât de singură. Voiam s-o salvez într-un fel sau altul, să îndepărtez tot ce-o făcea să sufere.

Dar m-ar fi scuipat în ochi dacă aş fi încercat. Murphy nu era genul de persoană care vrea să fie salvată, indiferent despre ce-ar fi fost vorba. Eram surprins că acceptase chiar şi puţina alinare pe care i-o oferea haina mea udă.

Am inspectat din nou groapa, cu priviri atente. Îşi reveneau şi ceilalţi alfani, suficient ca să se ridice, dar nu îndeajuns ca să meargă. Tera stătea sprijinită de perete, istovită şi înfrântă. Marcone atârna de platformă, la mare distanţă deasupra mea, fără să se mişte, deşi aveam impresia că, la un moment dat, îl auzisem gemând. M-a străbătut un val de simpatie pentru el. Era un ticălos fără inimă, dar nimeni nu merita să fie atârnat de un cârlig, în chip de momeală.

Alfanii, Tera, Marcone, Murphy. Cu toţii ajunseseră acolo din cauza mea. Era vina mea că ne aflam unde ne aflam, faptele mele ne aduseseră pe toţi în pragul morţii. Carmichael, sărmanul poliţai necioplit, murise din vina mea. Ca şi colegii lui. Ca şi Hendricks.

Era cazul să fac ceva.

– Trebuie să ies de-aici, i-am spus lui Murphy. Scoate-mă din groapa asta, şi poate reuşesc să rezolv ceva.

Ea şi-a întors capul spre mine.

– Vrei să spui că…?

Şi-a fluturat degetele mâinii tefere într-un gest oarecum mistic.

Am dat din cap. Încă mai aveam atuul secret.

— Cam aşa ceva.

— Bine. Şi cum te scoatem de-aici?

— O să-mi acorzi încredere, Murph?

I s-au încleştat fălcile.

— Nu s-ar zice că am de ales, nu?

Am zâmbit, ca răspuns la zâmbetul ei, m-am ridicat şi m-am pus în mişcare, împroşcând cu apă.

— Poate reuşim să săpăm în perete. Facem găuri şi le folosesc ca trepte.

— Şi-o să fii probabil împuşcat când ajungi sus, a zis ea.

— Nu. Nu cred că federalii vor să fie în apropierea gropii când apare MacFinn. Sunt însetaţi de sânge, dar nu şi idioţi.

— În concluzie, nu trebuie decât să te-ajutăm s-ajungi sus, unde o să te lupţi, de unul singur, cu patru agenţi FBI înarmaţi, care mai sunt şi oameni-lup pe deasupra, şi-o să-i înfrângi exact la timp ca să te lupţi cu vârcolacul pe care n-am reuşit până acum să-l oprim cu ajutorul instrumentelor tale magice şi cu al oamenilor înarmaţi dintr-un întreg post de poliţie.

— Da, în esenţă.

Murphy s-a uitat la mine, apoi a ridicat din umeri şi a râs scurt, sfidător. S-a ridicat şi şi-a îndepărtat părul din ochi cu o zvâcnire a capului şi a spus:

— Presupun că se putea şi mai rău.

De deasupra şi din spatele meu s-a auzit un sunet slab. Murphy a înlemnit, privind în sus cu ochi incredibil de mari.

Am întors capul foarte încet.

Vârcolacul stătea ghemuit pe marginea gropii,

imens, butucănos, tot numai muşchi, letal. Botul deschis, plin de spume, îi lăsa la vedere şiragurile de dinţi ucigaşi. Lumina lunii îi punea flăcări stacojii în ochii aţintiţi asupra siluetei Gentlemanului Johnny Marcone, care continua să se legene. M-am cutremurat, şi apa mi-a clipocit uşor în jur. Fiara şi-a îndreptat privirea în jos şi, când m-a zărit, şi-a îngustat ochii până când a ajuns să mă fixeze cu două crăpături strălucitoare şi a mârâit gros, sălbatic. Ghearele i s-au înfipt în pământul de la marginea gropii, sfârtecându-l de parcă ar fi fost nisip.

Îşi aducea aminte de mine.

Inima a început să-mi bată în ritm staccato. Aceeaşi spaimă primitivă, muşcătoare şi în stare brută pe care o mai simţisem înainte, teama că animalul avea să se năpustească asupra mea, ca să mă mănânce, s-a reîntors în mare forţă şi, pentru o clipă, mi-a scos din minte toate gândurile şi toate planurile.

— Trebuia să spui tu asta, i-am reproşat lui Murphy, cu glas şters, anemic. Eşti încântată? E mai rău.

— OK, am spus, cu voce pierită de spaimă. E de rău. De foarte, foarte rău.

— Aş vrea să fi avut pistolul la mine, a răspuns Murphy, cu hotărâre în glas. Aş vrea să fi avut ceva mai mult timp ca să lămurim lucrurile, Harry.

Am aruncat o privire spre Tera. În forma sa lupească, una dintre alfani, fata cu păr ca de şoarece, se sprijinea de ea scheunând.

— Închide ochii, a spus femeia dezbrăcată, acoperind cu palma ochii micii lupoaice.

Iar eu am întâlnit ochii ei de culoarea chihlimbarului, din care pierise orice speranţă şi orice licăr de viaţă.

Aveau să moară din cauza mea. La naiba, nu era corect. La naiba, nu era drept. Nu făcusem nimic de o stupiditate strigătoare la cer. Nu era drept să se ajungă atât de departe, să fie sacrificaţi atât de mulţi oameni, să piară acolo, în nămol, ca nişte gândaci. Mi-am rotit din nou privirea cu disperare prin groapă, dar era o capcană desăvârşită, diabolic de simplă. Jos, în ea, nu întrezăream nicio cale de scăpare.

M-am uitat în sus. Drept în sus.

— Marcone! am strigat. John Marcone! M-auzi?

Silueta vlăguită de deasupra mea s-a zvârcolit puţin.

— Ce vrei, domnule Dresden?

— Te poţi mişca?

Vârcolacul a scos un urlet gros şi a-nceput să ocolească groapa, cu ochii scânteietori zvâcnindu-i când spre noi, cei de jos, când spre Marcone, ca şi când ar fi încercat să se hotărască pe cine să sfâşie mai întâi.

— Îmi pot mişca un braţ, a venit răspunsul, câteva

secunde mai târziu.

— Mai ai asupra ta cuţitul ăla? Cel pe care l-am văzut în garaj?

— Denton şi asociaţii lui m-au percheziţionat şi, din păcate, l-au găsit.

— La naiba. Ai făcut o înţelegere cu ei, ca un ticălos idiot, mizerabil. Acum crezi c-au vrut să te omoare de la bun început?

Silueta de deasupra mea a unduit şi s-a contorsionat, legănându-se între frânghiile de care atârna.

— Da, domnule Dresden, spune-mi că m-ai prevenit, cu ultima suflare. Sunt deja extrem de conştient de asta, a răspuns el, cu voce seacă. Dar poate încă mai am şansa să-ndrept lucrurile.

— Ce faci? l-am întrebat.

Mă uitam tot timpul la vârcolacul care dădea ocol gropii, având grijă să mă aflu în partea opusă lui, ca să nu-l scap cumva din ochi.

— Scot cuţitul pe care nu l-au găsit, mi-a răspuns Marcone.

A mormăit, apoi am văzut un licăr de lumină reflectată în ceva lucios, aflat deasupra mea.

— Nu-ţi face speranţe, a spus încet Murphy, apropiindu-se de mine în timp ce-l urmărea cu privirea. O să se elibereze şi-o să ne lase să putrezim aici.

— N-o s-avem nicio şansă să putrezim, am subliniat.

Dar m-am gândit că Murphy avea dreptate.

Gangsterul a-nceput să-şi ia avânt legănându-se, până când tot trupul a ajuns să i se rotească, suspendat de funie. Şi mi s-a adresat cu voce calmă.

— E o ironie, nu? Plănuisem s-aştept creatura pe

platformă şi s-o atrag în groapă. Există plase pregătite să cadă pe urmă deasupra ei. Ca s-o reţină înăuntru până în zori.

— John, ştii că acum e chiar sub tine, nu?

Mi-a răspuns îmbufnat.

— Domnule Dresden, te-am rugat să nu-mi mai spui aşa.

— Ce importanţă are? am zis, dar n-am putut să nu admir curajul cu care discuta în zeflemea în timp ce atârna ca o piersică pârguită.

— Folosesc locul ăsta ca să închei afaceri zgomotoase, mi-a explicat. Ştii, copacii amortizează sunetele. Din partea cealaltă a zidului e greu s-auzi chiar şi detunătura unei puşti.

A continuat să se rotească la capătul frânghiei, încet, parcă alene, umbră pe fundalul cerului cu lună şi stele.

— Ei, am comentat, e subtil. Şi detestabil.

Vârcolacul s-a uitat la mine şi a mârâit, şi am făcut fără să vreau un pas înapoi.

— Oh, da, a admis gangsterul. Însă necesar.

— Chiar nu ţi-e niciodată ruşine de nimic, Marcone?

— Ba da, fireşte. Dar presupun că nu-ţi imaginezi că o să-ţi fac mărturisiri, nu? Şi acum te rog să taci. Nu e indicat să-mi distragi atenţia.

Pe urmă i-am văzut braţul curbându-se spre interior şi întinzându-se în afară. Prin aer a fâlfâit un obiect metalic, s-a auzit un pocnet dinspre baza uneia dintre frânghiile care susţineau platforma, având capătul opus legat de unul dintre pini.

Frânghia a alunecat brusc în jos, iar platforma a început să se legene ca un beţiv, antrenându-l pe Marcone într-o mişcare similară. El a mormăit, s-a

smucit de vreo câteva ori, trăgând de funiile care-l ţineau şi făcând ansamblul să se clatine - apoi capătul tăiat s-a eliberat pe de-a-ntregul, cu un nou pocnet. A zvâcnit către Marcone, şi-a pierdut avântul şi a căzut, biciuind aerul serii.

A căzut în groapă, chiar în faţa mea. Cu celălalt capăt ataşat de platforma de deasupra, care nu se mai afla acum în centrul gropii şi se înclinase.

Am privit-o buimac o clipă, apoi am auzit-o pe Murphy:

— Să fiu a naibii! A făcut-o.

— Nu-ţi recomand să mai rămâi în aşteptare, domnule Dresden, a spus Marcone.

L-am văzut întorcându-şi capul ca să se uite la vârcolac şi încordându-se când fiara a alergat, pe marginea gropii, către partea cea mai apropiată de el, fără să dea semne că ar fi observat frânghia căzută.

Speranţa mi-a vibrat în piept ca un neaşteptat bubuit de tunet. M-am prins de frânghie cu ambele mâini şi am început să mă caţăr ca o maimuţă, împingându-mă în sus cu picioarele şi folosindu-mă mai ales de braţul teafăr ca să mă susţin când le săltam mai sus.

Am ajuns la acelaşi nivel cu buza gropii şi am început să leagăn frânghia ca să-mi iau avânt şi să sar pe marginea ei. Funiile de deasupra mea au prins să scârţâie îngrijorător, iar Marcone a intrat într-o mişcare oscilatorie, continuând şi să se rotească uşor.

— Dresden! m-a strigat el. Atenţie!

Concentrat asupra evadării mele din groapă, nu-i mai dădusem nicio atenţie vârcolacului. Când am întors capul, l-am văzut zburând prin aer către mine. I-am zărit ochii scăpărători şi am simţit că, dacă mai aşteptam, i-aş fi putut număra dinţii. Dar n-am

aşteptat. Cu un strigăt, m-am desprins de frânghie şi m-am lăsat să cad cu vreo doi metri drept în jos, după care m-am prins din nou de ea. Vârcolacul mi-a plutit pe deasupra capului ca un liliac imens, cu o graţie scabroasă, şi a aterizat, fără niciun zgomot, în partea opusă a gropii.

Îmi simţeam degetele obosite. Eram şocat şi îngrozit, dar am început să urc din nou şi m-am legănat cu disperare când am ajuns sus. Vârcolacul s-a-ntors spre mine şi m-a fixat din nou cu privirea, dar Marcone a fluierat ascuţit, şi creatura s-a răsucit spre el ciulindu-şi urechile de o formă nefirească într-un stil canin bizar înainte de a mârâi, avântându-se într-un salt. M-am tras în susul frânghiei cu o smucitură, şi Marcone a fost lăsat în jos şi apoi, imediat, azvârlit în sus. Vârcolacul l-a ratat cu numai câţiva centimetri, cred, fiindcă n-am stat să mă uit. Am scos un strigăt şi m-am aruncat pe marginea gropii în clipa când legănarea frânghiei m-a adus în cel mai apropiat punct cu putinţă.

Mi-am calculat greşit saltul şi m-am izbit cu burta de muchie, dar mi-am înfipt degetele în pământ ca să nu cad. M-am încordat, am dat din picioare, m-am zvârcolit şi am scâncit cu disperare şi am reuşit să câştig câţiva centimetri târându-mă încet, până când mi-am adus picioarele dincolo de margine. În partea opusă a gropii, vârcolacul s-a întors spre mine şi a scos un sunet care se poate descrie cel mai bine numindu-l urlet de furie. S-au auzit strigăte şi de altundeva - probabil că Denton şi lacheii lui supravegheau groapa, m-am gândit, numai că se aflau, cu toţii, pe locul doi în topul celor mai înspăimântători băieţi răi de pe teren. Aveam griji mai mari.

Principala mea grijă a sărit la mine, şi nu mi-au

rămas mai mult de câteva secunde în care s-o rup la fugă, încercând s-o fac astfel încât s-ajung de cealaltă parte a gropii faţă de locul unde avea să aterizeze. Nu mi-a reuşit decât în parte. Vârcolacul a răvăşit pământul în locul unde stătusem şi s-a-ntors din nou spre mine, privindu-mă de la insuficienta distanţă de trei metri, de pe una dintre laturile gropii alăturate celei pe care mă aflam.

Frânghia a-nceput din nou să tresalte, apoi, cu o zvâcnire plină de graţie şi forţă, Tera a ţâşnit din groapă şi a aterizat, ghemuită, alături de mine.

— Pleacă, vrăjitorule, a mârâit. Denton şi ceilalţi ne vor ucide pe toţi dacă nu-i opreşte nimeni. Cu MacFinn mă descurc eu.

— Nici să nu te gândeşti, am spus. N-ai nicio şansă împotriva lui.

— Îl cunosc, a răspuns ea.

Şi pe urmă acolo, în locul ei, a apărut lupoaica uriaşă, cu fire cenuşii presărate prin blana neagră. A mârâit şi s-a apropiat cu un salt de vârcolac, care s-a săltat pe picioarele din spate, ca o pisică gata să sară asupra unui şoarece, şi s-a năpustit spre ea prinzând brusc viteză.

Şi atunci am văzut prin ce se deosebea Tera de alfani, de Denton şi de ceilalţi Hexenwulfen, ba chiar şi de vârcolac. Mişcările lor erau iuţi, iar ale ei erau iuţi şi graţioase. Pe ei îi definea vitalitatea, iar pe ea, vitalitatea şi eleganţa. Pe lângă ea, păreau nişte amatori. Tera avea ceva mult mai primitiv, ea şi sălbăticia erau într-un acord subtil, la care ceilalţi n-aveau să ajungă niciodată.

Când s-a aruncat vârcolacul asupra ei, a alunecat într-o parte ca o pală de vânt, şi-a strecurat umărul între labele lui din faţă, bine proptite pe pământ, şi l-a

dezechilibrat, făcându-l să se împleticească. Şi-a revenit şi s-a repezit la ea, dar Tera plecase deja, era la mare distanţă de groapă, mârâind sfidătoare la creatura supranaturală. Vârcolacul a urmat-o, necruţător şi mârâind furios.

Am auzit un foc de armă şi un glonţ s-a izbit de un copac din spatele meu. Vocea lui Benn repeta o incantaţie joasă, frenetică, şi i-am auzit apoi cuvintele devenind mârâieli animalice. Denton şi ceilalţi se apropiau. Era momentul să-mi joc ultima carte, cea de care n-aş fi vrut să fiu silit să m-ating. Nu ştiam exact ce avea să se- ntâmple dacă o făceam, dar nu mai aveam de ales.

Mi-am strecurat mâna sub cămaşă şi am pus-o pe centura din blană de lup luată de la Agentul Harris pe aleea din spatele garajului Luna Plină.

Mi-a vibrat sub degete, am simţit-o caldă, vie într-un fel numai al ei, plină de toată forţa care fusese călăuzită către ea. Am închis ochii şi am lăsat puterea aceea întunecată, sălbatică, să se reverse în mine, să se contopească apoi cu spaima, cu durerea şi cu oboseala mea. Era simplu. Cea mai simplă vrajă pe care-o făcusem vreodată sărea asupra mea cu un soi de nerăbdare flămândă, mi se infiltra în trup, făcea durerea, oboseala şi frica să dispară, înlocuindu-le cu nimic altceva decât forţă şi ferocitate.

Putere.

— Lupus, am şoptit. Lupus, lupara, luperoso.

Nu era nevoie de mai mult ca să mă transform. Şi chiar s-a petrecut fără să observ. Când am redeschis ochii, lucrurile stăteau pur şi simplu aşa cum trebuia, totul era bine într-un mod atât de profund în esenţă, încât m-am întrebat cum de nu remarcasem până atunci lipsa acelei bune rânduieli în toate.

Vederea îmi era ascuţită şi destul de clară ca să număr firele de păr de pe capul lupoaicei care se îndrepta spre mine şi de care mă despărţeau vreo doi metri. Auzeam bătăile inimii ei, mişcarea necontenită a vântului, răsuflările celorlalţi agenţi care se apropiau printre copaci, ca nişte vaci mari, stângace. Dacă soarele ar fi apărut brusc, n-aş fi putut desluşi mai clar toate nuanţele superbe de albastru, verde, cafeniu şi violet, de parcă Dumnezeu ar fi înlocuit negrul cerului cu ele după ce îşi afundase pensula în amurgul verii târzii.

Am deschis gura, râzând fără glas, şi mi-am simţit limba alunecându-mi peste vârfurile sclipitoare şi ascuţite ale colţilor. Ce noapte frumoasă! Simţeam miros de sânge în aer, auzeam nerăbdarea cu care se pregăteau duşmanii mei să ucidă şi simţeam aceeaşi sete pornindu-mi din inimă şi cuprinzându-mă. Era perfect.

Benn a apărut prima dintre trunchiuri, rapidă şi puternică, dar stângace, nerăbdătoare şi proastă. Îi simţeam mirosul excitării, deja la un nivel aproape sexual. Se aştepta la o pradă uşoară, la o năpustire asupra unei creaturi lente, dizgraţioase, sprijinite pe numai două picioare, şi apoi la jetul de sânge cald, la o zvârcolire frenetică. Nu i-am oferit aşa ceva. Imediat ce şi-a făcut apariţia, m-am avântat şi-am ajuns la gâtul ei înainte de a-şi da seama că mă aflam acolo. O sfâşiere grăbită, sânge fierbinte, şi ea a urlat de spaimă şi de durere, aruncându-se într-o parte.

Căţea proastă. Nu-i nimerisem inima, dar era grav rănită. Două muşcături i-au retezat tendoanele de la genunchi când a încercat să fugă şi au trântit-o la pământ, unde a rămas zvârcolindu-se, neajutorată şi îngrozită. Mi-am simţit trupul brusc şi plăcut înfiorat

de o incitare malefică. Căţeaua era a mea. Viaţa ei depindea de bunul meu plac.

Valul de putere şi de încântare revărsat în mine m-ar fi putut purta până la splendoarea argintie a lunii şi până la stele. Prada e a învingătorului. Sângele şi viaţa ei îmi aparţineau, le puteam lua, şi era exact cum trebuia să fie. M-am apropiat de ea ţanţoş, gata să-i pun capăt vieţii, pur şi simplu fiindcă aşa se cuvenea.

S-a auzit o răsuflare şi dintre copaci a dat buzna Wilson, în forma lui lupească. M-am ferit cu uşurinţă când a trecut în goană pe lângă mine. Rănita Benn a mârâit şi a-ncercat să-l muşte orbeşte. Cu furia scăpată de sub control, Wilson s-a întors spre ea şi i-a înfipt colţii în gât. Sângele era negru, îmbelşugat, cu miros ameţitor în lumina lunii, şi m-am clătinat, îmbătat de aroma lui. Mi-a lăsat gura apă, umplându-mi fălcile cu salivă, şi am vrut să mă reped eu însumi la căţeaua aia, s-o sfâşii cu colţii mei în timp ce murea urlând.

— Lupii ăia! a strigat Harris. Au scăpat din groapă! Au ucis-o pe Benn!

A ieşit dintre copaci cu un salt şi cu arma pregătită, holbându-se cu ochi mari, dar aproape inutili, cuprins de panică. A-nceput să tragă în Wilson, care şi-a scos colţii din gâtul moartei. Primul glonţ l-a nimerit în laba stângă din faţă, zdrobindu-i-o. Al doilea şi al treilea l-au izbit în piept, şi Wilson lupul s-a clătinat şi s-a lăsat pe-o parte, scheunând, chinuit de o neaşteptată durere. S-a răsucit şi s-a-ncordat în cădere, bâjbâind cu labele pe propria sa burtă, până când a devenit brusc un bărbat chel, supraponderal, întins alături de lupoaica moartă, cu haina şi cămaşa descheiate lăsând să i se vadă centura din blană de

lup, cu catarama desfăcută. Era plin de sânge, i se prelingea, bolborositor, şi din gură.

— Dar-ar dracu..., a bombănit Harris, apropiindu-se, cu ţeava armei în sus, până când a văzut ce făcuse. George? Oh, Doamne. Oh, Doamne, am crezut că eşti unul dintre ei. Ce naiba...?

Agentul Wilson nu i-a răspuns puştiului cu părul roşu. S-a mulţumit să-şi scoată arma şi-a început să tragă.

M-am gândit că, în forma lor umană, nu se puteau vedea prea bine unul pe altul în întuneric. Trăgeau la lumina flamelor de la gura ţevilor. Mirosul sângelui din aer s-a înteţit şi i s-a adăugat cel pătrunzător şi înţepător al prafului de puşcă. Amândoi bărbaţii au căzut, îmbibând pământul cu sângele lor, iar eu mi-am simţit fălcile deschizându-se într-un alt zâmbet, cu o altă senzaţie de caldă mulţumire. Cu cine crezuseră ei c-aveau de-a face? Ne otrăviseră, mie şi altora, vieţile, iar acum nu primiseră decât ce meritau. Deşi recunoşteam că ar fi fost mai bine dacă le-aş fi sfâşiat eu însumi beregatele.

Pe de altă parte, mi-am spus, îmi rămăsese Denton, trebuia să mă ocup de el.

Gândul m-a înveselit şi m-am pregătit să pătrund printre trunchiuri, să-l vânez pe ultimul dintre ei. Cu inima bătându-mi cu putere, dar destins, m-am topit incitat în beznă, în căutarea prăzii.

M-am întâlnit cu Denton când ieşeam din inelul de copaci. Stătea în bătaia lunii, în forma cuvenită, în singura formă reală, şi lumina astrului nopţii îi aşternea pe blana cafenie dungi de o nuanţă mai deschisă şi îi scânteia în ochi. Ca şi sub înfăţişarea lui cu două picioare, avea un trup masiv, părea puternic şi iute. În ochi îi ardeau, ca şi într-ai mei, voracitatea

stârnită de lună şi de noapte, setea de sânge şi furia, şi forţa de sălbăticiune. Ne-am uitat unul la altul cu un soi de încântare dementă. Dacă aş fi putut, aş fi chicotit.

Din piept mi-a pornit un mârâit, ca o melodie, şi m-am năpustit asupra lui. Ne-am întâlnit într-o încâlceală de gheare care zgâriau, de colţi care muşcau, de blană întunecată la culoare. El era mai puternic, eu eram mai rapid. Ne-am luptat în tăcere, fără să irosim nicio răsuflare. Ne duelam; colţii ne erau săbii, iar blana groasă scut şi armură.

O rană a urechii mi-a adus în gură sânge, şi i-am simţit gustul ca pe un drog, a revărsat în mine o furie şi o forţă de o intensitate necunoscută mie până atunci. M-am aruncat din nou asupra lui Denton şi, o clipă mai târziu, nerăbdarea mea exagerată a fost răsplătită cu o durere arzătoare în laba din faţă. În lumina lunii, petele de sânge de pe colţii lui Denton erau stacojii.

Ne-am despărţit şi ne-am pândit rotindu-ne încet unul în jurul altuia, căutând o slăbiciune, fără să ne luăm ochii din ai celuilalt. Am râs privindu-l în tăcere şi el mi-a răspuns făcând la fel. Îl înţelegeam şi mă bucuram împreună cu el de puterea pe care-o găsise. În clipa aceea îl iubeam, îl simţeam ca pe un frate, tânjeam să-i ţin gâtul între fălci în timp ce se scurgeau din el ultimele picături de sânge. Era cea mai veche dintre lupte, cel mai profund conflict: supravieţuirea celui mai bun. Unul dintre noi avea să trăiască, să alerge, să vâneze şi să ucidă iarăşi, să simtă gustul sângelui cald. Iar celălalt avea să zacă pe iarbă, mort şi rece.

Era bine.

Ne-am reunit din nou, ca doi parteneri de dans,

mişcându-ne împreună pe peluză. Fireşte, eram vag conştient că Tera dansa cu vârcolacul, dar, pentru mine, de fapt nu conta. Erau departe, la zeci de metri distanţă, nu-i vedeam. Bucuria mea se afla lângă mine.

Am dansat sub razele de lună - şi el a făcut primul pas greşit. M-am aruncat în deschiderea pe care mi-o lăsase, l-am trântit cu o lovitură de umăr şi, când s-a rostogolit şi s-a răsucit ca să se-ndepărteze, mi-am înfipt colţii într-un picior de-al lui din spate, chiar de-a latul celui mai mare tendon. A urlat de furie, dar i-am simţit în urlet şi spaima. S-a întors spre mine, folosindu-se doar de trei labe, dar în ochii lui exista o certitudine teribilă, aşa cum exista şi într-ai mei. Ştiam amândoi că, în afară de sângerare, se sfârşise totul.

M-am cutremurat. Da. Sângerarea.

Încă mai putea să mă-nfrunte, încă mai putea să mă rănească dacă eram prost - dar n-am fost. Am început să-l obosesc cu atacuri bruşte, scurte, şi cu retrageri rapide, silindu-l să-şi tot modifice poziţia, ceea ce făcea cu stângăcie, împleticindu-se pe cele trei picioare tefere. Când i s-au încetinit reacţiile, am trecut la muşcături rapide. I-am simţit din nou gustul sângelui.

I-am făcut o duzină de răni mărunte, şi noua degustare a sângelui lui mi-a asociat nebunia cu un plus de satisfacţie. Noaptea, dansul, violenţa, sângele - totul era copleşitor, mai presus de orice putere pe care-o simţisem vreodată, chiar şi în vis sau pe tărâmurile sălbatice din Niciodatănicicând. Era frumuseţe pură, plăcere pură, forţă pură. Victoria îmi aparţinea.

Am simţit că-l dispreţuiesc când a început să chelălăie, să-ncerce să fugă. Prostul. N-ar fi trebuit să

cuteze niciodată să mă-nfrunte. N-ar fi trebuit să-şi măsoare puterile cu mine. Dacă s-ar fi predat de la bun început, aş fi fost bucuros să-l călăuzesc, să-l accept ca discipol, să-l iau cu mine la vânătoare. Într-un fel, situaţia mă întrista. Pe de altă parte, puteam oricând să găsesc alţii. M-am gândit că n-avea să fie greu să fac centuri. Să le dau câtorva oameni, să le-ncerce. Şi, dacă ar fi făcut-o, nu şi le-ar mai fi scos niciodată.

L-am urmărit pe Denton când a vrut să fugă clătinându-se şi m-am gândit la Susan, m-am gândit să plec în lume cu ea, să ne umplem gurile cu sânge cald şi dulce, s-o ajut să descopere extazul nopţii şi al uciderii, şi nerăbdarea m-a cuprins cu un tremur. M-am aruncat asupra lui Denton, l-am trântit la pământ şi i-am căutat gâtul. Prostul şi-a scos centura pe bâjbâite, recăpătându-şi forma urâtă, cu două picioare şi cu costumul plin de sânge.

— Te rog, a spus, cu voce răguşită. Oh, Dumnezeule. Te rog. Nu mă omorî. Nu mă omorî.

În loc de răspuns, am mârâit şi mi-am pus colţii în jurul gâtului lui. I-am simţit pulsul cu limba. Auzi, să nu-l omor! L-am dispreţuit pentru că mă implora. Înainte de-a încerca să conducă jungla, ar fi trebuit să-i înveţe legea. Cu cine credea c-avea de-a face? Cu cineva căruia urma să i se facă milă de el, să-l lase să trăiască o viaţă jalnică, de olog, şi să-i aducă mâncare când avea să scheaune? Mi-a venit să râd.

Mi-am strâns fălcile în jurul gâtului lui. Voiam să-l simt murind. Ceva îmi spunea că tot ce experimentasem de când îmi descoperisem adevăratul sine era joacă de copii pe lângă luarea vieţii unei creaturi care se zbătea sub mine. Tremuram de nerăbdare. Denton continua să mă implore, făcându-

mă să ezit. Am mârâit, iritat. Nu. Nicio slăbiciune. Nicio milă. Voiam sânge. Voiam viaţa lui. Îşi încercase forţele împotriva mea şi pierduse. Trebuia să-l omor. Să-l omor şi să-mi ocup adevăratul loc.

Drept cine mă lua?

— Harry? a şoptit o voce îngrozită.

Nu mi-am desprins fălcile de gâtul lui Denton, dar mi-am ridicat privirea. Susan stătea în lumina lunii, zveltă şi graţioasă pentru o creatură cu două picioare. Îşi ţinea aparatul de filmat într-o mână, dar îl lăsase să atârne legănându-se, neglijat. Avea ochii mari de dorinţă şi emana parfumul împreunării noastre şi mirosul fricii. Mă sâcâia ceva, încercând să mă facă să-l conştientizez şi, cu toate că o parte din mine voia s-o ignore pe Susan, să sfâşie şi să rupă, m-am concentrat asupra ei, i-am privit cu atenţie chipul.

Ochii. Nu mă privea cu ochi plini de dorinţă.

Erau măriţi de spaimă.

Eu o înspăimântam.

— Dumnezeule, Harry, a spus.

A căzut în genunchi, privindu-mă fix. Privindu-mă în ochi.

Simţeam pulsul lui Denton sub limbă. Văicărelile lui îmi vibrau în gură. Era atât de simplu. O singură mişcare, şi n-aş mai fi avut niciodată îndoieli şi temeri, nu mi-aş mai fi pus întrebări. Niciodată.

Şi, a spus, calm, ceva din mine, n-o să mai fii niciodată Harry Dresden.

Puterea. Simţeam în mine puterea centurii, magia ei. Acum o recunoşteam. Certitudinea sumbră, delicioasa şi îmbătătoarea exaltare. Înţelegeam de ce o parte din mine aprecia asta atât de mult.

Am dat drumul gâtului lui Denton şi am făcut un pas înapoi. Cu stomacul brusc răscolit de greaţă, am

bâjbâit cu labele, revoltat chiar şi numai de gândul la ceea ce urma să fac. Am suspinat şi mi-am smuls centura din jurul mijlocului cu o zvâcnire care mi-a rupt cămaşa, mi-am simţit trupul devenind stângaci şi greoi, din nou stăpânit de durere. Rănile care nu mai însemnaseră nimic în adevărata... în forma mea de lup se răzbunau, profitând de fragilitatea mea de fiinţă omenească. Am aruncat centura cât de departe m-am simţit în stare. Pierderea acelei bucurii, a acelei energii, a acelei invulnerabilităţi mi-a adus pe faţă lacrimi fierbinţi.

— Nemernicule, i-am spus lui Denton. Să te ia dracu. Nenorocitule.

Acum zăcea pe-o parte, gemând din cauza rănilor, sângerând din mai multe, cu un picior îndoit sub el, fără vlagă şi inutil. M-am apropiat târâş şi i-am luat centura. Am aruncat-o după cealaltă.

Susan a alergat spre mine, dar am prins-o înainte de a mă îmbrăţişa.

— Nu mă atinge acum, am spus, cu toată sinceritatea fiecărei celule din trupul meu. Nu acum.

S-a îndepărtat brusc, ca arsă de cuvintele mele.

— Harry, a şoptit. Oh, Doamne, Harry. Trebuie să te luăm de- aici, să te ducem departe de toate astea.

Din partea opusă a inelului de copaci s-a auzit un alt urlet furios. Ceva s-a mişcat printre trunchiurile dintre care a ieşit apoi Murphy şi s-a apropiat de mine, mergând aplecată în fruntea unui şir de alfani goi, care se împleticeau, păşind cu stângăcie. În mâna teafără avea o armă, probabil luată la unul dintre cadavre.

— Bun, am spus când au ajuns lângă mine, şi m-am întors cu umărul către Susan şi am împins-o. Nu puteam nici măcar să mă uit la ea. Murphy, tu şi

Susan scoateţi-i pe copiii ăştia de-aici, imediat.

— Nu, a răspuns Murphy. Eu rămân.

A aruncat o privire spre Denton, îngustându-şi ochii într-o expresie pasageră de furie, dispărută la fel de repede cum apăruse. Nu a schiţat nici cea mai mică mişcare către el, ca să-i examineze rănile. Probabil că puţin îi păsa dacă avea să sângereze până la moarte.

— Nu-i poţi ţine piept lui MacFinn, am spus.

— Şi tu poţi? Murphy a venit mai aproape şi m-a privit cu atenţie. Hristoase, Dresden. Eşti plin de sânge pe gură.

Am mârâit.

— Ia copiii şi fugi, Karrin. Aici şeful sunt eu.

În loc de răspuns, a tras piedica armei.

— Aici poliţistul sunt eu, a spus. Nu tu. Asta e o operaţiune de arestare. Rămân până la sfârşit. Mi-a adresat un zâmbet subţire. Când o să-mi pot da seama cine e din tabăra băieţilor buni şi cine nu.

Am înjurat.

— N-am timp să mă cert cu tine pe tema asta. Susan, du copii înapoi, la camionetă.

— Dar, Harry..., a început ea.

Furia a surclasat toate celelalte sentimente violente care mă stăpâneau.

— Am destul sânge pe mâini, am strigat. Scoate copiii de-aici, fir-ai să fii.

Tenul ei întunecat a pălit şi s-a-ntors către alfanii dezbrăcaţi, care tremurau, uzi, şi dintre care cel mai aproape de ea s-a nimerit să fie Georgia. A luat-o de mână, iar ceilalţi s-au aliniat într-un şir indian, încă derutaţi, încă în ceaţa în care-i aruncase tranchilizantul. S-au prins de mâini cu toţii şi au plecat, conduşi de Susan. I-am privit îndepărtându-se şi am simţit cum se învârtejeau în mine, confuze, furia

clocotitoare, tristeţea şi teama.

De dincolo de copaci s-a auzit un nou urlet de furie, destul de puternic ca să cutremure copacii, urmat de un scheunat subţire, de durere. Tera. Încărcat de suferinţa lupoaicei, sunetul s-a înălţat până când s-a pierdut într-un gâlgâit frenetic, apoi s-a lăsat tăcerea. Eu şi Murphy ne-am uitat printre trunchiuri. Mi s-a părut că întrezăresc licărul unor ochi roşii undeva, dincolo de ele, dar a dispărut imediat.

— Face un ocol, a spus Murphy. O s-ajungă în spatele nostru.

— Da, am răspuns.

După ce alergase atât după Tera, vârcolacul era în culmea furiei. Avea să se repeadă la indiferent ce-i apărea în faţa ochilor. Am simţit un gust amar. Ajunsesem să înţeleg cum privea el lucrurile.

— Ce facem? a întrebat Murphy.

Strângea arma atât de tare încât i se albiseră încheieturile degetelor.

— Du-te după el şi-ncearcă să-l ţii pe loc destul de mult ca să poată fugi Susan şi copiii. Şi cum facem cu Marcone?

— Ce-i cu el?

— Ne-a salvat vieţile, am spus, şi am citit pe faţa ei că n-o încânta ideea. Îi suntem datori.

— Vrei să-l scoatem de-aici?

— Nu vreau să las pe nimeni la bunul plac al creaturii ăleia. Ce zici?

A închis ochii şi a expirat prelung.

— Bine, a zis. Dar, Dumnezeule, Dresden, asta-mi lasă impresia că pui ceva la cale. Dacă aranjezi să fiu ucisă, nu mai rămâne nimeni care-a văzut ce s-a petrecut aici, nu?

— Dacă vrei să fii în siguranţă, fugi după Susan, i-am răspuns, fără menajamente. Ne despărţim. Unul dintre noi îi distrage atenţia, şi poate celălalt reuşeşte să scape.

— Bine, a mârâit ea. Naiba să te ia, Harry Dresden.

Excelent epitaf, m-am gândit, dar nu m-am ostenit s-o spun.

Sosise clipa luptei cu vârcolacul.

Am ocolit copacii şi am păşit peste cadavrul lui Harris. Faţa puştiului fusese zdrobită de două gloanţe şi încă mai strângea în mână pistolul semiautomat. Probabil că Murphy îl luase pe al lui Wilson. Care era nu departe de Harris, mort şi el. Răni în piept, sângerare masivă. Benn zăcea alături, îmbrăcată doar în fusta îmbibată de sânge. În jurul taliei avea o dungă verzuie, probabil tot ce mai rămăsese din centura de blană de lup. Vraja obiectului pierise, pesemne, odată cu femeia. M-am străduit să nu mă uit la carnea mutilată de pe partea din spate a coapselor ei, şi nici la gâtul sfâşiat lângă jugulară. Şi să-i ignor mirosul sângelui ei, ca şi valul de mândrie dispreţuitoare care m-a inundat, ca rămăşită a propriei mele experienţe cu una dintre centurile magice.

M-am cutremurat când am trecut pe lângă trupuri. Peste întunericul nopţii domnea liniştea, cu excepţia şuierului câte unei pale de vânt şi a scârţâitului frânghiilor care susţineau platforma din centrul cercului de conifere. Marcone încă mai atârna acolo. Poziţia în care stătea trebuie să fi fost o adevărată tortură - nu ţi se-ntâmplă în fiecare zi să fii crucificat şi agăţat în chip de cină pentru un monstru, aşa că nu-ţi poţi antrena muşchii pentru asta. Nu vedeam expresia feţei gangsterului, dar aproape că-i puteam simţi suferinţa.

Şi-a fluturat o mână şi s-a rotit încet spre mine, dând din cap în tăcere. Am arătat către ochii mei, apoi către cercul întunecat al copacilor, încercând să-l întreb dacă ştia unde se afla vârcolacul, iar el mi-a făcut semn că nu. Fie nu mă înţelesese, fie nu putea să-l vadă, dar, oricare ar fi fost adevărul, nu mă ajuta cu nimic.

M-am strâmbat şi am continuat să înaintez printre trunchiuri, de-a lungul marginii gropii. Căutam frânghia folosită pentru atârnarea lui Marcone în poziţia în care se afla. Trebuia să fie legată de undeva, de jos. M-am uitat atent prin întunericul aproape desăvârşit, urmărind funia până la copacul de care era prinsă, şi m-am îndreptat într-acolo.

Poate reuşeam să scap. Poate că eu şi Murphy reuşeam să fugim împreună cu Marcone, să ajungem la Susan şi la ceilalţi şi să părăsim cu toţii locul. Nu. Nu era decât o fantezie cu sfârşit fericit. Chiar dacă scoteam pe toată lumea de pe proprietatea gangsterului, ştiam că n-aş fi putut trăi cu gândul că în noaptea aia lăsasem vârcolacul în libertate, ca să poată-ncepe o altă petrecere ucigaşă. Trebuia să-ncerc să-l opresc.

Frânghia care-l susţinea pe Marcone fusese legată în grabă, nodul era uşor de desfăcut. Am făcut-o, uitându-mă în toate părţile, ascultând şi încercând să descopăr unde se afla vârcolacul. Nu era cu putinţă să fi fugit pur şi simplu, lăsându-ne în viaţă. Sau era? Cu frânghia în mână, am ocolit copacul ca să-mi asigur un mic efect de pârghie, apoi, având mare grijă să-mi protejez braţul rănit, am început să-l cobor pe Marcone. Dacă izbuteam să-l aduc suficient de jos, aş fi putut pe urmă să-l balansez dinspre centrul găurii către mine, să-l prind, să-l ajut să-şi recapete echilibrul, apoi să mă-ntorc şi să desprind frânghia. Ar fi fost mai simplu dacă m-ar fi ajutat Murphy, dar n-o vedeam nicăieri.

Un gând neplăcut mi s-a strecurat în minte. Dacă ea dăduse peste vârcolac şi creatura o ucisese fără zgomot? Şi dacă fiara se îndrepta spre mine chiar în clipa aceea?

Am fixat frânghia şi m-am apropiat de groapă. Marcone, care nu era în niciun caz prost, începuse deja să se legene cât de tare putea, încercând s-ajungă la mine. M-am dus la marginea gropii şi m-am ghemuit, păstrându-mi centrul de greutate la distanţă de marginea ei sfărâmicioasă.

Marcone a şuierat pe neaşteptate, cu o tresărire.

— Dresden! Groapa!

M-am uitat în jos şi am văzut ochii vârcolacului sticlind în întunericul de pe fund, cu numai o clipă înainte de a se năpusti spre mine cu un urlet de furie. Urca pur şi simplu pe perete, scobind cu ghearele în pământul noroios şi trăgându-se în sus. M-am îndepărtat de creatură, am întins o mână şi am strigat:

— Fuego!

Nu s-a întâmplat nimic, cu excepţia înălţării unei dâre de abur, ca o răsuflare dintr-o noapte friguroasă, şi a unei bruşte şi orbitoare dureri în capul meu. Vârcolacul s-a azvârlit spre mine, iar eu m-am aruncat la pământ, rostogolindu-mă din calea ghearelor lui când a ajuns pe marginea gropii. Şi-a repezit una spre mine, mi-a prins marginea pardesiului de piele şi mi-a ţintuit-o de sol. Ţineam la noua mea haină, dar nu chiar atât de mult. M-am strecurat afară din ea, în vreme ce fiara îşi înfigea ghearele din spate, aşa cum mi le înfipsesem eu însumi nu cu mult timp în urmă, şi ieşea cu totul din groapă. Când a ajuns sus, alergam deja şi am auzit-o mârâind şi orientându-se înainte de a se năpusti pe urmele mele.

Eram mort. Mort ca toţi morţii. Îi scosesem de acolo pe Susan şi pe copii şi îi oprisem pe Denton şi pe amicii lui, dar eram pe punctul să plătesc pentru toate. M-am strecurat printre copaci şi-am ajuns din nou pe întinderea de iarbă, gâfâind şi simţind din plin

frigul acum, când nu mai aveam pardesiul. Fuga şi toate celelalte mişcări îmi înteţeau durerea din umăr, iar cea din picior era la fel de cumplită. Nu mai puteam să alerg - fizic, îmi era imposibil. Paşii mi se încetineau în pofida comenzilor date de creier şi plângeam de ciudă, continuând să mă mişc în zigzag doar ca să nu cad.

Îmi sunase ceasul. Se terminase. M-am întors spre copaci, să văd cum se apropia vârcolacul. Voiam măcar să-l văd. Dacă urma să fiu ucis, doream să-mi privesc moartea în faţă, cu capul sus. Să-mi dau sfârşitul cu un strop de demnitate.

I-am zărit ochii roşii printre trunchiuri. Înainta încet, cu burta aproape de pământ, temându-se de un truc. Îl mai luasem prin surprindere, deşi fără să-l rănesc. M-am gândit că nu-şi dorea câtuşi de puţin să fie victima altui atac similar. De data asta voia să fie absolut sigur că mă omora.

Am respirat adânc şi mi-am îndreptat spatele. Mi-am săltat bărbia, încercând să mă pregătesc. Urma să mor, să mor aşa cum se cuvenea s-o facă un vrăjitor - cu mândrie şi gata să-nfrunte tot ce se afla dincolo. Dacă aş fi avut timp să-l rostesc, mi-aş fi aruncat blestemul din clipa morţii, o vrajă de mare putere. Poate ar fi izbutit chiar şi să anuleze blestemul lui MacFinn, să-l scape de oribila preschimbare pe care se spunea că i-ar fi hărăzit-o Sfântul Patrick. Sau poate aş fi izbutit să aduc sfârşitul imperiului crimei condus de Marcone.

Cu gândul la toate acestea, am scos la vedere pentagrama de argint moştenită de la mama, ca să-mi stea, strălucitoare, pe piept.

Amuleta mamei.

Argint.

Moştenit de la mama.

Argint moştenit.

Am făcut ochii mari şi mâinile au început să-mi tremure. Un om care se îneacă se agaţă de orice pluteşte. Ideea mea plutea - dacă eram în stare s-o pun în practică. Dacă propria mea prostie nu m-ar fi împiedicat să-mi dau seama înainte de a fi prea târziu ce armă aveam asupra mea! Mi-am scos pentagrama cu atâta grabă încât i-am rupt lanţul. Am prins cele două capete în mână, mi-am concentrat privirea asupra vârcolacului şi, cu braţul teafăr, am început să-mi rotesc pentagrama deasupra capului. Amuleta a trasat în aerul nopţii un cerc, iar eu am pus în el o fărâmă minusculă de voinţă şi una de forţă. Capul îmi zvâcnea. Am simţit cercul închizându-mi-se în jur, plin de energii magice pe care le concentra.

Eram chinuit de durere. Slăbit. Aveam senzaţia că mă trădasem pe mine însumi, că, atunci când îmi pusesem centura vrăjită, din blană de lup, mă oferisem întunericului pe care mă străduisem atâta vreme din toate puterile să-l evit - fiindcă, să nu ne lăsăm amăgiţi, era o vrajă malefică. Orice e atât de puternic, asupra căruia ai atât de puţin control şi care nu te lasă să-ţi faci griji decât pentru persoana ta e malefic, în cel mai pur sens al cuvântului. În mine nu mai rămăsese nimic.

Şi totuşi trebuia să găsesc ceva. Să găsesc destul de multă magie ca să pot opri măcelul acela, odată pentru totdeauna. Am căutat în adâncul meu, unde totul era amorţit, secătuit şi istovit. Magia vine din inimă, din propriile sentimente, din cele mai ascunse dorinţe. De aceea e magia neagră atât de simplă - se naşte din dorinţa trupească, din spaimă şi din mânie, din sentimente uşor de nutrit şi de întărit. Cea pe

care-o practic eu e mai dificilă. Provine din ceva mai profund decât toate acestea, dintr-un izvor mai autentic şi mai pur - mai greu de dezlănţuit şi de menţinut, dar, în final, mai elegant şi mai puternic.

Magia mea. Sălăşluia în inima mea. Era manifestarea credinţelor şi convingerilor mele, a scopului existenţei mele. Venea din dorinţa mea de a şti că stătea cineva între întuneric şi oamenii pe care altminteri i-ar fi devorat. Venea din plăcerea cu care mâncam o friptură gustoasă, din lacrimile pe care le vărsam uneori la un film bun sau la o simfonie impresionantă. Din viaţa mea. Din speranţa că puteam îmbunătăţi lucrurile pentru toţi ceilalţi, chiar dacă nu şi pentru mine. Undeva, printre acestea toate, am atins ceva care nu-şi ieşise din ritm, deşi ultimele mele zile fuseseră de-a dreptul oribile, ceva din mine care nu amorţise, nu se răcise. L-am prins, l-am ţinut în palmă ca pe un licurici, şi mi-am dorit să-i eliberez energia, s-o aduc în cercul pe care-l creasem rotind amuleta de la capătul lanţului.

Energia aceea a prins să strălucească, albastru-azurie, ca flacăra unei lumânări. Lumina s-a prelins de-a lungul lanţului şi a ajuns în pentagramă, şi în acea fracţiune de secundă a devenit incandescentă, am avut la capătul lanţului o lumină strălucitoare, rotindu-se în jurul meu pe un cerc de lumină şi dezvăluind firele de praf care mi se cerneau în jur, căzând pe iarbă ca o ploaie de stele.

– Vento, am şoptit, apoi am adăugat, cu mult mai tare, de-a dreptul strigând: Vento servitas! Ventas, vento servitas!

În tufişuri, vârcolacul a mârâit încet, cu o furie de un roşu violent arzându-i în ochii sclipitori. A reînceput să se-apropie. Fără niciun avertisment,

Murphy a apărut între noi, cu pistolul strâns în ambele mâini, gata de tragere, deşi ghipsul îi îngreuna mişcările. Arma era îndreptată exact spre mine.

— Harry, mi-a spus ea, cu voce foarte calmă, lasă-te la pământ. În clipa asta.

Am făcut ochii mari. Vedeam ce se întâmpla în spatele ei. Vedeam vârcolacul, venind cu iuţeală către ea printre copaci. Îl vedeam concentrându-se asupra ei, îi simţeam răutatea şi foamea răsfirându-se în jurul ei, învăluind-o.

Nu puteam să vorbesc. Nu puteam întrerupe incantaţia, nu putea opri rotirea amuletei. Aş fi eliberat toată energia adunată, ultimul strop de putere stors din mine. În cap îmi pulsa o durere care, în orice altă noapte, m-ar fi făcut să urlu. Am continuat să-nvârt lanţul, pulverizând scame strălucitoare, cu albul incandescent al pentagramei la capătul unui şirag de lumină albastră.

— Vorbesc serios, Harry, a insistat Murphy. Nu ştiu ce faci, dar lasă-te jos.

M-a privit cu înverşunare, şi-a ridicat pistolul şi l-a armat. Încredere. Încrederea ei în mine, oricâtă ar fi fost cândva, se spulberase până la ultimul strop. Văzuse ceva, sau se gândise la ceva care-o convinsese că încercam s-o trădez. Vârcolacul era tot mai aproape şi m-am gândit, cu o bruscă senzaţie de rău pornind din stomac, că Susan şi alfanii n-avuseseră când să părăsească proprietatea şi cu atât mai puţin s-ajungă la furgonetă. Dacă trecea de mine, vârcolacul avea să-i ucidă unul câte unul, să le ia urma ca un ogar şi să-i sfâşie.

— Harry, m-a implorat Murphy. Îi tremura mâna. Te rog, Harry. Lasă-te la pământ.

Vârcolacul s-a năpustit brusc dintre copaci, iar

Murphy şi-a umplut plămânii, gata să tragă. Am continuat să-nvârtesc amuleta, simţind cum se mărea forţa, cu capul gata să-mi crape de durere. Şi m-am hotărât. Nu speram decât să termin ceea ce începusem înainte de a mă secera Murphy. Întâmplările din ultimele câteva zile mi-au revenit instantaneu în minte. Şi tot ce era mişcare a încetinit, oferindu-mi fiecare amănunt ca pe un nou chin.

În spatele lui Murphy, vârcolacul s-a înălţat şi s-a avântat într-un salt către ea. Încă imens, încă puternic şi mai înspăimântător ca oricând. Avea gura larg căscată, îndreptată spre capul ei blond, pe care-l putea strivi dintr-o muşcătură.

Murphy şi-a îngustat ochii, uitându-se în lungul ţevii tremurătoare a pistolului. La gura armei îndreptate spre mine a înflorit o flamă luminoasă. Ne despărţeau mai puţin de şase metri. M-am gândit că era imposibil să rateze ţinta şi, brusc năpădit de tristeţe, am regretat că, înaintea sfârşitului, nu mi se oferea şansa să-i cer iertare. Pentru toate.

— Vento servitas! am strigat, încheind vraja, deschizând cercul şi azvârlind amuleta în timp ce răsunetul împuşcăturii îmi plesnea obrazul ca o palmă.

Forţa, tot ce-mi mai rămăsese, tot ce concentraseră şi amplificaseră cercul şi timpul pe care-l dedicasem şlefuirii, a răbufnit din mine, zburând către vârcolacul aflat în plin salt. Ceva fierbinte şi dureros m-a izbit în partea de sus a trupului - aproape ca şi cum ar fi venit din spate. M-am înclinat în faţă, prea slăbit şi prea obosit ca să-mi mai pese. Dar am văzut ce se întâmpla cu amuleta.

Am văzut-o zburând către vârcolac ca o cometă, incandescent albă, şi izbindu-l în piept cum loveşte trăsnetul un copac bătrân. A urmat o străfulgerare de

lumină, prea multă forţă dezlănţuită într-o răbufnire de energie în timp ce substanţa mistică îi spulbera monstrului invulnerabilitatea, o sfredelea, o străbătea ca un jet orbitor de scântei alb-albăstrui, îi ardea cu vâlvătăi sângele negru din inimă, în timp ce el urla, arcuindu-se spre spate, în agonie. Zgomotul era de tunet, străfulgerările luminoase de înteţeau şi ţipa cineva. Poate eu.

Vârcolacul s-a prăbuşit la pământ. Şi s-a transformat. Botul i s-a topit într-o faţă de om. Ghearele şi colţii s-au micşorat. Muşchii răsuciţi s-au torsionat, devenind globuri vâscoase limpezi, supranaturale, care au dispărut cât ai clipi. Membrele noduroase s-au îndreptat, preschimbându-se în braţe şi picioare netede, omeneşti - până când în faţa mea a ajuns să zacă MacFinn, cu jumătate de trup răsucit într-o parte şi cu o mână apăsată pe inimă.

Argintiul lanţului amuletei mele i se revărsa printre degete şi i se legăna în josul pieptului. S-a holbat o vreme la rană, apoi l-am văzut destinzându-se. Şi-a ridicat privirea, şi i-am văzut pe faţă amărăciunea, toată suferinţa şi toată furia neputincioasă, tot ce simţise în anii când nu se putuse controla, blestemat să aducă moartea şi distrugerea când el nu-şi dorea nimic altceva decât să înfiinţeze o rezervaţie naturală, un domeniul al sălbăticiunilor. Şi apoi din el s-au scurs toate. Ochii i s-au limpezit şi i s-a încălzit privirea în timp ce se uita la mine, şi mi-a adresat, în tăcere, un zâmbet firav. O exprimare a iertării. Ceva care-mi dădea de ştire că mă înţelegea.

Pe urmă şi-a lăsat în capul îşi jos şi a murit.

Iar eu m-am pierdut în întuneric curând după aceea.

M-am trezit.
Faptul în sine m-a surprins.
M-am trezit şi-am văzut că luna era încă sus, şi am simţit mâna lui Murphy pe frunte.
— Haide, Harry, a murmurat ea. Nu-mi face mie asta.
Am clipit de câteva ori, apoi am şoptit:
— M-ai împuşcat, Murph. Nu-mi vine să cred că m-ai împuşcat.
A clipit şi ea, ca să-şi oprească lacrimile.
— Nemernic idiot, a spus, cu blândeţe. Trebuia să te laşi în jos când ţi-am spus.
— Eram ocupat.
S-a uitat peste umăr, la silueta tăcută a lui MacFinn.
— Da, am văzut. După aceea.
S-a întors din nou spre mine, dar s-a uitat dincolo de mine, cu privirea focalizată pe altceva.
— E-n ordine, am spus. Te iert.
Mi s-a părut foarte generos din partea mea, ceva foarte potrivit pentru ultimele clipe din viaţa unui om.
Murphy m-a privit surprinsă. Pe urmă s-a crispat.
— Ce-ai spus?
— Te iert, Murph. Pentru că m-ai împuşcat. Înţeleg, e vorba de slujba ta, şi tot restul.
Ochii ei s-au îngustat periculos de mult.
— Crezi că..., a spus.
Faţa i s-a schimonosit, scârbită, şi a bolborosit ceva pentru o clipă, apoi a scuipat într-o parte. Şi a luat-o de la început.
— Crezi că te-am trecut totuşi pe lista băieţilor răi şi te-am împuşcat fiindcă n-ai vrut să te predai?
Mă simţeam prea slăbit şi prea obosit ca s-o

contrazic.

— Ei, e de înţeles. Nu-ţi face griji. M-a străbătut un tremur. Mi-e atât de frig.

— Tuturor ne e, idiotule, s-a răstit Murphy. A pătruns un front de aer rece, cam în acelaşi timp când ne-au aruncat în groapă. Temperatura trebuie să fi scăzut deja sub cinci grade şi pe deasupra mai suntem şi uzi. Ridică-te, Cidule[9]!

Am privit-o nedumerit.

— Eu... Ăă. Ce?

— Saltă-te-n capul oaselor, tontule, m-a repezit Murphy. Uită-te-n spatele tău.

M-am ridicat, şi nu m-a durut mai tare decât mă duruse mai devreme, ceea ce m-a surprins din nou. Şi m-am uitat în spate.

Acolo era Denton. Ţinea în mână o creangă căzută din copac, ca pe-o bâtă. Avea ochii larg deschişi, de-a dreptul holbaţi, cu o privire sălbatică, şi faţa palidă din cauza pierderii de sânge. În frunte avea o gaură aspectuoasă, drept în mijloc. Am clipit uluit, rămânând o clipă cu ochii la cadavru.

— Dar... Cum a...?

— L-am împuşcat eu, idiotule. Se repezea la tine, din spate, tocmai când m-am întors eu, după ce-i dădusem primul ajutor femeii dezbrăcate, Tera West. Tremuram prea tare ca să nu risc nimic trăgând cât erai tu în picioare, şi habar n-aveam că din spatele meu se năpustea vârcolacul. Murphy s-a ridicat. Nu pot să cred aşa ceva, a adăugat, întorcându-se să plece. Ţi-ai închipuit c-am tras în tine.

— Murph, am protestat. Ia-mă mai uşor. Vreau să

[9] El Cid Campeador, erou medieval legendar al Spaniei, învingător în numeroase lupte împotriva maurilor şi un simbol al onoarei.

spun că m-am gândit…

A pufnit, aruncându-mi o privire peste umăr. Pentru cineva cu un năsturel drăguţ în loc de nas, pufneşte foarte bine.

— N-ai gândit, Dresden, a spus, scăpând, cu o mişcare bruscă, de părul căzut peste ochi. O scenă spectaculoasă a morţii. Un sacrificiu nobil, nu? O neînţelegere cu consecinţe tragice? Hah! Te-nţeleg, amice. Eşti atât de infatuat, de arogant, de snob, de misogin, de iremediabil de modă veche, de plin de încăpăţânare prostească…

A continuat să mă descrie pe larg şi cu detalii pline de culoare în timp ce s-a dus să cheme poliţia şi salvarea, şi monologul ei a fost pentru mine melodia preferată.

Am rămas întins pe spate în iarbă, extenuat dar zâmbitor. Între noi era totul bine.

Poliţia a avut mult de lucru ca să-şi pună concluziile cap la cap şi ca să reinstaureze ordinea pe domeniul lui Marcone. Eu am avut grijă să adun toate centurile din blană de lup. Murphy m-a ajutat. Le-am ars chiar acolo, le-am pus pe un foc de crengi şi-au scos un fum urât mirositor. Mie mi-ar fi fost prea greu să le-arunc în flăcări, aşa c-a făcut-o Murph în locul meu. Uneori înţelege lucruri pe care n-aş fi în stare să i le explic niciodată. Mai târziu, am însoţit-o la înmormântarea lui Carmichael. Ea a venit cu mine la a lui Kim Delaney. A fost vorba de genul de lucruri pe care le fac prietenii unii pentru alţii.

S-a dovedit că Hendricks purtase o vestă din Kevlar pe sub uniforma lui neagră, de luptă. În noaptea aceea, după ce-a sosit o ambulanţă, m-au pus lângă el când am părăsit în sfârşit locul ăla. I-au dezgolit pieptul, care era o masă compactă de vânătăi,

aşa că ne asortam unul cu altul. S-a uitat urât la mine, în tăcere, dar respira uniform prin masca de oxigen. M-am simţit absurd de vesel când l-am văzut în viaţă. Dar, luând totul în considerare, mi-o puteţi reproşa?

Marcone a fost arestat în baza principiilor generale, dar nu i s-a putut aduce nicio acuzaţie. Deşi totul se petrecuse pe proprietatea lui, rănile agenţilor FBI dovedeau că se uciseseră unii pe alţii, sau fuseseră omorâţi de un animal - cu excepţia lui Denton, fireşte. Niciunul dintre poliţiştii prezenţi nu avusese mandat, et cetera, et cetera. Am auzit că avocaţii lui l-au eliberat după mai puţin de trei ore.

El m-a sunat câteva zile mai târziu.

— Îmi datorezi viaţa, domnule Dresden. Eşti sigur că nu putem discuta despre afaceri?

— După cum văd eu lucrurile, John, i-am răspuns, tu îmi datorezi mie viaţa. La urma urmelor, dacă n-ai fi tăiat frânghia aia, ai fi căzut pur şi simplu în groapă şi ai fi fost mâncat, laolaltă cu noi, ceilalţi. După părerea mea, te-ai gândit că aveai cele mai multe şanse de supravieţuire dacă mă ajutai să ies, eu, vrăjitorul care se ocupă de astfel de lucruri, ca să găsesc o soluţie.

— Bineînţeles, a recunoscut, cu o umbră de dezamăgire în glas. Pur şi simplu speram că nu ţi-ai dat seama. Totuşi, Harry…

— Nu-mi spune tu mie Harry, l-am întrerupt, apoi i-am închis telefonul.

Susan filmase moartea vârcolacului de la vreo cincizeci de metri distanţă, cu un teleobiectiv foarte bun, pe un film foarte sensibil la lumină. Amuleta mea lumina scena la modul spectaculos, fără să arate de fapt amănuntele. Pe mine mă vedeţi numai din spate şi las impresia că rotesc un braţ luminos, ca să-l azvârl apoi în monstru, care nu poate fi văzut decât în scene

întunecoase, ca fiind ceva mare, blănos. În punctul în care am aruncat vraja e o răbufnire de paraziţi, pe durata unei secunde, în care magia a dereglat aparatul lui Susan, chiar şi de la o asemenea distanţă.

În film, paraziţii se risipesc, şi o puteţi vedea pe Murphy împuşcându-l pe Denton, aflat în spatele meu, chiar înainte de a apuca să-mi facă praf creierii cu bâta. Pe urmă, ea se răsuceşte ca Rambo, sare din calea unei siluete blănoase aflate în plin salt şi, din reflex, îşi goleşte încărcătorul în ea.

Şi eu, şi Murphy ştim că gloanţele nu i-au făcut creaturii niciun rău, salva n-a fost decât un gest reflex, însă eu n-aveam nevoie să ies în evidenţă. Conform filmului, ea e eroina zilei, iar pe mine asta nu mă deranjează câtuşi de puţin.

Filmul lui Susan a fost difuzat la ştirile din dimineaţa aceea şi a mai fost reluat în următoarele două zile, în exclusivitate, pe WGN 9, impresionând întregul Chicago peste măsură. Mulţumită lui, pentru electorat Murphy a devenit suficient de populară ca să fie susţinută de un grup de consilieri municipali, iar investigaţia începută de Afacerile Interne a fost suspendată. A câştigat ceva mai multă influenţă decât a mai avut vreodată. Politicienii de la Primărie au plătit o plăcuţă identificatoare adevărată pentru uşa biroului ei.

Partea stranie a fost dispariţia filmului după două zile. Nimeni nu ştie ce s-a-ntâmplat cu el, dar a dispărut şi tehnicianul care răspundea de arhiva canalului WGN 9, lăsând în urma sa doar câteva copii de proastă calitate. Peste alte două zile, problema a fost dezbătută de câţiva experţi, care au pretins că înregistrarea fusese un fals şi au descris-o drept o simplă farsă pusă la cale de un tabloid.

O serie de persoane pur şi simplu nu pot suporta ideea existenţei supranaturalului. O parte dintre ele alcătuiesc guvernul federal. Iar eu cred că, dacă totuşi cineva din guvern o acceptă, nu-şi doreşte să se difuzeze la ştirile de la orele cinci, şase şi zece o dovadă a existenţei vârcolacilor şi a instabilităţii agenţilor FBI locali.

Dispariţia filmului n-a împiedicat promovarea lui Susan la Arcana, mărirea considerabilă a salariului ei şi primirea unei invitaţii la emisiunea lui Larry King şi în alte câteva locuri. A făcut impresie bună şi a îndemnat lumea să gândească. Rubrica ei a început să apară în mai multe ziare. Peste câteva sute de ani, poate că oamenii vor fi într-adevăr dispuşi să ia în considerare, fără prejudecăţi, tot ce există cu adevărat.

Deşi mă îndoiesc că se va întâmpla.

După ce m-a văzut preschimbat în monstru într-o asemenea măsură încât aş fi putut fi într-adevăr unul, n-am mai sunat-o o vreme pe Susan. Ea nu m-a presat, dar a avut grijă să-şi semnaleze prezenţa. Uneori îmi trimitea flori, sau comanda câte o pizza care să-mi fie adusă la birou când lucram până târziu. O fată dată naibii.

Tera a fost grav rănită, dar şi-a revenit mulţumită transformării în formă umană şi a primului ajutor dat cu promptitudine de Murphy. Câteva săptămâni mai târziu, m-a rugat să vin s-o-ntâlnesc în Wolf Lake Park şi, când am apărut, ea era deja acolo, purtând doar o haină lungă, neagră.

— Am vrut să-ţi spun că tot ce-ai făcut a fost necesar. Şi să-mi iau rămas bun, a zis.

Pe urmă şi-a scos haina. A rămas dezbrăcată, cu câteva cicatrice noi, încreţite.

— Unde pleci? am întrebat-o.

M-a privit pieziş cu ochii ei chihlimbarii.

— Am familie, a răspuns. N-am mai văzut-o de foarte mult timp. Mă-ntorc la ea.

— Poate o să suni din când în când, ca semn de viaţă.

I-au scânteiat ochii şi mi-a zâmbit cu o uşoară tristeţe.

— Nu, Harry Dresden. Cei ca mine n-au astfel de obiceiuri. Vino într-o iarnă în munţii mari din Northwest. Poate-o să fiu acolo.

Pe urmă, cu o licărire, a luat înfăţişarea unei lupoaice cenuşii mari şi s-a pierdut în lumina amurgului.

Cu atâţia oameni care se puteau transforma în lupi, nu mă gândisem niciodată la un lup în stare să capete înfăţişarea unui om. Căzând pe gânduri, am luat haina ei şi am dus-o acasă, ca să-mi amintească mereu că era cazul să am mintea mult mai deschisă, să accept întreaga gamă de posibilităţi.

Alfanii au decis că eram cel mai măreţ lucru apărut pe planetă după descoperirea pâinii feliate. Ceea ce, pentru mine, nu e cel mai încântător lucru din lume. Am acceptat, fără tragere de inimă, invitaţia lor într-o tabără în sânul naturii, unde o duzină de tineri ciudaţi au jurat că aveau să-mi fie întotdeauna prieteni şi întotdeauna loiali, în vreme ce eu mi-am petrecut o mare parte a timpului clipind nedumerit şi impunându-mi să nu scot nicio vorbă. Îşi doreau, cu ardoare, să-i conduc într-o cruciadă împotriva Răului. La naiba, am destule necazuri şi doar străduindu-mă să-mi plătesc facturile.

Când mi-am făcut timp să cuget asupra tuturor celor întâmplate, n-am putut să nu mă gândesc că

ultimele câteva luni fuseseră ceva cam prea demenţiale ca să fie vorba de simple coincidenţe. Mai întâi apăruse, ca din senin, un vrăjitor însetat de putere şi fusesem nevoit să-l înfrunt în propria fortăreaţă înainte de-a apuca să mă ucidă. Pe urmă îşi făcuse apariţia Denton, cu tot cu oamenii lui şi cu centurile lor vrăjite, din blană de lup, şi dezlănţuiseră iadul.

Nu aflasem niciodată cine se ascundea în spatele vrăjitorului apărut în primăvară. Ştiţi, practicanţii magiei negre nu cresc precum ciupercile otrăvitoare. Cineva trebuie să-i înveţe lucruri complicate, de genul invocării demonilor, al ritualurilor magice şi al dialogurilor stereotipe. Lui cine îi fusese profesor?

Iar Hexenwulfen apăruseră peste şase luni. Cineva le făcuse rost de centuri. Cineva îl avertizase pe Denton că eram periculos, că eu sau altcineva din Consiliul Alb aveam să-i luăm urma. Şi, spunându-i asta, îl îndreptase spre mine ca pe o armă, îl făcuse să-mi dorească moartea.

Eu unul nu prea cred în coincidenţe. Ar fi putut fi un duşman de-al meu din Consiliul Alb? Cineva din Niciodatănicicând care ajunsese să mă urască? Mai multe creaturi scârboase mă trecuseră pe lista neagră, dintr-un motiv sau altul.

– Ştii ce? i-am spus lui Mister într-o noapte, când stăteam în faţa focului. Poate până la urmă mi-am pierdut minţile, dar, după părerea mea, cineva vrea să mă omoare.

Mister şi-a ridicat privirea spre mine, cu o totală lipsă de griji întipărită pe trăsăturile lui feline, şi s-a rostogolit, ca să-i pot mângâia burtica. Am făcut-o, meditativ şi simţindu-mă confortabil lângă foc, şi am continuat să mă-ntreb cine ar fi putut fi. Iar pe urmă

mi-a trecut prin cap că era cu putinţă să mă fi ţicnit din pricina monotoniei. În ultimele două săptămâni nu mai lucrasem decât acasă, fără să mai plec pe nicăieri. Distracţia ioc şi munca-n stil eroic îl fac pe Harry paranoic.

Am întins mâna după telefon şi-am început să formez numărul lui Susan. Mister m-a bătut aprobator pe mână.

— Sau poate sunt, pur şi simplu, prea prost ca să mă pot feri de necazuri, eh?

Mister m-a aprobat şi acum, torcând gros, din adâncul pieptului. M-am instalat comod, pregătindu-mă s-o invit la mine pe Susan, şi am savurat căldura focului.